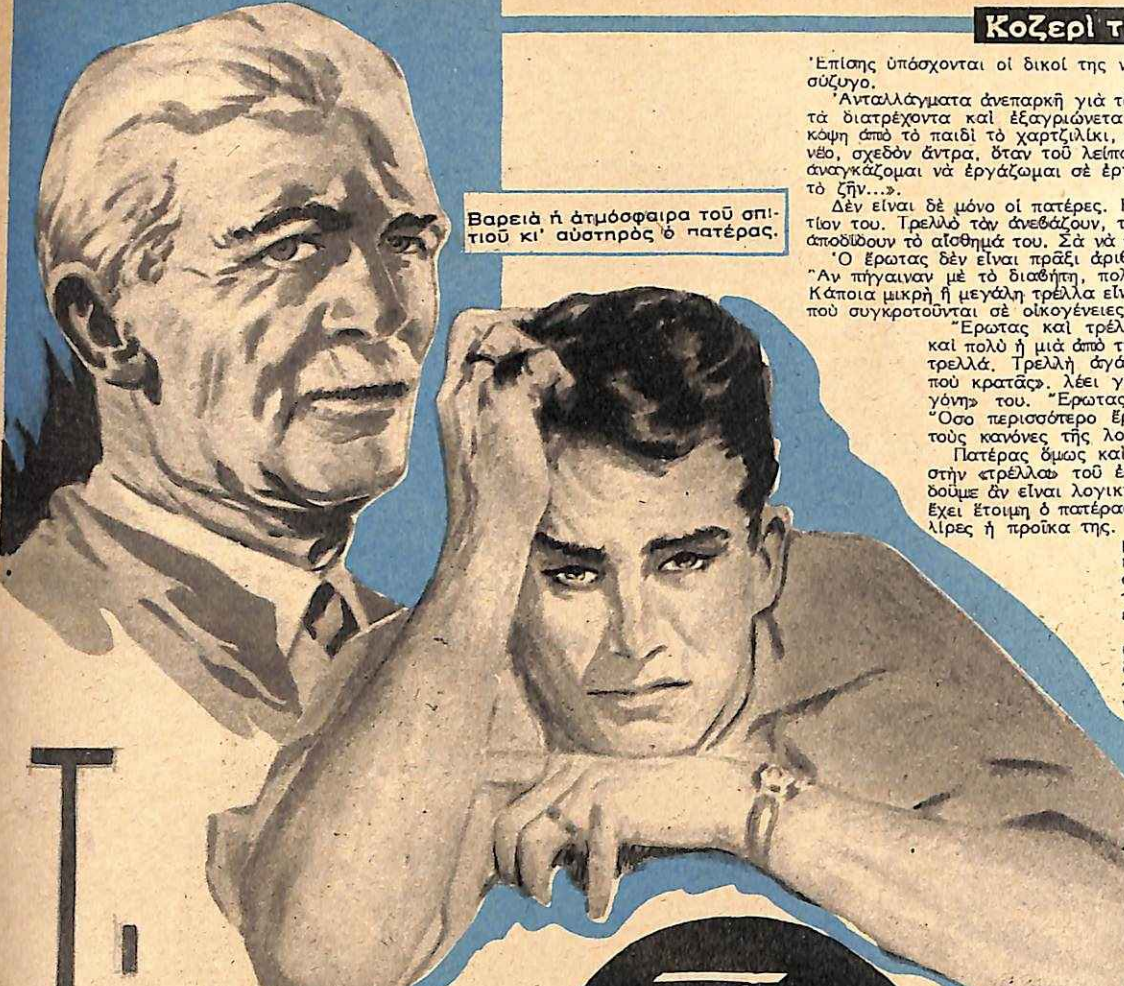

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Βαρεία ή ατμόσφαιρα του σπιτιού κι' αυστηρός ο πατέρας.

Επίσης υπόσχονται οι δικοί της να διορίσουν σε καλή θέση τον μέλλοντα σύζυγο.
Ανταλλάγματα ανεπαρκή για τον εύπορο πατέρα του παιδιού. Μαθαίνει τα διατρέχοντα και εξαγριώνεται. Πρώτη εκδήλωση του θυμού του να κομμή από το παιδί το χαρτί-λίκι, που του έδινε. Μεγάλη η ποινή για ένα νέο, σχεδόν άντρα, όταν του λείπουν τα απαραίτητα. «... Ένεκα τούτου, αναγκάζομαι να εργάζομαι σε εργοστάσια, για να εξοικονομήσω τα προς το ζην...»
Δεν είναι δέ μόνο οι πατέρες. Και οι άλλοι συγγενείς απρέφονται έναντιον του. Τρελλό τον ανεβάζουν, τρελλό τον κατεβάζουν. Σε παραφροσύνη αποδίδουν το αίσθημά του. Σά να τους ζήτησε το Νάμπελ της φρονήσεως...
Ο Έρωτας δεν είναι πράξι αριθμητική, δεν είναι φροντιστήριο λογικής. Αν πηγαιναν με το διασπαστή, πολύ λίγα ζευγάρια θα είχαν συγκροτηθεί. Κάποια μικρή ή μεγάλη τρέλλα είναι το ξεκίνημα πολλών από τα ζευγάρια, που συγκροτούνται σε οικογένειες.

Έρωτας και τρέλλα είναι δυο λέξεις, που δεν απέχουν και πολύ ή μία από την άλλη. Τρελλός από έρωτα, την αγαπά τρελλά. Τρελλή αγάπη... «Εσύ που ξετρελλιάνεις εκείνον, που κρατάς, λείπει για τον έρωτα ο Σοφοκλής στην «Αντιγόνη» του. Έρωτας εν ψυχρώ, είναι έρωτας καχεκτικός. Όσο περισσότερο έρωτας είναι, τόσο λιγότερο σκέφτεται τους κανόνες της λογικής.

Πατέρας όμως και συγγενείς τη λογική τους αντιτάσσουν στην στρέλωση του έρωτα-μενους μέλους της οικογένειας. Θά δοίμε αν είναι λογική ή δική τους λογική... Πολύφωρη νύφη έχει έτοιμη ο πατέρας για το γιο του. Τρεις χιλιάδες χρυσές λίρες ή προίκα της. Να παρατάς τέτοιο ποσό και να προτιμάς τις πεντακάσιες, που κι' αυτές άκομα δεν είναι παρά μία αδέσβαι υπόσχεση. Ένα πάθος, που πληρώνεται με τρεις χιλιάδες χρυσές δεν είναι έρωτας, είναι παραφροσύνη, λένε οι συγγενείς.

Λέει όμως κι' ο άλλος: «Εγώ δεν έβγαλα σε δημοπρασία τον εαυτό μου, δεν κάνω εμπόριο στο γάμο μου, δεν παντρεύομαι για λίρες. Παντρεύομαι για να πάρω το κορίτσι, που θέλω εγώ και όχι το κορίτσι που θέλει ο άλλος.

Επειτα, αυτή, που του προτείνουν έχει μόνον την προίκα, αλλά δεν έχει και ανάλογη με την προίκα ύγεια. Είναι τόσο άσθενη! Νά την πάρη χωρίς να τη θέλη; Νά την πάρη, ενώ σε άλλη είναι δοσμένη η αγάπη του; Νά την πάρη με το σταγινό; Αυτό είναι λογική και δεν είναι λογική ή δική του;

Δεν ξέρουμε αν, εκτός από τη μικρή και αδέσβαι προίκα, ο πατέρας καταλογίζει στην κόρη που αποκρούει, και άλλα έλαττώματα. Στά στοιχία, που μας δίνει ο νέος στριβόμενος έμετός κι' απ' αυτά κόνουμε.

Δύσκολη καμψη για τον έρωτα-μενους. Η μητέρα της κόρης, ένημερη για την άρνηση του πατέρα, ανήσυχη μήπως ο γιός υποκύψει στην πατρική εξουσία και εγκαταλείψει τη θυγατέρα της, καλεί το κορίτσι να διακόψει τις σχέσεις με το νέο, που κυμαίνεται ανάμεσα στον έρωτα και στον πατέρα.

Μήπως είναι άδικα-αδικοί οι ανήσυχοι της; Ένας νέος άναποφάσιτος και ένοχος πατέρας. Δεν είμαστε έμετες μεταξύ μιας αγάπης και ενός πατέρα. Δεν είμαστε έμετες μεταξύ μιας αγάπης και ενός πατέρα. Δεν είμαστε έμετες μεταξύ μιας αγάπης και ενός πατέρα.

Μήπως είναι άδικα-αδικοί οι ανήσυχοι της; Ένας νέος άναποφάσιτος και ένοχος πατέρας. Δεν είμαστε έμετες μεταξύ μιας αγάπης και ενός πατέρα. Δεν είμαστε έμετες μεταξύ μιας αγάπης και ενός πατέρα.

Μήπως είναι άδικα-αδικοί οι ανήσυχοι της; Ένας νέος άναποφάσιτος και ένοχος πατέρας. Δεν είμαστε έμετες μεταξύ μιας αγάπης και ενός πατέρα. Δεν είμαστε έμετες μεταξύ μιας αγάπης και ενός πατέρα.

Μήπως είναι άδικα-αδικοί οι ανήσυχοι της; Ένας νέος άναποφάσιτος και ένοχος πατέρας. Δεν είμαστε έμετες μεταξύ μιας αγάπης και ενός πατέρα. Δεν είμαστε έμετες μεταξύ μιας αγάπης και ενός πατέρα.

Μήπως είναι άδικα-αδικοί οι ανήσυχοι της; Ένας νέος άναποφάσιτος και ένοχος πατέρας. Δεν είμαστε έμετες μεταξύ μιας αγάπης και ενός πατέρα. Δεν είμαστε έμετες μεταξύ μιας αγάπης και ενός πατέρα.

Μήπως είναι άδικα-αδικοί οι ανήσυχοι της; Ένας νέος άναποφάσιτος και ένοχος πατέρας. Δεν είμαστε έμετες μεταξύ μιας αγάπης και ενός πατέρα. Δεν είμαστε έμετες μεταξύ μιας αγάπης και ενός πατέρα.

Μήπως είναι άδικα-αδικοί οι ανήσυχοι της; Ένας νέος άναποφάσιτος και ένοχος πατέρας. Δεν είμαστε έμετες μεταξύ μιας αγάπης και ενός πατέρα. Δεν είμαστε έμετες μεταξύ μιας αγάπης και ενός πατέρα.

Ο πατέρας ογδόντα δύο ετών, ο γιός τριάντα. Τα πρώτα νεάτα και τα βαθιά γεράματα. Σε συγκρούει βρέθηκαν οι δυο ηλικίες. Σύγκρουσι γύρω σε δυο κοπέλλες. Η μία της έκλογής του νέου, η άλλη της έκλογής του γέροντος. Ποιά από τις δυο θα επικρατήσει στο οικογενειακό αυτό μάτς;
«Ας πάρουμε όμως την ιστορία από την αρχή, όπως μας την παρουσιάζει ο γιός. Εύπορη οικογένεια από επαρχία. Από επαρχία προέρχεται και η μητέρα της κόρης, με την οποία γνωρίζεται. Μήπως ο έφοδος του νέου. Με επιστημονικά διπλώματα οι συμμαθητές του στο Γυμνάσιο. Γιατροί, δικηγόροι, μηχανικοί.
Με βραβύ βήμα αυτός, ακόμα τα παλεύει σε κάποια άνωτερη σχολή, που δεν έχει όμως την αγωγή του Πανεπιστημίου και του Πολυτεχνείου. Ένας η καθυστέρηση αυτή να οφείλεται στο γεγονός, ότι ο πατέρας, υπερβολικά σφιχτός, πληρώνει από τα παιδικά χρόνια την ψυχή του παιδιού του και αφαιρεί απ' αυτό κάθε ένθουςιασμό και κάθε ζήλο.
Περιορισμένος ο ζήλος για τις σπουδές, δεν είναι επίσης περιορισμένος και για τον έρωτα. «Αγάπησε κι' αυτός άπως άλλοι. Ένδιαφέρεται και μορφωμένη βρίσκει τη νέα, με την οποία συνδέθηκε. Είναι βέβαιος, ότι κοντά της θα βρή την εύτυχια. Τού έλειπε τόσο ως σήμερα...
Βαρεία ή ατμόσφαιρα του σπιτιού. Αυστηρός ο πατέρας. Το χρήμα ή η θέλησή του. Αυστηρός απέναντι του παιδιού του. Ποιος ξέρει ποιοι άλλοι παράγοντες συντελούν, ώστε να μη εύδοκιμή η χαρά κάτω από τη στέγη; Πόσα τέτοια σπιτία... Τάχουν όλα. Έχουν την ύγεια, έχουν τα οικονομικά μέσα, που δεν είναι κι' αυτά μικρά παράγοντα για την εύτυχια.
Κανένα από τα δράματα της ζωής, που δημιουργούν ο θάνατος, η ανέχεια, οι ανίστες παθήσεις. Στη διάθεσί τους το υλικό, που συνθέτει την εύτυχια.
Η εύτυχια όμως άπουσιάζει. Το βασιλείο της θλίψεως, μόλις περάσουν το κατώφλι τους. Μετονημένες οι κουδέντες, με οικονομία το γέλιο, κατεβαμένα τα μούτρα, πρόχρησι η γκρίνια. Σά να τους έπεσε στο κεφάλι καμιά μόνιμη συμφορά. Τίποτα, που να ζεσταίνει, που να δίνει την διαστροφή, μια πνοή αγαλλιάσεως. Επισκοπώνται άλλα σπιτία και τα ζηλεύουν, φτωχότεροι απ' αυτούς, άλλα βρίσκουν τρόπο να βρύνουν τη ζωή από την ευχάριστη διή της, να συμβιβάζονται μαζί της.
Ζητήματα ίδιουσγκράσιας, προδιαθέσεως, κληρονομικότητας... Σπιτία, που κελάν, ενώ όλα τους καλούν να κλάνε σπιτία, που μεμψιμοιρούν και άναστενάζουν, ενώ διαθέτουν όλα τα συστατικά της χαράς.
Ν' άπομακρυνθούν από την άναστενάρικη εστία τους είναι η έπιθυμία των κοριτσιών και των άγοριών. Νά παντρευτούν μια άρα άρχιτέρα, να σχηματίσουν δική τους οικογένεια, ν' άποτινάξουν τη σκιά της θλίψεως.
Δεν έρω αν ικανοποιούν την έπιθυμία τους αυτή, ή αν δε μεταφέρουν και στη νέα στέγη την κατήφεια, στην οποία γαλουχήθηκαν.
Αυτό όμως είναι άλλο θέμα. Μένουμε στα δεδομένα, από τα οποία ξεκινήσαμε σήμερα. Έχουμε, λοιπόν, τον έρωτα-μενους τριαντάρη και τον ογδόνταρη πατέρα. Πώς θα δεχθεί το είδωλό του γιού; Η κοπέλλα πλούσια δεν είναι. Δύσκολα τα οικονομικά της. Έν τούτοις, ύπόσχεται να δώσει πεντακάσιες λίρες προίκα σ' εκείνον, που θα την πάρη.

Θεία Δέσποινα, τώρα που άγιάσανε τα νερά θα φύγεις κι' εσύ απ' το σπίτι; Ο μπαμπάς έχει πη πως είσαι... καλλιναντζάρου!...

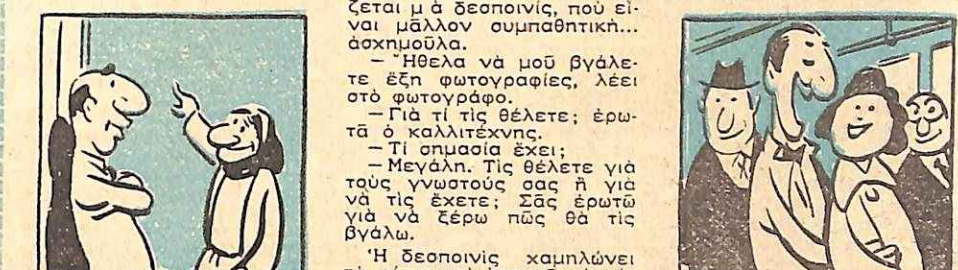
Μαρία, παιδί μου, δε φοβάσαι να κοιμάσαι με σπασμένο το φως; Του Β. Χριστοδούλου

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΚΔΕΥΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΩΡΕΑ ΗΜΕΡΟΜ. ΑΡΙΘ.

ΕΤΟΣ ΚΒ-ΑΘΗΝΑΙ, 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1960-ΑΡ. 1103
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4-ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

Είναι κάτι κραυγές άληθινά σπαράκτικές που ξεσκίζουν σαν σπαθίς τον... άέρα και τ' άκουστικά τύμπανα των διερχομένων. Και μια γρηβ γυναικούλα του λαού, στέκεται και λείει ο' έναν καταστηματοάρχη που κάθεται στην πόρτα του μαγαζιού του.
Εξ άπό κάποιο άπό τα πολλά άφεία, που μασιάζουν τα... άτα των περιόρων. Άπό τα παράθυρα ξεκύνονται τα άνατριχιαστικά ξεφωνητά κάποιας υποψήφιας «σοφράνου», που έκτελεί τις φωνητικές της άσκήσεις στη άκάλα του «ντορεμφο-σολάου».

Εξ άπό κάποιο άπό τα πολλά άφεία, που μασιάζουν τα... άτα των περιόρων. Άπό τα παράθυρα ξεκύνονται τα άνατριχιαστικά ξεφωνητά κάποιας υποψήφιας «σοφράνου», που έκτελεί τις φωνητικές της άσκήσεις στη άκάλα του «ντορεμφο-σολάου».

Εξ άπό κάποιο άπό τα πολλά άφεία, που μασιάζουν τα... άτα των περιόρων. Άπό τα παράθυρα ξεκύνονται τα άνατριχιαστικά ξεφωνητά κάποιας υποψήφιας «σοφράνου», που έκτελεί τις φωνητικές της άσκήσεις στη άκάλα του «ντορεμφο-σολάου».

Εξ άπό κάποιο άπό τα πολλά άφεία, που μασιάζουν τα... άτα των περιόρων. Άπό τα παράθυρα ξεκύνονται τα άνατριχιαστικά ξεφωνητά κάποιας υποψήφιας «σοφράνου», που έκτελεί τις φωνητικές της άσκήσεις στη άκάλα του «ντορεμφο-σολάου».

Εξ άπό κάποιο άπό τα πολλά άφεία, που μασιάζουν τα... άτα των περιόρων. Άπό τα παράθυρα ξεκύνονται τα άνατριχιαστικά ξεφωνητά κάποιας υποψήφιας «σοφράνου», που έκτελεί τις φωνητικές της άσκήσεις στη άκάλα του «ντορεμφο-σολάου».

Εξ άπό κάποιο άπό τα πολλά άφεία, που μασιάζουν τα... άτα των περιόρων. Άπό τα παράθυρα ξεκύνονται τα άνατριχιαστικά ξεφωνητά κάποιας υποψήφιας «σοφράνου», που έκτελεί τις φωνητικές της άσκήσεις στη άκάλα του «ντορεμφο-σολάου».

Εξ άπό κάποιο άπό τα πολλά άφεία, που μασιάζουν τα... άτα των περιόρων. Άπό τα παράθυρα ξεκύνονται τα άνατριχιαστικά ξεφωνητά κάποιας υποψήφιας «σοφράνου», που έκτελεί τις φωνητικές της άσκήσεις στη άκάλα του «ντορεμφο-σολάου».

Εξ άπό κάποιο άπό τα πολλά άφεία, που μασιάζουν τα... άτα των περιόρων. Άπό τα παράθυρα ξεκύνονται τα άνατριχιαστικά ξεφωνητά κάποιας υποψήφιας «σοφράνου», που έκτελεί τις φωνητικές της άσκήσεις στη άκάλα του «ντορεμφο-σολάου».

Ο Άποστόλος Πέτρος (σχεδίασμα στις κατακόμβες).

Οι άλυσίδες ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Από τους Άγιους της εβδομάδας

ΣΤΙΣ 16 Ιανουαρίου, η Εκκλησία γιορτάζει την «κατάδειξη» των δυο αλυσίδων, που είχε φορέσει ο Άποστόλος Πέτρος, όταν ο βασιλιάς Ηρώδης Άγρίππας τον συνέλαβε και τον έκλεισε μέσα σε μία φυλακή των Ιεροσολύμων. Οι δυο αυτές αλυσίδες, μετά το θάνατο της απελευθέρωσης του αποστόλου, παρέμειναν από τους χριστιανούς και φυλάσσονταν σαν πολύτιμο κειμήλιο από γενιά σε γενιά, ώσπου έναποτέθηκαν σ' ένα ναύτιο, που φτιάχθηκε ειδικά γι' αυτό το σκοπό μέσα στην Αγία Σοφία της Κωνσταντινουπόλεως. Αυτή, λοιπόν, την έναποθέσε η κατάθεσι, όπως λέγεται στην εκκλησιαστική γλώσσα, πανηγυρίζει η Ορθοδοξία το ερχόμενο Σάββατο.

Η ιστορία, που είναι συνδεδεμένη με τις αλυσίδες αυτές, αναφέρεται από τον ευαγγελιστή Λουκά στο βιβλίο του «Πράξεις των Αποστόλων», που αποτελεί τμήμα της Καινής Διαθήκης.

Ο Ηρώδης Άγρίππας πνέοντας μέσα έναντιον της νεαρής Εκκλησίας, σκέφτηκε να χτυπήσει τα κορυφαία της αναστήματα. Πίστευε ότι έτσι θα τη δίελε ασφαλέστερα.

Πρόσταξε, λοιπόν, να πιάσουν ένα από τους πιο ξεχωριστούς αποστόλους, τον άδελφό του ευαγγελιστή Ιωάννη, Ιάκωβο, και τον θανάτωσε με μαχαίρι.

Βλέποντας, ότι το φριχτό αυτό εγκλημα, όχι μόνο δεν προκάλεσε αντίδραση στον Ιουδαϊκό λαό, αλλά απεναντίας, θεωρήθηκε σαν πολύ καλή ενέργεια, προχώρησε άμέσως και στη σύλληψη του Πέτρου.

Η σύλληψη αυτή έγινε στις ημέρες των Αζύμων, δηλαδή στις παραμονές του Πάσχα. Ο Πέτρος ρίχτηκε στη φυλακή κι έμεινε εκεί λίγα εικοσιτετράωρα, φρουρούμενος από δεκάξη στρατιώτες.

Δύο απ' αυτούς έμειναν μαζί του ημέρα και νύχτα για περισσότερη ασφάλεια, παρ' όλο που ο μαθητής του Χριστού ήταν δεμένος με δυο αλυσίδες, μία σε κάθε του χέρι.

Σαν πέρασε το Πάσχα, ο Ηρώδης αποφάσισε να γίνει η δική του μπροστά στο λαό. Άλλά, την προηγούμενη νύχτα, ενώ ο Πέτρος κοιμόταν ανάμεσα στους δυο στρατιώτες, ένα ούρανο φως — δηλαδή ο Λουκάς — περιόρισσε το δεισδαίμονιο και παρυσίαστηκε μπροστά στον άπείστολο ένας άγγελος, που τον χτύπησε στα πλευρά, τον ξυπνίει και του είπε:

— Σήκω γρήγορα!...
Ο Πέτρος συμμορφώθηκε αστασιμενός. Καί, καθώς σηκώθηκε έπεσαν οι αλυσίδες από τους καρπούς των χεριών του, σά να τις είχε ξεκαλώσει μία άόρατη δύναμη.

Ο άγγελος του είπε κατόπιν:
— Ζώσε τη μέση σου και φέρσε τα σαντάλια σου.

Ο Πέτρος τὸ έκανε κι' αυτό.
— Τυλίξου, του είπε ύστερα ο άγγελος, με τὸ μανδύα σου κι' ακολουθήσέ με.

Οι στρατιώτες, που ήταν δίπλα στον Πέτρο, κείτονταν χάμα σά λιπόθυμοι.

Τὸ ίδιο είχε συμβῆ και με τούς άλλους, που φυλάγαν μπροστά στην πόρτα τὸν κελίου, καθώς και σ' εκείνη που έβγαζε στο προαύλιο.

Ακολουθώντας τον άγγελο και μη νοιάζοντας ακόμα αν όλα αυτά, που γίνονταν, ήταν όνειρο ή πραγματικότητα, ο Πέτρος πέρασε μαζί του και τις δυο πόρτες κι' έφτασαν έτσι σ' σιδερένια εξώθυρα τὸν κτήριου, που έβγαζε στην πόλη.

Τὰ φύλλα της άνοιξαν μόνα τους, όταν την πλησίασαν.

Οι φρουροί κι' εἰς ήταν πεσμένοι χάμα, έκλειστη.

Ο άγγελος κι' ο Πέτρος βγήκαν έτσι στο δρόμο και προχώρησαν μαζί ως την πρώτη στροφή. Τότε, ο άγγελος εξαφανίστηκε.

Ο Πέτρος κοιταστάθηκε για λίγο. Ο νους του εξαθάρισε. Κατάλαβε μονομιάς, ότι δεν ήταν μία ψευδαίσθηση, όπως είχε στην αρχή υποθέσει. Σκέφτηκε, λοιπόν, λιγάκι κι' ύστερα έτρεξε στο σπίτι της Μαρίας, της μητέρας τὸν κατόπιν ευαγγελιστή Μάρκου. Τὸ σπίτι αυτό βρισκόταν έξω από την Ιερουσαλήμ, στο Λόφο των Ελαιών.

Μόλις έφτασε, χτύπησε την αλλόθυρα. Μέσα βρισκόταν — συνεχίζει ο Λουκάς — αρκετοί χριστιανοί, άγρυπνώντας και προσευχόμενοι. Από φόβο μήπως ήταν άνθρωποι της εξουσίας, έστειλαν να δὴ ποιὸς ήταν ένυκορισάκι, πὸν τὸ έλεγαν Ρόδη.

Τὸ κοριστάκι, μόλις πλίσσισε, άκουσε και γνώρισε τη φωνή τὸν Πέτρου. Ήταν, όμως, τὸση η' χαρά, πὸν τὸ έπιασε, ώστε δεν τὸν άνοιξε, αλλά έτρεξε μέσα στο σπίτι, για να άναγγείλει τὸ άπίστευτο γεγονός.

Ποιὸς, όμως, ήταν δυνατό να παραδεχτῆ τέτοια είδησι; Μάλλον στη Ρόδη για τὴ φαντασιοπληξία της, αλλά χωρίς να κινηθούν και να πάνε να διαπιστώσουν ποιὸς ήταν ο άνθρωπος εκείνος, που γύρευε να μὴ στο σπίτι. Στὸ τέλος, ακούγοντάς τον να χτυπά εξακολουθητικά, κατανίκησαν τὸν δισταγμούς και πήγαν κι' άνοιξαν τὴν πόρτα.

Ο Πέτρος δεν έμεινε στο σπίτι της Μαρίας πολλή ώρα. Οι «Πράξεις» αναφέρουν, ότι, αφού τὸν διηγήθηκε τὰ διατρέξαντα, «βγήκε και πήγε σ' άλλο τόπο».

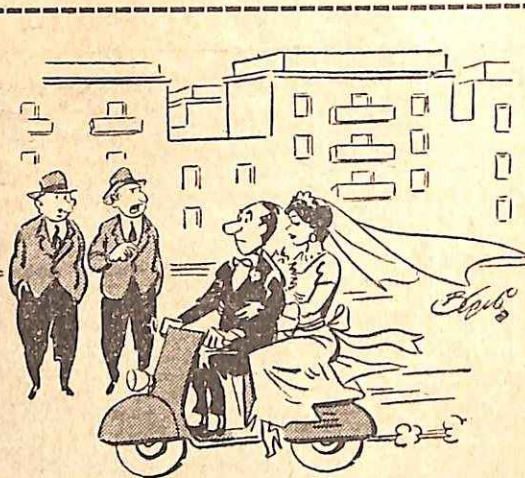
Όπως ήταν επόμενο ο Ηρώδης τιμώρησε σκληρά τὸν φρουρό, μὴ μπορώντας να δώσει πίστι στην άπολογία τους, πὸν τὸν φάνηκε κομική.

Τὸ ιερό κείμενο εκθέτει κατόπιν τὸ οίκτρο τέλος, πὸν είχε ο δικτής αὐτὸς τὸν χριστιανὸν άγότερα, συγκεκριμένα δὲ τὸ έτος 44 μ. Χ.

Βρισκόταν τότε στην Καισάρεια, μία ώραα Πόλη, πὸν ήταν χτισμένη στις ακτές της Μεσογείου, ανάμεσα στην Τύρο και τη σημερινή Γιάφα. Μία μέρα, πὸν είχαν έρθει να τὸν παρακαλέσουν για κάποιο ζήτημα της περιοχής τὸν αντιπρόσωποι από την Τύρο και τὴ Σιδῶνα κι' ο Ηρώδης, φορώντας τὴ βασιλική του στολή, τὸν άπαντούσε με στόμφο, έπαιζε εορνικά χάμα σαν κεραυνόπληκτος. Νομίζοντας πὸν είχε λιποθυμήσει, εκείνοι πὸν έτρεξαν κοντά του, τὸν έβγαλαν τὴ στολή, για να τὸν συεφέρουν. Είδαν τότε με τρόμο, ότι τὸ κορί τὸν ήταν γεμάτο έλκη, όπου στρ φογυρίζαν ακουλήκια.

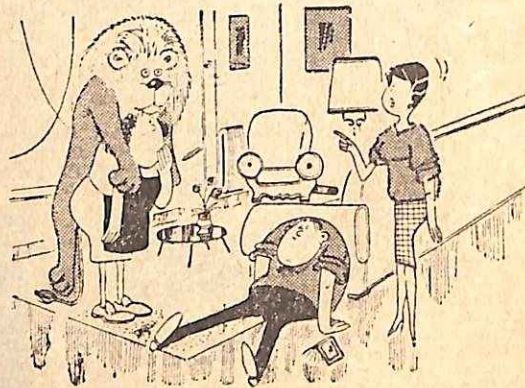
Καί δεν άργησαν να καταλάβουν, ότι είχαν πιά μπροστά τους ένα άψυχο σώμα.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

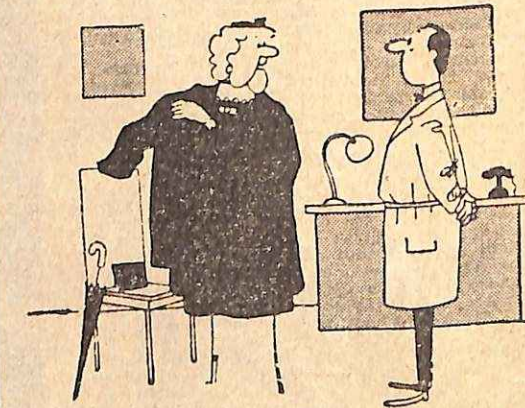

— Δεν σούπα εγώ πώς μ' αυτά τὰ δίτορα γίνονται πολλά δυστυχήματα:

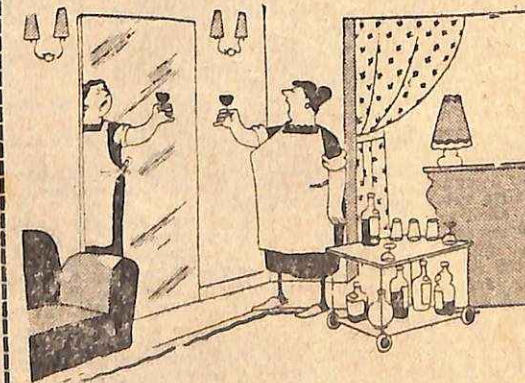
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ποιὸς σου είπε, Μαρία, να ξεσκονίσεις τὸ δέρμα τὸν λιονταριού;

— Σ' έμένα, γιατρέ, πρέπει να κάνετε μία χονδρική τιμή... Δὲ μου λείπουν ξεροτε οί άρρωστεις!...

— Άντε, στην ύγείά σου!...

Εἶσαι μ' ἐνὶ ΜΑΝΑ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η Άγγελική Λεοντίου, ένα όμορφο πλουσιόκοριτρο από την Θεσσαλονίκη, εγκαταλείπει τὸ σπίτι της και καταφεύγει στην Αθήνα, σ' ένα ξενοδοχείο, με τὸν αγαπημένο της, τὸ Μάκη Λίτα. Η άστυνομία όμως άνακαλύπτει πὸν βρίσκονται και οι δυο έρωτευμένοι οδηγούνται στο άστυνομικό τμήμα, όπου τὸν άλλη μέρα καταφάνει ο πατέρας της Άγγελικής από την Θεσσαλονίκη και τὸν εξορκίζει να τὸν ακολουθήσει πίσω στο σπίτι τους και να εγκαταλείψῃ τὸ Μάκη, πὸν τὸν θεωρεῖ προκοθήρα. Έκείνη όμως τὸν λέει ψέματα, ότι έχει γίνει ούσιαστική γυναίκα τὸν Μάκη και ότι, αν τὴ χωρίσει από τὸν αγαπημένο της, θα σκοτωθῇ. Ο Λεοντίου υποχωρεῖ και ο γάμος γίνεται σ' ένα έρημοκλήσι. Διηγείται όμως στο γαμπρό του, πὸν τὸν μισεῖ, ότι τις δυο χιλιάδες λίρες της προίκας, θα τις ἔχη στὰ χέρια της η γυναίκα τὸν, ἡ μητέρα της Άγγελικούλας, πὸν θα μὲν μαζί τους. Πριν άκόμη τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιο, ο πατέρας της ήθελε να τὴν άρραβωνιάσῃ μ' ένα νεό. Κι' εκείνη θὰ δεχόταν, αν δεν τὸν άπογοεύσει με τὰ λόγια της γι' αὐτὸν μ' ἄλλη της.

4ον — Όσο και να προσπάθησε έπειτα ἡ Άγγελικούλα να ξαναπείσῃ αὐτὴ τὴ συζήτησι, ἡ Σίση τὴν άπέφυγε.

— Δὲ μπερδεύομαι, δὲ μπεροδύομαι, της έλεγε. Αὐτὰ είναι άτομικά ζητήματα.

— Πὰς τὰ πὰς με τὸν Τάκη; τὴ ρώτησε τότε ἡ Άγγελικούλα.

— Καλούτσικα, άποκρίθηκε ἡ Σίση, πὸν λὺ σοδαῖ.

— Συμβαίνει τίποτε;

— Όχι, όχι, έκανε ἡ άλλη νευρικά, και σταμάτησε πάλι τὴ συζήτησι.

Τὸ διλητήριο όμως άρχισε να σταλάζει άργά άργά στην καρδιά της κοπελλίτσας. Κι' έτσι άπάνω σ' αὐτὴ τὴν ψυχολογική κατάστασι, έφερε ἡ μοῖρα τὸ Μάκη Λίτα μπροστά της.

ΦΛΟΓΕΡΟΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

Εἶχε πάει τὴν άλλη μέρα στο Κασαμπουνακί, για θαλάσσιο λουτρό, με τὴ Σίση, με τὸν Τάκη Διμητρίου, και με κάνα δυο άλλες κοπέλλες, και άνάλογους νεαρούς. Δεν ήταν ἡ πρώτη φορὰ πὸν πήγαινε μ' αὐτὴ τὴ συντροφία. Τὸν Τάκη τὸν έβλεπε τώρα με άδιαφορία σχεδόν. Πότε-πότε μονάχα ένοιώθε σαν κάποιο άγκαθάκι στην καρδιά της, όταν έβλεπε τὰ μάτια του στραμμένα άπάνω της με κάποιο παράπονο, με κάποιο πείσμα, με κάποιο έρωτηματικό. Πάντως φερόταν άψωγα, έδειχνε πὸν ενδιαφερόταν για τὴ Σίση, κι' οὐτε ποτὲ έκανε τὸν ελάχιστο υπαινιγμό στην Άγγελικούλα. Οἱ άλλοι νεαροὶ της παρὰς ήταν έρωτευμένοι, με τ' άλλα κορίτσια, ἡ άδιάφοροι. Τὴν Άγγελικούλα δεν τὸν ένδιέφερε κανένας απ' όλους αὐτούς.

Εἶσαι τὸ θαλάσσιο λουτρό δεν της έδινε καί μεγάλη ευχαρίστησι. Έκείνη τὴν ημέρα προπάντων ἡ σκέψις της ήταν γεμάτη από τὸν Λάμπρο. Δεν είχε πὸν λέει στὸν γονεὶς της για τὴς πληροφορίες της Σίσης. Κι' ἡ ἴδια δεν ήξερε γιατί δεν ήθελε ν' αναφέρει τέτοια πράγματα. Ίσως μέσα, βαθειά στην καρδιά της, να μὴ τὰ πίστευε.

Η μέρα ήταν πνιγνή, και φυσούσε ένας αέρας πὸν σόκωνε τὴν καυτὴ άμμο και τὸν μασιγότανε τὸ πρόσωπο. Η θάλασσα κυλούσε τὰ κύματα της άγριεμένα πρὸς τὴν ακρογιαλιά.

— Δεν είναι μέρα για μπάνιο, πέταξε κάποιος της συντροφίας, κι' όλοι τὸ παραδέχθηκαν.

Η Άγγελικούλα όμως στενωχωρέθηκε. Λάτρευε τὴ θάλασσα, κι' είχε έρθει άποφασισμένη όπωσδήποτε να βουτηθῇ.

— Εγὼ βέλω να κολυμπήσω, είπε κι' έκανε να προχωρήσῃ μόνη της.

Τότε άναπάντεχα άκουσε δίπλα της μὴ φωνή:

— Μόνη; Δεν είναι σωστό, δεσποινίς, μ' αὐτὴ τὴ θάλασσα. Άν θέλετε, σὰς συνοδεύω.

Όλοι γύρισαν και τὸν κύτταξαν. Κανένας δεν τὸν γνώριζε. Μονάχα τὸ παρουσιαστικό του έκανε τὴς κοριτσιστικές καρδούλες ν' άρχίσουν ένα τρελλό χορό.

Σπάνια θὰ μπορούσε κανείς να φανταστῇ ένα πὸν ώραιο άντρα. Ψηλός, με κορμί λεπτό αλλά άθλητικό, με πούσωπο πὸν μελαχροινό, με μαλλιά κυματιστά έδενινα πούπεφταν λίγο στο μέτωπό του, με χείλη σγουρά όπως στὰ άρχαία ελληνικά αγάλματα, και μ' έκείνα τὰ δόλωμαρα μάτια, όπου σπίνιζαν χιλιάδες μικρά κουβά θαρρεῖς φωτάκια.

Η Άγγελικούλα ένοιωσε τὴν άναπνοή της να κόβεται στο αντίκρουσμά του. Κι' αὐτὸς τὴν κύτταξε από τὴν κορφή εἰς τὰ νύχια, κι' ο θάυμασμός του για τὴν όμορφιά της ζωοραφίζοταν στη φυσιογνωμία του.

Τὸ ήξερε πὸν ήταν όμορφη. Φορούσε ένα ώραιότατο μαγιό, πρασινογάλαζο, πὸν ταίριαζε με τὸ χρώμα τὸν ματιών της και τὸ σφιχτοδεμένο της κορμί χρύσιζε κάτω από τὸν ήλιο.

Για μὴ στιγμή έκανε πάντως, από σεμνότητα, ν' άνηθή. Ο νέος όμως συστήθηκε ευγενικά:

— Μου έπιτρέπετε να παρουσιαστώ; Μάκης Λίτας, δικηγόρος, από τὴν Αθήνα. Πολλά κοριτσιστικά ματάκια τούρριζαν προκλητικές ματιές. Αὐτὸς όμως κύτταξε τὴν Άγγελικούλα, τὴν κύτταξε και τὴν παρακαλούσε να δεχθῇ τὴν πρότασί του.

— Ελάτε, πᾶμε εἶπε τότε άποφασιστικά ἡ κοπελλίτσα.

Κι' έτρεξε πρώτη κι' έπεσε στο νερό. Κολυμπούσε περίφημα κι' ο νεαρός τὴ

Οἱ «καθὼς πρέπει»!...

Στὸ Κακουριολοκίεο δικάταται μὴ ὑπόθεσι... σόκιν, ἄς τὴν πούμε έτσι. Όπως είναι φυσικό, ἡ αἰθουσα τὸν ακροατηρίου καταλαμβάνεται εἰς έφόδου από διάφορες κυρίες, πὸν φαντάζονται ότι θα περάσουν ευχάριστα τὸ πρῶνί τους.

Ο Πρόεδρος, γνωρίζοντας τὰ «σοκιν» πὸν θὰ άκουσθούν και ἐπιθυμώντας να άποφύγῃ τὴν παρουσία τὸν γυναικών, κρίνει καλό, πριν άρχισῇ τὴν διαδίκασι, να εἰδοποιήσῃ τὸν ακροατήριο:

— Η ὑπόθεσι πὸν πρόκειται να εκδοκασθῇ είναι φύσεως τοιαύτης, ώστε εἰμαι ὑποχρεωμένος να δηλώσω ότι θα άκουσθούν πράγματα, τὰ όποια θα κάνουν πολλὰ μάγουλα να κοκκινίσουν.

Παρ' όλη όμως τὴν εἰδοποίησι τὸν Προέδρου, καμμία από τὴς γυναίκες δεν κοινοῖται από τὴ θροῖ της.

Ο Πρόεδρος τότε άποφασίζει να μεταχειρισθῇ άλλα μέσα:

— Οἱ λεπτομέρειες της δίκης αὐτῆς, εἰς αἵμα, δεν πρέπει ν' άκουσθούν από κυρίες πὸν σεβονται τὸν καθὼς τους. Παρακαλῶ συνεπὴς ὅλες τὴς καθὼς πρέπει κυρίες, να εγκαταλείψουν τὴν αἰθουσα!

Κανένα άποτέλεσμα. Ο Πρόεδρος περιμένει λίγο κι' έπειτα προσθέτει:

— Τώρα πὸν οἱ καθὼς πρέπει κυρίες βγήκαν, οἱ χωροφύλακες να βγάλουν έξω και τὴς άλλες!...

Ο ΘΑΚΟΣ

συναγωνίζοταν. Αψηφώντας τὰ κύματα προχώρησαν αρκετὰ βαθειά. Στην αρχὴ της φώναζαν από τὴν παρέα να προσέχη, έπειτα τὴν ξεχάσαν. Ο Μάκης όμως από τὴν πρώτη στιγμή έκανε τακτική επίθεσι. Τὰ πρώτα τὸν λόγια ήταν έρωτικά:

— Εἶχα άκούσει ότι οἱ κοπέλλες της Θεσσαλονίκης είναι όμορφες, αλλά τρεις ημέρες πὸν βρίσκομαι στην πόλι σας, δεν έτυχε να τὸ διαπιστώσω. Σήμερα όμως βρέθηκα μπροστά σε μὴ αληθινὰ άποκάλυψι.

Ήταν ἡ πρώτη φορὰ πὸν άκουσε τέτοια λόγια ἡ Άγγελικούλα. Όχι, ότι δεν τὴν φλερτάριζαν πάντα πολλοί. Ίσα-ίσα, βάρυνταν ν' άκούη τὰ φιλοφρονημάτα τους.

Όλοι της έλεγαν τὰ ἴδια, και με τὸ ἴδιο ευγενικό, κάπως δειλὸ ὄρος. Εκτὸς όμως εἰς τὴν κινούσαν τὸ ένδιαφέρον της, εἶχε πάντα μέσα της και τὸ φόβο, ότι όλοι αὐτοὶ οἱ νέοι, πὸν γνώριζαν καλά τὴν οἰκογένειά της, τὴν φλερτάριζαν συμφεροντολογικά. Η Σίση δεν έκανε εἰς άλλου τὴν ευκαιρία να της τὸ θυμίσῃ:

— Φυσικά... Άλλά τόσο να εἶχε ο πατέρα σου, άλλους τόσοις θαυμαστές θα εἶχες κι' εἰσύ.

Πολλοὶ της είχαν πὴ πὸς είναι όμορφη. Κανείς όμως σαν τὸ Μάκη. Πολλοὶ τὴν είχαν κύτταξε με θαυμασμό και έρωτικά. Τὴς στίβες όμως πὸν πετούσαν τὰ μάτια τὸν Αθηναίου, άλλα μάτια δεν τὴς πετούσαν.

Όταν κουράστηκαν από τὸ κολύμπι, βγήκαν έξω, πὸν πέρα από τὴν άλλη συντροφία. Τὸ κατάλαβε ἡ Άγγελικούλα πὸς ο νέος τὴν παρέσυρε επίτηδες πὸν πέρα, αλλά δεν έναντιώθηκε. Όταν βγήκαν στην άμμουδιά, της εἶπε ο Μάκης:

— Καλέ, κυττάχτε πὸν μὰς έφερε τὸ κύμα... Πάντως, ἄς ξεπλῶσουμε λιγάκι να ξεκουραστούμε.

Ξάπλωσαν στην καυτερὴ άμμο, κι' ο πέρας τὸν άναστήσανε τὰ μαλλιά, τὸν πετούσε μικρά βότσαλα στο πρόσωπο.

Κάποια στιγμή κατὶ υπήκει στο μάτι της κοπέλλας. Σηκώθηκε ο Μάκης, της τὸ άψοψε, έπειτα ξεπλῶσε πὸν κοντά της, κι' άγκαλιάζοντάς τὴν προστατευτικά, της εἶπε:

— Εἶσαι. Τώρα δεν κινδυνεύουν τὰ ὠραία σας ματάκια.

Ήταν κατὶ άνασταστο να βρίσκειται ἔτσι άγκαλισμένη μ' έναν άντρα πὸν δεν τὸν γνώριζε πριν μιστὴ ώρα. Κι' όμως, δεν τραβήχτηκε. Ένοιωσε τὸση εὐτυχία κοντά του, πὸν δὲ θὰ θυσίαζε αὐτὸ τὸ συναίσθημα για τὴ λίγη τροπὴ πονούσθε έτσι μισόγυμνη σχεδόν, στην άγκαλιά του. Τὸς άλλους τὸς είχε ὀλοτελα ξεχάσει. Έκείνη τὴ στιγμή δεν υπήρχε τίποτε, παρὰ ἡ καυτὴ άμμος, μαλακό, πύρινο κορδάτι, ἡ άπεραντώσυνη της θάλασσα πὸν μούγκριζε κι' έρχόταν κατεπάνω τους, με σοβέρα, κι' ο άνεμος πὸν σόκωνε τὰ βότσαλα και της μασιγότανε τὴς γυναις άκαπτες της.

Καί τότε ο Μάκης της ψιθύρισε:

— Εἶμαι τρελλὸς για σενα... Δεν ξέρω οὔτε καν τὸ ὄνομά σου. Άλλά, δὲ βέλω να σε χάσω τώρα πὸν ἡ τύχη σ' έφερε μπροστά μου. Ποῖά εἶσαι; Πὰς σε λέγε;

Μεθυμένη από τὸν πύρινο τόνο της φωνῆς του, τὸν εἶπε τ' ὄνομά της. Άργότερα πὸν άγόρετο, όταν θυμάναν πάλι αὐτὴ τὴ στιγμή, σαν να της φανόταν πὸς τὸ ὄνομά της δεν τὸν παραδένεψε. Σαν να της φανόταν πὸς τὸ ήξερε κιόλας.

Αὐτὴ ἡ έντύπασι ήταν φοβερά. Τὸ μόνο πὸν τὴν παραδένεψε λιγάκι ήταν ότι μετὰ καύσηση ώρα, όταν μιλούσαν με οἰκειότητα πᾶς, της πέταξε κάποια στιγμή:

— Εἶσαι οἱ μοναχοκόρες, τὰ πλουσιόκοριτσα...

Μεθυμένη από τὴν καινούργια της εὐτυχία, δεν τὸ παρατήρησε εκείνη τὴ στιγμή. Έπειτα όμως, θυμήθηκε πὸς δεν τὴν είχε ρωτήσει αν ήταν μοναχοκόρη, αν ήταν

πλούσια ή φτωχικά. Τό μόνο που την είχε ρωτήσει ήταν τ' όνομά της.
Εμεινε έτσι κάμποση ώρα κοντά της, κι όλη την ώρα τ'α λόγια του τη μεθούσαν. Όταν έτι τέλους θυμήθηκε πώς δε βρισκόταν μόνι εκεί, καί πετάχτηκε φωνάζοντας:

— Πρέπει να πάμε κοντά στους άλλους! Της ψιθύρισε ο Μάκης με ύφος λαγνυμένο.
— Πότε θα σε ξαναδώ;... Θα πεθάνω αν δε σε ξαναδώ.
— Αύριο πάλι εδώ, του αποκρίθηκε με μάτια άστραφτερά κι' αυτή.

ΤΡΕΛΛΗ ΑΓΑΠΗ

Δέν είχε λέξει στο σπίτι της γι' αυτή τη συνάντησι. Δέν είχε συνήθως μυστικά από τη μητέρα της. Ήταν τόσο γελαστή ή Θεανώ πάντα, τόσο έτοιμη να καταλάβη τ'α σκιρτήματα μιας κοριτσιίστικης καρδούλας, που δέν είχε λόγο να της κρύβεται. Ήταν ή δεύτερη φορά όμως που έκρυβε κάτι από τη μητέρα της. Την πρώτη, με τόν Τάκη Δημητρίου. Δέν της είχε αναφέρει τίποτε για την μικρή εκείνη περιπέτεια, όχι για τίποτε άλλο, όσο έπειδη σ'άν να ντρεπόταν να όμολογήσει στη μητέρα της ότι είχε κάνει μια τέτοια «δωρεά» στη φίλη της.

Κι' έτσι προτίμησε να μ'ήν άναφέρει ποτέ λέξει για την «πρώτη της αγάπη».

Τώρα, ενώ ή καρδιά της ήταν πλημμυρισμένη από μια ζαφνική, πρωτόγνωρη χαρά, δε μίλησε πάλι της μητέρας της. Ο Μάκης τη συνόδευσε στη συντροφική της, εκείνη την ώρα, καί με όλο τ'ό θάρρος έμεινε μαζί τους. Μαζί γύρισαν έπειτα στη πόλη, κι' έτσι όλοι τ'ό θεωρήσαν φυσικό να τόν ξαναδοούν την άλλη μέρα στην παρέα τους.

Η Σίση από την πρώτη κιόλας ημέρα άρχισε τις αδιάκριτες ερωτήσεις:

— Γί είναι; Τί είναι; Όμορφος, έ; Τί σου λέγει; Σε είχε αγαλιάσει... Για μια στιγμή φοβήθηκε. Αυτός, παιδί μου, δέν είναι άνθρωπος, είναι ήφιαστικό. Έτσι είναι; Η Κάνω λάθος;

Ούτε καί στη Σίση άνοιξε την καρδιά της ή 'Αγγελικούλα άμέσως. Της άποκρίθηκε κοψα, με λίγες λέξεις, κι' ή άλλη δέν έπέμεινε.

Τη δεύτερη μέρα, ρώτησε τ'ό Μάκη για την οικογένειά του. Αυτός της άποκρίθηκε με προθυμία:

— Είμαι, όπως σου είπα, δικηγόρος. Τώρα πήρα τ'ό δίπλωμά μου, κι' ήθα εδώ να ξεσκώσω λιγάκι. Όταν γυρίσω στην 'Αθήνα θ' άνοιξω γραφείο... Δέν έχω πατέρα, τόν έχασα μικρός. Έχω μητέρα, καί μια άδελφή παντρεμένη πολύ καλά, λίγο μεγαλύτερη μεν... Τ' όνειρο της μητέρας μου είναι να παντρευτώ κι' εγώ με μια καλή κοπέλλα, της σειρός μας...

Της έρχινε φλογερές υπαίτιες καθώς της τάλεγε αυτό, κι' ή 'Αγγελικούλα αίσθανόταν κάτι να χοροπηδάη μέσα της από ευτυχία:

— Καλή οικογένεια, συλλογίζόταν. 'Ο μπαμπάς δε μπορεί ν'άχη αντίρρησι.

Γιατί όσο της μιλούσε εκείνος, αυτή προχωρούσε κιόλας με τ'ή φαντασία της:

— Αυτός είναι ο άντρας που περίμενα. Μόνον αυτόν μπορώ ν' αγαπήσω.

Ο Λάμπρος έβρισε όλοτ'έτα στη σκέψη της, στην καρδιά της, σ'άν να μ'ήν ύπηρε. Ούτε καν έκανε συγκρίσεις. Αυτός ήταν ο μοναδικός άντρας, σ' όλη τη γη.

Έτσι, όταν της ψιθύρισε με τ'ό λαγνυμένο του ύφος:

— Πότε θα σε ξαναδώ χωρίς την κουστωδία;

Αυτή του άποκρίθηκε χωρίς δισταγμό:

— Όέλεις τ'ό άπόγεμα;

— Στις έξη θα σε περιμένω στο Λευκό Πύργο... της είπε.

Καί τ'α μάτια του σπίθισαν.

— Θάρρώ, του άποκρίθηκε εύτυχισμένη.

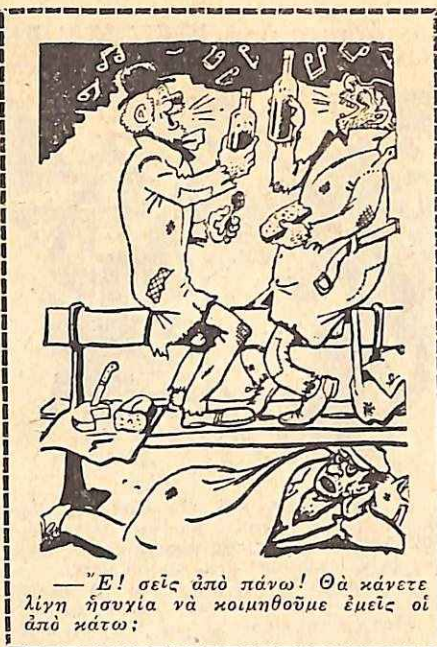
ΑΠΟΦΑΣΙ

— Όέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Δέν άργησε να της π'ή αυτή τη φοράσι. Κι' ή 'Αγγελικούλα την άκουσε με όλη τη φυσικότητά της, σ'άν να μ'ήν περιμένε χρονία.

— Όέλω! του άποκρίθηκε βυθίζοντας τ'α γαλανά της μάτια στο μαύρο άκκαϊό τ'όν ματιών του. 'Αλλά πρέπει να ρωτήσης τ'όν πατέρα μου.

Κάθονταν σ' ένα έρμηκό καφεενάκι ά-

— 'Ε! σεις από πάνω! Θα κάνετε λίγη ήσυχία να κοιμηθούμε έμεις οι από κάτω;

πάνω στο Σεΐ Σου. Γύρω τους τ'α π'έυκα, μυστηριακή όρχήστρα με υμνίες πράσινες χορδές. Πέρα, ή άπέραντη βαθυβάλαη θάλασσα. Στόν ούσανό, δόλ'έυκα τ'α σύννεφα άρμένιζαν, φρεγάτες μ' όλάνοιχτα πανιά, σ'ό φύσημα τ'ό άνέμου.

— Θα ρωτήσω τ'όν πατέρα σου, της άποκρίθηκε, αλλά εκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι ή δική σου ή άπόφασι. Όέλω έσύ με την καρδιά σου να μου π'ής τ'ό ναί, να μου π'ής πώς μ' αγαπάς.

Νόμισε π'ώς όνειρευόταν. Οι βελόνες τ'ών π'έυκων γύρω της άναδύονταν βιαστικές, πολυσύχναστε, γεμάτες διέγερσι. Κι' ήταν σ'ά να ψιθυρίζαν άνάμεσα τους:

— Μια κοπελλίτσα ζ'ή την πιο μεγάλη στιγμή της ζωής της. 'Από αυτή τη στιγμή κρέμεται όλη της ή ευτυχία. Τάχα θάχη τ'ό θάρρος να δεχθ'ή την ευτυχία;

Τόν κ'ύτταξε βαθειά σ'τα μάτια, καί του άποκρίθηκε:

— Σε γνωρίζω τόσο λίγο. Κι' όμως, μου φαίνεται π'ώς σ' αγαπάω κιόλας.

Την άπαψε, την έσφιξε άπάνω του, άναστατώνσε τ'ό παρθενικό της κορμί με τ'ό αγκάλιασμά του.

— Μ' έκανες τ'όν πιο εύτυχισμένο άντρα τ'όν κόσμου, της είπε. Τώρα δε φοβάμαι τίποτε.

Όταν τ'ή μέθυσε καλά - καλά με τ'α φιλιά του, τ'ή ρώτησε:

— Πιστεύεις π'ώς ο πατέρας σου θάχη αντίρρησεις;

— Ο πατέρας μου θέλει να με άραβ'ω-νίσω με κάποιον άλλον τ'ό άποκρίθηκε.

Μονάχα εκείνη τη στιγμή είχε θυμηθ'ή τ'ό Λάμπρο. 'Ο Μάκης κατσούφιασε.

— Υπάρχει άλλος άντρας στη ζωή σου;

Τότε, τ'ό τ'α διηγήθηκε όλα με ειλικρίνεια. 'Ο Μάκης φάνηκε άνήσυχος:

— Κι' αν έπιμέν'ή ο πατέρας σου για κείνον, τί θα κάνης; τ'ή ρώτησε.

— Δέν ξέρω, άποκρίθηκε κατεβάζοντας τ'ό κεφάλι της ή δυστυχισμένη.

Την άραψε από τ'ό χέρι, με τ'ό άπότομο καί τρυφερό μαζί ύφος του:

— 'Αγγελικούλα! 'Από τη στιγμή που μια κοπέλλα γνωρίζει τί θα π'ή αγάπη, π'αίνει π'ια να είναι παιδί. Η αγάπη, αν είναι αληθινή, πρέπει να σε μεταμορφώση σε γυναίκα. Καί πρέπει να σταθείς υποστά τ'όν πατέρα σου σ'ά γυναίκα καί να τ'ό π'ής με θάρρος π'ώς αγαπάσης άλλον άντρα. Όα τ'ό κάνης.

— Αν δέν σπ'ίθιζαν έτσι τ'α μάτια του με τ'α χίλια τους φωτάκια, αν δέν την έσφιγγε με τόσο πάθος έπάνω του, ίσως δε θα είχε τ'ό θάρρος να τ'ό άποκριθ'ή ναί.

— 'Αγγελικούλα, της φώνασε αυτός τότε, βέλω να μου όρκιστή, όρκο μεγάλο, π'ώς δε θα δειλιάσης, π'ώς θα πολεμήσης για να έπιβάλης τ'ή θέλησί σου σ'τους γονείς σου.

Π'ησε μεγάλο όρκο, κι' ένοιωσε π'ώς είχε αλλάξει από τη μια στιγμή στην άλλη, π'ώς δέν ήταν ή άνιδη παιδούλα π'ια, αλλά

π'ώς είχε γίν'ή κιόλας μια σωστή γυναίκα που ήξερε τί ήθελε.

Τ'ή φίλησε σ'ό στόμα, της ρούφηξε σχεδόν τ'ήν ψυχή με τ'α χείλη του.

— Σε βλέπω σ'άν γυναίκα μου κιόλας, της είπε. Αύριο θάρρώ να κάνω τ'ήν πρότασι σ'τόν πατέρα σου. 'Αν θέλης, μπορείς να τόν προετοιμάσης.

— Η κοπέλλα χ'όλωμισε.

— Δε θα τολμήσω.

— Προτιμάς να τ'ό μιλήσω χωρίς ν'άχη ιδέα;

Σκέφθηκε ή μικρή, καί σ'ό τέλος η'υρε τ'ή μέση λύσι:

— Άσε, είπε, θα μιλήσω άπόψε της μαμάς. Θα προσπαθ'ή να τ'ήν π'άρω σύμ-μαχο.

ΜΙΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ

— Όταν άκουσε τ'α λόγια της κόρης της έκ'εινο τ'ό βράδυ ή Θεανώ, στην άρχη τ'ό-μας.

— Τί έκανες; ψιθύρισε στην κόρη της. Γιατί τ'όκανες αυτό; 'Αφ'ού ο πατέρας σου τέλειωσε τ'ό άλλο συνοικέσιο, άφ'ού τ'α συμφωνήσαμε π'ια όλα; Αύριο θάρρώ π'άλι ο Λάμπρος, θα πάμε μαζί να χορέψετε, έτσι έχομε συμφωνήσει.

— Δε θα πάω να χορέψω με τ'ό Λάμπρο, είπε ή κοπελλίτσα σταθερά. Ξέρεις π'ώς μου φαίνεται τώρα ο Λάμπρος; Σ'α μια σκιά, που δέν πέρασε πραγματικά ποτέ από τ'ή ζωή μου. 'Όλη μου ή ύπαρξι ά-ν'ηκε τώρα σ'ό Μάκη.

Εναντιόθηκε κάμποση ώρα ή μητέρα, αλλά φανόταν π'ώς τ'όκανε μάλλον για να μ'ή έχη τύψεις, παρ'ά έπειδη πίστευε ότι ή 'Αγγελικούλα τραβούσε άσχημο όρδο.

Τ'ό καταλάβαινε ή μικρή, με τ'ό γυναικείο της ένστικτο, καί δέν άργησε να κάνη τ'ή μητέρα της να παραδώση τ'α όπλα. Κάθησε σ'τα γόνατά της, τ'ήν κ'ύτταξε σ'τα μάτια καί της είπε τρυφερά:

— Μαμά, δέν είμαι π'ια παιδί. Είμαι δόκληρη γυναίκα, καί σ'α γυναίκα, σ'ε ρωτ'ώ κάτι: Όέλεις να γίνω κι' εγώ δυστυχισμένη σ'ό γάμο μου, όπως έγινες έσύ;

— Ανατρίχιασε ή μητέρα.

— Δυστυχισμένη; Ποιός σου είπε ότι είμαι δυστυχισμένη;

(Δέν είχε παραπονεθ'ή ποτέ σ'ό παιδί της για τ'όν άντρα της. Η 'Αγγελικούλα όμως είχε άκούσει τ'α πικρά λόγια, που άλλαζαν μεταξύ τους οι γονείς της καί διάβαζε μέσα τ'ήν καρδιά της μητέρας της).

— Μαμά, της είπε τρυφερά, δε μου χεις έμπιστοσύνη! Τ'ό ξέρω ότι δέν είναι αυτή ή ευτυχία, δε μπορεί να είναι αυτή ή ευτυχία. Με τ'ό Μάκη όμως θα βρω εγώ αυτή τ'ήν ευτυχία, που δέν καταρρώσες να συναντήσης έσύ στη ζωή σου. Δε θα είναι ύ-πέροχο πράγμα καί για σένα να μάς βλέπης αγαπημένους, έρωτευμένους, ένα αληθινό άντρόγυνο, κι' όχι μια συμβατική συμβίωσι;

Τ'α λόγια της μικρής άδ'ωπλίσαν τ'ή μάνα. Τ'α μάτια της βούρκωσαν, τ'α δάκρυα κ'ύλησαν σ'τα παχουλά, δροσερά της μάγουλα.

— Άχ, κορούλα μου, πρόσφερε, πνιγμένη στη συγκίνησι, όταν μου μίλας έτσι, δέν ξέρω τί να σου άποκριθώ, δέν ξέρω π'ια.

— Να μου υποσχεθ'ής π'ώς θα μιλήσης σ'τόν πατέρα.

— Η Θεανώ π'ηρε ένα ύφος σοβαρό. Πάλευε άκόμη με μερικές άμφιβολίες μέσα της.

— Μα δέν ξέρω τίποτε γι' αυτό τ'ό παιδί, πρέπει να πάρουμε πληροφορίες.

— Δέν έχω αντίρρησι, άποκρίθηκε χαρούμενη ή μικρή έρωτευμένη. Είμαι σίγουρη π'ώς οι πληροφορίες θα είναι έξαιρετικές.

— Εκείνο που θέλω είναι να μ'ή π'ή ο μπαμπάς κανένας βιαστικό καί πεισματικό σ'ό Λάμπρο.

— Καί τί θα γίνη με τ'ό Λάμπρο; ρώτησε ή μητέρα.

— Σήκωσε ή παιδούλα άδιάφορα τ'ους ώμους της.

— Τί μπορεί να γίνη; Τόν λυπ'άμαι, αλλά τί φταίει κι' εγώ; Πρέπει να καταλάβη. Να τ'ό έξηγήση ο πατέρας... πρέπει να ξέρη τί θα π'ή αγάπη. 'Εν άνάγκη, να τ'ό μιλήσης έσύ, μαμά. Δε θέλω να τόν πληγώσω, αλλά δε μπορώ να γίνω δυστυχισμένη σ' όλη μου τ'ή ζωή εξ'αίτίας του. Δε μπορώ να βυσιάσω τ'ήν αγάπη μου, προτιμ'ώ να πεθάνω.

— Κ'ύτταξε ή μητέρα μακρούα, σ'άν νάδλε-

πε μια γοητευτική όπτασία, καί ψιθύρισε:

— 'Αγάπη... Να παντρευτής από αγάπη... Υπάρχει μεγαλύτερη ευλογία Θεού;

— Η μικρή έπεσε στην αγκαλιά της.

— Μαμά, θα σ' έχω σύμ-μαχο λοιπόν; Δόσε μου τ'ό λόγο σου.

— Ναί, άποκρίθηκε θερμά ή Θεανώ.

Καί σκέπασε τ'ό πρόσωπο της κόρης της με φιλιά.

— Κορούλα μου γλυκειά! Θα παντρευ-τ'ής από αγάπη. Θα σε βοηθ'ήσω, ένωια σου. 'Αν φυσικά λάβουμε πληροφορίες ότι πρόκειται για ένα πρόσωπο καθώς πρέπει.

— Θα λάβουμε πληροφορίες, είμαι σίγουρη, μαμά... Καί σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ.

Φίλησε τ'α χέρια της μητέρας της μ' εύγνωμοσύνη, καί νόμισε κιόλας π'ώς είχε κερδίσει τ'ή μισή μάχη.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΑΝΕΝΔΟΤΟΣ

Τ'ό ίδιο βράδυ κιόλας άκουσε τις φωνές του πατέρα της. Είχε κλειστή αυτή σ'ό δωμάτιό της, όταν άκουσε τ'α ξεφωνητά του πατέρα της:

— Είσαι τρελλή! Καί τολμάς έσύ;... 'Ερχεσαι καί μου λές, με τόσο φυσικότη-τα, ένα τόσο τετατώδες πράγμα;

Καί τ'α άποκρίθηκε ή μητέρα, δέν άκουσε τί, ή μικρή, κι' ο πατέρας ξεσπασε πιο θυμωμένος:

— Θα τ'ήν πάρης σ'ό λαιμό σου! 'Εγώ πάντως δέν κάνω τέτοια ρεζιλίκια. Τώρα είπαμε σ'τόν άλλον τ'ό ναί. 'Ο Λάμπρος είναι περίφημο παιδί... 'Ισως να είναι αυτό π'ιο περίφημο. Δε μ' άρέσει όμως ο τρόπος του, ν' άρχισ'ή πρώτα τόν έρωτα με τ'ήν κοπέλλα.

Τότε έβαλε τις φωνές ή μητέρα.

— Καί με ποιόν ήθελες ν' άρχισ'ή τόν έρωτα, μ' έμένα; 'Ετσι γίνεται όταν είναι τυχερό ν' αγαπηθ'ούν δυο παιδιά. Μιλ'ανε έλεύθερα, κατ' ευθείαν. Κι' έπειτα ζ'ήτ'ανε τ'ήν συγκατάθεσι τ'ό πατέρα.

— 'Εγώ δέν τ'ή δίνω τ'ή συγκατάθεσί μου, είπε εκείνος πεισματικός.

Καί μ' αυτά τ'α λόγια τέλειωσε ή μεσο-λάβη της μητέρας έκ'εινο τ'ό βράδυ.

Τ'ήν άλλη μέρα όμως, τ'ό μεσημέρι, ήρθε ο Μάκης, όπως της είχε υποσχεθ'ή, να κάνη τ'ήν πρότασι του. Με τ'ό αυτή κολλημένη στην πόρτα, παρακολούθησε όλη τ'ή συν-διάλεξι ή κοπέλλα. Η καρδιά της χτυπούσε να σπάση.

Μόλις άκουσε τ'ήν πρότασι του ο Λεοντίου έβαλε τις φωνές:

— Δέν πρόκειται να τ'ήν παντρεύουμε ά-πό τώρα. Είναι μικρή, πολύ μικρή.

— Μονάχα ν' άραβ'ωνιστώμε, ικέτευσε ο νέος.

Δε μπορούσε να τόν ιδ'ή ή 'Αγγελικού-λα. Άκουσε μονάχα τ'ή φωνή του, σιγανή χωρίς να ξεχωρίζη τ'α λόγια του.

Εμεινε μέσα πολλή ώρα, άτέλειωτη ώρα, καθώς φάνηκε σ'τήν έρωτευμένη κοπέ-λλα. Η μητέρα της, κοντά της, αγωνιούσε κι' αυτή.

— Τί θα γίνη τώρα; Τί θα γίνη;

— 'Επ'ί τέλους ή πόρτα τ'ό γραφείου ά-νοιξε, κι' ή φωνή τ'ό πατέρα άκούστηκε παγερό, αλλά εύγενικά:

— Θα λάβω πληροφορίες! 'Αφ'ού σου-δωσα τ'ό λόγο μου, τίς πληροφορίες θα τίς π'άρω.

Τ'ήν άλλη στιγμή άκούστηκε να κλείνη ή πόρτα καθώς έφευγε ο Μάκης.

Τότε, ή 'Αγγελικούλα κατάλαβε π'ώς τ'ήν έπιανε πανικός.

— Μη φοβάσαι, της ψιθύρισε ή μητέρα της. 'Εγώ είμαι κοντά σου.

Κι' ο πατέρας μπήκε σ'ό δωμάτιο.

Μ' ΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΝΑ ΚΑΝΩ ΚΑΤΙ ΑΠΡΕΠΟ

Τ'ό πρόσωπό του ήταν μαύρο.

— 'Αγγελικούλα, πρόσφερε βαρειά, μ' άναγκάζεις να κάνω κατ' απρεπο. Αυτό τ'ό δίδημα δέν έπρεπε να τ'ό κάνη αυτός ο άνθρωπος.

Κ'ύτταξε ή κοπέλλα με αγωνία τόν πατέρα της.

— Πατέρα, ικέτευσε, μ' αγαπάει καί τόν αγαπ'ώ. Τί σ'άμε;

— Κι' ο λόγος που δώσαμε σ'ό Λάμπρο;

— 'Εσύ τόν έδωσες, χωρίς να με ρωτή-σης, μπαμπά... Χωρίς να μ' άφήσης καιρ'ό να σκεφθώ.

— Κι' ο λόγος που έδωσες ο πατέρας

σου, δε νομίζεις π'ώς σε δεσμεύει κι' έ-σένα; ρώτησε άυστηρά ο Βρασίδης.

— Όχι, άποκρίθηκε κοψά ή κοπέλλα.

— 'Εγώ θα ζήσω μαζί του, όχι έσύ μπαμπά.

Δάγκωσε τ'α χείλη του ο Λεοντίου.

— Να δούμε, λοιπόν, τί θα γίνη, είπε βαρειά. Θα γράψω σήμερα κιόλας για πληροφορίες. Πάντως, είναι φτωχός, αυτό τ'ό ξέρεις.

— Δε μιλήσαμε περ'ι περιουσίας.

— Μου τ'ό είπε έμένα. Είναι, λέει, έτοι-μος ν' άνοιξη ένα δικηγορικό γραφείο, άλ-λά, φυσικά, με τ'α δικά σου τ'α λεφτά. Εί-μαι σίγουρος π'ώς τ'ό κάνει μονάχα για τ'ήν προίκα σου.

Τ'α μάγουλα της παιδούλας άναψαν.

— Πατέρα τόν άδικείς, πρόσφερε με πά-θος. Όταν μου πρωτομίλησε, δέν είχε ιδέα ποιά είμαι... Τώρα, τί φταίει αυτός αν έ-τυχε να είναι φτωχός κι' από τ'ό άλλο μέρος ένα νέο σ'ό άλφ'α άκούη της σταδιοδρομίας του, έντελώς δ'ήμωτο...

— Πού μπορεί όμως να γίνη καλύτερος από τόν άλλον.

— Άδ'ηλο.

— Που αγαπάει τ'ήν κόρη μας.

— Κι' ο Λάμπρος τ'ήν αγαπάει.

— Άλλοίωτικα, έλεγε ή μητέρα. 'Ες άλ-λου, άφ'ού τόν αγαπάει ή κόρη μας, θά-πρεπε ή γνώμη της σ' αυτό τ'ό ζήτημα να είναι νόμος για μ'α.

Ο Λάμπρος δέν πάτησε αυτές τις ήμέ-ρες. Κάτι τόν είχε πειράξει σ'τήν τελευ-ταία συνάντησί του με τ'ήν οικογένεια Λεοντίου καί περίμενε να τ'ό τηλεφωνή-σουν για να ξαναπ'ή. Ο Βρασίδης δέν άποφάσισε όμως τώρα να τόν ξανακαλέση.

Τις ήμέρες αυτές έδ'ελεπε κλεφτά - κλε-φτά, με τ'ή καρδιά τρεμάμενη ή 'Αγγελι-κούλα τ'ό Μάκη. Του είπε τ'ήν αλήθεια π'ώς ο πατέρας της είχε στείλει για να ζ'ήτ'ησι πληροφορίες σ'τήν 'Αθήνα, κι' αυτός φάνη-κε άνήσυχος.

— Πληροφορίες; Δέν έχω αντίρρησι, φυ-σικά. Να σου π'ω όμως ένα πράγμα; Έ-γώ, αν είχα άδελφ'ή να παντρεύω δε θα στήριζα ποτέ μου τ'ήν ευτυχία της σ'τις πληροφορίες. Θα προσπαθούσα να μορφώ-σω μια άτομική γνώμη.

Συμμερίζονταν τ'ή γνώμη του ή παιδού-λα. Ότι της έλεγε, της φανόταν σοφό, αλάνθαστο. 'Απ' όλα π'ια αλάνθαστα όμως της φανόνταν τ'α φιλιά του, που της άνα-πάρσεν τ'ήν πιο άπόκρυφες χορδές της καρδιάς της.

Κι' οι πληροφορίες ήρθαν, γρήγορα - γρήγορα. Ένα γράμμα συστημένο για τόν πατέρα. Βαρύ-βαρύ. Κι' ο πατέρας φώναζε τ'ή γυναίκα του καί τ'ήν κόρη του καί τ'ους διάβαζε τ'α κυριότερα σημεία. Τάραφε ένας άδελφικός φίλος τ'ό Βρασίδη, δικη-γός σ'τήν 'Αθήνα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεις.

— Συμβαίνει τίποτα άπόψε;

— Όχι, άποκρίθηκε αυτή σαστισμένη. Τί θέλεις να συμβαίνει;

— Μου φανόσαστε όλοι διαφορετικοί. 'Ισως να είναι κάποια άλλη αίτία...

Κ'ύτταξε άλλου καί τ'ό άποκρίθηκε ά-χνά:

— 'Ισως ν'άμαστε όλοι μονάχα κουρα-σμένοι.

ΕΛΕΕΙΝΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Πέρασαν τρείς-τέσσερις ήμέρες γεμάτες άγωνία. Στ'ό σπ'ίτι ή ατίμοσφαιρα ήταν δυ-σάρεστα ήλεκτρισμένη. Η Θεανώ, πιστή στην υπόσχεσι που είχε δώσει σ'τήν κόρη της, προσπαθούσε να κλονίσ'ή τ'ήν άπόφα-σι τ'ό πατέρα για τ'ό Λάμπρο. Π'ριν άκό-μη λάβουν τίς πληροφορίες, τ'όλεγε, με τ'ό άνάλαφρο, παιχνιδιάρικο, αλλά βεληματικό της ύφος:

— 'Ακούσε μονάχα τ'ή φωνή του, σιγανή χωρίς να ξεχωρίζη τ'α λόγια του.

Εμεινε μέσα πολλή ώρα, άτέλειωτη ώρα, καθώς φάνηκε σ'τήν έρωτευμένη κοπέ-λλα. Η μητέρα της, κοντά της, αγωνιούσε κι' αυτή.

— Τί θα γίνη τώρα; Τί θα γίνη;

— 'Επ'ί τέλους ή πόρτα τ'ό γραφείου ά-νοιξε, κι' ή φωνή τ'ό πατέρα άκούστηκε παγερό, αλλά εύγενικά:

— Θα λάβω πληροφορίες! 'Αφ'ού σου-δωσα τ'ό λόγο μου, τίς πληροφορίες θα τίς π'άρω.

Τ'ήν άλλη στιγμή άκούστηκε να κλείνη ή πόρτα καθώς έφευγε ο Μάκης.

Τότε, ή 'Αγγελικούλα κατάλαβε π'ώς τ'ήν έπιανε πανικός.

— Μη φοβάσαι, της ψιθύρισε ή μητέρα της. 'Εγώ είμαι κοντά σου.

Κι' ο πατέρας μπήκε σ'ό δωμάτιο.

Μ' ΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΝΑ ΚΑΝΩ ΚΑΤΙ ΑΠΡΕΠΟ

Τ'ό πρόσωπό του ήταν μαύρο.

— 'Αγγελικούλα, πρόσφερε βαρειά, μ' άναγκάζεις να κάνω κατ' απρεπο. Αυτό τ'ό δίδημα δέν έπρεπε να τ'ό κάνη αυτός ο άνθρωπος.

Κ'ύτταξε ή κοπέλλα με αγωνία τόν πατέρα της.

— Πατέρα, ικέτευσε, μ' αγαπάει καί τόν αγαπ'ώ. Τί σ'άμε;

— Κι' ο λόγος που δώσαμε σ'ό Λάμπρο;

— 'Εσύ τόν έδωσες, χωρίς να με ρωτή-σης, μπαμπά... Χωρίς να μ' άφήσης καιρ'ό να σκεφθώ.

— Κι' ο λόγος που έδωσες ο πατέρας

Γνωρίσματα της άπιστίας στη γυναίκα

ΕΙΝΑΙ το ίδιο δύσκολο σ' έναν άνθρωπο προικισμένο με σταθερότητα να φανεί άστοχος, όσο και σ' έναν άνθρωπο άστατο να φαίνεται σταθερός. Η άπιστία, είτε για τον άντρα προκύπτει είτε για τη γυναίκα έχει σαν απαραίτητη προϋπόθεση την αστάθεια. Αυτή η αστάθεια, που σπρώχνει στην άπιστία, αποτελεί ιδιαίτερο χαρακτηριστικό ώριμων ανθρώπων, μ' απλούστερα λόγια βρίσκεται μέσα στο ίδιο τέταρτο τους. Λέγοντας αυτό, εννοούμε ότι σπρώχνει, ολόκληρη την προσωπικότητά τους. Θα υποθέσουμε, λοιπόν, να ανακαλύψουμε τα σημεία της στη φυσιογνωμία τους, στον ήχο της φωνής τους, στον τρόπο της όμιλίας τους, στην έκφρασή τους, στις διάφορες αντιδράσεις τους κλπ.

Ειδικότερα προκειμένου για τη γυναίκα, οι ψυχολόγοι καθόρισαν διάφορα μορφολογικά γνωρίσματα, που φανερώνουν το βαθμό της θηλυκότητας της (δηλ. του ερωτικού δυναμισμού της) και την τάση της στην άπιστία. Θ' αναφέρουμε τα κυριότερα απ' αυτά:

Κατά γενικό κανόνα, το μικρό ανάστημα (γύρω στο 1 μ. 50), ανεξαρτησία από τη σωματική διάπλαση (παχυντά ή αδύνατη), φανερώνει στη γυναίκα ανεπάρκεια των ωρικών ή του θυρεοειδούς αδένος. Και στις δύο περιπτώσεις η γυναίκα είναι άπιστη, δόξουλη, υπολογιστρια. Προβλέπει ότι από ταβάνια σωματική ή ψυχολογική ανάγκη, αλλά γιατί της είναι αδύνατο ν' απορροφήσει ένα ώριμο άτομο ή σε ώριμους συνθήκες ζωής. Οι υπλές γυναίκες, αντίθετα, είναι περιφραγμένες, συγκρατημένες και ψυχρές. Οι κοντές συνήθως ψυχγόνες να θρουν τον έρωτα και τον προκαλούν μ' όλα τα μέσα, οι υπλές τον δέχονται. Οι πρώτες πέτουν στην αγκαλιά του άντρα, λαίμαργες για φίλη, οι δεύτερες τον ανιχνώνουν τη δική τους αγκαλιά. Ο έρωας για τις κοντές είναι κάτι το συνθηματικό και το επαναλαμβανόμενο συνεχώς. Για τις υπλές, αντίθετα, είναι ένα αποσπαστικό θήμα στη ζωή τους. Διάφορες στατιστικές δείχνουν ότι οι πρώτες προσδίδουν με μεγαλύτερη ευκολία από τις δεύτερες. Φαίνεται, εξ άλλου, ότι οι κοντές έχουν μικρότερη δύναμη αντίστασης (είναι ευκολότερα να πλησιάζει κανείς μια κοντή γυναίκα παρά μια υπλή).

Τα παχυντά και κόκκινα μάγουλα δείχνουν υπερθυρεοειδία και συνεπώς ερωτική ψυχρότητα. Τα ισχνά (γιατί να είναι θαυμάσιμα) μάγουλα φανερώνουν, τονώνον, περιπάθεια και θερμότητα.

ερωτική ιδιοσυγκρασία. Το τρίγωνο, στο επάνω γέλιο, τους πήγαινε των χεριών και τους μπρούς φανερώνει ανεπάρκεια των ωρικών, αστάθεια, δύστροπο χαρακτήρα.

Κάτω μέρος του λαιμού διογκωμένο: σεξουαλική ψυχρότητα. Η διογκωμένη κοιλιά φανερώνει επίσης ανεπάρκεια του θυρεοειδούς ή των ωρικών, με όλες τις συνέπειες που αναφέραμε.

Μέτωπο σε σχήμα τόξου: τρυφερότητα. Σημάδια της υποκρισίας: μέτωπο λείο και χωρίς ρυτίδες.

Σημάδια της ελλειψότητας: ίσιο στόμα, οφύδια ελαφρώς τριχωτά, πράσινα μάτια, πλατύ και ήπιον γέλιο.

Σημάδια της ασταθείας: πρσινοκίτρινα μάτια, μάτια που παίζουν διαρκώς, γέλιο που νιούνηται ακατάστατα, κόκκινο στόμα.

Φλογερή και άκαστα διαδοχή: μάτια που θγαίνουν από τις γούγες, σαρκώδη και χοντρά γέλια, στόμα πολύ πλατύ, διπλοσύνωνο, πλατύνει, κοντά γέλια, σκληρές τσίγγες στα πόδια, κνηρό βάσιμα, όγρη γέλια, φλογερό βλέμμα.

Φλογερή από τις γυναίκες με «προβασίσι» πρόσωπο. Η άσθα και άκαχη έκφραση τους μπορεί να μας ξεγελάσει. Είναι άνικανες να προβάλουν την παρακική αντίστασι και δείχνονται λαίμαργες τόσο στο φανητό όσο και στον έρωτα.

Κατά τον δόκτορα Μπουρτινι, ανάμεσα σ' αυτές συναντάται οι περισσότερες γυναίκες έλευθέρων ήθων. Ας σημειώσουμε, ωστόσο, ότι οι γυναίκες με «προβασίσι» πρόσωπο είναι εκείνες που κατακτώνται από τους άντρες κι' όχι εκείνες που τους κατακτούν. Δέχονται, δηλαδή, παθητικά τον έρωτα.

Ο Άγγλος ψυχολόγος δόκτορ Ουίλλιαμ Ρότσερ παρατηρεί, εξ άλλου, τα εξής:

1) Οι άνοδοις ρυτίδες φανερώνουν χαρακτήρα ελλεικρινή και πρόχαρο. Οι γυναίκες με παρόμοιες ρυτίδες δεν προσδίδουν ποτέ από άδυναμια.

2) Οι ρυτίδες γύρω στο στόμα δείχνουν περιέργεια και ροπή στην άπιστία, που οφείλεται κυρίως σε έλλειψη σταθερότητας.

3) Φλογερή από τις γυναίκες που το πρόσωπό τους γίνεται θιαστέ όταν θυμώνουν. Είναι άπομπες και έκδικητικές.

4) Τα οφύδια σε σχήμα περισπωμένης είναι δείγμα ουλοπότητος και ασταθείας.

5) Τα λεπτά γέλια σπασμωδικά κρημνιστά και

ψυχική σκληρότητα. Ο ερωτικός δυναμισμός των γυναικών με παρόμοια γέλια είναι πολύ γαυλός. Άνικανες να αισθανθούν και να εμπνεύσουν ένα φλογερό έρωτα, δείχνονται εξαιρετικά ηλιθίες και μησικές. Η διαστροφή του γασκίτη τους οφείλεται σ' ένα σύμπλεγμα κατωτέρω από το όποιον κατέγονται.

6) Οι γυναίκες με οριστική ή θραυκή φωνή ρέπουν περισσότερο στην άπιστία. Οι πρώτες προσδίδουν από αστάθεια, οι δεύτερες από περιπάθεια.

7) Η μεγάλη ισχύς της προβλέπει κάποτε φλογερή ερωτική ιδιοσυγκρασία.

8) Οι γυναίκες που ανήκουν στον έγκεφαλικό τύπο προσδίδουν περισσότερο με το μυαλό παρά με τις αισθήσεις.

9) Η άθλητική διάπλασι κι' η ροπή της γυναίκας στα σπόρ, μειώνει την ερωτική της διάθεση.

Ο μεγάλος Έλβετος ψυχολόγος καθηγητής Γιούνγκ, εξ άλλου, χωρίζει τους ανθρώπους σε δύο βασικούς τύπους, τον έσωστροφο και τον έξωστροφο. Ο έσωστροφος είναι ο κλειστός τύπος, που τα κρατάει όλα μέσα του και που δεν έχει τη δύναμη να εξωτερικευθεί. Ο έξωστροφος, αντίθετα, εξωτερικεύει τις συγκινήσεις του, είναι διασπαστικός και κοινωνικός.

Από τους δύο αυτούς τύπους εκείνος που ρέπει περισσότερο στην άπιστία είναι ο δεύτερος. Ο πρώτος, αντίθετα, προσδίδει μόνο «εσωτερικά». Δεν του λείπει, δηλαδή, η διάθεση για άπιστία. Οι όριμες του κι' οι έσωτερικές αντιδράσεις του είναι κάποτε τρομερές. Άλλα σταματούν στην επιθυμία του. Σπανιότατα νίνονται πραγματικότητες.

Οι γυναίκες που ανήκουν στον έσωστροφο τύπο είναι διαρκώς άκανοις. Άλλα δεν έχουν τη δύναμη να προσδώσουν. Αυτή η άδυναμια τους οφείλεται στην ιδιαίτερη διαστροφή του χαρακτήρα τους κι' όχι σε ήθικα ή άλλα ελαττήρια. Οι γυναίκες που ανήκουν στον έξωστροφο τύπο, αντίθετα, από τη στιγμή που θα αισθανθούν τον πειρασμό είναι άνικανες να συγκρατηθούν. Η ερωτική αισθησι σ' αυτές προκαλεί σκεδόν πάντοτε την αντίστοιχη έκδηλωση.

Στον έξωστροφο τύπο ανήκουν ώριμοις νευρικές γυναίκες, που κατέγονται από έναν έρωτικό πυρετό και που μας εκπλήσσουν με το δυναμισμό τους. Γι' αυτές η άπιστία είναι περισσότερο μια αλλαγή, που αποτελεί ανάγκη του οργανισμού τους. Σ' αυτή την αλλαγή βρίσκουν την ηρεμία που τους λείπει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι γυναίκες είναι πιο άπιστες από τους άντρες.

Μπουρέκια με τυρί

Θέλετε να φτιάξετε ωραϊότατα μπουρεκάκια, για μεζέ του αβού;

Παίρνουμε 600 γραμμάρια γάλα, 6 κουταλιές αλεύρι, 3 κουταλιές βούτυρο φρέσκο, 3 αυγά, 150 γραμμάρια τυρί παρμεζάνα και το ανάλογο φύλλο.

Ζεσταίνουμε λίγο το βούτυρο. Ρίχνουμε μέσα το αλεύρι και το καθορίζουμε λίγο.

Ύστερα προσθέτουμε το γάλα χλιαρό κι' αφίεται να πήξει. Κατεβάζουμε απ' τη φωτιά όταν κρυώσει. Ρίχνουμε τ' αυγά χτυπημένα και το τυρί τριμμένο. Άν η ζύμη δεν είναι αρκετά σφιχτή, προσθέτουμε κι' άλλο τυρί.

Τυλίγουμε με τα φύλλα, σε τρίγωνο σχήμα, και στέλνουμε στο φούρο.

Η κακοσμία του στόματος

Η κακοσμία του στόματος δεν προέρχεται πάντα από χαλασμένα δόντια. Άλλα κι' από τη μυρωδιά διαφόρων φαγητών.

Για να μη μυρίζη λοιπόν άσχημα το στόμα σας, αποφεύγετε τα φαγητά με κρεμμύδια και με σκόρδα. Γιατί, και ταγαρισμένα ακόμα ή θραυσμένα, τα σκροδοκρέμματα έχουν μια θαρραυδία μυρωδιά.

Πλένετε καλά το στόμα και τα δόντια σας και ξεπλένετε τα με νερό που περιέχει λίγη μέντα.

Προκειμένου να καθαρίσετε μετοξότα φάρμακα, αποποιήστε νωμάτος, τα βουτάτε σε πολύ καθαρή βενζίνη κι' ύστερα τ' αφιόνετε, χωρίς να τα σπύσετε, για να μη γεραιαστούν σιδερώματα.

Άν η κακοσμία οφείλεται σε κακή λειτουργία του στομάχου, θα συμβουλευθήτε γιατρό.

ΣΤΟ γραφείο εκείνο είμαστε το δλον τρεις και είμαστε κάτι σαν υπάλληλοι, αλλά και κάτι σαν αφεντικά. Θέλω να πω πως έχουμε ένα κάποιο είδος ελευθερίας, πως δεν υπάρχει ή τυπική εκείνη αυστηρότητα που τη βλέπει κανείς και την αισθάνεται να τον πνίγει σε άλλες επιχειρήσεις. Έκτελούμε ευυνειδίχτα — όσο μπορούμε — τη δουλειά μας, αλλά έχουμε και την κουβεντούλα μας και το καλαμπουρι μας και την πλάκα μας. Έχουμε δε και τηλέφωνο. Μόνο που, επειδή υπάρχει κεντρική τηλεφωνική γραμμή, για να πάρης ένα νούμερο, πρέπει πριν απ' αυτό, να γυρίσης πρώτα το 2. Δηλαδή, για να γίνω πιο αντιληπτός, θέλες, να πούμε, να πάρης το 666888. Θα πάρης το δαχτυλάκι σου πρώτα στο 2, κι' αν δεν ακούσης βουητό, — που παύει να πη πως τη γραμμή την έχει πάρσει άλλος από μέσα — προχωρείς στα οστά. Το δλον 2666888. Αυτά για το τηλέφωνο. Και τώρα για τον κύριο Γιαννάκη Τουρλουμπιδή.

Ότε ξέρω πως μάς ήρθε και πως μάς κόλλησε και πως ακόχτηκε τόσο θάρρος μαζί μας αυτή η ψυχή. Άν θυμάμαι καλά, είχε παρουσιασθή ένα πρωί με κάποιο γράμμα γ'ά τον Άλεκο, τον ένα από το τριμελές προσωπικό του γραφείου. Κι' από εκεί και πέρα ο Γιαννάκης Τουρλουμπιδής έγινε τακτικός θαμνίας του γραφείου. Πότε πρωινός, πότε θαρδύνος, όμως μέρα σκεδόν δεν μάς έλειψε. Έδινε πάντα το παρόν. Κι' αν τύχαινε καμιά φορά να σπεύσεισ απουσία, θεωρούσε πάντα υποχρέωσι του να μάς πη:

— Με συγχωρείτε που δεν ήρθα χτες, γιατί μου έτυχε κάποια δουλειά.

Και συνήδευε την αίτησι συγχώρησης μ' ένα μειδίαμα που σήμαινε πολλά.

Ήταν, όπως θα καταλάβατε υποθέτω, από τους συμπαθητικοαντιπαθητικούς εκείνους τύπους, που κολλάνε και παίρνουν θάρρος, καφέ και τσιγάρο και μπαίνουν στο γραφείο σου με μια τέτοια άνεσι, σαν να μπαίνουν στο δικό τους. Άλλα για να πούμε την αλήθεια, μόνο καφέ πήρε δυο φορές. Τσιγάρο μάς πρόσφερε. Έπειτα άοχιε να πληρώνη τον καφέ του, ώπου άνοιξε προσωπικό του λογαριασμό στο καφενείο του μεγάρου. Και που και που μάς κερνάει κι' άλλες. Άπό την όποφι αυτή είναι εν' τάξει κι' αυτό είναι ένα σπουδαίο ελαφρυντικό.

Άλλα πρέπει να τον σκιστάσουμε. Μάλλον κοιτούλως, στρουγγυλό κεφάλι με μικρά τεντωτά αυτιά, μικρά αλλά επιδόβα ματάκια γεμάτα πονηρία, που την καμουφλάζουν μετωπικά γυαλιά. Λίγα μαλλιά — πρώην φαλακρία από κείνες που άρχίζουν να τρώνε τους κρατόφους διατράβαν τον άνήφορο — ένα στόμα μικρό, που όταν γελάν παίρνει κάτι άπίθανες διαστάσεις και δίνει στο πρόσωπό του το σχήμα καρπουζιού που τόχουν άνοίξει με μαχαίρι. Δέ νελείει συχνά. Συνήθως χαμογελά, ένα χαμόγελο γεμάτο πονηρία δευτέρας ποιότητας, όμνη φίλη. Και μια τάσι για πρώην έπίσημ κοιλίτσα. Πολλές φορές έρχεται και μ' ένα ναυούραλλο στο πέτο.

Όπως, παρ' όλο το θάρρος που έχει πάρει μαζί μας, ποτέ δεν δοκίμασε να περάση στον ένικό, πράγμα που δε θα μάς άρεσε και πολύ. Άβόγος πληθυντικός έπικρατούσε. Στην άρχή τον περάσαμε γ'ά κουτό. Γρήγορα, όμως, είδαμε πως δεν ήταν και τόσο. Γιατί, κάποτε τον ρώτησα:

— Κύριε Τουρλουμπιδή, τί έργασια κάνετε;

Περιωρίστηκε να χαμογελάει πονηρά και αυτοϊκανοποιημένα. Έξακολουθήσα, λοιπόν:

— Με συγχωρείτε που σας ρωτώ, αλλά επειδή σας βλέπουμε έδω όλες τις έρνώσιμες ώρες. Πότε στις έννι, πότε στις έντεκα, πότε στη μία, πότε στις πέντε, πότε στις έξι...

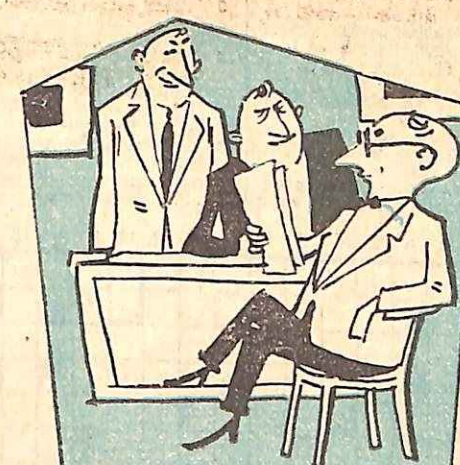
— Πρέπει να είσθε εισοδηματίας, είπε ο Κοσμάς, το τρίτο μέλος του γραφείου.

— Αί... έκανε ο Τουρλουμπιδής και τράβηξε μια ρουμπιά καπνό, χαμογελώντας και πάλι πονηρά.

Τέλος μάς είπε. Ήταν, βέβαια, και λίγος εισοδηματίας, κάποιος υπάλληλος του από την Άμερικη του έστειλε έξιητα δολάρια το μήνα για να σπουδάξη (πολιτικός έπιστήμης) λέει, και είχε πετύχει και μια άργομορία σε δημόσια θέσι. Κάποιος ύπουλός τον δίωισε κάποτε και κατάρθωνε να μένη με κάθε αλλαγή ύπουργείου.

— Και πως το καταφέρνετε; τον ρωτάει ο Άλεκος.

— Αί!... έκανε και πάλι ο Τουρλουμπιδής, με το ίδιο πονηροτικό χαμόγελο. (Αυτό το «αί» το συνήθισε και πότε το

Γιαννάκης Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

συμπλήρωνε με έπεξηγήσεις και πότε το άφηνε ξεκρέμαστο και φορτωμένο υπονοούμενα. Έτούτη τη φορά όμως, το συμπλήρωσε με την έξισ φιλοσοφημένη παρατήρησι:

— Ο άνθρωπος πρέπει να βολεύεται με όλες τις καταστάσεις...

Δεν ήτανε, λοιπόν, τόσο κουτός όσο τον νομίζαμε. Και ηλικία γύρω στα τριάντα...

Όπου, ένα άπόγεμα, είχα άνοίξει την έφημερίδα μου για να πληροφορηθώ τα παγκόσμια γεγονότα. Στην πρώτη σελίδα υπήρχε μια μεγάλη φωτογραφία της Σοράγια, που έκανε σκι για να σπάση τη βλάβη της. Ο Τουρλουμπιδής έτυχε να είναι κοντά μου. Έρριξε μια ματιά κι' έπειτα έβγαλε και σκούπισε τα γυαλιά του για να ίδη καλύτερα. Έσκυψε δε με πολύ ένδιόφρον άπάνω στη φωτογραφία.

— Η Σοράγια! ψιθύρισε.

— Σπουδαίο κομμάτι, κύριε Γιαννάκη, του λέω.

— Ναι, ναι, συμφώνησε και σούρωσε τα χείλια του. Πρώτης γραμμής.

— Έδώ πετάχτηκε ο Άλεκος.

— Νά την είχαμε, αί!

Ο Τουρλουμπιδής μάζεψε πάλι τα χείλια του και ξαναείπε με τη λαχτάρα πεινασμένου σκύλου:

— Ναι, ναι...

— Θα σας έπεφτε λίγο ψηλά, όμως, κύριε Τουρλουμπιδή, παρατήρησα εγώ. Η Σοράγια είναι πρώτο μπόι. Πρέπει να σας περνάνε ένα κεφάλι.

— Έμένα οι κατακτήσεις μου είναι όλες ψηλές! άπαντές ο Τουρλουμπιδής με πεποιθί.

Ο Άλεκος μου κλείνει το μάτι, που έσήμαινε: «Έδώ του βρήκαμε το κουμπί. Θέλει δούλεμα...

— Ρωτε έχουμε και κατακτήσεις, κύριε Γιαννάκη, του κάνω.

— Έκείνος χαμογελεί πάλι:

— Αί!...

Και τ' άφήνει άσυμπλήρωτο.

— Πολλές; Πολλές.

— Αί!... Κάτι γίνεται... Μπορώ να κάνω ένα τηλεφώνημα;

— Έλενθερα.

Το τηλέφωνο βρισκόταν στο βάθος του γραφείου, σε μια γωνιά. Πήγε, σήκωσε το ακουστικό, έκκωντας γυρισμένη την πλάτη σε μάς και γύρισε κάτι άριθμούς. Και σε λίγο άκούμε την φιλή φωνή του, σε πολύ χαμηλό, έμπιστευτικό τόνο, τάχα να μην άκούσε έμεις:

— Καλησπέρα... Μόνη σου είσαι;... Μπα; Σαπλωμένη και διαβάσεις;... Αί! άκούς και ράδιο... Φοράς τη ρόμπα που μ' άρέσει; Ναι, σου πάει πολύ. Σε κάνει θαά... Όχι, μόνος μου είμαι... Με σκέπτεσαι καθόλου; Όχι, χρυσό μου δε μπορώ άπόψε, αύριο... Καλή νύχτα.

Έκλεισε το τηλέφωνο και γύρισε προς έμάς πανευτυχής, υπερήφανος και πονηρογελαστός.

— Κύριε Τουρλουμπιδή, του λέω, το τηλέφωνό μας θα γυλόν από τη γλώρα. Ψηλή; — Αί!... μάλλον.

— Σας συγχωρώ. Δέ φανταζόμουν ότι είσθε τόσο βέβαιος κατακτητής... Χαμογέλασε πάλι, μ' έναν τρόπο σαν ν' άποδεχόταν ευχαριστως τον τίτλο που του άξιζε.

— Και γιατί δεν πάτε άπόψε, κύριε Γιαννάκη; Με συγχωρείτε που άκούσαμε την τρυφερή στικρυμυθία σας, αλλά μάς άρέσει ν' άκούμε κάτι τέτοιο. Λοιπόν, γιατί όχι άπόψε;

Χαμογέλασε και πάλι, με κλειστό στόμα. — Αί!... άπόψε...

— Άπόψε έχουμε άλλη! συμπλήρωσε ο Κοσμάς.

— Τέλος πάντων, είπε εκείνος με ύφος αμυπημένο έδθεν. Τι ώρα είναι;

— Έφτα παρά δέκα.

— Έφτα παρά δέκα πήγε; Με συγχωρείτε, κολληνύχτα σας.

Κι' έφυγε βιαστικός.

— Μπράβο του! είπα ενώ με θαύμασα.

Και δεν του φαίνεται...

Ο Άλεκος κούνησε το κεφάλι του κοροϊδευτικά εις βάρος μου.

— Μα δεν παρατήρησε κάτι; μου είπε.

— Τι;

— Ότι μιλάμε στο βρόντο. Δεν ξέρει ό τι νία να πάρης γραμμή πρέπει να γυρίσης πρώτα το 2. Πάρε και' ευθείαν! Άρα... σούλει άποδέκτης.

— Βρέ το καθαρμάκι!... Ρωτε τέτοιος κατακτητής είναι;... Αί! μα τώρα θα έχουμε πλάκα!

Του είχαμε βρή το κουμπί. Και, να μην

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Καλή τροφή

Ένα απ' τα κυριότερα πράγματα για την διατροφή της επιθυμίας είναι η καλή τροφή. Προτιμάτε τα χόρτα απ' το κρέας και τα φρούτα απ' τα γλυκά. Αποφεύγετε τα λαδερά, τις κονίνες, το λίπος, τα οινόπνευμα, τώδη, τους πολλούς καφέδες και τσάγια.

Το γάλα κι' οι λευκόνες όφελουν πολύ την επιθυμία. Επίσης την όφελει το ζεστό νερό πριν απ' το μεσημεσιανό φαγητό.

Τρώτε πολλά ποτοκάλια, σταφύλια, μήλα, φράουλες. Λένε πως μια παλιή καλλονή, που διατήρησε τη φρεσκάδα της ως τα 84 χρόνια, της έτρωγε 12 ποτοκάλια το πρωί κι' άλλα 10 το βράδυ πριν κοιμηθεί.

Το κοκκίνισμα της μύτες

Το κοκκίνισμα της μύτες είναι ένα απ' τα δυσάρεστα του γειμώδους. Παρατηρείται σε πολλούς ανθρώπους και προέρχεται ως επί το πλείστον από κακή γόνεσι.

Για να το καταπολεμήσετε, πίνετε πάντα μετά το φαγητό σας ζεστό γαλακί. Και έια τέταρτο πριν όπτε, παίρνουμε μια πρέζα σόδα, λυαμένη σε λίγο νερό.

Αποφεύγετε εξ άλλου τα πολύ άλατισμένα φαγητά, το πολύ αιτημένο κνήμι. Τα τυριά που έχουν ύποστη ζύμωσι, και τις κονινές γενικά.

Πλένετε τη μύτη σας με ζεστό νερό. Πριν θνήτε στο κρό, άφιέψτε έσωτερικά το σινθόνια σας με θαλείνη σαπουνάδα.

Συντείνουν επίσης στο κοκκίνισμα της μύτες

τα στενά παπούτσια και τα πολύ σφιχτά λαστέ, γιατί δυσκολεύουν την κυκλοφορία του αίματος και το αναγκάζουν να συσσωρευθή στο κεφάλι.

Μικρές συμβουλές

Όταν πρόκειται να καθαρίσετε άγγινάρες ή άλλο χορταρικό ή βόριο που μαυρίζει τα χείρα, τσιέψτε προηγουμένως τα χείρα σας με λεμόνι. Έτσι, δε θα μαυρίσουν καθόλου.

Για να μην αναγκάζεστε να καθαρίζετε συχνά τους μπρούντζους σας με άλκοφι, άρκει να τους τσιέψτε μια φορά τη δδομάδα μ' ένα όγρο πέτοϊ, κι' ύστερα μ' ένα άλλο στεγνό.

Όταν ένα παντελόνι έχη κάνει «γόνάτος», βρέψτε από την άνάποδο το θάσος και το σιδερόντε με σιδερό καλά ζεστό. Θα γαθή έτσι το «γόνάτος».

Για να καθαρίσετε τη θούρτα των μαλλιών σας, βουτήξτε την σε βενζίνη. Άφού καθαρίση καλά, την περιάτε με ζεστή σαπουνάδα.

Για ναχετε πάντα καθαρά νύχια, προσθέτετε λίγες σταγόνες άμυαίνια στη σαπουνάδα που πλένετε τα χείρα σας.

Προκειμένου να καθαρίσετε μετοξότα φάρμακα, αποποιήστε νωμάτος, τα βουτάτε σε πολύ καθαρή βενζίνη κι' ύστερα τ' αφιόνετε, χωρίς να τα σπύσετε, για να μη γεραιαστούν σιδερώματα.

Άν η κακοσμία οφείλεται σε κακή λειτουργία του στομάχου, θα συμβουλευθήτε γιατρό.

Άν η κακοσμία οφείλεται σε κακή λειτουργία του στομάχου, θα συμβουλευθήτε γιατρό.

Την άλλη μέρα τον περιέβαμε ανυπόμονα. Δεν φάνηκε. Μας ήρθε όμως την επομένη. Πάντα με το στενό χαμόγελο, που έκανε τα ματάκια του να φαίνονται ακόμα πιο μικρά απ' όσο ήταν.

— Κύριε Τουρλουμπιδί, έκτες έσημειώσατε απουσία...
— Ναι, έκτες δεν ήρθα...

— Έκτες είχατε υποχρεώσεις, του είπε ο 'Αλέκος. 'Αμ τ' ακούσαμε προχτές στο τηλέφωνο... Εύτυχη θνύτε. Άλλα προχτές, άλλη χτές.

Τό παραδέχτηκε σιωπηλά. Κάθισε, ήπιε τον καφέ του, συζητήσε λίγο πολιτικά κι' έπειτα ζήτησε την άδεια να τηλεφωνήσει. Μας γύρισε και πάλι την πλάτη, πήρε ένα νούμερο χωρίς το 2 και άρχισε το παραμύθι, με χαμηλή φωνή:

— Καλησπέρα Ζιζή... 'Αι τα έλασθε κιόλας. Είναι τα σκοκατάκια που ο' αρέσουν. Σε ζάλισε χτές το βερμούντ; Μα ήπιες και πολύ, χρυσό μου... Ναι, αλλά έμένα δε με πειράζει...

— Απόψε να κοιμηθείς χωρίς. Ναι, αὐριο. 'Γρδουάρ...

— Έμεις παρακολουθούσαμε, αλλά μπροστά του κρατούσαμε τη σοβαρότητα μας. Κι' αυτό πια γινόταν κάθε βράδυ. Αισθηματικά τηλεφωνήματα το ένα άποιο στο άλλο κι' από μέρους μας συγκαρτηρία για τις τότε έπιτυχίες, που ο Τουρλουμπιδής τα δεχόταν με ένδοξη μένη, δίδεν, μετριοφροσύνη.

Έλεος, αφού τον άφησαμε να κάνει το κέφι του καμμία δεκαπενταριά μέρες, ήρθε και η ώρα για τ' αποκαλυπτήρια.

— Μπορώ να κάνω ένα τηλεφώνημα;

— Να κάνετε δέκα!

Και τη στιγμή που άπλωνε να πάρη το ακουστικό, του λέει ο Κορμάς:

— Μόνο που ξεχάσαμε να σάς πούμε πώς, για να πάρετε το νούμερο που θέλετε, πρέπει πρώτα να πάρετε το 2!

Δεν τάχασε καθόλου, όπως περιμέναμε.

— Τό ξέρω, απάντησε με ψυχραιμία. Πάντα το 2 παίρνω μπροστά.

Και μάς γύρισε την πλάτη. Έμεις ανταλλάσαμε βλέμματα συνεννοήσεως: (Μας ξέφυγε). Αυτή τη φορά πραγματικά πήρε το 2 πρώτα κι' άρχισε τα κορόπια:

— Καλησπέρα... Ναι, μωρό μου... Αι; Μόλις βγήκες από το μπάνιο, θά είσαι χάρμα, σέ φαντάζομαι... 'Οχι... όχι, άπόψε. Ναι... 'Ισως. Μπορεί, μωρό μου.

Με ποιά να μιλούσε ο άθλος; Ήταν φανερό πώς με κάποια μιλούσε, γιατί ακουγόταν κάποια γυναικεία φωνή που κουδούνιζε, χωρίς να μπορούμε να ξεχωρίσουμε λέξεις. Σιγά-σιγά σπκάνομαι και καθώς φουρούσα παπούτσια με λίσσο κ, παλαιάζω αόθρυβα, το άρπάζω ξαφνικά το ακουστικό από τα χέρια και το βάζω στ' αὐτί μου. Και ακούω μία άγρια και άγανακτισμένη γυναικεία φωνή:

— Ποιος είσαι βρέ, που μου λές αυτές τις άποίες; 'Αειντε να καθής, ήλιθιε. 'Αει στο δ'άολο!

— Παρντόν, μαντάμ, τί συμβαίνει;

— Ποιος ήταν αυτός ο βλάκας που μου τηλεφωνούσε πρό όλιγου;

— Ο κύριος Γιαννάκης Τουρλουμπιδής! Φωνάζω και κλείνω. Και τόν κυττάω στά πονηρά του υατάκια.

— Κύριε Τουρλουμπιδί, τί άκούω; Αυτή εδω βρίζει!

— Εκείνος δεν ταραχτηκε καθόλου. Με το ίδιο μόνιμο χαμόγελο μου λέει:

— 'Ετσι έχουμε συμφωνήσει να μου μιλάει όταν είναι εκεί ο μπαμπάς και η μαμά. Είναι συνθηματικό!...

Και πάλι μάς ξεγλύστρησε το κάθαρμα.

— Κύριε Τουρλουμπιδί, συγκαρτηρία, του λέω την άλλη μέρα μόλις παίρνει στο γρα-

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 780

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 'Αρπαγή μικρών παιδών, που απέβλεπε στον φανισμό της έλληνικής φυλής.

— 'Ο,τι άπομένει μετά τη φωτιά.

2 'Υπάρξε ή τελευταία βασίλισσα της Αιγύπτου.

3 Σχηματίζουν φράγματα. — 'Όνομα 23 πόλεων της 'Ελλάδας, που ίδρυσαν οι 'Ελληνες βασιλείς της Συρίας.

4 Είναι περιουσία για τους

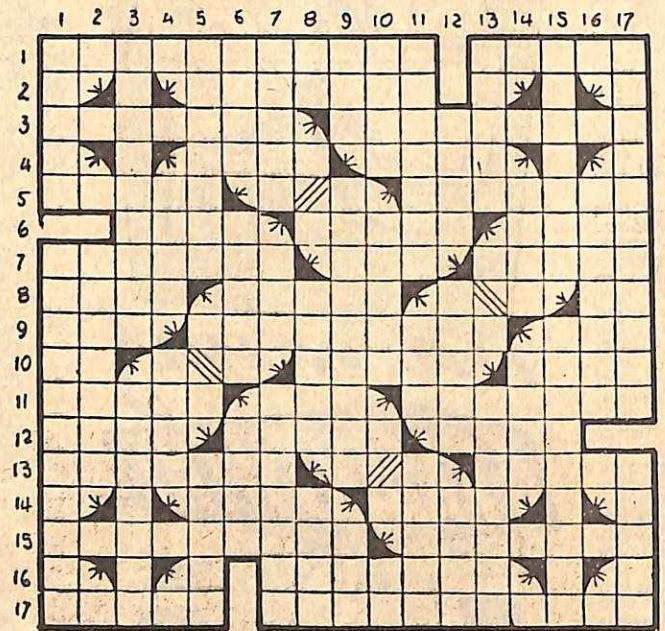
νήτου μας.

5 'Εχει οκάει με τους παπάδες. — Βασίλειος της Τροίας, πατέρας του Πάριδος.

6 'Αδελφός του 'Ιακώβ. — Τό βασικό πρόσωπο ενός μυθιστορήματος.

7 Πιο γνωστός ως ζέβροι. — Ήσροι καρποί.

8 Τό μικρό όνομα διασήμου κατασκόπου. — 'Ανέκδοτα, που άρέσουν σε πολλούς. — ... Ζαγόρα: πόλις της Βουλ-

χωρικούς. — 'Ανατολίτικο γυναικείο όνομα.

5 'Επωνυμία του Χριστού. — 'Ηρωας παραμυθιού, τόν όποιο ζωντανεύσε με τ' σχέδια του ο Ντιόνει.

6 Δεν διαφέρει από άλλον. — 'Όραση μόνο όταν χιονίζει. — Φρούτο στενά συνδεδεμένο με την πρωτοκρινία.

7 'Επωνυμία 'Αθηναίου στρατηγού, που πολέμησε στον Μαραθώνα. — Καλυπτόν την μισή Κασπία. — Ταχισίν...

8 'Αρχιστράτηγος των τουρκικών δυνάμεων κατά τον 'Ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1912.

9 Μέρους του σώματος μας (γεν.). — Τίτλος ευγενείας. — Συνεχόμενα στην ('Ενωσις).

10 Φώζε τους άρχαίους. — Είναι γεμάτος αίμα. — 'Η όλαδιούπολις των Βυζαντινών.

11 Σύμφωνο του γαλλικού αλφαβήτου. — 'Εμπνέει σε θαυμά. — Στενά συνδεδεμένο με το στρατό.

12 'Ιταλικό νησάκι, που θεωρείται ιδεώδης τόπος για παραθερισμό. — Νομός της Γαλλίας. — Πολιτικός και όπλαρχηγός της 'Επαναστάσεως.

13 Σπκάνω, καταργώ. — Νύμφη των πηγών. — 'Η σύζυγος του 'Αβραάμ.

14 'Εκκλυσούλα. — Κάτι τελειώνει άπρτο.

15 Με ένα Τελ γίνεται πρωτεύουσα κράτους. — Ναυτικό παράγγεμα.

16 Βασίλισσα της άρχαιότητας, που συνδέεται μ' ένα από τα 7 θάματα. — 'Ανθρωπος καταθρόνιος.

17 Θά σάς θυμίση Πάσχα.

18 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

19 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

20 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

21 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

22 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

23 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

24 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

25 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

26 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

27 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

28 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

29 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

30 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

31 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

32 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

33 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

34 Κρασί κατωτέρας ποιότητας. — 'Ελλην θεατρικός συγγραφέας.

7 Γαρίας.

8 Παραουσιάζουν κενά. — Ποταμός της Β. Γαλλίας. — 'Ασφαλός, βετικός.

9 Διπλοαζόμενοι γίνεται φίλη των Λέου Καρόλ. — 'Επώνυμο λαμπρού αστέρος της γαλλικής δόξης. — ('... Ζαπάτα) μ'ά από τις πρώτες έπιτυχίες του Μάρλον Μπράνο.

10 'Αφίτη. — 'Ηρωας της 'Επαναστάσεως του 21. — 'Αρχικά, που έξυπηρετούν τις συγκαρτηρίες μας.

11 Προφιλέας πρόσωπο. — 'Εναλλάσσονται ο' ένα ποδοσφαιρικό μάτε (ένικός). — 35.

12 'Ο 'Ηρώδης αυτός ήταν γιους του 'Ηρώδη του Μεγάλου. — Σενική άρνησις. — Τό όνομα μεγάλου σκηνοθέτη, που πέθανε τελευταία.

13 Θεά των άρχαίων Αιγυπτίων. — 'Εγκλημα. — Μέγας θεός των άρχαίων δονικών.

14 Τό μικρό όνομα πολλών σπάρτου Χόλλυγουντ. — Στεγάζει σπία ο.

15 Λιμάνι της γαλλικής Β. 'Αφρικής. — Συνοδεύει την εύτυχία.

16 Πρόσφατος. — Γενική όνομασία των 'Αράβων.

17 'Υψηλοί όκοποι, που δύσκολα πραγματοποιούνται.

18 Συνήθως τοιχοκολλείται για να την διαβάση όλος ο κόσμος. — Κοσκίνισμα.

19 ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (Δράμα)

20 'Η λύσι του 779

στη σελ. 64

21 ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΎΠΝΑΡΑΔΕΣ

22 'Ενα άμερικανικό έργοστάσιο παρουσιάζει το «αυτόματο στρώμα».

23 Τό στρώμα αυτό συνδέεται μ' ένα έμπνηθρι. Την άριστη ώρα, λοιπόν, τιάζεται προς τ' άνω κι' άναγκάζει εκείνον που θρσκαεται πάνω σ' αυτό να έμπνηση και να σηκωθεί.

24 Μετά τό χορό, δεσποινίς, πώς έχουμε ξενακορέψει μαζί;

25 Πιθανόν. 'Η άλήθεια είναι πώς δε θυμάμαι τό πρόσωπό σας. Τα πόδια σας όμως μου είναι πολύ γνωστά!...

26 Μετά τό χορό, δεσποινίς, πώς έχουμε ξενακορέψει μαζί;

27 Πιθανόν. 'Η άλήθεια είναι πώς δε θυμάμαι τό πρόσωπό σας. Τα πόδια σας όμως μου είναι πολύ γνωστά!...

28 Μετά τό χορό, δεσποινίς, πώς έχουμε ξενακορέψει μαζί;

29 Πιθανόν. 'Η άλήθεια είναι πώς δε θυμάμαι τό πρόσωπό σας. Τα πόδια σας όμως μου είναι πολύ γνωστά!...

30 Μετά τό χορό, δεσποινίς, πώς έχουμε ξενακορέψει μαζί;

31 Πιθανόν. 'Η άλήθεια είναι πώς δε θυμάμαι τό πρόσωπό σας. Τα πόδια σας όμως μου είναι πολύ γνωστά!...

32 Μετά τό χορό, δεσποινίς, πώς έχουμε ξενακορέψει μαζί;

33 Πιθανόν. 'Η άλήθεια είναι πώς δε θυμάμαι τό πρόσωπό σας. Τα πόδια σας όμως μου είναι πολύ γνωστά!...

34 Μετά τό χορό, δεσποινίς, πώς έχουμε ξενακορέψει μαζί;

35 Πιθανόν. 'Η άλήθεια είναι πώς δε θυμάμαι τό πρόσωπό σας. Τα πόδια σας όμως μου είναι πολύ γνωστά!...

36 Μετά τό χορό, δεσποινίς, πώς έχουμε ξενακορέψει μαζί;

φείο. ('Εκπλήσσεται, δίδεν). Μην κάνετε πώς δεν καταλαβαίνετε. 'Αθέρωσ και 3ης Σεπτεμβρίου, γυνία... Ψηλά και ζανθή... Σωστή άμαζόνα...

— Διλαδύ... — Περιττόν ν' άρνήσθε. Περνούσα μ' ένα ταξί που έκανε στάσι στη δ'ασταύρωσι και σάς είδα. 'Εσείς δε με είδατε γιατί είχατε γυρισμένη την πλάτη και της μιλούσατε πρόσωπο με πρόσωπο. Θέλετε και λεπτομείρειες; Φορούσε κόκκινο αδιάδροχο κι' ένα μικρό καπελάκι...

— Άλλά... άριστοσύνη! — Αι, είπε μόνο.

— Ότε τό παραδέχτηκε, ούτε τ' άρνήθηκε. Τ' άφησε φλυό. Και φυσικά ούτε εκείνος ήταν 'Αθέρωσ — 3ης Σεπτεμβρίου, ούτε ή άμαζόνα με τό κόκκινο αδιάδροχο, ούτε εγώ πέρασα από κει με ταξί.

— Δυσ έμμερες άνότερη, βλέπω στην έφημερίδα τη φωτογράμια μίας άμαζόνας, από κάτι ήπικους άγώνες. 'Όμορφη κοπέλλα, άπάνω στο άλογο. Περμένα πώς και τί να φανή ο Τουρλουμπιδής. Και νάτος.

— Κύριε Τουρλουμπιδί, τί γνώνμη έχετε;

— Καθάρισε τα γυαλιά του και τη θάυμασε, χωρίς να ήη τίποτα.

— Μα τώρα, κύριε Τουρλουμπιδί τό κορόϊδο κάνετε; 'Εκτιμώ, βέβαια, την έπιφυλακτική στάσι σας, να μην την έκθέσετε την κοπέλλα, αλλά μεταξύ μας πρέπει να υπάρχη ειλικρίνεια. Δεν είναι αυτή;

— Διλαδύ, ποιά αυτή;

— Τό κόκκινο αδιάδροχο, γυνία 'Αθέρωσ — 3ης Σεπτεμβρίου! Προϊτόν ν' άρνήσθε. Καλά την είχα πη έγώ άμαζόνα!

— Όρίστε, κύριοι τί μεγαλειώδη ύπαρξη έχει κατακτήσει, μεταξύ των άλλων, ο φίλος μας κ. Τουρλουμπιδής. 'Αν μπορούτε, κατακτήστε μία τέτοια κι' έσείς. Είναι δε της άνωτάτης άριστοκρατίας. 'Η όχι κύριε Τουρλουμπιδί;

— Αι... μάλλον, παραδέχτηκε ο φίλαρκος. Είναι λίγο κομική!

— 'Η φωτογραφία έφερε τό γύρο του γραφείου και όλοι έδωσαν συγκαρτηρία στον τακτικό μας έπισκεπτή που καμάρωνε. 'Επειτα ήπνε στο τηλεφώνω, άνοξε τον κατάλογο και ήπρε ένα νούμερο. Με γυρισμένη πάντα την πλάτη και με χαμηλή φωνή, τάχα να μην άκούμε.

— 'Η δεσποινίς Κ. είν' έκει; — Όχι, όχι, μη την καλήτε. Πέστε της πώς τηλεφώνησε ο Γιαννάκης και πώς θάρη ο μισή ώρα.

Είκε δη τ' όνομα της άμαζόνας στην έφημερίδα, κάτω από τη φωτογραφία και ήπρε τό σπύτι της στο τηλεφώνω. Κι' έπειτα:

— Κύριο, σάς καληνυχτίζω. — Έπνε για να πάη 'έκει.

— Όχι, όχι, μη την καλήτε. Πέστε της πώς τηλεφώνησε ο Γιαννάκης και πώς θάρη ο μισή ώρα.

Είκε δη τ' όνομα της άμαζόνας στην έφημερίδα, κάτω από τη φωτογραφία και ήπρε τό σπύτι της στο τηλεφώνω. Κι' έπειτα:

— Κύριο, σάς καληνυχτίζω. — Έπνε για να πάη 'έκει.

— Όχι, όχι, μη την καλήτε. Πέστε της πώς τηλεφώνησε ο Γιαννάκης και πώς θάρη ο μισή ώρα.

Είκε δη τ' όνομα της άμαζόνας στην έφημερίδα, κάτω από τη φωτογραφία και ήπρε τό σπύτι της στο τηλεφώνω. Κι' έπειτα:

— Κύριο, σάς καληνυχτίζω. — Έπνε για να πάη 'έκει.

— Όχι, όχι, μη την καλήτε. Πέστε της πώς τηλεφώνησε ο Γιαννάκης και πώς θάρη ο μισή ώρα.

Είκε δη τ' όνομα της άμαζόνας στην έφημερίδα, κάτω από τη φωτογραφία και ήπρε τό σπύτι της στο τηλεφώνω. Κι' έπειτα:

— Κύριο, σάς καληνυχτίζω. — Έπνε για να πάη 'έκει.

— Όχι, όχι, μη την καλήτε. Πέστε της πώς τηλεφώνησε ο Γιαννάκης και πώς θάρη ο μισή ώρα.

Είκε δη τ' όνομα της άμαζόνας στην έφημερίδα, κάτω από τη φωτογραφία και ήπρε τό σπύτι της στο τηλεφώνω. Κι' έπειτα:

— Κύριο, σάς καληνυχτίζω. — Έπνε για να πάη 'έκει.

— Όχι, όχι, μη την καλήτε. Πέστε της πώς τηλεφώνησε ο Γιαννάκης και πώς θάρη ο μισή ώρα.

Είκε δη τ' όνομα της άμαζόνας στην έφημερίδα, κάτω από τη φωτογραφία και ήπρε τό σπύτι της στο τηλεφώνω. Κι' έπειτα:

— Κύριο, σάς καληνυχτίζω. — Έπνε για να πάη 'έκει.

— Όχι, όχι, μη την καλήτε. Πέστε της πώς τηλεφώνησε ο Γιαννάκης και πώς θάρη ο μισή ώρα.

Είκε δη τ' όνομα της άμαζόνας στην έφημερίδα, κάτω από τη φωτογραφία και ήπρε τό σπύτι της στο τηλεφώνω. Κι' έπειτα:

— Κύριο, σάς καληνυχτίζω. — Έπνε για να πάη 'έκει.

— Όχι, όχι, μη την καλήτε. Πέστε της πώς τηλεφώνησε ο Γιαννάκης και πώς θάρη ο μισή ώρα.

Είκε δη τ' όνομα της άμαζόνας στην έφημερίδα, κάτω από τη φωτογραφία και ήπρε τό σπύτι της στο τηλεφώνω. Κι' έπειτα:

— Κύριο, σάς καληνυχτίζω. — Έπνε για να πάη 'έκει.

— Όχι, όχι, μη την καλήτε. Πέστε της πώς τηλεφώνησε ο Γιαννάκης και πώς θάρη ο μισή ώρα.

Είκε δη τ' όνομα της άμαζόνας στην έφημερίδα, κάτω από τη φωτογραφία και ήπρε τό σπύτι της στο τηλεφώνω. Κι' έπειτα:

— Κύριο, σάς καληνυχτίζω. — Έπνε για να πάη 'έκει.

— Όχι, όχι, μη την καλήτε. Πέστε της πώς τηλεφώνησε ο Γιαννάκης και πώς θάρη ο μισή ώρα.

Είκε δη τ' όνομα της άμαζόνας στην έφημερίδα, κάτω από τη φωτογραφία και ήπρε τό σπύτι της στο τηλεφώνω. Κι' έπειτα:

— Κύριο, σάς καληνυχτίζω. — Έπνε για να πάη 'έκει.

— Όχι, όχι, μη την καλήτε. Πέστε της πώς τηλεφώνησε ο Γιαννάκης και πώς θάρη ο μισή ώρα.

Είκε δη τ' όνομα της άμαζόνας στην έφημερίδα, κάτω από τη φωτογραφία και ήπρε τό σπύτι της στο τηλεφώνω. Κι' έπειτα:

— Κύριο, σάς καληνυχτίζω. — Έπνε για να πάη 'έκει.

— Όχι, όχι, μη την καλήτε. Πέστε της πώς τηλεφώνησε ο Γιαννάκης και πώς θάρη ο μισή ώρα.

Είκε δη τ' όνομα της άμαζόνας στην έφημερίδα, κάτω από τη φωτογραφία και ήπρε τό σπύτι της στο τηλεφώνω. Κι' έπειτα:

— Κύριο, σάς καληνυχτίζω. — Έπνε για να πάη 'έκει.

— Όχι, όχι, μη την καλήτε. Πέστε της πώς τηλεφώνησε ο Γιαννάκης και πώς θάρη ο μισή ώρα.

Είκε δη τ' όνομα της άμαζόνας στην έφημερίδα, κάτω από τη φωτογραφία και ήπρε τό σπύτι της στο τηλεφώνω. Κι' έπειτα:

— Κύριο, σάς καληνυχτίζω. — Έπνε για να πάη 'έκει.

— Όχι, όχι, μη την καλήτε. Πέστε της πώς τηλεφώνησε ο Γιαννάκης και πώς θάρη ο μισή ώρα.

Είκε δη τ' όνομα της άμαζόνας στην έφημερίδα, κάτω από τη φωτογραφία και ήπρε τό σπύτι της στο τηλεφώνω. Κι' έπειτα:

— Κύριο, σάς καληνυχτίζω. — Έπνε για να πάη 'έκει.

— Όχι, όχι, μη την καλήτε. Πέστε της πώς τηλεφώνησε ο Γιαννάκης και πώς θάρη ο μισή ώρα.

Είκε δη τ' όνομα της άμαζόνας στην έφημερίδα, κάτω από τη φωτογραφία και ήπρε τό σπύτι της στο τηλεφώνω. Κι' έπειτα:

ΟΙ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΕΤΤΑ ΜΑΡΚΕΖΙΝΗ: Πώς περνά στο σπίτι της ή σύζυγος του άρχηγού των Προοδευτικών

— ΤΗΝ κυρία Μαρκεζίνη; Μα πώς να τη δήτε; 'Εχει... καή από δημοσιογραφους και δε δίνει πιά συνεντεύξεις. Με συγχωρείτε, αλλά...

Στην άλλη άκρη του σύρματος είναι ή φωνή του άρχηγού του κόμματος των Προοδευτικών. Βέβαια, τη σύζυγό του είχαμε ζητήσει στο τηλεφώνω, αλλά ήρθε ο ίδιος. 'Ισως ή κυρία 'Ιέττα ή 'Ιουλίττα ή Φαιναρέτη Μαρκεζίνη ν' άπουσιάζε έκείνη τη στιγμή από τό σπίτι. 'Ισως να μην ήθελε ή ίδια, «έια ζωής», να κακοκαρδίση ένα δημοσιογράφο. Και μάς παρέπεμπε στον άρχηγό του σπιτιού.

— Μία στιγμή, κ. πρόεδρε. 'Η έσυνά μας άφορά τις «Πρώτες Κυρίες της 'Αθήνας». Καί... — πώς να τό κάνουμε; — ή σύζυγος ενός πολιτικού άρχηγου της ίδιας σας δάλης, είτε τό θέλουμε, είτε όχι, είναι μία από τις πρώτες κυρίες της πρωτεύουσας.

— 'Η... άλλη άκρη του σύρματος σπαινει για μία στιγμή. 'Υστερα, ή φωνή του άρχηγού των Προοδευτικών ξανακούγεται σταθερή:

— Μα... ή κυρία Μαρκεζίνη είναι κυρία γραμματέως. Γραμματέως του συζύγου της. Κι'

ΕΝΑ ΙΔΕΩΔΕΣ ΕΠΙΠΛΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Πεισματάρης, ισχυρογνώμων κι' εύεξαπτος.
ΛΟΥΚΙΑ: Πιο πεισματάρη και πιο εύεξαπτη. ΕΝΑΣ ΚΥ-
ΡΙΟΣ: 'Ακαθόριστου ποιού, εμφανίσεως και ηλικίας.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο χαλάκι της «έρω-
της φωλιτσας», που στεγα-
ζει τη μόλις πρό μηνός γε-
μιμμοποιηθείσα «έναντιον Θεού»
και ανθρώπων «ετρελλή αγά-
πη» του Γρηγόρη και της
Λουκίας. Ο Γρηγόρης, με
δυο κλεφτές ματιές σ' ένα
καθρέφτη... αναστατώνει τη
γραβάτα του).

ΛΟΥΚΙΑ: Άντε, τελειώνω
καμμία φορά. Έκτος αν πη-
γαίνεις πάλι για γαμπρός!
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Μπα, σε κα-
λό σου! Τι προμούρα σ' έ-
πιασε!

ΛΟΥΚΙΑ: Δε μπορεί να το
βλέπω πιά έτσι άδειο και
θλιβερό αυτό το χαλ. Μου εί-
ναν καταθλιπτικό, άνηφο-
ρο! Γι' αυτό βιάζομαι να πά-
με να παραγγείλουμε το ντι-
βανάκι.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ (με δυσάρεστη
εκπληξη): Το ντιβανάκι; Ποιο
ντιβανάκι; Μπαράκι, είπαμε,
θα παραγγείλουμε.

ΛΟΥΚΙΑ: Δεν το είπαμε.
Το είπες.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Έστον.

ΛΟΥΚΙΑ: Ναί, αλλά εγώ
τ' άκουω βεροσέ αυτά που
λές εσύ. Γιατί εγώ είμαι η
νοικοκυρά.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Κι' εγώ εί-
μαι ο νοικοκύρης.

ΛΟΥΚΙΑ (ειρωνικά): Και
τί νοικοκύρης! Μυαλωμένος
και προκομμένος, που θέλει
να μεταβάλει το χαλ του σπι-
τιού του σε ούζαδικο, για να
κουβαλάει τους φίλους του
και να μπερκοζάρουν!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Μωρέ, δ'τι
και να λές, μπαράκι θα πα-
ραγγείλουμε.

ΛΟΥΚΙΑ: Κι' εγώ σου λέω
δ'τι θα παραγγείλουμε ντι-
βάνι.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Έ, πάμε και
θα το δούμε!

ΛΟΥΚΙΑ: Και βέβαια θα
το δούμε!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ένα επίπλοποιείο. Κά-
ποιος κύριος κάνει βόλτες.
Μπαίνουν φουρδίζοι ο Γρηγό-
ρης κι' η Λουκία).

ΕΒΑΛΕ ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Με την κατηγορία του έμπροσθεν εκ προμελέτης και της
φθοράς περιουσίας του δημόσιου, ο Έντουαρντ Μακντόναλντ,
ηλικίας 29 χρόνων, από τη Γλασκώβη, καταδικάστηκε σε
φυλάκιση 6 μηνών από το δικαστήριο. Ο έμπροσθεν, για
τον οποίο κατηγορήθηκε, ήταν, χωρίς αμφιβολία, ο πρω-
τοτύπου του χρόνου που πέρασε και, φαινομενικά του-
λάχιστον, τόσο παράλογος, ώστε να εξαφθεί από το μέγαλο ση-
μείο η περιεργία των κατοίκων της Γλασκώβης, που άρκε-
ται απ' αυτούς σπεύσανε να παρακολουθήσουν τη δίκη.

Η έλπιδα τους αυτή τελικά, δε διαψεύστηκε. Ο Μακ-
ντόναλντ, που είχε βάλει φωτιά σ' ένα γραμματοκιβώτιο —
ξύλινο όπως όλα στη Γλασκώβη — υπολόγιζε πως το έ-
κρηξε στην απόλυτη του γαλήνη. Και όμως, η έκρηξη
έγινε στην απόλυτη του γαλήνη, έπειτα από την πεισματική οίστη
που είχε κρατήσει ως τη στιγμή εκείνη, στο γραμματοκιβώ-
τιο αυτό είχε ρίξει ένα ύβριστικό γράμμα για τη γυναίκα
του, που είχε λογομαχήσει μαζί της πιο πριν. Μόλις, όμως,
έρριξε το γράμμα, αναλογιστηκε τις συνέπειες, που θα εί-
χε, και μη βρίσκοντας άλλο αποτελεσματικό μέσο για να
της αποτρέψει, προμηθεύτηκε βενζίνη, πέρχοντο το γραμμα-
τοκιβώτιο και του έβαλε φωτιά, για να και έτσι, μαζί με
τ' άλλα, και το έργο γράμμα!

χρηστό, όπως ίσως αντίλαμ-
βανόμουν.

ΛΟΥΚΙΑ: Άσφαλώς αντι-
λαμβανόμουν.

ΚΥΡΙΟΣ: Και πως σάς
φαίνεται σαν αρχή;

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Υπάρχει, δη-
λαδή, και συνέχεια;

ΚΥΡΙΟΣ: Βεβαίως! Και,
μάλιστα, μία συνέχεια πολύ
ενδιαφέρουσα.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Σας άκουε,
λοιπόν.

ΚΥΡΙΟΣ: Ευχαρίστως...
Πού είχαμε μείνει;

ΛΟΥΚΙΑ: Στο περιφερεια-
κό ντουλαπάκι, που θ' αρχί-
ζει από το ύψος της έπιφα-
νείας του ντιβανιού.

ΚΥΡΙΟΣ: Ά! Μάλιστα!
Πού λέτε όμως, το ντουλα-
πάκι αυτό, στην πραγματι-
κή, δε θα είναι ένα, άλ-
λά πολλά ντουλαπάκια. Έν-
διαφέρον, έ;

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Πολύ! Πάρα
πολύ! Συνεχίστε, παρακαλώ.

ΚΥΡΙΟΣ: Είπαμε, λοιπόν,
έτι το ντουλαπάκι αυτό θα
είναι χωρισμένο σε άλλα μι-
κρότερα απ' αυτά τα... υπο-
ντουλαπάκια, ως ποίμε, θα
έχη ένα έντελως δικό του κι'
ιδιαιτέρως προορισμό. Είμαι
σαφής;

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Αυτή τη φο-
ρά, όχι!

ΚΥΡΙΟΣ: Τότε, θα προσ-
παθώ να γίνω.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Προσπαθήστε
και θα μάς υποχρεώσετε.

ΚΥΡΙΟΣ: Μιλήσαμε για
τον ιδιαιτέρως προορισμό κάθε
μικρού ντουλαπιδιού. Και, λέ-
γοντας αυτό, έννοουμε, α-
πλοστασία, έτι στο ένα ντου-
λαπάκι, θα βάζουμε βιβλία,
στο άλλο επιστολόχαρτα, στυ-
λό και μολύβια και, στο τρί-
το, διάφορες αναμνηστικές
φωτογραφίες. Το τέταρτο
μπορούμε κάλλιστα να το με-
ταχειριστούμε για να κρύ-
ψουμε τα τετάρτα του μπα-
ράκι, του ούζου, του φούου-
ναρη και των διαφόρων «δο-
σαστήρων», ενώ στο τέταρτο
μπορεί να φιλοξενηθεί αξιο-
πρεπείστατα ένα μέταλλο
κουτί, με είδη ραφίματος και
μαντιρίσματος. Όσο για τα
δύο μεγαλύτερα ντουλαπία,
αυτά θα χρησιμοποιήσουν ο-
πωσδήποτε για τις μπουκά-
λες και τα σερίτσια του κοι-
νιά, του ούζου, του βερμούτ,
του λικέρ και τα λοιπά. Κι'
έτσι τα έχει κανείς όλα γύ-
ρω του, πολύ κοντά του, χω-
ρίς να μετακινείται ούτε ρού-
πι. Θέλει να πηδ ο κύριος;
'Ανοιξε ένα ντουλαπάκι, παί-
ρνει ποτήρι. 'Ανοιγει άλλο
ντουλαπάκι, παίρνει μπουκάλι.
Ξεβουλώνει το μπουκάλι, γε-
μίζει το ποτήρι και πίνει. Θέ-
λει να μαντάρη η κυρία
τις κάλτσες του κυρίου; 'Α-
νοίγει το ειδικό ντουλαπάκι,
παίρνει τα σύνεργά της κι'
αφοσιώνεται στο θέαρεστο
έργο της. Χωρίς μετακινή-
σεις, χωρίς υπερδέματα, χω-
ρίς κόπους! Το ίδιο, φυσικά,
θα ισχύει κι' όταν θάχετε έ-
πισκεψετε. Κερνάτε τους έ-
πισκεπτες σας από τη θέση
σας. Κι' αν χρειαστεί να τους
αφίσετε για λίγο μόνους, α-
νοίγετε το ανάλογο ντουλα-
πάκι και τους προσφέρετε
ένα βιβλίο, για να περάσουν
την ώρα τους. Κοντολογής,
νομίζω, έτι πρόκειται για
ένα πάρα πολύ έξυπνικο.
Ένα ιδεώδες επίπλο.

ΛΟΥΚΙΑ: Τί συνδυασμό,
δηλαδή;

ΚΥΡΙΟΣ: Συνδυασμό των
έπιθυμιών σας. Μ' άλλα λό-
για να μην παραγγείλετε ού-
τε σκέτο ντιβανάκι, ούτε σκέ-
το μπαράκι.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Και τί να
παραγγείλουμε;

ΚΥΡΙΟΣ: Ένα ντιβάνι-
μπαράκι. Μπαράκι, είπαμε,
θα παραγγείλουμε.

ΛΟΥΚΙΑ: Τί συνδυασμό,
δηλαδή;

ΚΥΡΙΟΣ: Συνδυασμό των
έπιθυμιών σας. Μ' άλλα λό-
για να μην παραγγείλετε ού-
τε σκέτο ντιβανάκι, ούτε σκέ-
το μπαράκι.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Και τί να
παραγγείλουμε;

ΚΥΡΙΟΣ: Ένα ντιβάνι-
μπαράκι. Μπαράκι, είπαμε,
θα παραγγείλουμε.

ΛΟΥΚΙΑ: Τί συνδυασμό,
δηλαδή;

ΚΥΡΙΟΣ: Συνδυασμό των
έπιθυμιών σας. Μ' άλλα λό-
για να μην παραγγείλετε ού-
τε σκέτο ντιβανάκι, ούτε σκέ-
το μπαράκι.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Και τί να
παραγγείλουμε;

ΚΥΡΙΟΣ: Ένα ντιβάνι-
μπαράκι. Μπαράκι, είπαμε,
θα παραγγείλουμε.

ΛΟΥΚΙΑ: Τί συνδυασμό,
δηλαδή;

ΚΥΡΙΟΣ: Συνδυασμό των
έπιθυμιών σας. Μ' άλλα λό-
για να μην παραγγείλετε ού-
τε σκέτο ντιβανάκι, ούτε σκέ-
το μπαράκι.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Και τί να
παραγγείλουμε;

ΚΥΡΙΟΣ: Ένα ντιβάνι-
μπαράκι. Μπαράκι, είπαμε,
θα παραγγείλουμε.

ΛΟΥΚΙΑ: Τί συνδυασμό,
δηλαδή;

ΚΥΡΙΟΣ: Συνδυασμό των
έπιθυμιών σας. Μ' άλλα λό-
για να μην παραγγείλετε ού-
τε σκέτο ντιβανάκι, ούτε σκέ-
το μπαράκι.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Και τί να
παραγγείλουμε;

ΚΥΡΙΟΣ: Ένα ντιβάνι-
μπαράκι. Μπαράκι, είπαμε,
θα παραγγείλουμε.

ΛΟΥΚΙΑ: Τί συνδυασμό,
δηλαδή;

ΚΥΡΙΟΣ: Συνδυασμό των
έπιθυμιών σας. Μ' άλλα λό-
για να μην παραγγείλετε ού-
τε σκέτο ντιβανάκι, ούτε σκέ-
το μπαράκι.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Και τί να
παραγγείλουμε;

ΚΥΡΙΟΣ: Ένα ντιβάνι-
μπαράκι. Μπαράκι, είπαμε,
θα παραγγείλουμε.

ΛΟΥΚΙΑ: Τί συνδυασμό,
δηλαδή;

ΚΥΡΙΟΣ: Συνδυασμό των
έπιθυμιών σας. Μ' άλλα λό-
για να μην παραγγείλετε ού-
τε σκέτο ντιβανάκι, ούτε σκέ-
το μπαράκι.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Και τί να
παραγγείλουμε;

ΚΥΡΙΟΣ: Ένα ντιβάνι-
μπαράκι. Μπαράκι, είπαμε,
θα παραγγείλουμε.

ΛΟΥΚΙΑ: Τί συνδυασμό,
δηλαδή;

ΚΥΡΙΟΣ: Συνδυασμό των
έπιθυμιών σας. Μ' άλλα λό-
για να μην παραγγείλετε ού-
τε σκέτο ντιβανάκι, ούτε σκέ-
το μπαράκι.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Και τί να
παραγγείλουμε;

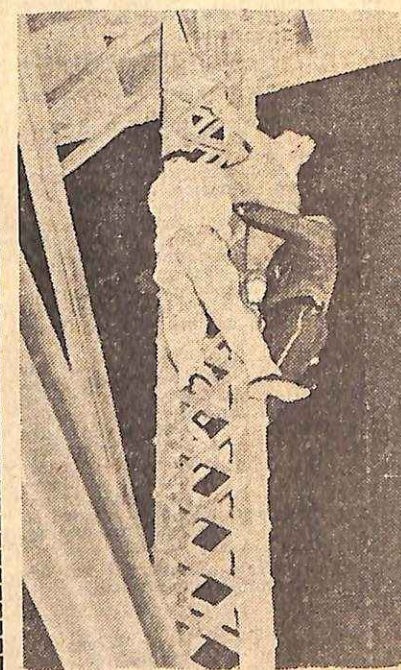
ΚΥΡΙΟΣ: Ένα ντιβάνι-
μπαράκι. Μπαράκι, είπαμε,
θα παραγγείλουμε.

ΛΟΥΚΙΑ: Τί συνδυασμό,
δηλαδή;

ΙΟ ΚΟΛΛΙΕ ΤΗΣ ΛΙΖ

Το ποσόν του ενός εκατομμυρίου δολλα-
ρίων, που θα εισπράξει η Έλζα Βεργί, έλ-
ληνισμένης συγκοοήσεως με τον άνδρα τους και
θέλουν να μείνουν από έναν ψυχράριο και
αντικειμενικό κοίτη αν πρέπει να σταθούν στο
διαζύγιο ή να επιδιώξουν τη συμφιλίωση.
Κορίτσια, που περιμένουν ένα νόθο παιδί και
δεν ξέρουν πως πρέπει να αντιμετωπίσουν αυ-
τή τη δοκιμασία, νέμοι, που δολοφονούνται
από έναν σκληρό πρόβλημα συνειδήσεως, αν-
θρωποι, που έχουν φτάσει σ' ένα τραγικό α-
διέξοδο και αναζητούν μία ήθικη συμπαρά-
σταση, για να μη σπρώξουν την απελπισία
τους ως την αυτοκτονία, όλοι αυτοί καταφεύ-
γουν στον τηλεφωνικό άκουβι του «σταθμού
σωτηρίας». που και η ύπαρξή του μόνο τους
δίνει ένα συναισθηματικό σινιοριό.

ΗΘΕΛΕ Ν' ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΗ

Στην Όμγκα των 'Ην. Πολιτειών, μία νέα
γυναίκα θέλησε να αυτοκτονήσει πέφτοντας
στον ποταμό Μίζουρι, από μία μεγάλη γέ-
φυρα, που έκανε τις δύο όψεις του. Έυ-
φω, ένας οδηγός φορτηγού αυτοκτονού-
σε, περνώντας εκείνη την ώρα, κατάλαβε
τις προθέσεις της κι' έτρεξε να τη συγ-
κρατήσει. Ένας δαυφύλακας έσπευσε κι'
αυτός επί τόπου για να τον βοηθήσει, μαζί
για περισσότερη ασφάλεια δέθηκε μαζί
με τις χειροπέδες του. Στη φωτογρα-
φία μας το τρίο, ενώ περιμένα την άφιξη
και τη βοήθεια της ποσοστατικής υπηρε-
σίας. Όπως εξακριβώθηκε αργότερα, έ-
πρόκειτο για μία παντρεμένη γυναίκα 25
χρόνων, μητέρα 4 παιδιών, η οποία θέ-
λησε ν' αυτοκτονήσει επειδή την έγκάτε-
λειψε ο σύζυγός της.

Γ. Γ.

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΟΙ «Σταθμοί σωτηρίας»

Μία ανθρωπιστική πρωτοβουλία
στη Δυτική Γερμανία, που άποδι-
δει πολύτιμους κερπούς

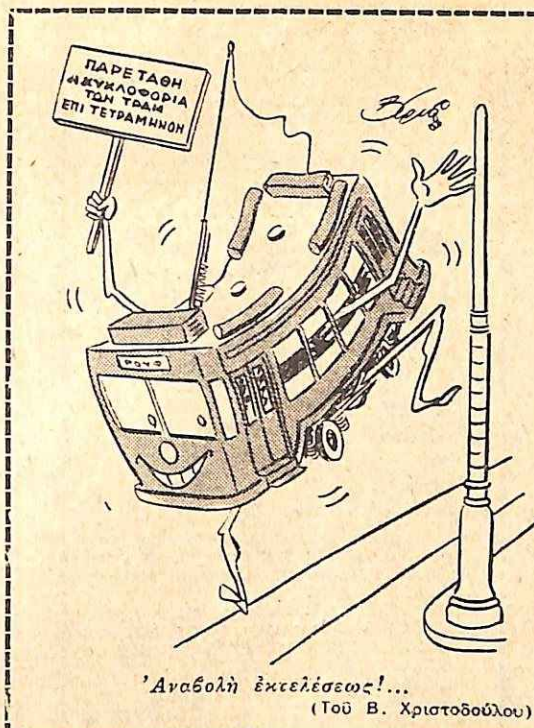
ΣΤΑΘΜΟΙ σωτηρίας έχουν έτοιμοσθή
οι δέκα τηλεφωνικές υπηρεσίες, που έ-
χουν εγκατασταθεί σε ισόγειες πόλεις
της Δυτικής Γερμανίας και που έχουν τόδε ως
ποσορισμό τους την «παροχή ή ή κής βοήθεας»
σε όσους θοίρονται για τον ένα ή τον άλλο
λόγο, σε δύσκολη θέση, ή αντιμετώπιζον ένα
δύλημα, που μόνο τους δε μπορούν να το
λύσουν. Τηλεφωνώντας στο «σταθμό σωτηρίας»
της πόλεως του, ο άνθρωπος, που αισθάνεται
να τον βασανίζει ή μοιραία σε μία κρίσιμη σι-
γυή της ζωής του, βρίσκει, από πρόσωπα ά-
γνωστα του, προθυμία για κατανόηση, άκούει
λόγια, που του εινισθούν το κλονισμένο ήθι-
κό, και, άχ, σπάνια, βοηθείται να δει τη σω-
στή λύση στο πρόβλημα που τον απασχολεί.

Πολύ από κοινό, είχαμε γράψει νι' αυτή
την πρωτοβουλία, που ανεδιαζόταν, τότε, να
επιληφθεί στη Δυτική Γερμανία. Σήμερα, η
πρωτοβουλία αυτή έχει γίνει πραγματικότητα.
Οι «σταθμοί σωτηρίας» λειτουργούν εδώ κι' έ-
κιν χρόνο και η επιτυχία τους στάθηκε τόση,
ώστε να διοργανηθεί γενικά πως το κοινωνικό
σύνολο χωράσει ευγυνισόσην στους λιγο-
στούς, στην άσπρη ανθρώπους, που αποτύ-
χησαν, χωρίς το ποσομικό συμφέρον και,
αντίθετα, με σοβαρές θυσίες από μέρος τους,
ένα τέτοιο τόλημμα. Τώρα, εκατοντάδες άν-
θρωποι, μοιρασιμένοι στις δέκα γεωμικές
πόλεις και που άνηκουν σε όλα τα κοινωνικά
στρώματα και όλα τα επανγέμματα — γιο-
νοί, ιερομένοι άστυνομικοί, αλλά και άπλες
νοικοκυρές, καθώς άκην τέχνιτες και εργά-
τες — προσέρχουν τη βοήθειά τους σ' αυτό το
έργο, περιμένοντας, σε «θάβριες», στο τηλέ-
φωνο τον άγνωστο που θα καλέση το «στα-
θμό σωτηρίας». Οι θάβριες αυτές δε διακο-
πώνται ούτε τη νύκτα, γιατί τότε, άλλω-
στε, γίνονται οι περισσότερες κλήσεις.

Άπειρες είναι οι περιπτώσεις, που σπρώ-
χνουν έναν άνθρωπο στο να πάρει αυτόν τον ά-
ριθμό. Γυναίκες, που έχουν έρθει σε έπαινε-
λημμένες συγκοοήσεις με τον άνδρα τους και
θέλουν να μείνουν από έναν ψυχράριο και
αντικειμενικό κοίτη αν πρέπει να σταθούν στο
διαζύγιο ή να επιδιώξουν τη συμφιλίωση.
Κορίτσια, που περιμένουν ένα νόθο παιδί και
δεν ξέρουν πως πρέπει να αντιμετωπίσουν αυ-
τή τη δοκιμασία, νέμοι, που δολοφονούνται
από έναν σκληρό πρόβλημα συνειδήσεως, αν-
θρωποι, που έχουν φτάσει σ' ένα τραγικό α-
διέξοδο και αναζητούν μία ήθικη συμπαρά-
σταση, για να μη σπρώξουν την απελπισία
τους ως την αυτοκτονία, όλοι αυτοί καταφεύ-
γουν στον τηλεφωνικό άκουβι του «σταθμού
σωτηρίας». που και η ύπαρξή του μόνο τους
δίνει ένα συναισθηματικό σινιοριό.

Στο δωδεκάμηνο διάστημα της λειτουργίας
των «σταθμών σωτηρίας», στο Άμβουργο μο-
νάχα τηλεφώνησαν, για να ζητήσουν ήθικη
βοήθεια, 6.500 άνθρωποι. Και κοντά στον ά-
ριθμό αυτό θοίρονται εκείνοι, που τηλεφώ-
νησαν στους αντίστοιχους σταθμούς της Κο-
λωνίας, του Ντόρσλτοφ, του Βερολίνου,
του Ντίτλινγκεν, της Φρανκφούρτης, του Κά-
σελ, του Μονάχου, της Νυρεμβέργης και της
Στουτγάρδης. Βέβαια, καθώς ο περισσότεροι
από όσους τηλεφώνησαν δε δίνουν το όνομά
τους — αυτό άλλωστε είναι το μυστικό της έ-
πιτυχίας, έτι άγνωστος τηλεφωνεί σε άγνω-
στο — δεν είναι εύκολο να εξακριβωθεί σε πό-
σες περιπτώσεις στάθηκε αποτελεσματική η
«παροχή βοήθεας». Μπορεί, όμως, να θεωρη-
θεί σ' ένα οίκο πως ελάχιστες πρέπει να ή-
ταν εκείνες όπου η τηλεφωνική κλήση στά-
θηκε έντελως μάταιη. Γιατί, για εκείνους,
που δέχονται αυτά τα τηλεφωνήματα και που
ή έκλογη τους γίνεται με εξαίρετική προσο-
χή, δεν είναι δύσκολο να δοούν τη συμβουλή,
που πρέπει να δώσουν τη λύση, που πρέπει
να ποτείνουν. Το πρόβλημα ενός άλλου, το
θέλπει πάντα με διαύγεια και δοθή και οι δ-
ποιος δοσεται έξω απ' αυτό το πρόβλημα,
και, αν το δει άκονη και με συμπάθεια, με ελ-
λίκρυν έπιθυμία να βοηθήσει τον άγνωστο
του, ή λύση θανίνει συνήθως, μόνη της.

Όστόσο, αν στο κεφάλαιο αυτό άρκοον η
λογική, ή καλή διάθεση και το ένστικτο, για
να βοηθήσουν στο έργο τους τους έβελοντες
συμβούλους, υπάρχουν περιπτώσεις που αντι-
μετωπίζουν διαφορετικές φάσεις δυσκολίας,
μα όχι λιγότερο σοβαρές. Τελευταία λ.γ.
τους άπασσάνησε σε σύσκεψη τους, όπου λά-
θανε μέσος αντιπρόσωποι και από τις δέκα
πόλεις, το τί πρέπει να κάνουν στην περίπτω-
ση, που ένας άγνωστος θα τους έκινισσεν
είναι φόνι ή ένα άλλο, ανάλογα σεβάσι. άδι-
κνεια. Οι συνέδριοι άναμνήσαν πως, αν κρα-
τήσουν το μυστικό για τον έαυτό τους, πο-
σάθουν το νύχι, αλλά και πως, αν το πο-
σάθουν, ποσούν στο ίδιο το ήθικό γάλο.
που τόσανε στον έαυτό τους. Τελικά ή σύ-
σκεψη δεν καθόρθωσε να υιοθετήσει μία λύση
σ' αυτό το πρόβλημα.

Αναβολή εκτελέσεως!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ

Περσέτε Κύριε Έρωτα... Καθήστε
στον κατηγορομένο το δώλιο.
Και ποδτα, δοκιμάστε!... Προσπαθήστε
να εισθε ειλκρινής. Κανένα γόλο
δεν επιτρέπω στο άκαοτήριο...

Το άδικημά σου, Έρωτα, το κύριο
είναι πως τους άνθρωπος έλογιάζει
χωρίς τα αισθηματά σου να μοιάζει
στα ίαία... Όσο ένας αγαπά,
το ίδιο κι' άλλος να καρδιολυγιά.
Κάνεις τον ένα ναγαι έρωτευμένος
χωρίς μιάν άναπόδοσι ο καυμένος
να βροίκει... Κι' έτσι άδικος που εισαι,
πες μας, κατηγορομένο, σαν τι άπολογείσαι;

— Κύριε ποέεδρε, σ' αυτό έγώ δε φταίω!
Το έρωτικό το νόσημα κι' αν είναι άπενκαίο
δεν είναι διόλου μεταδοτικό...

Τι φταίω έγώ, αν ένας που έρωτεύεται,
κλέβεται στην αγάπη του, ναί, κλέβεται
στο αισθημά του το έρωτικό,
από το ήμισυ το έτερό του
και γανει έρωτευμένος, τον καιρό του
γιατί, όπως πιά ή υφία του θά τωρη,
έκνιος αγαπά κι' εκείνη όγι;

Τι φταίω, κύριε ποέεδρε, αν εκείνη
πολλές φορές τα νάδια της τα δίνει
σε άνθρωπο που διόλου δεν τ' άξίζει;
Τι φταίω έγώ αν εκείνη έρωτευμένη
γνοίσει πονεμένη, άκαομένη
κι' αυτός την βλέπει κι' ούτε γαυπαρίζει;

Κύριε ποέεδρε, καθώς κατηγοροούμαι,
Έγώ τραβάω τις σάιτες μου ζευγάρι,
μα ειλκρινής το λέω κι' άπολογούμαι
άλλον, κατάρχα το βέλος μου θά πάση
και άλλον ξωφάλοτα... σαν ναγαι άσημνη

Τι φταίω έγώ; Ποτέ δεν κάνω άπογή
να πάντα οίνω, πάντα σημαδεύω
κι' όλα τα βέλη μου, όλα όλα τα ξοδεύω
ναί, σ' ε τ' δοκίμοι, ως το τελευταίο...
Μ' αν δεν λαβώνονται κι' οι δύο... έ'ω τι

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παράσκηνα

Πικαντικές οεποστές!

ΠΡΩΤΟ από όλα τα άθηναικά θέατρα,
τα «Διονύσια» έτοιμάζουν το τρίτο
έργο της γεμίστης περιόδου.

Πρόκειται για μία παλαιά έπιτυχία της
συγγραφικής ομάδας Σκελλάρου-Γιαν-
κόπουλου, την κομωδία «Σάτια Τροίτας», που
είχε στείλωση πριν άσκητα χρόνια μεγάλη
έπιτυχία από τον θίασο του Λογεβιτίου, νυ-
ρίστηκε δε και σε ταίρια.

Το έργο διασκευάστηκε, πάνω στα πρό-
σωπα του θιάσου, θά έπαινεσαν στη δ' ο'
αυτό ή Ρίκα Διαλύνα που δεν παίζει στο
«Μουλέν Ρούζ».

Καινούριοι έπίσης έργο φάνη να θεή
και ή Έλσα Βεργί, από το «Νίκη χωρίς
φερά» δεν άπέδωκε έμπορικά, όπως άμε-
νετο. Πορονοείται όμως στην άνευρει
μεγάλη δυσκολία, γιατί το έργο πρέπει να
σπριζεται έπάνω στην ίδια τη θιασογίνια.

Η νέα έπιθεώρηση του θεάτρου «Κο-
βέλης», που παίζεται από προνέες με τον
τίτλο «Αίθρωτοι του 60», περιλαβάνει
πολλά ποσάτα ναύμεα, όπως το σκέις
«Ένας κωφάλαος στην άσκήρη», στο όπιο
ο Γκιωνάκης υποδύεται ένα μουκό ένα διε-
μνέα το Ρίζο, που παροσιάζεται να κατέχ
τη γλώσσα των μουγκών.

Η έπιθεώρηση περιλαβάνει έπίσης πολ-
λά ένδιαφέροντα τραγούδια, όπως το «Ότι
επακολούθησε» με θέμα... ποδοσφαιρικά, που
άποδίδει σε κομικό στυλή ή Σούλη Σαγιάν,
τις ρομάντζες έπέρσει τον Άπριλη κι' «Έ-
νας γρόνος πέσσο», που τραγουδούν ο Φω-
της Δήμος και ή Ζήλεια, το λαϊκό «Όπως
θεω», που άποδίδει σε μία πολύ πρωτυπη
έμφανση το «Τρίο Γκρέκο», και το Καλλώω
«Έλα, Τζένι», που τραγουδούν ξη κοπέ-
λες του θιάσου.

Άκόμη, στην ίδια έπιθεώρηση, το γνωστό
χορευτικό ζευγάρι Σειλινός-Προκοπίου, πα-
ρουσιάζει για πρώτη φορά ένα άσολό γο-
ρό, έπάνω σε μουσική του Ζάκ 'Ασκαβίδη
και με χορογرافία του Μαυλίου Κακρινού.

Μετά το θίασο του Κατάρκη, και ο
θίασος του Χατζίκου έγινε δεκτός με ι-
διαίτερο ένθουσιισμό στην Κύπρο.
Στο δερδοβόμιο της Λευκωσίας, υποδέχθη-
καν τους ήθοποιούς πολλά μέλη της έλλη-
νικής κοινότητας, το ίδιο δε θράδο ο γενικός
πρόεδρος της Έλλάδος κ. Χριστόπουλος έ-
δωσε μεγάλη δέξιαση προς τωμήν του θιά-
σου, στην οποία παρέστησαν πολλοί έπι-
σμοι.

Ο θίασος Χατζίκου άχισσε τις πασα-
στάσεις του στο θέατρο «Ρομάνος» της Λευ-
κωσίας, με το έργο του Κακρινού «Καπε-
τάν Μιγάλης», που σημείωσε ως παράσταση
μία σπάνια έπιτυχία.

Στην Κύπρο έπίσης θα μεταδούν έν-
τός του Φεβρουαρίου δυο άκουθ θίασοι, το
Μίση Φωτόπουλου και της Σμαρούλας Γι-
ωλάρ.

Αντιθέτως στην Αίγυπτο, λόγω του μι-
κού άκουβι των μελών της έλληνικής κοι-
νότητας, ή μεταφορά θιάσων συναντεί με-
γάλες δυσκολίες.

Στις φετινές θεατρικές θιασολίπτες,
εμφάνηκαν δυο μηχανικοί θεάτρου, των
Αθηνών και του Φωτόπουλου, που κατά σύμ-
πτωσι είναι άδελφία.

Από τις 15 'Ιανουαρίου θα άρχισή «α-
κτικές» Κυριακάτικες πρωινές παραστάσεις
στο θέατρο «Φωτόπουλου» ο θίασος της «Δω-
δεκάτης αλλιάδας» με τρία έλληνικά μονό-
πρακτα.

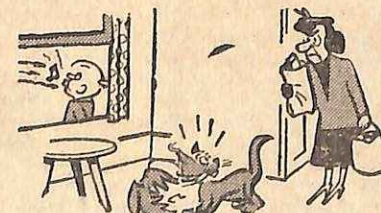
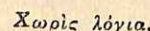
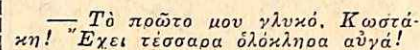
Ένας νέος συνθέτης, ο Λαβράνος, που
έγινε γνωστός από την έπιτυχία «Λέρι, γέρι»
έγραψε άκόμη 20 τραγούδια, τα περισσότερα
από τα όποια έγινον ήδη φωνογραφήση.

Η πρώτη γεσούρα του «δανικού»
μπαλέτου «Κέλλυ Κέλλο» που άσκηται
στην «Αθήνα Έίνα», «Έλληνίδα»!

Με το ψευδώνυμο Κέλλο, η Καλλιόπη
Σαοφ έ

Ὁ Γκέοργκ Κάσκε κι' ἡ Στέλλα
Σμίθ, πού ὁ «ἀνάρμοστος» ἐρωτᾷ
τοὺς ἀναστᾷτωση τὴ Νότιο Ἀφρική

φέτος, ο θρίαμβος ολοκληρώθηκε με την επιστροφή του Γκέοργκ και της Στέλλας στο Κέμπτσουιν, μαζί με τα δύο παιδιά τους, την Γκέπλ και τον Καρλ, που γεννήθηκε στο Βερολίνο. Και οι νοτιογερμανικές άρχες, ανίσχυρες πιά ν' αντιθέσουν, άναγκάστηκαν να δέχτουν και ν' αναγνωρίσουν τη (νομιμοποιημένη) πιά οικογένεια.

Ἡ ζημιὰ καὶ ἡ γάτα.

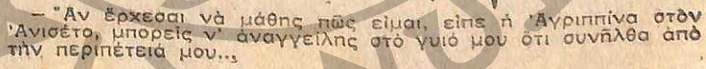
Ἡ αἰσθηματικὴ ἀπογοήτευσις ἐνὸς βιο-
μηχάνου τοῦ Σικάνου, πρὸς ὅδηνει
στὴν ἀποκάλυψι ἐνὸς σκηνδάλου

«Όταν οι έπιχειρηματίες της Νέας Ύδρας μπήκαν τον κίνδυνο και προσέφεραν να δώσουν λύση, ήταν άσφα πιά. Δεκάδες φορές κι άλλες προφρόδησαν να τις αποκλείσεις από την έκποψη της τηλεόρασης, όμολογώντας το. Θέλω να πω ότι υπήρξαν μεγάλες επισημοποιήσιμες που τις απέβλεπε να ήγεινον κινδύνους, γιατί να προσφέρουν έρωτα στους πελάτες του. Καί οι έπιχειρηματίες αυτοί θέσκονται τώ παύ άσφα να μπλεχνόμενι με την φαεινή ιδέα που είχαν να προσλάβουν κώλ-γκέρι για όπαλλήλους, γιατί ο δήμαρχος της Νέας Ύδρας ήρπετ Βάνγκερ έχει αναλάβει τώρα ο ίδιος ευέλητη της υποδέξωσις και άπειλεί με θάρεμ κυρώσεις τις βιομηχανίες, που προσφύγαν σι «άδελφή» αυτή συνεργασία!

ἀνοίξουν μιὰ μυστική καταπακτή σ' ἓν
ἀπὸ τὰ πλοῖα. Στὸ πλοῖο αὐτὸ ἐπιβίβη-
στηκε ἡ Ἀγοιππίνα. Ἀλλὰ τὰ πρῶτα

Τὴν εὐκαιρίαν ποὺ ζητοῦσε τοῦ τὴν ἐδ-
ποῦ ἐγίνε στὶς ἀρχὲς τοῦ ἔτους 59 στὸ
ναύαρχος Ἀνισέτος, γιὰ νὰ κολακεύσῃ

...σας χωρίς τη μητέρα από
πάντα, πέρασε με το μέρος
...ναι από το θρόνο κι' αρχι-
...ης. 'Ο Νέρων, από τ' άλλο
...μικτά από τη μητέρα του.
...άτωςί της, για να μην προ-
...η επιθεώρησι του στόλου.

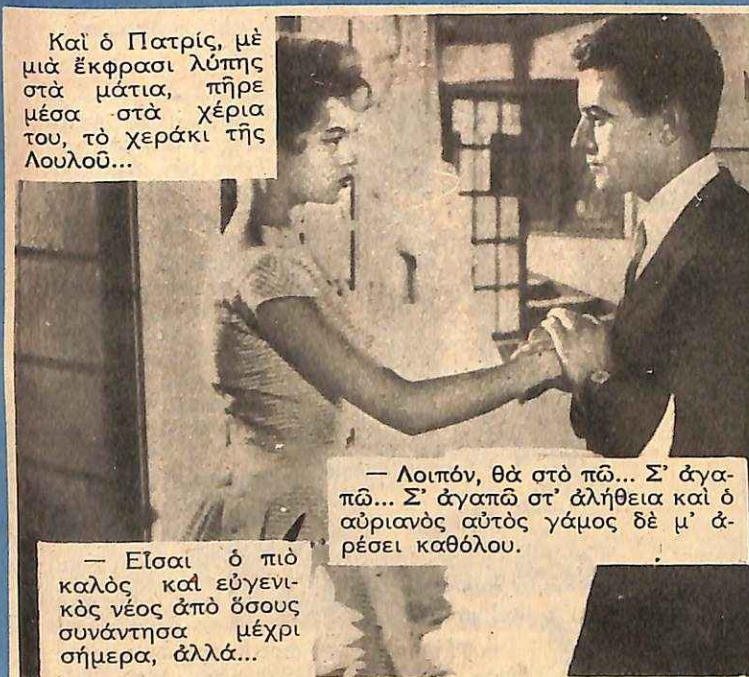
— Ο Πατρίς όμως δεν συμμεριζόταν το γενικό κέφι και τη χαρά της παρτεναίρ του.

— Ο γαμπρός δεν πρέπει ποτέ να θλέπη το νυφικό πριν από την τελετή του γάμου. Λένε πως αυτό φέρνει γρουσουζιά.

— Για μας δε μπορούν να ισχύουν αυτά. Ξεχνάς πως όλα αυτά είναι ψεύτικα; Μά τι έπαθες αλήθεια;... Φαίνεται πολύ παράξενος.... Τι σκέπτεσαι;

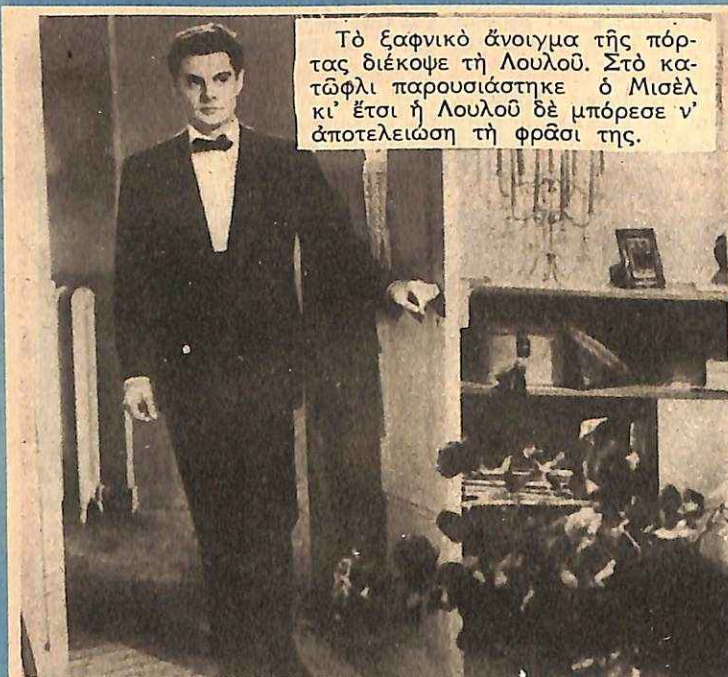
— Θέλεις να σου μιλήσω με ειλικρίνεια;

Και ο Πατρίς, με μια έκφραση λύπης στα μάτια, πήρε μέσα στα χέρια του, το χεράκι της Λουλού...

— Λοιπόν, θά στο πω... Σ' αγαπώ... Σ' αγαπώ στ' αλήθεια και ο αύριανός αυτός γάμος δε μ' αρέσει καθόλου.

— Είσαι ο πιο καλός και ευγενικός νέος από όσους συνάντησα μέχρι σήμερα, αλλά...

Το ξαφνικό άνοιγμα της πόρτας διέκοψε τη Λουλού. Στο κατώφλι παρουσιάστηκε ο Μισέλ κι' έτσι η Λουλού δε μπόρεσε ν' αποτελειώσει τη φράση της.

— Ο Μισέλ προχώρησε προς τη Λουλού και την άγκάλιασε φιλικά...

— Μοι επιτρέπεις να στην πάρω φίλε μου. Πρέπει να πάω άμέσως στο δωμάτιό της και να πέσω να κοιμηθώ. Αύριο πρόκειται όλοι μας να δουλέψουμε σκληρά.

Τι άλλο μπορούσε να κάνει η Λουλού παρά να υπακούσει; Κοιμήθηκε αγκαλιά με τον αγαπημένο γάτο της, ο οποίος μάλιστα την ξύπνησε το πρωί μόλις άκούστηκε ένας θόρυβος στην πόρτα.

— Ήταν η θεία Υθόννη, η οποία φαινόταν κατασυκινημένη από τις προετοιμασίες της τελετής.

— Έσένα δε σε συγκινεί λιγάκι αυτός ο γάμος, ακόμα και πού είναι ψεύτικος; Θά ήθελα τόσο να σε δω ευτυχισμένη κοντά σ' ένα πραγματικό άντρουλη.

— Μά είμαι ευτυχισμένη, θείτσα μου. Απόδειξι ότι αυτή τη στιγμή πιενώ σαν λύκος. Στείλε μου σε παρακαλώ το πρωινό μου στο κρεβάτι...

— Σε σκεφτόμουν και σε περιμένα, αλλά εσύ δεν ήρθες...

— Όχι... Δηλαδή ήρθα κατά τα μεσάνυχτα μα εσύ κοιμόσουν και ροχαλίζες.

— Ο Μάρκος άρχισε να τρώω με όρεξη.

— Έχουμε κανένα νέο, δεσποινίς 'Ιουλιέτα; Κοιμηθήκατε καλά ύπνο;

— Αν κοιμήθηκα λείει; Καλύτερα από κάθε άλλη φορά.

Μια ζωηρή κινησι επικρατούσε σ' ολόκληρο το σπίτι. Ο Μάρκος πρώτος είχε κιόλας κατέβει στην τραπεζαρία, όπου βρήκε την 'Ιουλιέτα ολομόναχη.

— Σε σκεφτόμουν ολόκληρη τη νύχτα και δεν έκλεισα μάτι έξ αιτίας σου...

— Ψεύτη!

— Η άφιξη του Μισέλ διέκοψε τη συζήτησή τους. Σιωπηλή η 'Ιουλιέτα σερβίρισε τον καφέ στα φλυτζάνια, ενώ ο Μισέλ άναβε ένα τσιγάρο.

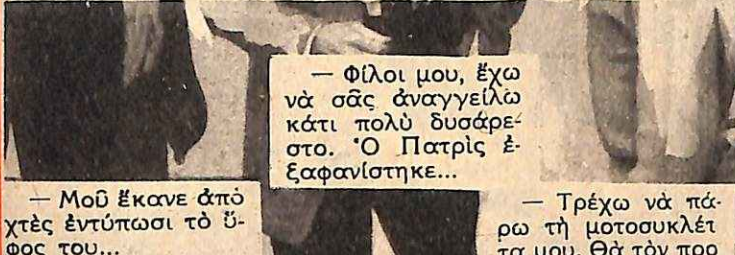
— Χτύπησα τρεις φορές την πόρτα του δωματίου του Πατρίς, αλλά δεν πήρα καμιά απάντησι.

— Τη στιγμή εκείνη έφτασε ο Τόνι, ο οποίος φαινόταν πολύ άνησυχος.

— Ίσως να κοιμάται ακόμα. Θά πάω εγώ να τον ξυπνήσω!...

Ο Μισέλ ανέθηκε στο σωματίο του Ιατρίς και ύστερα από λίγο ξανακατέθηκε. Φαίνονταν πολύ ανήσυχος. Φώναζε κοντά του τόν Τόνι και τόν Μάρκο και βγήκαν μαζί στον κήπο.

— Φίλοι μου, έχω να σας αναγγείλω κάτι πολύ δυσάρεστο. Ο Πατρίς εξαφανίστηκε...

— Μου έκανε από χτές εντύπωση τόν ύφος του...

— Τρέχω να πάρω τή μοτοσυκλέτα μου. Θα τόν προλάβω. Δέ θα δρίσκεται ακόμα μακριά.

Δυστυχώς όμως ή μοτοσυκλέττα είχε εξαφανιστή μαζί με τόν Πατρίς.

— Η άπουσία τού Πατρίς μάς χαλάει όλα τα σχέδια και προκαλεί σωστή καταστροφή.

— Φαντάζομαι τά μούτρα τής Τζούντι όταν θα μάθη τά νέα.

— Πρέπει κάποιος να πάη να ειδοποιήση και τή Λουλου.

Τό χαμόγελο τής Λουλου όμως έσβυσε από τά χείλη τής μόλις ό Μισέλ άνοιξε τήν πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο. Από τήν έκφρασι τού προσώπου του φαίνονταν πώς κάτι δυσάρεστο είχε ν' αναγγείλη...

Επεκράτησε απόλυτη ήσυχια.

— Ο Πατρίς εξαφανίστηκε. Ασφαλώς κάποια άφορμη θα προκάλεσε αυτή τή φυγή του. Θέλω να μου πής τήν άλληθια, Λουλου, μήπως μαλώσατε χτές τόν θράδυ;... Μήπως τού είπατε τίποτα δυσάρεστο;

— "Ο... "Οχι!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχει α

Συγκλονιστικό κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό ΖΥΛ ΜΑΡΙ

Τό άγασμένο παιδί

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο βιομήχανος Έρρικος Βιλεντιέ, χήρος, μένει στην έξοχική βίλλα του με τόν κοριτσάκι του, τήν Εριέτα. Προσλαμβάνει για δασκάλα τής κόρης του μία νέα κι όμορφη κοπέλλα, τή Ζακελίνα Ζελανιέ, και τήν κάνει φίλενά του. Έκείνη τόν αγαπάει άληθινα κι άρνείται τήν πρότασι τού αρχιεργάτη τού Ντενι Ζερβουάζ, ενός άπλου και τίμιου άνδρου, πού τήν έχει ερωτευθί και ζητάει τόν χέρι τής. Άλλά, ό Βιλεντιέ, παρ' όλες τισ άρχικές ύποψείς του, άποφενγει να τής κάνει λόγο γιά γάμο, ακόμα κι' όταν τού αναγγέλλη πώς πρόκειται να γίνη μητέρα. Έτοιμάζεται μάλιστα να παντρευτ ή με τήν πλούσια χήρα, γιά να διορθώση τά οικονομικά του. Όταν τόν μαθαίνη ή Ζακελίνα, τόν συχαινετα γιά τήν άτιμία του και φενγει άπ' τόν σπιτί του, άφου τόν προειδοποιεί να μη ξαναερθή ποτέ στο όριο της. Καταφεύγει σ' ένα χωριό και φέρνει στον κόσμο ένα κοριτσάκι, τή Λιλιάν, πού τήν έμπιστευεται σέ κάτι συγγενείς της. Ύστερα δέχεται να παντρευτ τόν Ζερβουάζ. Ο Βιλεντιέ άπολύει τότε τόν αρχιεργάτη του. Τό άντράγγυνο περνάει μέρες δύσκολες. Ύστερα ένας πλούσιος Άμερικανός, ό Ρόμπερτσον, πού μένει εκεί κοντά, ερωτευεται ή Ζακελίνα και τής προτείνει να πάρη διαζύγιο και να γίνη γυναίκα του. Αυτή άρνείται, άπο συμπνία γιά τόν Ζερβουάζ. Ύστούσο, ό Ρόμπερτσον τής μένει πάντα άφοσιωμένος. Μία μέρα ό Ζερβουάζ, τυφλωμένος άπ' τή δυστυχία, έπιχειρεί να δολοφονήση τόν πλούσιο Άμερικανό. Τή στιγμή εκείνη όμως, αντίλαμβανονται κι' οι δύο ένα κοριτσάκι πού κινδυνεύει να πνιγί στο ποτάμι. Είναι ή Λιλιάν. Ο Ζερβουάζ τή σώζει και τήν παίρνει στο σπίτι του. Η κ. Βιλεντιέ θέλει να τήν υιοθετήση, αλλά ή Ζακελίνα άρνείται έπιμονά να τή δώση. Άπ' αυτό καταλαβαίνει ό Βιλεντιέ πώς είναι τόν παιδί τους. Έκδιάζει τότε τή Ζακελίνα να ξαναγίνη φίλενά του, με τήν άπειλή πώς θα τή φανερώνη όλα στον άντρα της. Εκείνη, άπελπισμένη, ζητάει τή βοήθεια τού Ρόμπερτσον. Ο Άμερικανός μονομαχεί με τόν Βιλεντιέ και τόν πληγώνει σοβαρά. Ύστερα βοηθάει τόν Ζερβουάζ να φνιγί με τήν οικογένεια του γιά τήν Άμερικη. Περνάνε 10 χρόνια. Ο Ζερβουάζ έχει πλούτισει. Η Λιλιάν μεγαλώνει και γίνετα τρυφερά αλλά άτίθαση και ιδιότροπη. Ο Ρόμπερτσον πεθαίνει και τήν όφινει γενική κληρονόμο του. Ο Ζερβουάζ άποφασίζει να πάνη γιά λίγους μήνες στη Γαλλία. Η Ζακελίνα άνησυχεί, αλλά δέ μπορεί να τού πη όχι. Έγκαθίσταται λοιπόν κοντά στη βίλλα τού Βιλεντιέ, όπου ό Ζερβουάζ άγόρασε τή γειτονική βίλλα Πριμερό, και άπαιουργούν κοινωνικές σχέσεις με τους γείτονές τους. Ο Βιλεντιέ ποθεί και πάλι τή Ζακελίνα κι' άρχίζει να τήν πολιορκή έπιμονά. Αυτή όμως τόν άποκρούει με άγανάκτησι. Η κόρη τού Βιλεντιέ, ή Εριέτα, είναι τώρα μία μεγάλη κοπέλλα, όμορφη αλλά εγωίστρια και συμφοροντόλογος. Ένώ λοιπόν τής άρέσει πολύ ό ύπολοχαγός Ρενώ Ραίσι, πού τήν αγαπάει, δέν τόν παντρεύεται γιάτι είναι φτωχός, αλλά γίνετα φίλενά του. Σε μία δεξίωσι, στη βίλλα τών Ζερβουάζ, ό Βιλεντιέ έπαναλαμβάνει τήν πολιορκία τής Ζακελίνας.

Μέ τή στάσι της αυτή, ό Βιλεντιέ άρχισε ν' άμφιβάλλη άν τού είχε μιλήσει πραγματικά ή Ζακελίνα. Βεβαιώθηκε όμως γι' αυτό, όταν ό Ζερβουάζ τού είπε πώς θ' άπουσίαζε τήν άλλη μέρα στο Παρίσι, μαζί με τή Λιλιάν.

Όταν γύρισε στη βίλλα του, βρισκόταν σέ υπερδύεργσι. Φανταζόταν πώς είχε δαμάσει, έπιτέλους, τή Ζακελίνα, πώς τήν είχε ύποτάξει στη θέλησί του. Τήν αγαπούσε, αλλά και τή μισούσε συγχρόνως. Σίγουρος δέ γιά τή νίκη του, δέν ήξερε ποιά άπ' τά δύο αυτά συναισθήματα υπερίσχυε στην ψυχή του.

Σά μέσα σέ όνειρο, σκεφτότανε διαρκώς: «Αύριο... αύριο, στις 3...».

Μέσα στ' αυτόκίνητο, πού τούς πήγαινε πίσω στο Μπουά-Μυρέ, ή γυναίκα του άνησύχησε άπ' τή στάσι του και τόν ρώτησε μήπως είχε τίποτα. Έκείνος δέν τής άπάντησε. Τήν κρυφούταζε μόνο κι' αισθάνθηκε άδύνα...

Έμεινε σχεδόν ως τόν πρωτό άγρυπνος άπ' τή χαρά του. Ούτε μία στιγμή δέν τού περσσε ή ύποψία, ότι ή Ζακελίνα τόν ήθελε γιά κάτι άλλο παρ' όσον ή ύποταχθή στη θέλησί του. Ήταν βέβαιος πώς ή αντίστασί της είχε τελειώσει κι' ό εγωισμός, του

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Παρατράγουδα

Στήν πλάσι αυτή τήν ποταπή και τήν μοντερνοποιημένη, είναι ακόμα κι' οι κοκοποι τών τραγουδιών... μπροσταδεδέμένοι! Έτσι στής Πλάκας τά στενά πάνε να οδούση τής καντάδες κάτι τραγούδια τωρ-να, πούναι γιά βρέφη και... νταντάδες!

Κάθε τραγουδι παιδικό δίνει παντού, τώρα, και παίρνει και... «ΡΙκο-ρίκο, ρικοκό»... λένε οι υλκντζέδες οι μοντέρνοι. «Πινάκω-πινάκω»... λέλοι τους συγκροταγούδανε και στο σκοπό τού «ντακτρί»... άλλοι πολλοί χοροπηδάνε!

Άλλοι, χωρίς καμιάν αιδω, λένε στής Πλάκας τά θρομκία, τόν «Λυκε, λυκε είο' έδω», είτε τόν «μάκια, μάκια, μάκια»... Και μεσ' σ' αυτό τόν γής μαδισμ, οι κανταδόροι άρχίζουν, ήδη, να λένε και τόν... «Πι (κιράν) και τόν «Ένα... λε (πτό κρεμμύδι)».

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

τόν έκανε να φαντάζεται πώς τόν αγαπούσε άκόμη.

Στις 3, παρουσιάστηκε στη βίλλα Πριμερό, ή Ζακελίνα τόν περιμένε.

Θά ήταν ασφαλώς πολύ παραγμένη, γιάτι πλησίαζε ή στιγμή, πού θα έκρινε τήν εύτυχία της, τή ζωή της ίσως. Κι' όμως είχε κατορθώσει να διατηρήση μία έκφρασι ήσυχη και σχεδόν αδιάφορη, γιά τήν τελειωτική αυτή μάχη.

Όταν τής αναγγέλλανε τόν Βιλεντιέ, κατέθηκε και τόν δέχτηκε στο κομψό σαλονάκι τού ισόγειου, όπου περνούσε συνήθως τή μέρα της με τήν κόρη της.

Ο Βιλεντιέ τή βρήκε όρθια κοντά στο παράθυρο. Όταν, έπειτα από τόσες και τόσες άκαρπες προσπάθειες, βρέθηκε, έπιτέλους, μπροστά της, όλο τόν μίσος, πού έννοιασε γι' αυτήν, εξατμίσθηκε και δέν έμεινε παρ'ό μόνάχα τόν σφοδρό πάθος του.

Προχώρησε πρós τόν μέρος της, με τά χέρια άπλωμένα, ένώ άπ' τά χείλη του βγήκε μία μόνο λέξι:

— Ζακελίνα!

Εκείνη τούδειξε μία πολυθρόνα. Άφου κάθισε ό Βιλεντιέ, πήρε θέσι κι' αυτή δίπλα σ' ένα τραπέζάκι, πού βρισκόταν ανάμεσά τους.

— Ω, Ζακελίνα, δέ φαντάζεστε πόσο είμαι εύτυχισμένος, πού μπορώ, έπιτέλους, να σας μιλήσω! είπε ό Βιλεντιέ. Γιατί έγω δέν άλλαξα καθόλου...

Συγχρόνως τής άπλωσε τόν χέρι του, όπου φορούσε τόν άσημένιο δαχτυλίδι, πού τού είχε χάρισει άλλοτε εκείνη.

Θέλετε να συνεχίσουμε τή συνομιλία, πού είχαμε άρχισει πριν από μερικές βδομάδες, όταν πρωτοσυναντηθήκαμε στο σπίτι σας; είπε ή Ζακελίνα.

Πολύ ευχάριστα. Θυμάμαι πώς είχαμε φτάσει τότε σ' ένα ένδιαφέρον σημείο, όταν μάς διακόψανε.

Γιά σήμερα όμως, μπορείτε να είσαστε ήσυχος. Κανείς δέ θάρρη να μάς άνυσυχήση. Θά μπορούσαμε να πούμε όσα έχομε μέσα μας...

Εκείνο πού έχω έγω μέσα μου, Ζακελίνα, είναι μία μεγάλη, μία άπέραντη αγάπη γιά σας!

Μά ή νέα γυναίκα είπε αδιάφορα, σά να σκεφτότανε κάτι άλλο:

Θέλετε ν' άρχίσουμε τή συζήτησί μας άπ' τόν σημείο πού τήν είχαμε άφίσει πρό δέκα έτών, τήν ήμερα πού ήρθατε με τή γυναίκα σας στο σπίτιάκι μας, κοντά στο ποτάμι, γιά να μου πάρετε τήν κόρη μου;

— Όπως επιθυμείτε, Ζακελίνα.

Κι' άκόμη, θέλετε ν' άρχίσουμε άπ' τή μέρα, πού κατάλαβα τήν άτιμία σας και σας έδωσα άπ' τήν καρδιά μου, όπου σας βρήκα να ψάχνετε καρδιά γιά τά γραμμάτα, πού μου είχατε στείλει;

Ο Βιλεντιέ τήν άφησε να συνεχίση, χωρίς να τής άπάντηση. Αντίλαμβανόταν όμως, ότι τά πράγματα δέν πηγαιναν όπως είχε ελπίζει...

Έν πρώτοις, κύριε Βιλεντιέ, θα δοκιμάσω ν' άπευθυνώ στη λογική σας, εξακολουθώσ ή Ζακελίνα.

Στήν τρέλλα μου μάλλον, άφου είμαι τρελλός γιά σας!

Στή λογική σας... Λοιπόν, γιάτι με κυνηγάτε; Γιατί έπιμένετε τόσο πολύ; Υπάρξα άλλοτε φίλενάς σας, δική σας, δέ σκεφτόμουνα παρ' όσον... Δέ μπορούσα τότε να φαντασθώ πώς θαφτανε μία μέρα, πού θαδυνε ή εύτυχία μου... Πώς ήταν δυνατό να σκεφθώ ένα τέτοιο πράγμα, άφσον μου είχατε δώσει τόσες ύποσχέσεις και σας είχα τόσο έμπιστοσύνη...

Μπορούσατε να με κρατήσετε παντοτεινά κοντά σας, γυναίκα σας. Μά προτιμήσατε να με θυσιάσετε, να με διαζέτε, να με ταπεινώσετε, να με βασανίσετε... και μάλιστα ενώ έζατε πώς έπρόκειτο να γίνω μητέρα!

Γιάτι δέ μέναιτε κοντά μου; Έσείς δέν τόν δέλησατε!

Να μένω ως φίλενάς σας, κοντά σ' εκείνη, πού έπρόκειτο να κανετε ούζυγό σας; Ασφαλώς, πρέπει να μην είχατε καθόλου συνέλδησι, πρέπει να μη με ζερατε καθόλου, γιά να μου κανέτε μία τέτοια πρότασι και

για να τολμάτε σήμερα να με κατηγορήτε που δεν τη δέχτηκα...

— Ο Βιλεντιέ ανασήκωσε τους ώμους του. — 'Απευθύνομαι, όπως σας είπα, στη λογική σας, εξακολουθώ να ήρεμα και άργα η Ζακελίνα. Σας ζητώ να με δεχάστε και να μ' άφίσετε ήσυχη... Δε σας κρύβω πως είχα πολλούς φόβους, όταν ξαναγύρισα σ' αυτό τον τόπο... Δεν ήξερα αυτή την πρόθεσή του συζύγου μου, γιατί μου την είχε κρύψει, νομίζοντας πως θα μουκανε μια ευχάριστη έκπληξη... Φανταζόμουν ωστόσο, κυρίες Βιλεντιέ, ότι θα καταλαβαίνατε μόνος σας πόση άγνοια μου προξενεί η αγάπη σας, το πάθος σας αυτό, που δε μπορεί, άλλωστε, να ελπίσει τίποτα...

— Γιατί όχι; — Μά είναι δυνατόν να είσαστε τόσο άνοητος, ώστε να πιστεύετε πως θα υποκύψω στη θέλησή σας;...

— Ο φόβος θα σας κάνει να υποχωρήσετε. — Όχι.

— Ξέρω πως ο χαρακτήρας σας είναι δυνατός και πως, αν επρόκειτο για τον έαυτό σας μόνο, δε θα είχα να ελπίζω τίποτα...

— Θέλετε να πείτε, ότι πρόκειται για τον άντρα μου;

— Ναι.

— Και για την κόρη μου;

— Και για την κόρη σας... ή μάλλον, την κόρη μας!

— Όταν σας κάλεσα νάρηθε σήμερα εδώ, κυρίες Βιλεντιέ, είχα την πρόθεση να εξαντλήσω κάθε μέσο για να σας μεταπεισω. — Όλα τα μέσα δε χρησιμοποιούν σε τίποτε. Μόνον ένα υπάρχει: η αγάπη σας!

— Θα χρησιμοποιήσω ακόμα και τις ικεσίες... 'Αφού η λογική σας δε μ' άκούει, θ' απευθυνθώ στην καρδιά σας...

— Δε σας φτάνει, ότι καταστρέψατε άλλοτε την ευτυχία μου; Θέλετε να με ξανακάνετε και σήμερα δυστυχισμένη; Δεν αρκεί η δυστυχία μου να ζω σκεπασμένη μ' ένα πέπλο, κοντά στον άνθρωπο που αγαπά;

— Όχι τώρα, δε μου έμενε παρά μια χαρά: η ελπίδα πως θα κρατούσα για πάντα κρυφά το παρελθόν μου απ' τον άντρα μου. Αυτό το μυστικό όμως μπορείτε σεις να το το φανερώσετε. Είσατε τόσο άτιμος, ώστε δε θα διατάξατε να φτάσετε ως εκεί, για να με καταστρέψετε και να ικανοποιήσετε το μίσος σας.

— Η Ζακελίνα σταμάτησε μια στιγμή, σά νάθελε να δομάση τη συγκίνησή της. — 'Υστερα συνέχισε:

— Σας μισώ για όσα γίνανε άλλοτε και για όσα γίνονται τώρα. — 'Ωστόσο, παρ' όλο το μίσος μου και την περιφρόνησή μου, σας ικετεύω να με λυπηθείτε... να λυπηθείτε την ευτυχία του άντρα μου και του άθωου παιδιού μας!...

— Η έκφραση του προσώπου της είχε ζωηρέψει, τα μάτια της λάμπανε.

— Ο Βιλεντιέ σήκωσε, πλησίασε στο τραπέζι, που τους χώριζε, και της είπε:

— Είσατε ωραιότερη από κάθε άλλη φορά!... Και μου ζητάτε να σας δεχθώ; Μου λέτε πως με μισείτε, πως με περιφρονείτε.

— 'Ε, λοιπόν, αυτό με κάνει να σας αγαπώ και να σας ποθα ακόμα πιο πολύ! Το μίσος σας κι' η περιφρόνησή σας δυναμώνουν το πάθος μου για σας!

— Λέτε πως είμαι άτιμος, επειδή σας άπειλώ και πως δε θα διατάζω να φανερώσω το μυστικό σας στον άντρα σας... Ναι, λοιπόν, παραδέχομαι πως είμαι ένας άθλιος... Ετοιμός να κάνω κάθε άτιμία για να σας κατακτήσω!

— Ξέρω, ότι στο τέλος του μηνός ο Ζερβουός πρέπει να φύγει για την 'Αμερική. Προσπαθείτε τωρα να κερδίσετε καιρό... Λοιπόν, ακούστε! Πριν φύγετε, θα γίνετε δική μου, Ζακελίνα...

— 'Όστε δε μάς λυπόσαστε;

— Ο Βιλεντιέ γέλασε ειρωνικά.

— 'Εσάς σας ποθα... Τον άντρα σας τον μισώ, γιατί τον αγαπάτε...

— Ναι, τον αγαπώ μ' όλη μου την ψυχή!

— Για την κόρη σας δεν ενδιαφέρομαι προς το παρόν. — 'Αλλωστε, μπορείτε να είσαστε ήσυχη γι' αυτήν: Σε περιπάσι δυστυχίματος, θα της είναι ανοιχτή η πόρτα του σπιτιού μας...

— Βλέπετε, λοιπόν, Ζακελίνα, ότι έχω πάρει πια την απόφασή μου.

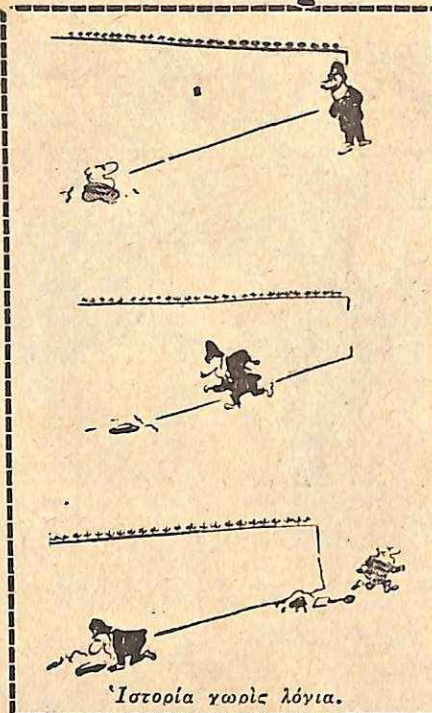
— Δυστυχώς, το βλέπω!

— Κι' η νέα γυναίκα πρόσθεσε, με φωνή πιο σιγαλή, σά να μιλούσε στον έαυτό της:

— Τούλάχιστο θα έχω εξαντλήσει κάθε μέσο... Δε θα είμαι υπεύθυνη για τίποτα!

— Ο Βιλεντιέ έσκυψε πάνω της και της είπε με τρυφερότερο ύφος:

— Ζακελίνα, δε μπορεί ναχτείτε φεάσεις την αγάπη που μάς ένώνει άλλοτε... Δε μπορεί να μ' άγαπάτε πια... — 'Αν το θέλατε, θα μπορούσαμε να ξαναγίνουμε ευτυχισμένοι...

Ίστορία χωρίς λόγια.

Τα χείλια του άγγιζαν σχεδόν τα μαλλιά της.

— 'Αν το ήθελες, Ζακελίνα!... της ψιθύρισε.

— Εκείνη τον απομάκρυνε ήρεμα κι' απάντησε:

— 'Απευθύνθηκα του κάκου στη λογική και στην καρδιά σας. Τώρα θ' απαντήσω κι' εγώ στις άπειλές σας με άλλες άπειλές... Σας είχα πη άλλοτε: «'Αλλοίμονό σας, αν σας ξαναδρώ στο δρόμο μου!». Σήμερα σας ξαναλέω τα ίδια λόγια: «'Αλλοίμονό σας!».

— Λόγια του αέρος! Τι μπορείτε να μου κάνετε; 'Απολύτως τίποτε. — 'Ενώ εγώ μπορώ να σας καταστρέψω...

— Δε σας φοβίζει μια γυναίκα, που φτάνει σε άπειλές;

— Όχι.

— Ούτε μια σύζυγος, που άπειλείται ή οικογενειακή ευτυχία της;

— Ούτε!

— Ούτε η μητέρα, που κινδυνεύει το παιδί της;

— Δε φοβάμαι τίποτε... ούτε τη γυναίκα, ούτε τη σύζυγο, ούτε τη μητέρα!

— Καλά, λοιπόν... Δε θα σας παρακαλέσω πια, ούτε θα σας άπειλήσω. Θα περιμένω την κατάλληλη στιγμή για να ενεργήσω...

— Τι σκοπεύετε να κάνετε;

— Τι κάνει κανείς, όταν συναντήσει ένα φίδο;

— Φεύγει!... Μά μην ελπίζετε πως θα μου ξεφύγετε έτσι!

— Δε θα φύγω, είπε η Ζακελίνα, με παράξενο ύφος. — 'Επειδή όμως η συνομιλία μας αυτή πρέπει να είναι τελειωτική, πείτε μου και σεις τί σκοπεύετε να κάνετε.

— Ευχαρίστως.

— Ο Βιλεντιέ ξανακάθισε στη θέση του και πρόσθεσε:

— Νομίζω πως είναι περιττό να σας άναφέρω σε ποιους κινδύνους εκτίθεσθε, αν φανητέ ανένδοτοι απέναντί μου.

— Θέλω να μην υπάρχει κανένα σημείο άσας. — Συνοψίστε τις άπειλές σας.

— 'Εστω. Μ' άρσειει και μένα να τα λέω καθαρά... Λοιπόν, σας αγαπώ και θέλω να γίνετε δική μου. Είμαι απ' τους ανθρώπους, που δεν υποχωρούνε ακόμα και μπροστά σε μια άτιμία, φτάνει να νικήσουνε... Καταλαβαίνετε τί έννοώ...

— Μιλήστε καθαρότερα.

— Έχω ως όπλο έναντιόν σας τις παλιές σχέσεις μας... και τη συνέπειά τους: την κόρη μας. Στην άνάγκη, θα χρησιμοποιήσω αυτά τα όπλα!

— Σας είχα άπειλήσει κι' άλλοτε, αλλά τότε κατόρθωσα να μου ξεφύγετε χάρις στην επέμβαση του Ρόμπερτσον... 'Από τότε, άλλαξαν τα πράγματα! Τώρα έχω να κάνω με σας μόνον. Λοιπόν, η θα γίνετε δική μου, Ζακελίνα, η σας όρκίζομαι πως ό άντρας σας θα μάθει από μένα όσα είναι δυνατόν να μάθει για σας.

— Μά αποφεύγετε τώσον καιρό. Έχω εξαντλήσει πια κάθε όριο ύπομονής. 'Αφού, λοι-

πόν, θέλετε τον πόλεμο, δε θα σας λυπηθώ κι' εγώ καθόλου...

— Δε σας ζητώ να με λυπηθείτε!

— Είμαι διατεθειμένος όστόσο να σας άφισω μερικές μέρες να σκεφθείτε. Έχουμε σήμερα 15 Αυγούστου. Σε όχτώ μέρες, πρέπει ναχουν τελειώσει όλα...

*

— Ο Βιλεντιέ σηκώθηκε κι' έκανε μερικά βήματα στο σαλόνι. — 'Υστερα στάθηκε όρθιος μπροστά στη Ζακελίνα, σε στάση προκλητική, και πρόσθεσε:

— 'Επειδή δε θα σας ξαναδώ ως τότε, θέλω να εξακαθαρίσουν όλα από σήμερα. Λοιπόν, σε όχτώ μέρες, στις 10 το βράδυ ακριβώς, θα σας περιμένω στο περίπτερο της βίλλας μου... σ' εκείνο το μικρό περίπτερο, που βρίσκεται στη δυτική άκρη του πάρκου, στη διασταύρωσι των τριών δρόμων... Δεν άπεχει πολύ απ' το πάρκο της δικής σας βίλλας...

— 'Αλλοτε, όταν μ' αγαπούσατε, είχαμε συναντήσει εκεί μερικές φορές. Κι' οι συναντήσεις μας εκείνες συμπεριλαμβάνονται στις καλύτερες άμνησεις μου... Με καταλάβετε; — Ναι.

— Έχετε καμιά αντίρρηση γι' αυτό το περίπτερο;

— Καμμία. Μου είναι άδιάφορο...

— Σας είναι άδιάφορο γιατί δε σκοπεύετε ναόρθετε;

— 'Ισως έρθω... είπε η Ζακελίνα, σκεπτική.

— 'Ό, τότε θα τρελλαθώ απ' τη χαρά μου! — 'Αν όμως δεν έρθετε, το άλλο πρωί θα βρώ τον άντρα σας και θα εκδικηθώ!

— Ναι, δεν άμφισβάλω πως είσατε ένας άθλιος, είπε ήσυχα η Ζακελίνα.

— Γιατί όχι; απάντησε εκείνος σαρκαστικά: Το παραδέχομαι! Πάντως, δεν πρόκειται ν' αλλάξω γνώμη...

— Όλο αυτό το αίσχρό σχέδιό σας θα εξουδετερωνόταν όμως, αν σας προλάβαινα και φανερώνα εγώ η ίδια το παρελθόν μου στο Ντενί!

— 'Ό, σας ξέρω καλά... Ποτέ δε θα το κάνετε! — 'Ός την τελευταία στιγμή, θα διατηρήσετε την ελπίδα να μου ξεφύγετε μ' ένα κάποιο τέχνησμα...

— 'Ισως μάλιστα έχετε σκεφθή να έπιταχύνετε την άναχώρησή σας... Μά αυτό δε θα σας έσωζε, Ζακελίνα! Βάλτε το καλά στο μυαλό σας!

— Όχι, δεν το σκέφθηκα. αυτό. Ούτε θα μ' έσωζε... 'Αλλη θα είναι η λύσι...

— Θα σκεφθήτε...

— Σας ήρθε ποτέ στο νου πως θα μπορούσα να σας ξεφύγω απ' την πόρτα του θανάτου;

— Ναι, το σκέφθηκα κι' αυτό. — 'Αλλά δεν έχω καμιά τέτοια άνησυχία. Ούτε κι' έτσι θα μου ξεφύγετε, γιατί...

— Θα έλεγε κανείς πως διατάζε να συμπληρώση τη φράση του, πως διατάζε να συμπληρώση το που έ-πρέπει να ήταν κάτι τρομερό. αυτό που έ-πρόκειτο να το πη, αφού δυσκολευόταν να το εξαστοίση, παρ' όλο τον κυνισμό...

— Μά ο διαταγμός του κράτησε μια στιγμή μονάχα. — 'Υστερα πρόσθεσε:

— Γιατί ό θάνατός σας δε θα σας έσωζε απ' την εκδίκησή μου.

— Θεέ μου! φώναξε η Ζακελίνα, μαντεύοντας τη σκέψη του.

— Όχι, ούτε ό θάνατος θα σας έσωζε. Γιατί ό άντρας σας θα μάθαινε και τότε την άλήθειά... Κι' η λύπη του, η άπελπισία του, θα ήταν άκόμη μεγαλύτερη, αφού δε θα μπορούσε πια να σας εκδικηθή...

— 'Ετσι μάλιστα! — 'Αρχίσετε τώρα να λογικεύεσθε.

— Θάρρώ στο ραντεβού σας...

— Σε όχτώ μέρες, στις 10 το βράδυ;

— Ναι...

— 'Επιτέλους! φώναξε ό Βιλεντιέ, με μια λάμψη στα μάτια, νομίζοντας πως την είχε δαμάσει.

— 'Υστερα τη χαιρέτησε τυπικά, σά να μην είχε συμβεί τίποτε μεταξύ τους, κι' έφυγε.

— Η Ζακελίνα έμεινε σκεπτική για πολλή ώρα. — 'Η κουρασμένη και χλωμή όψη της, δειχνανε πως κάποια δυνατή πάλη γινόταν μέσα της.

— 'Υστερα, σιγά-σιγά, η φυσιολογική της πήρε τη συνήθισμένη της έκφραση. Μόνο

ή ματιά της εξακολουθούσε να μένη σκοτεινή. — Καλά, λοιπόν... ψιθύρισε, σά να μιλούσε στον έαυτό της. — 'Αφού το θέλει, θα πάω...

Δ

Το περίπτερο εκείνο ήταν άληθινά είδυλ-λαιο.

— 'Υπήρχαν εκεί τα έρείπια ενός παλιού μοναστηριού: μερικοί τοίχοι, σκεπασμένοι από κισσούς κι' άγρια αϊγολήματα. — 'Ο ήλιος δεν έφτανε ως εκεί, παρ' όμολογία, δε μ' άφείσε το μεσημέρι. — 'Ετσι, η γωνία εκείνη του πάρκου αποτελούσε ένα όροσερό, υποδελτικό και κάπως μυστηριώδες καταφύ-γιο.

— Γύρω υπήρχαν τεράστια πεύκα. — 'Ανάμε-σά τους, φαινόταν στο βάθος, μακριά, μια γωνιά της βίλλας.

— Τis άσληνης νύχτες, η σκιά στο μέρος εκείνο ήταν πιο βαθιά παρά στο υπόλοιπο πάρκο. — 'Όταν υπήρχε φεγγάρι, τα δέντρα παίρνανε φανταστικά σχήματα και μορφές.

— Το βάθος της βίλλας Πριμερός και του Μπουά Μυρέ, αποτελούσε άλλοτε μια όλο-κληρή ιδιοκτησία. — 'Αργότερα, είχε πουληθεί ένα μεγάλο κομμάτι του, όπου είχε χτιστεί η Πριμερός. Το πάρκο αυτής της βίλλας ήταν περιμετρωμένο. — 'Υπήρχαν όμως πόρτες, που έμεναν έκλειδωτες, κι' απ' αυτές συγ-κοινωνούσαν τα δυο πάρκα. Μια πόρτα έβλε-πε προς τα χωράφια του Σαιν-Πόρ, άλλη προς το ποτάμι και το παλιό σπιτάκι του Ζερβουός, κι' άλλη προς το πάρκο του Μπουά Μυρέ, απέναντι ακριβώς απ' το μικρό πε-ρίπτερο.

*

— 'Αφ' ότου εγκαταστάθηκε στη βίλλα Πρι-μερός, η Λιλιάν έπιδόθηκε στην έξερευνησι του πάρκου. — 'Υστερ' από λίγο, προχώρησε κι' έβλεπε απ' την περιοχή του, πηχά, με τ' όλογο η μ' ένα μικροσκοπικό άμαξιό της, που τόσσερε ένα επίσης μικροσκοπικό άλο-γάκι.

— Σε δεκαπέντε μέρες, είχε μάθει πια όλα τα κατατόπια.

— 'Ιδιως είχαν τραδίξει το ενδιαφέρον της τα έρείπια του μοναστηριού, στο πάρκο του Μπουά Μυρέ. Πολλές φορές, περνούσε εκεί ώ-ρες όλόκληρες, όλομυνη, καθισμένη δίπλα στο περίπτερο, η άνάμεσα στους πυκνούς θάμνους. Κι' άφηνε εκείνους, που ψάχνανε άνήσυχτοι να τη βρουν, να περνάνε από κον-τά της, χωρίς να τους δίνει σημαία ζωής.

— Μά, έπιτέλους, που περνάς τις ώρες σου; τη ρωτούσε η Ζακελίνα.

— Εκείνη απαντούσε με χάρη και φιλιά. — Κρατούσε όμως μυστικό το μέρος, όπου πη-γαίνε να μερδάση, να έργασθή ή να κοιμηθή...

— Πήγαινε εκεί κάθε φορά, που εύρισκε εύ-καιρία, πρωί ή άπόγευμα. Προσπατών όμως τα βράδια, γιατί τότε έννοιε ένα κάποιο φόβο, που της άρεσε...

— 'Επειτα από μερικές έπισκέψεις της στο μέρος εκείνο, βρήκε και μια άλλη αίτια, που την τραδούσε.

— 'Ενα βράδυ, άργά, της φάνηκε πως άκου-σε όμιλεις μέσα απ' το περίπτερο. Πρόσεξε καλύτερα και πείσθηκε πως δεν είχε γελα-στή.

— Κάποιοι βρίσκονταν εκεί! Και μιλούσαν σιγά, αν κι' ήταν βέβαιοι πως δεν τους ά-κουγε κανείς.

— Η Λιλιάν έφυγε τρέχοντας. — 'Όταν όμως έφτασε κοντά στη μάντρα, σταμάτησε. — 'Η περιέργειά της υπερίσχυσε και ξαναγύρισε με πολλές πρόφυλάξεις κοντά στο περίπτερο. Κρύφτηκε στα έρείπια κι' άφουγκράστηκε.

— 'Αλλ' αυτή τη φορά δεν άκουσε τίποτα.

— Δε χρειάζονταν περισσότερα, για ν' άρ-χίστη να δουλεύη η ζωηρή φαντασία της...

— Τρεις ή τέσσερες μέρες αργότερα, μια νύχτα που τη νόμιζαν όλοι κοιμισμένη, αυτή σηκώθηκε και ξαναπήγε στο ίδιο μέρος. Της φάνηκε τότε πως είδε δυο σκιές να βγαίνουν απ' το μικρό περίπτερο και να χάνονται στο στενό μονοπάτι, που οδηγούσε στη βίλλα.

— Ποιοι νάταν, άραγε; — Άντρες, γυναίκες ή ζευγάρι;... — Η Λιλιάν δεν είχε μπόρει να διακρίνη στα σκοτεινά.

— Πέρασαν μερικές βδομάδες, χωρίς ν' αντι-ληφθή τίποτ' άλλο. — 'Υστερα ξαναρχισαν οι συναντήσεις στο περίπτερο. — 'Απ' το μέρος όμως που κρυβότανε, η Λιλιάν δε δεικνι-ε τίποτα. — 'Αλλωστε, έφτανε πάντα άργά, τη στιγμή, που φεύγανε απ' το περίπτερο οι δυο σκιές...

— Μια μέρα, άποφάσισε να μπη κι' αυτή στο περίπτερο. Βρήκε την πόρτα κλειδαμέ-νη και συμπέρασε πως οι δυο άγνωστοι θα είχαν τό κλειδί της.

— Τα παράθυρα ήταν κλειστά κι' αυτά. Μια άλλη πόρτα, στο πίσω μέρος, φαινόταν πως δεν είχε άνοιξει καθόλου, από πολλά χρό-νια. Τη μισοσκέπάζαν οι περιπολικές.

— Το περίπτερο είχε κι' ένα δεύτερο διαμέ-

ρισμα, πάνω απ' το ισόγειο. — 'Απ' το πίσω μέρος, η Λιλιάν πρόσεξε, ότι το μοναδικό παράθυρό του δεν έκλεινε καλά.

— Μια μπουριά είχε άκλώσει ως εκεί ένα χον-τρό κλαδί της. — 'Ηταν παιχνιδάκι για τη Λιλιάν, το δε σκαρφάλωσή στο δέντρο και να φτάση ως εκείνο το κλαδί, μπροστά στο παράθυρο.

— Με μια κλωτσιά, άνοιξε τα δεκαοθαλωμένα παραθυρόφυλλα κι' έσπασε τα τζάμια. — 'Υ-στερα πήδησε μέσα στο δωμάτιο.

— Δεν έννοιε την παραμοιική ταραχή γι' αυτό το τάλιμά της. Πρώτα-πρώτα, ήταν σίγουρη πως δε θα συναντούσε κανένα. — 'Υ-στερα συνήθισε πάντα να κάνει, ό,τι της περνούσε απ' το κεφάλι, χωρίς να ύπολογίζει τον κίνδυνο.

— Τέλος, όνειρευόταν από πολλόν καιρό αυτή την περιπέτεια και στριφογύριζε μέσα στο μυαλό της το σχέδιό της έξερευνησώς της.

— Το ίδιο, άλλωστε, έκανε και με τα παιχνί-δια της: — Τα έσπαζε, για να δη τί είχαν μέσα...

— Το έσωτερικό του περιπτέρου δεν παρου-σίαζε κανένα ενδιαφέρον. Στο δωμάτιο εκεί-νο δεν υπήρχαν έπιπλα. Δυο-τρία άλλα μικρά δωμάτια φαινόταν πως δεν είχαν έπιλωθή ποτέ. Οι τοίχοι και τα ταβάνια ήταν ξεφτι-σμένα σε πολλά σημεία, και στίς γωνίες εί-χαν άνοιξει τρύπες ό ποντικοί. Οι άράχνες είχαν πλέξει παντού τα σκονισμένα δίχτυα τους.

— Μια στενή σκάλα οδηγούσε στη μικρή σο-φίτα. — Η Λιλιάν θέλησε ν' ανέβη, αλλά τη σταμάτησε το πυκνό και πνιγνό σύννεφο της σκόνης, που σκαδόνε.

— Είχε διαβάσει στα βιβλία της παραμύθια για δράκους, που σάλαγαν αίμαλάτες βασι-λοπούλες και για μαγεμένα βασιλόπουλα. — 'Ι-σως κανένας απ' αυτούς τους δράκους να σήκανε εκείνη τη σκόνη...

— Κατέβηκε στο ισόγειο. — Εκεί, την περι-μενε μια μικρή έκπληξη.

— Το μέρος αυτό του περιπτέρου φαινόταν καθαρό και κατοικημένο. — Το άποτέλεσμα δυο δωμάτια. Το ένα απ' αυτά χρησίμευε για τραπεζαρία και τ' άλλο για σαλόνι.

— Η πόρτα του ισόγειου οδηγούσε στο σα-λόνι. Δεξιά κι' άριστερά της υπήρχαν δυο παράθυρα, χωρίς κουρτίνες, με χρωματιστά τζάμια.

— Το σαλόνι είχε λίγα έπιπλα: δυο-τρεις με-γάλες πολυθρόνες, μερικά σκαμνία κι' ένα ντιβάνι με προσκέφαλα. Στο τζάκι υπήρχαν μαυρισμένα ύπολειμματα από καμμένα ύλα και στάχτη, πράγμα που έδειχνε πως άνα-βαν φωτιά το χειμώνα.

— Μια σχετική καθαριότης έπικρατούσε εκεί μέσα. Δυο πολυθρόνες βρίσκονταν κοντά-κον-τά, σά ναχαν καθίσει σ' αυτές οι έπισκέ-πτες του περιπτέρου, για να κουβεντιάσουν ήσυχα. Τα μαξιλάρια του ντιβανιού είχαν διατηρήσει το βαρούλωμα απ' το κεφάλι κά-

ποιου, που θάχε ξαπλωθή εκεί για ν' άνα-παυθή.

— 'Ωστόσο, τα δυο εκείνα δωμάτια, έδιναν την έντύπωσι της έγκαταλείψεως. Δεν υπήρ-χε εκεί μέσα ούτ' ένα βάζο, ούτ' ένα λου-λούδι, ούτ' ένα μπιμπιλά.

— Η Λιλιάν έψαχνε παντού, χωρίς να βρί-σκει τίποτα που να ικανοποιή την περιέρ-γειά της.

— Ξαφνικά, άνακάλινε κάτι, πάνω σε μια κα-ρέκλα, κοντά στο παράθυρο: ένα κομμάτι κεν-τητό γυναικείο μαντηλάκι. Το λεπτό άσωμα, που διατηρούσε ακόμα, ήταν άποδεδεί πως το είχαν άφίσει εκεί πριν από λίγο καιρό.

— Η περιέργη Λιλιάν το εξέτασε προσεχτι-κά, αλλά δε βρήκε πάνω του κανένα μόνό-γραμμο.

— Τέλος, ξαναφύγε, απ' τον ίδιο δόμο, που είχε ακολουθήσει, για να μπη στο περί-πτερο.

— Το ίδιο βράδυ, βγήκε κρυφά απ' τη βίλ-λα Πριμερός, χωρίς να την αντιληφθή κανείς, διέσχισε το πάρκο και πέρασε απ' τη μικρή πόρτα στο δίπλανο πάρκο του Μπουά Μυρέ.

— Σε λίγα λεπτά, είχε φτάσει κοντά στα έρείπια.

— Εκείνη τη στιγμή, το φεγγάρι φώτιζε τα τζάμια του ισόγειου. Κι' η Λιλιάν νόμισε πως δεικνιε δυο σκιές, που περνούσαν πίσω απ' το ένα παράθυρο του σαλονιού...

— 'Υστερα, ένα σύννεφο σκέπασε το φεγγάρι κι' άπλώθηκε παντού πυκνό σκοτάδι.

— Η Λιλιάν άμφέβαλλε αν είχε δη καλά. Πλη-σίωσε περισσότερο. Έφτασε κοντά στην πόρ-τα του ισόγειου και τη βρήκε μισανοιχτή.

— 'Όποτε, λοιπόν, είχε έρθει κάποιος, και βρί-σκόταν ακόμα εκεί!...

— Η καρδιά της χτύπησε δυνατά, ενώ τα μάτια της λάμπανε από ευχαρίστησι. Το μυ-στηριο εξασκούσε πάντα μια άπερίγραπτη γοητεία στην ψυχή της...

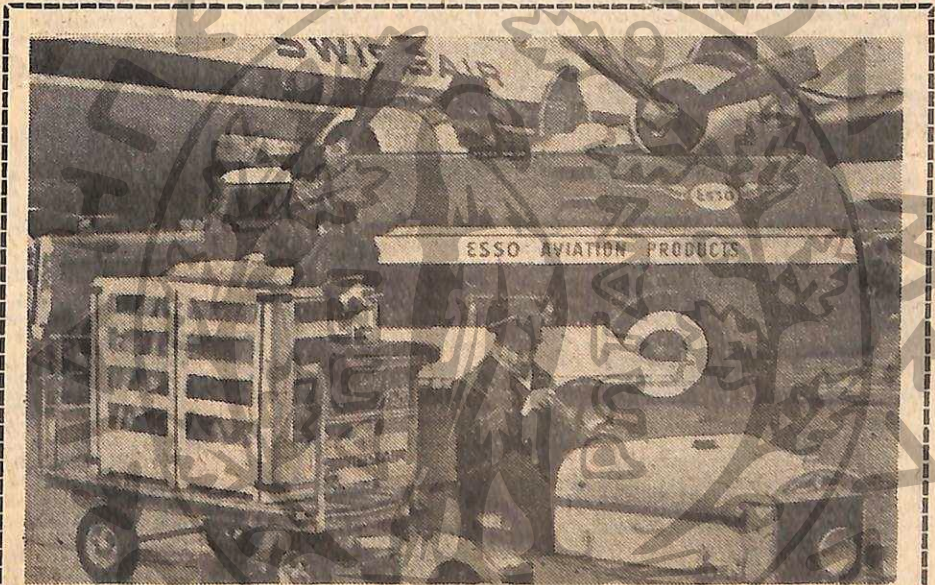
— Στην άρχη, σκέφτηκε να κρυφθή εκεί κον-τά, στους θάμνους, για να μπόρει ν' άνα-καλύψει ποιοι βρίσκονταν στο περίπτερο.

— 'Ετσι όμως, μπόρεσε ν' άργήσει, και στο μεταξύ θ' άνακαλύπταν 'ίσως την άπουσία της απ' τη βίλλα και θα ψάχνανε να τη βρουν...

— Ομνήθηκε τότε με ποιά τρόπο είχε μπη το πρωί στο περίπτερο. Χωρίς να διατάση, σκαρφάλωσε πάλι στη μπουριά και πήδησε ά-θόρυβα μέσα στο σκονισμένο δωμάτιο του πρώτου πατώματος. — 'Εμεινε μια στιγμή ά-κίνητη, γιατί είχαν τριέει τα σανίδια απ' τις πατημασιές της. — 'Ισως να την είχαν άκούσει εκείνοι, που βρίσκονταν στο ισό-γειο...

— 'Ό, πόσο δυνατά χτυπούσε η καρδιά της και πόσο ήταν ευχαριστημένη! Τίποτα δεν έδειχνε πως είχαν αντιληφθή την παρουσία της εκεί.

— Με χίλιες προσφυάσεις, κατέβηκε τη σκά-λα ως τη μέση. — Εκεί σταμάτησε κι' άφουγ-κράστηκε μ' όλη της την προσοχή.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΩΡΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

— Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, το προσωπικό του αεροδρομίου της Γενεύης, είδε κα-τάπληκτο να κατεβαίνει μεγαλοπρεπώς από ένα τεράστιο τροκαντήλιο ένας συμπάθε-στατος γαϊδουράκος. Προερχόταν από την 'Ελλάδα και ήταν ένα πραγματικά πρωτότυπο δώρο κάποιου 'Ελληνα προς ένα 'Ελβετό φίλο του. Το ταξίδι αυτό στοιχίσε στον άπο-στολέα πολύ περισσότερο από την αξία του υπομονητικού τετραπόδου αλλά το δώρο έφτα-σε έγκαιρα στον προορισμό του χωρίς στο αεροπλάνο κι' έκανε τον παγκόσμιο τύπο ν' άσχοληθή με το γεγονός και να δημοσιεύση φωτογραφίες του 'Ελληνοκώτατου κύρ Μέντιου.

Βέβαια, κάποιοι ήταν κάτω! "Ακούγε σι-
γανές ομιλίες, ψιθυριστές...
Κατέβηκε μερικά σκαλοπάτια ακόμη, γιατί
από εκεί που στεκότανε, δε μπορούσε να ξε-
χωρίσει τίποτα. "Απ' την καινούργια θέση
της άκουγε καλύτερα.
— Άκουσε μία γυναικεία φωνή, που έλεγε
σιγανά:

— Σε όχτώ μέρες, 'εδώ, στις 10 το βρά-
δυ... Νά το κατορθώσης όπως θες... Και
να μου φέρης αυτό, που σου είπα...

Ακολουθούσε πάλι μία σιγανή ομιλία, ένα
μουρμουρητό από άντρικη φωνή, λόγια γρή-
γορα και παρακλητικά, που δεν κατάρθωνε
να τα ξεχωρίσει η Λιλιάνα. Σε μία στιγμή,
μάλιστα της φάνηκε πως άκουσε κάτι σα
λυγμό...

Επειτα από μία μικρή σιωπή, άκουστη-
καν βήματα βιαστικά, ο κρότος μίας πόρ-
τας, που έκλεινε, και τίποτ' άλλο...

Η Λιλιάνα ανέθηκε βιαστικά και κύταξε
απ' το παράθυρο, αλλά δε μπόρεσε να δια-
κρίνει τίποτα.

«Σε όχτώ μέρες, στις 10 το βράδυ...»,
είχε πη η γυναικεία φωνή.

Οι λέξεις αυτές χαραχτήκαν καλά μέσα
στο μυαλό της Λιλιάνας...

Δίχως να μεταχειριστή το κλαδί της μου-
ριάς, κοιμήσθηκε απ' το παράθυρο κι έπεσε
στο χορτασμένο έδαφος, με κίνδυνο να
τοσκαιστή. Η επιθυμία της να δει, την έκανε
να μην παύσει μία καμμία προσπάθεια!

«Έκανε το γύρο του περιπτερό, "Αλλ' έ-
φτασε στο σταυροδρόμι τη στιγμή ακριβώς,
που δυο σκιές χάνονταν στο στενό μονοπάτι.
Της φάνηκε και πάλι πως η μία ήταν άν-
τρική κι' η άλλη γυναικεία.

Μα ποιοι νύταν, άρα γα; Και γιατί είχαν
πάρε και πάλι το μονοπάτι, που οδηγούσε
στη βίλλα Μπουά-Μουρέ;...

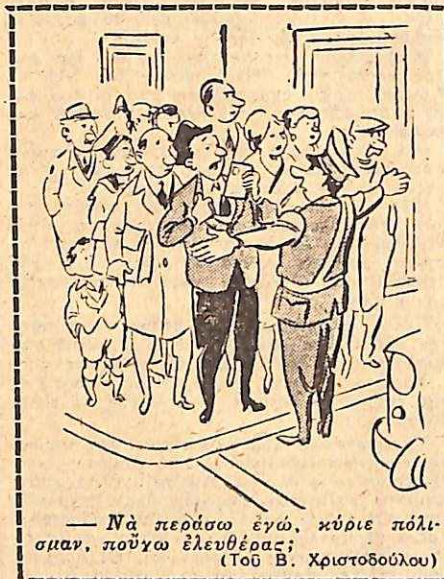
Η Λιλιάνα ξαναθυμήθηκε τα λόγια της ά-
γνωστης γυναίκας: «Σε όχτώ μέρες, 'εδώ,
στις 10 το βράδυ...».

Μια άνατριχίλα χιόνισε διέτρεξε το κορμί
της, στη σκέψη πως θα μπορούσε να ποσα-
κολληθή το μυστήριο εκείνο, όπου είχε βρε-
θεί άνακατεμένη, χωρίς να το φαντάζεται κα-
νείς...

Προίμηνε μερικές στιγμές ακόμα, με την
ελπίδα να ενοσφονούν οι σκιές.

Τέλος, πέσθηκε πως έχανε άδικα την ώρα
της. Ξαναγύρισε, λοιπόν, στη βίλλα, ανέ-
θηκε βιαστικά στην κάμαρά της, πιάγισε
κι' άποκοιμήθηκε.

Τις επόμενες μέρες, η Λιλιάνα ξαναπήγε

— Να περάσω εγώ, κύριε πόλι-
σιαν, πούχω ελευθερία;
(Τού Β. Χριστοδούλου)

κοντά στο περίπτερο. "Αλλά το βρήκε έρημο.
Περιμένα, λοιπόν, ανυπόμονα να περάσουν οι
όχτώ μέρες, με την ελπίδα πως θα λυνόταν,
επιτέλους, το μυστήριο.

«Όσο γιά τη Ζακελίνα, ήταν καταταρα-
μένη, παρ' όλη την ψυχική άνοχη της. Κα-
ταλάβαινε πως πλησίαζε η πιο κρίσιμη στιγ-
μή της ζωής της. Και, παρ' όλη την προσ-
ποιητή ήρεμία της, τα μάτια της προδίδανε
την αγωνία, που της έσφιγγε την καρδιά...

Στην αρχή, έλπιζε πως δε θα χρειαζόταν
να περάσουν αυτές οι όχτώ μοιραίες μέρες.
Πολλά μπορούσαν να συμβούν στο μεταξύ...
Κι' ίσως κάποιο άπρόοπτο να την έσωζε απ'
την απελπιστική θέση της...

«Αλλ' οι μέρες κύλησαν γρήγορα, χωρίς
να συμβη τίποτα απ' ό,τι είχε ελπίσει.

Τέλος, ο άντρας της πρόσεξε την άνησυ-
χία της, που εκδηλωνότανε με τη στάση της,
την άφηρημάδα της και τις ματιές της.

— Τι σου συμβαίνει, Ζακελίνα; τη ρώτη-
σε, ανήσυχος.

— Τίποτα, φίλε μου.

— 'Εδώ και λίγες μέρες, μου φαίνεται
πολύ άλλαγμένη. Μήπως είσαι άδιάθετη;
— Όχι, καθόλου.
— Σε τί όφείλεται, λοιπόν, αυτή η άλ-
λαγή σου;

— Δεν ξέρω...
— Κάτι μου κρύβεις, Ζακελίνα!

— Το πιστεύεις, αλήθεια;
— Κατά βάθος, όχι. Ζήσαμε πάντα με
μια άπόλυτη και άμοιβαία εμπιστοσύνη. "Η-
ξερα και ξέρω όλες σου τις σκέψεις, σαν
τις δικές μου... ώστε δε φαντάζομαι πως έ-
χεις κάτι κρυφό από μένα. Γι' αυτό άκρι-
δώς, κάθε φορά που είσαι σκεπτική, το κα-
ταλαβαίνω άμέσως.

Η Ζακελίνα δεν άπάντησε.

— Σε βεβαίω πως δεν είσαι μαζί μου 8-
πως συνήθως, επέμεινε ο Ζερβουάξ.

— "Έχεις κανένα παράπονο έναντίον μου;
— Ότι ίσως δε μου λες την αλήθεια!

Η νέα γυναίκα άνατρίχισε. Ο τόνος της
φωνής του Ντενί ήταν σοβαρός. Τί ήξερε λοι-
πόν... Ο τρόμος της δεν την άφηνε να τον
κυττάξει στα μάτια.

«Έλα, αγαπητή μου, πρόσθεσε ο Ζερ-
βουάξ. Μίλησέ μου!

Η Ζακελίνα νόμισε πως θα ξέφυγε με μία
δικαιολογία.

— Άκουσε, του είπε. Σε τρεις μέρες πρό-
κειται να δώσουμε μία γιορτή, την τελευταία
πριν φύγουμε...

— Ναι, κι' αυτό γιά δυο λόγους. Πρώτα,
γιατί είναι άπαραίτητο να γυρίσω στην 'Α-
μερική γιά τις δουλειές μου, και γι' αυτό
θα φύγωμε δυο μέρες μετά τη γιορτή μας...

Δεύτερο και σπουδαιότερο, γιάτι σε τρεις
μέρες θάναη η επέτειος της ημέρας, που
μπήκε στο σπίτι μας η Λιλιάνα...

— Ναι, είπες σκεπτική η Ζακελίνα, είναι
η επέτειος της ημέρας, που την έσωσες...

— ...και που θα γινόμουν έγκληματίας,
αν δεν έμπαίνα στη μέση αυτό το παιδί!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Την 3ην 'Ιανουαρίου, εν μέσω έκλεκτής με-
ρίδος της 'Αθηναϊκής κοινωνίας και εν τώ
λερώ ναύ του 'Αγίου Διονυσίου 'Αρεοπαγίτου,
ετέλεσθησαν οι γάμοι του δικηγόρου Τάσσου
Ν. Κεφαλά με της τριτοχρονιάς Δος
Λίλης Γ. Σαλαμάνη. Είς τους νεονύμφους
εύχονται βίον ανέφελον.

Οι πύθηναι συνεννοούνται με κινήσεις

Ο δόκτωρ Ουίλλιαμ Μαίηζον, ειδικός στα ζητήματα της ψυχολο-
γίας των ζώων, έκαμε στο πανεπι-
στήμιο του Ουόσκονσιν μία σειρά

πειραμάτων, με τα όποια απέδειξε 5.

τι οι πύθηναι συνεννοούνται μεταξύ
τους με μέσα διαφορετικά από τη
γλώσσα. Τα μέσα αυτά είναι άφι-
σμένες κινήσεις του κεφαλιού και
των ποδιών. Ο δόκτωρ Μαίηζον κα-
τάρθεσε να εκπαιδεύσει ώριμμένους
πύθηνους, που είναι σε θέση να δίνουν
διαφορές διαταγές στους συντρό-
φους τους. Οι τελευταίοι τις κατα-
λαβαίνουν και τις εκτελούν άμέσως.

Μετά την 'Εσπεράντο ή Ρουντουτού

Η Ρουντουτού είναι η καινούρ-
για διεθνής γλώσσα, που, σύμφωνα
μ' έπείνους που την επενέψαν, υπο-
ρύνει να τη μάθουν άκόμη κι' οι
αγριοί. Τελευταία, λοιπόν, ιδρύθηκε
στο Παρίσι, μία διεθνής οργάνωση
γιά τη διάδοσή της.

592 γράμματα στο λεπτό

Η Γερμανίδα Λόρε 'Αλτ άνακη-
ρύχτηκε τελευταία σ' ένα διαγωνι-
σμό που έγινε στο Λονδίνο παγκό-
σμιον πρωταθλήτρια της ταχύτητας
στη γραφομηχανή. Η Λόρε 'Αλτ
γράφει 592 γράμματα στο 1', πε-
ρισσότερα, δηλαδή, από όσα μπορεί
να προσφέρει ένας ταχύτερος ρήτο-
ρας. Η Γερμανίδα δακτυλογράφος
είναι 34 χρόνων κι' έχει κατακτή-
σει άλλες δυο φορές ως τώρα τον
τίτλο της πανκοσμίου πρωταθλή-
τριας.

Μεγάλη πρόεδρος!

Από μία επίσημη άναφορά του
διευθυντού 'ένος παρθενωγείου
προς το άμερικανικό υπουργείο της
Παιδείας:

«Οι μαθήτριες του σχολείου μας
είναι τόσο πολύ έξελιγμένες και
αυτονομισμένες, ώστε η χρήση του
ρουχ' και η συνήθεια να δέχονται
ραπτεβού από τα άγόρια είναι πρά-
γματα τελείως κανονικά, άκόμη και
μεταξύ εκείνων που έχουν ηλικία
9-11 χρόνων».

592 γράμματα στο λεπτό

Η Γερμανίδα Λόρε 'Αλτ άνακη-
ρύχτηκε τελευταία σ' ένα διαγωνι-
σμό που έγινε στο Λονδίνο παγκό-
σμιον πρωταθλήτρια της ταχύτητας
στη γραφομηχανή. Η Λόρε 'Αλτ
γράφει 592 γράμματα στο 1', πε-
ρισσότερα, δηλαδή, από όσα μπορεί
να προσφέρει ένας ταχύτερος ρήτο-
ρας. Η Γερμανίδα δακτυλογράφος
είναι 34 χρόνων κι' έχει κατακτή-
σει άλλες δυο φορές ως τώρα τον
τίτλο της πανκοσμίου πρωταθλή-
τριας.

Μετά την 'Εσπεράντο ή Ρουντουτού

Η Ρουντουτού είναι η καινούρ-
για διεθνής γλώσσα, που, σύμφωνα
μ' έπείνους που την επενέψαν, υπο-
ρύνει να τη μάθουν άκόμη κι' οι
αγριοί. Τελευταία, λοιπόν, ιδρύθηκε
στο Παρίσι, μία διεθνής οργάνωση
γιά τη διάδοσή της.

592 γράμματα στο λεπτό

Η Γερμανίδα Λόρε 'Αλτ άνακη-
ρύχτηκε τελευταία σ' ένα διαγωνι-
σμό που έγινε στο Λονδίνο παγκό-
σμιον πρωταθλήτρια της ταχύτητας
στη γραφομηχανή. Η Λόρε 'Αλτ
γράφει 592 γράμματα στο 1', πε-
ρισσότερα, δηλαδή, από όσα μπορεί
να προσφέρει ένας ταχύτερος ρήτο-
ρας. Η Γερμανίδα δακτυλογράφος
είναι 34 χρόνων κι' έχει κατακτή-
σει άλλες δυο φορές ως τώρα τον
τίτλο της πανκοσμίου πρωταθλή-
τριας.

Μετά την 'Εσπεράντο ή Ρουντουτού

Η Ρουντουτού είναι η καινούρ-
για διεθνής γλώσσα, που, σύμφωνα
μ' έπείνους που την επενέψαν, υπο-
ρύνει να τη μάθουν άκόμη κι' οι
αγριοί. Τελευταία, λοιπόν, ιδρύθηκε
στο Παρίσι, μία διεθνής οργάνωση
γιά τη διάδοσή της.

ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Ο πρώτος οικιστής του νεωτέρου Πειραιά

Τ Ο κεντρικώτερο μέρος στο λιμάνι του Πειραιώς φέρει το ό-
νομα της 'Ακτής Τζελέπη. Λιγοστοί όμως Πειραιώτες κι' ά-
κόμη λιγώτεροι 'Αθηναίοι θα γνωρίζουν ποιος ήταν αυτός ο
Τζελέπης, που άπαθανάτισε το όνομα του, επί ένα και πλέον
αίωνα, στην Πειραική 'Ακτή.

Η ιστορία του Γιαννακού Τζελέπη αρχίζει με τα πρώτα χρό-
νια του νεωτέρου Πειραιώς. Θεωρείται μάλιστα και ο πρώτος οί-
κιστής του. Ο ίδιος υπερφανεύονταν πως ήταν ο πρώτος που έ-
χτισε στον Πειραιά, μετά την 'Ελληνική 'Επανάσταση, «οίκιαν
έκλεκτήν».

Πολεμιστής της 'Επανάστασης του 21, ο Τζελέπης, απέθεσε
τα πολεμικά του όπλα μετά το τέλος του 'Αγώνος και έγκαταστά-
θηκε, το 1829, στην έρημη τότε ακτή του Πειραιώς. Την εποχή
εκείνη δεν υπήρχαν γύρω από το λιμένα του Πειραιώς παρά μόνο
τα έρείπια από το μοναστήρι του 'Αγίου Σπυριδώνος, όπου σή-
μερα βρίσκεται ο διώκιμος ναός, οι καταστραμμένες αποθήκες
του Γάλλου Γάσπαρη και ένα σαραβαλιασμένο ξύλινο σπίτι, που
χρησίμευε γιά κατοικία του τελευταίου Τούρκου τελώνη. Το τουρ-
κό τελωνείο ήταν γνωστό στα προεπαναστατικά χρόνια με το
όνομα της Δογάνας, με το όποιο και άναφέρεται από τους ξε-
νοδοχείους περιηγητές.

Σε μικρή απόσταση από τη Δογάνα ο Γιαννακός Τζελέπης έ-
χτισε ένα σπίτι κι' έδημιούργησε το πρώτο «ξενοδοχείο» του Πει-
ραιώς. Και πρέπει να σημειώσουμε πως την εποχή εκείνη, στην
κατεστραμμένη από την 'Επανάσταση του 21 'Αθήνα, δεν υπήρχε
κανένα ξενοδοχείο—έτσι και σαν τον Τζελέπη—και μόνο μετά
δυο χρόνια εμφανίστηκε (1831) το «Χάνι
του Φρανσουά», σαν προάγγελος των κα-
τόπι ξενοδοχείων της ελληνικής πρωτεύου-
σας.

Στο ξενοδοχείο του Τζελέπη βρισκαν φα-
γητό και στέγη όσοι έφθαναν με πλοία
στον Πειραιά κι' έμεναν εκεί ώσπου να έ-
τοιμαστούν τα υπόζυγια, που θα τους με-
ταφέραν στην 'Αθήνα. Σ' αυτό κατέφυγε
και η ελληνική κυβέρνηση, τις τελευταίες η-
μέρες του Νοεμβρίου 1834, όταν η προ-
τεύουσα μεταφέρθηκε από το Ναύπλιο στην
'Αθήνα. Οι ύπουργοί του βασιλείου και οι
άνάτατοι υπάλληλοι έφθασαν με καΐκια
και τη μοναδική κορβέττα του στόλου στην
ακτή του Πειραιώς. Κι' έπειδή ο καιρός
ήταν βροχερός και άθλιος, βόηκαν μοναδι-
κό καταφύγιο στο Τζελέπη, όπου τους
προσέφευγε, από το φιλόξενο αγωνιστή του
21, ζεστό φαγητό. Το «ξενοδοχείο» όμως
δεν είχε πιάτα και κουτάλια γιά τόσο κό-
σμο. Και ο Τζελέπης, έβαλε τη χύτρα με
το φαγητό επάνω σ' ένα τραπέζι και, κα-
θώς μ'ας πληροφορεί ένας εκ των συνδαιτη-
μόνων, «έκαστος των κυρίων ύπουργών και
των άνωτέρων υπαλλήλων έλαμβανε δι' ι-
δίων μέσων εκ της χύτρας την αναλογού-
σαν μερίδα του». Αυτό ήταν το πρώτο γεύ-
μα που πήρε «εις την νέαν καθέδραν του
βασιλείου» η ελληνική κυβέρνηση. Και πρέ-
πει να σημειώσουμε πως την εποχή εκείνη
ο Πειραιεύς δεν αποτελούσε ιδιαίτερο δή-
μο, αλλά υπαγόταν διοικητικά στο Δήμο
'Αθηναίων.

Αργότερα το πρώτο ξενοδοχείο του Τζε-
λέπη καταφαιστίστηκε, χάριν της ρυμοτομίας
της πόλεως, κι' έκει κοντά χτίστηκε ένα
καινούργιο ξενοδοχείο από τον ίδιο, που
ήταν επί χρόνια ένα από τα τρία καλύτερα του Πειραιώς. Από
ένα βιβλίο που δημοσίευσε το 1852 γιά τον Πειραιά, ο τότε
φορούρχος της πόλεως λοχαγός Γ. 'Αγγελόπουλος, πληροφορού-
μεθα ότι τα τρία αξιολογώτερα ξενοδοχεία του επινείου ήταν της
Βιέννης, το «Οτέλ Ναβάλ» και του Τζελέπη.

Το ξενοδοχείο της Βιέννης το είχε η εταιρία των αυστριακών
άξιωματιών, που έκαναν τη συγκοινωνία της Μεσογείου. Ήταν
το πολυτελέστερο που υπήρχε στον Πειραιά και την 'Αθήνα και
χρησιζόταν κανείς 20—25 δραχμές την ημέρα γιά φαγητό και
υπόνο—δηλαδή, μία χρυσή λίρα—ένώ στα άλλα ξενοδοχεία
περνούσε καλά μόνο με 6 δραχμές γιά πρόγευμα, γεύμα και
δείπνο.

Ωστόσο το ξενοδοχείο του Τζελέπη φημιζόταν πάντοτε γιά το
καλό κρασί του και το έξαιρετο φαγητό του. Μετά το θάνατο του
Γιαννακού το διηύθυνε ο αδελφός του. Σ' αυτό μαζεύονταν, εκτός
από τους ξένους, και νέοι Πειραιώτες γιά γλέντια, μεταξύ των
οποίων ήταν και ο ποιητής 'Αχιλλεύς Παράσχος. Σ' αυτόν αποδι-
δεται το έμμετρο επίγραμμα, που γράφκε στον τάφο του Γιαν-
νακού Τζελέπη, που σώζεται και σήμερα στο νεκροταφείο του
Πειραιώς. Τιμώντας τη μνήμη του πρώτου οικιστού του Πειραιώς
και του πρώτου ξενодоχού στην περιοχή της πρωτεύουσας, παρα-
θέτουμε το έμμετρο επίγραμμα του τάφου του:

«Εδώ εις τούτον, άνθρωπε, τον τάφον όπου βλέπεις
έν μέσω τόπου θλιβεού
κοιμάται, αναπαύεται, ο Γιαννακός Τζελέπης
κι' η σύζυγος του η Φλωρού».

'Αφήσας την πατρίδα του Θεταλομαγνησίαν
με σπάθην ώπλισθη
κι' εκ της 'Επανάστασης την ζάλην την άγριαν
ένδόξως ήγωνίσθη.

Κι' αυτός εις του Πειραιώς την γήν οικοδομήσας
πρώτος οίκιαν έκλεκτήν.
και μετά της σύζυγος του ένδεκα χρόνους ζήσας
διέπρεπεν εις άοιήν».

Σε νεώτερα χρόνια το ξενοδοχείο του Τζελέπη βρισκόταν στην
«πλατεία 'Οθωνος», που σήμερα έχει μετονομασθή σε «πλατεία
Καραϊσκάκη». Ο ιστορικός του Πειραιώς 'Ιω. Μελετόπουλος γρά-
φει σχετικά στο βιβλίο του «Πειραικά»: «Είς τα δύο άκρα της
πλατείας 'Οθωνος ήσαν τα δύο μεγάλα ξενοδοχεία του Πειραιώς,
το «Οτέλ Ναβάλ» εις το ανατολικόν και άπέναντι τούτου προς
την θάλασσαν, το του Γιαννακού Τζελέπη, το όποιον είχαν ανε-
γερθή εις οικόπεδον, που του είχε παραχωρήσει το Κράτος δι' ά-
ποζημιώσιν της καταδραφισθείσης προς 'εφαρμογήν του σχεδίου
της πόλεως οίκίας του, ήτις, ως έθρυλετό, ήτο και η πρώτη εν
Πειραιεί θεμελιωθείσα». Στο μέσο της πλατείας 'Οθωνος, στην
όποια βρισκόταν το ξενοδοχείο Τζελέπη, υπήρχε μία βρύση και
δίπλα σ' αυτήν είχαν στήσει το 1851 τη μαρμάρινη προτομή του
'Οθωνος επάνω σ' ένα ψηλό βάθρο, επίσης μαρμάρινο.

Αλλά η επανάστασι της 10 'Οκτωβρίου 1862, που ανέτρεψε
τη δυναστεία του 'Οθωνος, ανέτρεψε επίσης και την προτομή του
πρώτου βασιλέως της 'Ελλάδος από την πλατεία του Πειραιώς.
Και ο κυρίαρχος και επαναστατημένος λαός πήρε την προτομή

Το λιμάνι του Πειραιώς και το ξενοδοχείο του Τζελέπη τα πρώτα χρόνια μετά την ά-
πελευθέρωσή της 'Ελλάδος.

και την πέταξε στη θάλασσα μέσα στο λιμάνι του Πειραιώς.

Είχαν περάσει πολλά χρόνια και ο λησμονημένος 'Οθων βοι-
σκόταν πάντοτε στο βυθό του Πειραικού λιμένος. Όπότε, σε
κάποια έκθαλνσι του λιμένα, ή βυθοκόρος, μαζί με άλλα άρ-
χαία μάρμαρα και κομμάτια από αγάλματα, ξανάφερε στην επι-
φάνεια και την προτομή του 'Οθωνος 'Αλλά τότε άρχισε συζη-
τηση μεταξύ αρχαιολόγων και ειδικών αν έπρόκειτο περί έργου
ρωμαϊκής τέχνης ή αρχαιότερου. Εύτυχως, που κάποιος—προφα-
νώς μη ειδικός—τους πληροφορήσε ότι το μαρμάρινο κεφάλι,
που βρήκαν άντικε στην προτομή του πρώτου βασιλέως, που εί-
χαν στήσει κάποτε οι 'Ελληνες.

Δεν γνωρίζω τί άπέγινε η προτομή του 'Οθωνος κι' αν ένη
στηνή σε κάποια πλατεία ή τοποθεσία του Πειραιώς. Ίσως οι
άρμοδοί της γείτονος θα μπορούσαν να μ'ας πληροφορήσουν.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

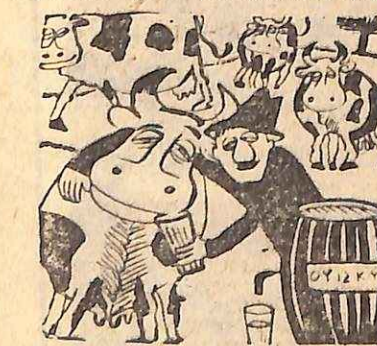
ΟΙ «ΕΣΩΤΡΟΠΟΙ» ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ

Οι ψυχολόγοι ονομάζουν «εσωτρώπους» τύπους τους ανθρώπους
που είναι κλεισμένοι στον έαυτό τους και που δύσκολα εξωτερι-
κεύονται. Όπως απέδειξαν λοιπόν οι δοκιμές που έγιναν τελευ-
ταίως, στην 'Αμερική, οι τύποι αυτοί είναι καταλλήλοτεροι γιά
ν' άποτελέσουν το πλήρωμα των πρώτων διαστημοπλοίων, γιάτι
προσαρμόζονται εύκολότερα στην άναγκαστική μοναξιά ενός δια-
στημικού ταξιδιού.

ΜΑΤΙΕΣ 6Ε' 810 ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Το ούτσου κάνει κλάδο στις
άγγελάδες

Οι Σκωτσέζοι θιολόγοι κατα-
σκευάζουν ούτσου, πριν από κάμποσο
καιρό έδωσαν στην κατασκευή και
δεύτερο προτόν που παράγουν στα

εργοστάσιό τους: τροφές γιά τα
ζώα. Οι τροφές αυτές, που τις
φτιάχνουν με τα υπολείμματα των
διεθνών τους, είναι πλουσιώτερες
σε πρωτεΐνες κι' οι δοκιμές που έ-
γιναν σε άγγελάδες έδειξαν ότι α-
ξίζουν την απόδοσή τους σε γάλα
κατά 12-18%.

Ο σκύλος, που τα είπες όλα
στον ψυχαναλύτη!

Στο Σάσσε, ένα καλή, όνομα
«Μπούτς» δάγκωσε κατά το διά-
στημα των δύο τελευταίων μηνών
τρία άλλα σκυλιά. Ο άδέλφιος του
τον πήγε τότε στον ψυχολογικό γιά
σκέψη δόκτωρα Χάσφελ, γιά να
μελέτηση την περίπτωση του. Ο δό-
κτωρ Χάσφελ, λοιπόν, έπειτα από
πολλές συνεδρίες, κατέληξε στο

συμπέρασμα ότι ο «Μπούτς» έπαψε
από σύμπλεγμα κατωτερότητας,
γιάτι, όταν ήταν μικρούλης, ζούσε
μ' άλλα σκυλιά, μεγαλύτερα του,
μπροστά στα όποια εξαφανίζονταν
προσωπικότητά του. Γι' αυτό, τώρα
που μεγάλωσε, άδικείται, δαγκώ-
νοντας μ' άλλα σκυλιά... Ο σόφος
δόκτωρ Χάσφελ δε σάφηνισε, συ-
σικά, με ποιά τρόπο ο «Μπούτς»
του έκαμε όλες αυτές τις άσυνή-
μιντες εκμυστηρεύσεις.

Οι 'Αμερικανοί τρελλαί-
νονται με το πιστολίδι

«Ένα νέο σπόρ στην 'Αμερική εί-
ναι το... πιστολίδι. Το σπόρ αυτό
συνίσταται στο να θυάλη κανείς ά-
στραπισία στο περιστροφή του και
να πυροβολήση έναντίον του αντι-
πάλου του. Οι άγώνες γίνονται με
περιστροφή Κόλτ, που έχουν μόνο
καλυκες με καφούλια, αντί γιά
σφαίρες. Το ρεκόρ είναι 115 του
δευτερολέπτου. Πολλοί άσσοι κατα-
σβίνουν στο έλάχιστο αυτό διάστημα
να θυάλουν το περιστρόφο τους και
να πυροβολήσουν. Πριν από μερι-
κά χρόνια, το ρεκόρ ήταν 215 του
δευτερολέπτου.

Οι πιο άσχημοι άντρες
του κόσμου

Η άγγλική έφημερίς «Νταϊνλντ
Μαίηλ» ανέθεσε σε μία επιτροπή ά-
πό κυρίες να καθορίσουν τους πιο
άσχημους άντρες του κόσμου. Η
επιτροπή, έπειτα από πολλές συνε-
δριάσεις, άπένευσε τον τίτλο του
«πιο άσχημου άνδρος στους άκο-
λούθους».

Πρώτος έρχεται ο στρατηγός ντε
Γκάλ, πρόεδρος της γαλλικής δη-
μοκρατίας. Και ακολουθούν με τη
σειρά: Ο φλωρεντίνος ζωγράφος
'Αντιγκόνι, ο ήσυχος του κινημα-
ταναφού Βίκτωρ Ματσιοού, ο 'Ιω

δός ύπουργός Κριστφ Μένον, ο 'Αγ-
γλος φιλόσοφος Μπέρτραν Ράσελ
και ο 'Ιρλανδός κωμωδιογράφος
Μπέντναν Μπέναν.

Μιά άμερικανική έφημερίδα έξ
άλλου, ζήτησε από το Μωρίς Σεβ-
αλί, που βρίσκεται αυτή τη στιγμή
στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, να υπο-
δείξη τις δέκα πιο έκπληκτικές γυ-
ναίκες του κόσμου. Ο διάσημος
τραγουδιστής έβαλε την ακόλουθη
σειρά: 'Ελεάνορ Ρούζβελτ, βασίλισ-
σα της 'Αγγλίας 'Ελισάβετ, Μάρι-
λεν Νιτρήν, Γκραλίν Κέλλν, κυρία
Κροτσο, Μπριζίτ Μπαντό, κυρία
ντε Γκάλ, η Γαλλίδα πιλότος Ζα-
κελίνα 'Οριόλ, Μαρία 'Αντερσον και
Τζέσσι Κράσφορντ.

Μεγάλη πρόεδρος!

Από μία επίσημη άναφορά του
διευθυντού 'ένος παρθενωγείου
προς το άμερικανικό υπουργείο της
Παιδείας:

«Οι μαθήτριες του σχολείου μας
είναι τόσο πολύ έξελιγμένες και
αυτονομισμένες, ώστε η χρήση του
ρουχ' και η συνήθεια να δέχονται
ραπτεβού από τα άγόρια είναι πρά-
γματα τελείως κανονικά, άκόμη και
μεταξύ εκείνων που έχουν ηλικία
9-11 χρόνων».

592 γράμματα στο λεπτό

Η Γερμανίδα Λόρε 'Αλτ άνακη-
ρύχτηκε τελευταία σ' ένα διαγωνι-
σμό που έγινε στο Λονδίνο παγκό-
σμιον πρωταθλήτρια της ταχύτητας
στη γραφομηχανή. Η Λόρε 'Αλτ
γράφει 592 γράμματα στο 1', πε-
ρισσότερα, δηλαδή, από όσα μπορεί
να προσφέρει ένας ταχύτερος ρήτο-
ρας. Η Γερμανίδα δακτυλογράφος
είναι 34 χρόνων κι' έχει κατακτή-
σει άλλες δυο φορές ως τώρα τον
τίτλο της πανκοσμίου πρωταθλή-
τριας.

Μετά την 'Εσπεράντο ή Ρουντουτού

Η Ρουντουτού είναι η καινούρ-
για διεθνής γλώσσα, που, σύμφωνα
μ' έπείνους που την επενέψαν, υπο-
ρύνει να τη μάθουν άκόμη κι' οι
αγριοί. Τελευταία, λοιπόν, ιδρύθηκε
στο Παρίσι, μία διεθνής οργάνωση
γιά τη διάδοσή της.

592 γράμματα στο λεπτό

Η Γερμανίδα Λόρε 'Αλτ άνακη-
ρύχτηκε τελευταία σ' ένα διαγωνι-
σμό που έγινε στο Λονδίνο παγκό-
σμιον πρωταθλήτρια της ταχύτητας
στη γραφομηχανή. Η Λόρε 'Αλτ
γράφει 592 γράμματα στο 1', πε-
ρισσότερα, δηλαδή, από όσα μπορεί
να προσφέρει ένας ταχύτερος ρήτο-
ρας. Η Γερμανίδα δακτυλογράφος
είναι 34 χρόνων κι' έχει κατακτή-
σει άλλες δυο φορές ως τώρα τον
τίτλο της πανκοσμίου πρωταθλή-
τριας.

Μετά την 'Εσπεράντο ή Ρουντουτού

Η Ρουντουτού είναι η καινούρ-
για διεθνής γλώσσα, που, σύμφωνα
μ' έπείνους που την επενέψαν, υπο-
ρύνει να τη μάθουν άκόμη κι' οι
αγριοί. Τελευταία,

(Η ζεστή γυναικεία ενός φιλόξενου χειμώνα, άκουσε ο σολονιστής. Έκείνη, φανερὰ επιφυλακτική, σκεδόν έχθρική, άκούει σιωπηλά. Έκείνη, που της άραδιάζει ώς πολλὰ όλες αυτές τις γοητευτικές συνταγές που προλογίζουν μίαν ερωτική έκμυστρήσει).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά επί τέλους! Γιατί δέ μιλάτε;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να πώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ν' αντικρούσετε αυτό που λέω ή να συμφωνήσετε... Να πείτε ναί ή όχι...

ΕΚΕΙΝΗ: "Ας πάρουμε τα πράματα από την άρχή: Με βρίσκετε, λέτε, χαριτωμένη, έξαιρετικό πλάσμα, τα μάτια μου σας φαίνονται φωτεινά, το σώμα μου άγαλακτένιο, τα χείλια μου μία ισχυρή διακυβέρνηση για την ομορφιά παρεκτροπή του φιλιού...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Η ισχυρότερη...

ΕΚΕΙΝΗ: Μπορέσα να συγκρατήσω καλά τα λόγια σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πιο καλά κι' από μαγνητόφωνο! Είσατε ή αξιοθαύμαστη στενογράφος της καρδιάς μου!

Τύραννος ή Νευροσπαστο;

ΕΚΕΙΝΗ: Τιμή μου... Και τώρα δέ μένει παρά να σας ρωτήσω: "Υστερα; ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έχει "Υστερα"...

ΕΚΕΙΝΗ: Έχει, αλλά το "Υστερα" αυτό, δέ λέγεται, γίνεται...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Υποτακτικός που άπεκαλύφθη): Τί είναι αυτό που λέτε...

ΕΚΕΙΝΗ: Δέ λέω παρά την αλήθεια, λιγάκι ώμα. Γιατί συνήθισα να μην την ντύνω με την άπατηλή τουαλέττα της συμβατικής ψευτιάς... Λοιπόν, στην άκρη όλου αυτού του διδυμασμού, όλης αυτής της τεχνικής κολακείας που ξεκινάει από την έπιτηδεσιότητα σας για να χαιδέψει την έπιθυμία μου, υπάρχει ο μέγας, ο αιώνιος σκοπός κάθε άντρα: Το πέσιμο στην άγκαλιά σας! Δεν είν' έτσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο μασσημένος): "Ε... Δηλαδή αυτό δέ θα βλάπτει καί πολύ..."

ΕΚΕΙΝΗ: "Εσάς άσφαλώς" έμένα όμως θά με έδλαπτε τρομαχτικά..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για ποιο λόγο; Δέ σας άρέσω;

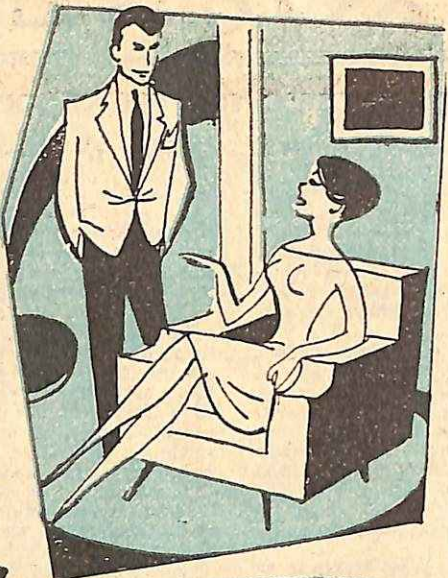
ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό έρχεται δεύτερο: το πρώτο είναι άλλο. Πιο λίγο από σας υ' άρέσει ο ρόλος μου... (Πιο σιγά). Ο ρόλος της γυναίκας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και υπάρχει ώραιότερος ρόλος;

ΕΚΕΙΝΗ: Φοιχτός, άπαίσιος, έξευτελιστικός! 'Η γυναίκα φιλε μου, γεννήθηκε για να συντηρή με κάποιο τρόπο στη συμπλήρωση της επί γής απολαύσεως του μεγάλου κυρίου: Του άντρα... Το ίδιο όπως το πρόβατο προσφέρει άθωο κι' άνυποπτο τα παιδάκια του στή σκάρα, ο κήπος τις πιό μεθυστικές μυρωδιές του σε μπουκέτο, το άμπέλι την πιό θυγατή, σύνθεσι της λήθης με μόρφη κρασιού...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όλη ή δημιουργία λές κι' άπεργάζεται τη δική του ευχαρίστηση; άφου έβαλε όλα της τα πλάσματα να υποδουλεύουν χωρίς διαφωνία στα κέφια του, το ένα για να χορτάσει την πείνα του, το άλλο για να δώσει την ευχαρίστηση της ευδίας στην Α. Υ. τη μύτη του, το τρίτο για να ναρκώσει την Α. Μ. τον πόνο του...

ΕΚΕΙΝΗ: Τελευταία μέσα σ' αυτή την άξιοθρήνητη σειρά τών έξευτελισμένων υποτακτικών, κι' ή γυναίκα είν' έτοιμη να δώσει τα χείλια της όταν δ' άφέντης τών αγαθών της ζωής το ζήτηση, να προσφέρει τόν έρωτα όταν δ' Άβδούλ Χαμήτ της ύδρογείου ευαρεστήθη να το έπιθυμήσει και στο τέλος να μεταβληθή σε βαρέλι και σε γελοιογραφία έννά μηνες για νάχη την ύψιστη ικανοποίηση ότι, πονώντας σαν κολασμένη την ώρα που ο συνέννοχος του έρωτος άφέντης της καπνίζει το τσιγάρο του, διακινεί το γένος τών ανθρώπων, το ίδιο όπως ή κουνέλα διακινεί το γένος

την άπατηλή τουαλέττα της συμβατικής ψευτιάς... Λοιπόν, έτσι είναι όπως σας τα λέω... Έκτός αν πιστέψουμε ότι έσείς οι γυναίκες δίνετε από υποχρέωση, ότι δεν έχετε κατασκευαστή από σάρκα αλλοκαμένη από λεπτότητα νεύρα αίσθησιασμού αλλά από καουτσούκ, όποτε ή θέσι σας είναι πράγματι υποτιμητική κι' ο άντρας προνομιοχός. 'Εγώ όμως έχω έντελώς αντίθετη γνώμη: Ο άντρας είναι το παιχνίδι κι' ή γυναίκα ο παίχτης: ή γυναίκα ή ιδιοτροπία κι' ο άντρας ή ιδιοτροπία της. Ο ρόλος, λοιπόν, της γυναίκας δέν είναι όπως προσπαθήσατε να με πείσετε, αλλά κάπως αλλοιωτικός: Προορισμός της δέν είναι να δίνει τα τρυφερά της παιδάκια, υποτακτική και καλόβολη σαν άρνάκι του γάλακτος, για να γίνουμε πανέ, αλλά να βαστάει γερά τις άκρες τών σκινιδιών που κουνάει τη μεγάλη μαριονέττα της ζωής, τών άντρα υποδούλο στο κέφι της στιγμής της...

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει με ικανοποιημένη περηφάνεια): Όμολογώ ότι με ικανοποίησατε και υ' άνακουφίσσατε. Δέ βρήκα πια τόσο φοιχτό το ρόλο της γυναίκας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί ικανοποιήθηκε ο έγωισμός σας... Είδατε καλά ότι στη ζωή —και ίδιως στόν έρωτα— δέν είσατε όργαγο αλλά βασιλίτσα! Ο άντρας δέν είναι παρά άπλο νευροσπαστο στα άμορφα χέρια σας...

ΕΚΕΙΝΗ (με όλο και πιό μεγάλη ικανοποίηση): 'Η γυναίκα και το νευροσπαστο!... Είναι ένα μυθιστόρημα νομίζω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άκριδώς του Πιέρ Λουίς. 'Αν αυτός ο συγγραφέας όμως έβαλε τον άμορφο τίτλο, νευροσπαστο δέν είναι μόνο ο ήρωας του βιβλίου του: Είναι όλοι οι άντρες!

ΕΚΕΙΝΗ (με ειρωνική συμπόνοια): Φτωχά μου νευροσπαστά!... Έτεροκίνητα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαστε, και δέν αξίζει να το κρύψουμε... 'Η ειλικρίνεια είναι το κυριώτερο προσόν. Τό να όμολογήσει κανείς την αλήθεια με τόλη είναι προσόν: τό να την κρύψει άσπονη άνοησία...

ΕΚΕΙΝΗ (παγνιδιάρικα): Είσατε κι' έσείς, λοιπόν, νευροσπαστο στα χέρια μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αν δέν είμαι, έχω "άθε δ' άθεσι να γίνω..."

ΕΚΕΙΝΗ: Υποτακτικά, χωρίς άμυνα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι ή μόνη φιλοδοξία μου ΕΚΕΙΝΗ: Τί εύγενική φιλοδοξία!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είδατε... Είναι μία αίσθηματική φιλοδοξία που έλπιζω να την ικανοποιήσετε.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί; 'Επειδή με κολακέψατε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Επειδή σας είπα την αλήθεια...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Η αλήθεια, όταν είναι κολακευτική, κάνει τη γυναίκα να περριφανεύεται...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άφου περριφανεύσατε, λοιπόν, κι' άφου σας κολακεί η αλήθεια όπως σας τη λέω, μην έπιμένετε στην άρνησι σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Έχετε ανάγκη να γίνετε δ τύραννος μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον το νευροσπαστό σας!

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν είναι έτσι, δέχομαι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τύραννό σας με άποκρούετε, αλλά νευροσπαστό σας με δαχόσαστε!

Ο άπερίγραπτος γυναικείος έγωισμός! (Πιο σιγά). Εύτυχός ότι το άποτέλεσμα είναι έντελώς το ίδιο...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

© ©

Η ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΑ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΓΑΤΑΣ

"Έχουν δίκιο λοιπόν οι προληπτικοί, που πιστεύουν πως οι μάσκες γάτες φέρνουν γρουσουζιά: Αυτό δείχνει τουλάχιστον το πρόσφατο πάθημα κάποιου Ντομένικο 'Ολιβιέρ, στην 'Αλεσάντρια της 'Ιταλίας.

Καθώς πήγαινε στο σπίτι του, ο άνθρωπος αυτός δέν πρόσεξε μία μαύρη γάτα που του έκοψε το δρόμο. Σκόνταψε λοιπόν όπάνω της, έπεσε άσχημα κι' έπαθε κάταγμα του κρανίου. Τόν πήγαν άμέσως σ' ένα νοσοκομείο, αλλά πέθανε ύστερα από λίγο.

ΞΕΝΕΣ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ Έλληνες Ιστωίτες

ΠΙΝΝΟΝΤΑΣ ένα μεταξωτό τοίλι στο πρόσωπό της ή Ναζλή, ή πεντάμορφη 'Αλβανοπούλα, θυγίκε στο ψηλό μπαλκόνι του κονακιού της κι' έμεινε άκίνητη, κυττάζοντας πέρα μακριά.

Η νύχτα ήταν γεμάτη από άμορφα όνειρα. Ένα ποτάμι από έξομο γρουσάφι είχε απλώσει το φεγγάρι πάνω από το θεσσαλικό κάμπο. 'Ηταν Άβ. γουστός κι' ή ζέση ήταν άφορητη. Ούτε μία πνοή του άέρα δέν τάραιε τα φύλλα τών δέντρων. 'Η Ναζλή άνέπνευσε βαθειά Την ίδια όμως στιγμή άκούστηκε το κρόξιμο μιας κουκουδιάς. 'Η πένητη αυτή φωνή της σήνηε σαν ένα κακό προμήνιο. Μονομιάς συλλογίστηκε τόν άναπάνειό της, που έτρεχε στα δουνά και τα λαγκάδια.

— "Α! Γιάννη! ψιθύρισε. Γιατί να είσαι ληστής; Γιατί να μην είσαι κι' εσύ ένας άνηρως σαν όλους τους άλλους, που ζούν ήσυχα στο σπίτι τους, σιμά στους δικούς τους; 'Ισως τότε να μπορούσε να υ' έπαιρνε μακριά από δό, να με ξεκαθάρισε και να υ' έκανες χριστιανή. 'Ενώ τώρα...

Σταμάτησε άπότομα και τέντωσε τ' αυτί της. Ναι, δέ χωρούσε άμφίβολα, "Όπως κάθε άδού, ο άρχιληστής εργόταν να τη συναντήσει. 'Αφού τας τούς συντρόφους του να τόν περιμένουν σε μία γαράρα. Έπαιρνε το δρόμο καθάλα στο περιφάν ότι του κι' άφοδος, έτρεπε στο κονάκι της Πέτρας. 'Εκεί, ψηλά στο μπαλκόνι της, τόν περιμένα κάθε νύχτα ή άγαντημένη του. 'Ετσι κι' έκείνο τ' άγνοούσάτιο άδού. Ο Τσουλής, άφου έκλεινε τ' άλογο πίσω από μερικούς θάμνους, σκαρφάλωσε άδόρως σ' ένα πέτρινο πεδούλι, πιάστηκε από τα κλαδιά ενός δέντρου και σαν τόν σ' έλουσε πρήψε σιμά της. 'Η Ναζλή σήκτηκε πάνω του, γαϊδεύτηκε κι' έκλαψε στόν άμο του. Αυτό συνέβαινε για πρώτη φορά κι' ο άρχιληστής ένοιωσε μία παράξενη συγκίνηση στην ψυχή του.

— Κλαίει; τή ρώτησε περίεργος. Πές μου τί έχεις και δοκίμασε στο θέο να τιμηρώς σκληρά αυτόν που έκανε να δοκρύσουν τα άρτια σου μάτια.

— "Η πεντάμορφη μου έροίε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του.

— "Ο πατέρας μου θέλει να με παντρεύη, τού είπε με κομμένη άνσα. Θέλει να με δώσει στόν Ταλά, που ή γενιά του κρατείται από τόν 'Αλή πασά. Ο Ταλά έρρισκεται στην Αίγυπτο. Μά θαρρείς τούτες τις μέρες για να με πάει μαζί του.

Ο Τσουλής έγινε θηρίο. Και για να έκδικηθί τόν 'Αλβανό μπέη, άποκάισε να τόν αλμυλωτίσει, χωρίς όμως να πάρη λύτρα για τόν κεφάλι του. Δέν τόν ένοιαζαν τα χρίματα. Άγαπάσε τη Ναζλή και θά τη ζητούσε γυναίκα του. "Υστερα, δά τήν έπαιρνε να φύγουν από την 'Ελλάδα. Στο έξω-τενικό θά ζούσαν άγνωστοι κι' εύτυχισμένοι. 'Ηταν ή εποχή που ή 'Αμερική δέν ήταν μεταστροφή απ' όλον τόν κόσμο. 'Εκεί, λοιπόν, θά πήγαινε με τήν άγαντημένη του. Γιατί είχε έρωτα πια τη ληστρική ζωή και λατάρουσε να ζήσει σαν άνθρωπος άκάμια σε ανθρώπους. Ο έρωτας, ο άλη-θινός έρωτας, τόν είχε μεταμορφώσει. Αύτός, που ως τότε είχε ένα σκληρό κατακτητή, τόν είχε γάρη στη συγγνωμή του της 'Αγγέλας τού Χε μαρριώτη. Παράτησε τόν σπικέ του και θήγικε στο κλαρί, αυτός που πάνω απ' όλα είχε τη ζωή τών συντρόφων του και προσπαθούσε να μην κινδυνεύει κανένας τους, είχε άγαντήσει υ' όλη τη δύναμη της ψυχής της, την πεντάμορφη 'Αλβανοπούλα, που κατοικούσε στην Πέτρα της Θεσσαλίας, σ' ένα παλιό πέτρινο κονάκι, άλθινο σροβόρι.

Ο 'Εμιν μπέης, ο πατέρας της, ήταν πρώην ληστής. Άφου έσφαξε και κατάκλεψε έκπατάδες συμπατριώτες του, Τούρκους και 'Έλληνες, παρήλασε το ληστρικό έλο και ζούσε τώρα με τη θυγατέρα του και το γρουσάφι, που είχε άποταμείσει από τις άρπαγές του. Ο 'Εμιν μπέης, που τόσες φορές είχε θουτήξει τα χέρια του σ' άθωο αίμα, όνειροπόλος να δει τη Ναζλή στο πλευρό ενός τιμημένου παλληκαριού. Και διόλειε τόν Ταλά που, όπως άναφάραιε πιά πάνω, κρατούσε κοπεύθειαν από τόν 'Αλή πασά της 'Ηπειρού. Τούρσανε τότε στην Αίγυπτο κι' αυτός δέχτηκε τήν πρότασι του, μια και θάπαινε άμορφη γυναίκα και προικα δάκρο θησαυρό. Μά ή Ναζλή δέν ήταν της ίδιας γνώμης. Άγαπάσε τόν Γιάννη Τσουλή —που τόν είχε γνωρίσει τυχαία στόν 'Αλμυρό— και δέν είχε σκοπό να παντρευτεί έναν άνθρωπο που δέν τόν είχε δει ποτέ της.

— "Όστε ο πατέρας σου θέλει να σε παντρεύη; τή ρώτησε ο άρχιληστής. Αυτό θά το δούμε...

Και της έξήγησε ένα σχέδιο που είχε θέλει στο νοό. "Υστερα γύρισε σιμά στους συντρόφους του και τούς είπε να έτοιμαστούν: Άδριο τη νύχτα θ' άγανταν στο κονάκι του 'Εμιν και θά τόν έπαιναν αλμυλάτο. 'Αλλά δέ θά τού ζητούσαν λύτρα.

— Μία φορά έσείς θά πληρωθήτε με το παραπάνω, τούς έξήγησε. Θά σας μωράσω τα λεφτά που έβαζε στην άκρη για λογαριασμό μου. Όποιος δέ δέχεται να μου τό πη, δέ θά θυμώσω μαζί του.

Και δέ υίλησε. "Ετσι, άγνά τη νύχτα της επομένης, κίνησαν για τόν προορισμό τους. 'Η Ναζλή, που ο Τσουλής της είχε έκμυστρευτεί το σχέδιο του, θά έβαζε τη θάγια της να τούς άνοίξη κουφά μια μικρή αβύλαχη πορούλα, για να μπούν μέσα. Πραγματικά, όταν έφτασαν κοντά στο κονάκι, έθυγε ένας ληστής κι' έποντας, πέρασε μια μικρή τάφορ και δρέθηκε μπρος στην πόρτα. Τήν έσπρωξε κι' έκείνη άνοίξε άδόρως. Ο ληστής έβγαλε τότε υιά φωνή σαν τόν κούκο. Τόν άκουσαν οι άλλοι και, έροντας πως αυτό ήταν το σύηημα, κίνησαν πάλι με τόν ίδιο τρόπο, πέρασαν κι' αυτοί τήν τάφορ κι' έφτασαν σιμά του.

— "Εν τάξει, ψιθύρισε ο ληστής. 'Η πόρτα είναι άνοιχτή, όπως μάς είπες. Πέρασε, κατέπαι Γιάννη!

Ο Τσουλής έσυρε τήν πιστόλα του και στάθηκε για λίγο διστακτικός. 'Ακραπατώντας κατόπιν σάν τη γάτα, μπήκε μέσα και θρόθηκε σ' ένα "πλακίσιο αλλόγυρο. Πίσω άκούσθησαν οι σντροφοί του. Τό σκούδι ήταν βαθύ κι' άδιεπείριστο. "Όστος μπόρεσαν να διακρίνουν ότι έσπινικά ή μικρή πόρτα απ' όπου είχαν μπή, έκλεισε άπότομα σά να τήν έσπρωξε ένας άφροστο γέρι. Οι ληστές καταράστηκαν, γιατί μονομιάς κατάλαβαν πως έπαισαν σε παγίδα. Μά όσπου να καλοσυνέλθουν από τήν έκπληξη τους έγινε κάτι τρουερό: "Απ' όλα τα σημεία, από τα παράθυρα, από τις στέγες και από τούς τοίχους τού κονακιού, ένα σαρδ ντουφέκια ύψώθηκαν, να νά κάνουν κούκινο με τις σφαίρες τους τα παλληκάρια, που είχαν τήν άνοι ή να υπούν έκει μέσα, χωρίς να λάβουν τις άπαιτούμενες προφυλάξεις.

Ο άρχιληστής έτοίξε τα δόντια του.

— Κουράγιο! τούς έώναξε. Ταμπουρώθηκε όποις μπόρετε και θγάλε: τ' αιστανάγια σας. Μόλις σας δώσω τόν σημάδι, θά κάνουμε γιουρούσι μίσον στο κονάκι. Ξέρω καλά τα κατατήρια και υι' σας νοιάζει. "Όσοι άπ' υι'ς νλυτώσουν, θά έκδικηθούν τούς άλλους.

— Πώς ήρθες; τόν ρώτησε τρέμοντας από τή συγκίνηση. "Αν σε πάρουν είδησι, δέ θά βγής ζωντανός άπο εδώ μέσα!

ΤΟ «ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ»

Η έξορμησι ήταν άγρια. Παρ' όλο τó σκούδι που θάσκιζε άλογυρα, παρ' όλη τη θροχή τών σφαίρων, με τήν τολμηρή καθοδή-γηση τού Ισουλή, κατάφεραν να περάσουν από τήν όλη μεριά τού αβύλου-ρου, να κατεβούν μερικές πέτρινες σκάλες και υ' άνοίξουν διάπλατα τις πόρτες τού ισουείου. "Ωρμησαν μέσα σαν τούς λύκους, σάζοντας και καταστρέφοντας. Οι άνθρωποι τού 'Εμιν υπέη άποδεκατίστηκαν. 'Αλλά κι' ο ίδιος ο 'Αλβανός τήν έπαθε. Βλέποντας τήν άδελή ήτα του, προσπαθούσε να σωθί με τη φυγή. Τόν πρόλαβε όμως ο Ισουλής και τού κατέβασε τó γι-αγάνι από τόν κεφάλι, που τού τ' άνοίξε στα δυό. Τήν ίδια στιγμή φάνηκε ή νομά Νουρίε, ή θάγια της Ναζλή. Είθε το άψυχο κορμί τού άφέντη της και σαν τρελή έτρεπε πάνω του.

— Μάνα, τής είπε ο Τσουλής, ήρθα να ζητήσω τη Ναζλή για γυναίκα μου. 'Εσύ έξέρεις πόσο άγαπίομαστε. Πές μου τώρα που βρίσκεται κι' ο Θεός να σ' έχη καλά.

Η γρη άνασκήθηκε λίγο γαυγοελώντας σαρκαστικά.

— Από γάτο το άδού, ο 'Εμιν έστειλε κουφά τις γυναίκες του στη Λάισια, άποκρίθηκε. Μαζί τούς έστειλε και τη Ναζλή. 'Ηξερε πως θά-βετε εδώ και σας έπαισε καρτέρι.

— Ποιός μάς πρόδωσε; ρώτησε άγρια ο Ισουλής.

— 'Εγώ δέ πρόδωσα, όταν άκουσα από τήν κυρούλα μου πως θά τήν έπαιρνε να φύγει.

Μία έδομιά άγόττερα ο Ισουλής, άδισοφώντας για τόν κίνδυνο που διέτρεχε ή ζωή του, κίνησε όλοάναχος για τή Λάισια. Και μία κατα-σκήνιση νύχτα, περνώντας κυριολεκτικά κάτω από τη μύτη τών 'Αλβα-νών που φύλαγαν τó κονάκι τού βελού της, κατάρωσε να μη άπαρτήση-τον στο δουμάτιό της. Τόν είδε ή Ναζλή και δούδθηκε από τόν τρούμο.

— Πώς ήρθες; τόν ρώτησε τρέμοντας δάκρυα από τή συγκίνηση.

— Έπρεπε ναρθω, για να σου ζητήσω γονατιστός συγγνώμη. Σκούτωσα τόν πατέρα σου, χωρίς να τό θέλω. Τόν σκούτωσα, πριν με σκούτωση έκείνος.

— Ο 'Εμιν μπέης δέν ήταν πατέρας μου, τού άπεκάλυψε. Ίδιαθα μόλις σήμερα τού πρσί από τόν άδελφό του, τόν 'Ετέμ. Είμαι κι' εγώ χριστιανή και τά γονικά μου ήταν από τη Βενετία! Μά τούς σκούτωσαν οι ληστές τού 'Εμιν κάποτε, που είχαν έρθει στη Θεσσαλία για δουλειές τους. 'Εμένα υ' τίποταν μωρό και με παρέδωσαν σ' αυτόν. 'Ετσι με μεγάλωσε σαν άλη-θινή του θυγατέρα...

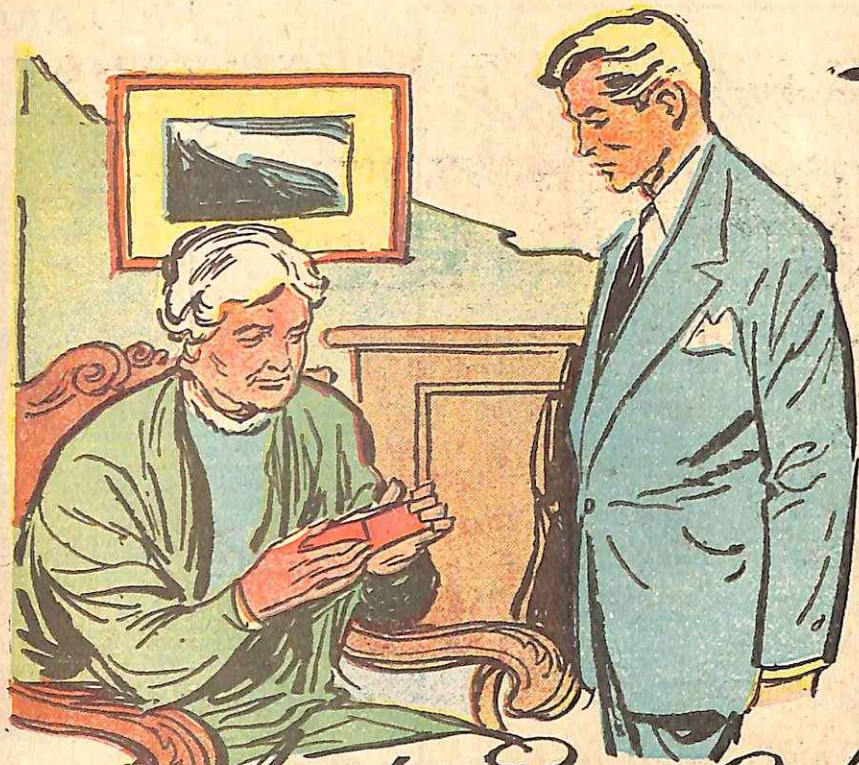
Ο Γιάννης Τσουλής τήν άκουγε με δρόφοναγια από τήν έκπληξη, μάτια. Κι' άέσφασε τρελλός από τη γαρά του, τήν έσφιξε πάνω του με λατρεία.

— "Ω, άγομπήνιο ζαρκάδι! τής ψιθύρισε τρυφερά. Τώρα που έμαθα, πως είσαι χριστιανή, ή άγάπη μου διπλασιάστηκε. Δέ υποψάω όμως να σε πάρω μαζί μου άποψε, γιατί σούδαυι υι' μάς νοιάζουν οι φύλακες και υι' σκο-τώσουν. Μά θά στήσω τó καρτέρι μου γύρω από τούτο τó κονάκι και θά σε περιμένω. 'Ελα να υ' άταμώσης, μόλις δρής τήν εύκαιρία να τούς ξεφυγής.

Μά τού κάκου τήν πρόσεχε ο άρχιληστής. "Ενα πρσί είδε τó κυθούρι της να θάγνι από τó παλιό έκείνο σπίτι της Λάισιας. 'Η Ναζλή, ή μικρή Βενετιάνα, είχε άυτόκτονήσει, έπειδή δέ τήν πάντρευσ τήν ίδια μέρα με τόν Ταλά, που μόλις είχε έρθει άπό τήν Αίγυπτο. 'Ετσι, τó θαυ-μαστό λουλούδι της Πέτρας, πέθανε για τήν άγάπη τού Γιάννη Τσουλή, που γύρισε άπλητισμένος κοντά στους συντρόφους του, για να συνεχίσει τή λη-στρική ζωή του.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Μιά Ξανθιά

Έβγαλε από τη τσέπη του ο νέος ένα πακετάκι και της το έδωσε...

ΜΠΟΥΚΛΑ

ΤΟ πληχτικό σαλόνι με τις βαριές γκρενά κουρτίνες και τα παχειά χαλιά ήταν γεμάτο σκιές. Η κρύα χειμωνιάτικη μέρα περνούσε μέσα από τα τζάμια που τα είχε παχνίσει το κρύο, δεν κατάφερνε όμως να φωτίσει με αίσιο-δοξία το μεγάλο δωμάτιο.

Για μία στιγμή, άκουστηκε το κουδούνι και η υπηρέτρια μπήκε οδηγώντας ένα νέον άνθρωπο:

— Καθίστε, κύριε, του είπε.

— Δέστε, παρακαλώ, την κάρτα μου στην κυρία Πάλμα... είπε αυτός.

— Μάλιστα, κύριε... Λάβετε την καλωσύνη να περιμένετε...

Βγήκε η υπηρέτρια, κι' σε λίγο μπήκε μία γρηά με κάτασπρα μαλλιά βαδίζοντας με κόπο με τη βοήθεια ενός εδέινου υποστηνιού...

Πήγε κοντά στον επισκέπτη της και του ψιθύρισε με τη φωνή της που έτρεμε από συγκίνηση:

— Λέγεστε... Βαλεράς;...

— Μάλιστα, κυρία... Γιώργος Βαλεράς—όπως είδατε και στην κάρτα μου...

— Τόν... 'Ανέστη... τί τον έχετε;...

— Ήταν ο πατέρας μου, κυρία...

— Η γρηά κυρία έπιασε και τα δυο χέρια του επισκέπτη της, ενώ τον κύτταζε τρυφερά με τα δακρυσμένα της μάτια:

— Είσα... γιός του 'Ανέστη, παιδί μου;...

— Μάλιστα, κυρία...

— Έμεινε για λίγο σιωπηλή, πνιγμένη από τη συγκίνηση:

— Καί... τί γίνεται;... Πού είναι;...

— Επίσημος ο νέος της αποκρίθηκε:

— Πέθανε πριν από ένα μήνα στο Βελγικό Κογκό...

— Η γρηά κυρία κατέρρευσε σε μία πολυθρόνα:

— Πέθανε! μουρμούρισε τον πόνο της που τον μάντεψε μεγάλον...

— Ο νέος σεβάστηκε τον πόνο της που τον μάντεψε μεγάλον...

— Έβλεπε τα δάκρυα να ξεχειλίζουν από τα προσθωπικά μάτια της γρηάς και να παίρνουνε το δρόμο των ρυτίδων...

— Υστερα αυτή ψιθύρισε στον επισκέπτη της:

— Πάτε μου κάτι για τον πατέρα σας;...

— Ήταν χρόνια εγκατεστημένος εκεί, στα βάθη της 'Αφρικής, μακριά από ό,τι είχε αγασήσει...

— Η μητέρα σας;

— Είχε πεθάνει πολλά χρόνια πριν... Και τώρα, όταν ο πατέρας προσηυθάνθηκε και το θάνατο το δικό του, με φώναξε στο προσκέφαλό του και μου είπε να έρθω να σας βρω και να σας δώσω αυτό...

— Έβγαλε από την τσέπη του ο νέος ένα πακετάκι και της το έδωσε. Η γρηά το πήρε και το έσφιξε στην αγκαλιά της σαν κάτι πολύτιμο!...

— Ο νέος μάντεψε ότι έπρεπε να φύγει, να την άφισε μόνη με τις ανσμήσεις της, που χωρίς άλλο τις εκπροσωπούσε αυτό το κουτάκι.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΑ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑΤΑ

Φίλησε το χέρι της κι' έφυγε.

Κι' η γρηά κυρία, μένοντας μόνη, άνοιξε με τα τρεμουλιαρικά της δάχτυλα το πακέτο. Έβγαλε την κορδέλλα κι' έβγαλε ένα κουτάκι. Το άνοιξε και είδε απάνω στο βελουδένιο φόντο μία ξανθή μπουκλα. Και δίπλα της ήταν ένα χατάκι. Το άνοιξε και διάβασε:

«Αγαπημένη,

«Κάποτε, όταν ήσουν νέα — όταν ήμασταν νέοι...—μου έκοψες μία ξανθή μπουκλα από τα μαλλιά σου... Ήταν ένα πολύτιμο δώρο, που το φύλαξα μέσα στις αναμνήσεις μου, τρυφερό κι' ατίμητο... Σήμερα τη μπουκλα αυτή στην επιστρέφω. Είναι κακιά; Είναι σαδισμός;... Δεν ξέρω, μπορεί... Κρατάω κάποια κακία για σένα που με πρόδωσες για να παντρευτείς έναν άλλον... Κακία που με ανάγκασες να φύγω από την Ελλάδα, να εκπαιστώ τόσο μακριά, για να ξεχάσω την προδοσία σου...

«Δέξου το τελευταίο μου φίλι.

«Ανέστης».

Τα δάκρυα τρέξαν απάνω στο χαρτί και σβύσανε τα γράμματα... Και τότε, η Έλλη Πάλμα θυμήθηκε την παλιά εποχή:

... Ήταν στην ομορφή ηλικία των πρώτων ονείρων. Τα είκοσι χρόνια της πλημμύριζαν αισθημα και ρομαντισμό. Και όλα αυτά αγκαλιάσανε τρυφερά έναν ομορφό νέο άντρα — τον 'Ανέστη Βαλερά. Ένα είδυλλιο ένωσε τα δυο αυτά διαλεχτά πλάσματα. Όμως δε γνώρισε τη φυσιολογική εξέλιξη του — το γάμο: Η Έλλη ήταν πιο πλούσια από τον αγαπημένο της. Οι δικοί της ονειρευόντουσαν γι' αυτήν μία συζυγική ένωση πιο ταιριαστή, πιο ανάλογη. Μαστιγώμενος οδυνηρά στη φιλοτιμία του, ο 'Ανέστης άφισε τη λατομική του ανεπηρεάστη να διαλέξει. Κι' αυτή, επηρεασμένη από τους δικούς της, κλονισμένη από τα μητρικά δάκρυα, τις πατρικές απειλές, γονάτισε και πρόδωσε την αγάπη της για ένα καλό συνοικέσιο... Τότε κι' ο 'Ανέστης, πληγωμένος βαθειά, με την ερωτική πίστι του κομμάτι, ζήτησε μακριά από την άπιστη αγαπημένη του, μακριά από την Ελλάδα, την ποθητή λησμονιά.

... Και περάσανε τα χρόνια. Τα νεύατα και των δυο παλιών αγαπημένων άρχισαν να ρυτιδώνονται κάτω από τα μαστιγώματα της ωριμότητας. Κι' ύστερα ήρθαν τα χιόνια να στρωθούν στα μαλλιά τους. Από χρόνια τώρα ο 'Ανέστης είχε πάψει να δίνει σημαία ζωής. Βουλιαγμένος στα βάθη της 'Αφρικής, είχε άφισε τη ζωή του να κυλήσει πικραμένη, χωρίς χαρά. Είχε παντρευτεί, είχε φτιάξει εκδαστικά μία παρωδία οικογένειας.

Από τη θύμηση της Έλλης δεν είχε ποτέ σβυστή η ομορφιά του. Τον έβλεπε με τα μάτια της ψυχής της έτσι όπως τον είχε γνωρίσει τότε... Δε λογάριζε τα χρόνια που είχαν περάσει, τα νεύατα τους που είχαν γεράσει...

Και να που τώρα είχε μπροστά της το τέλος του είδυλλιου... Το δριστικό και αμετάκλητο! Ο 'Ανέστης της είχε στείλει την τελευταία απόδειξη της τρυφερής αγάπης του την ξανθιά μπουκλα που του είχε άλλοτε χαρίσει... Κι' αυτό, όχι μόνο για να της θυμίσει ότι την αγαπούσε ως την τελευταία του στιγμή, μα κυρίως για να την εκδικηθεί! Αυτή η ξανθιά μπουκλα θα της θυμίσει ποιά ήταν άλλοτε, πώς ήταν άλλοτε, και θα την έκανε να νυσταγήσει οδυνηρά την περασμένη εποχή της νεανικής ευτυχίας που πετάει για πάντα...

Πήρε την ξανθιά μπουκλα με χείρια τρεμουλιαρικά ή γρηά κυρία με τα χιόνια στα μαλλιά και την πλησίασε σιγά-σιγά στις ρυτίδες της.

Τα δάκρυα τρέξαν ακράτητα από τα προσθωπικά μάτια της και ραντίσανε με πικρή κι' άσκοπη νوستαλγία το παρολθόν.

Γύρω οι σκιές είχαν πυκνώσει μέσα στο πληχτικό σαλόνι. Είχε νυχτώσει...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΠΝΙΓΜΕΝΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Η αστυνομία της Νέας Ουαλλίας του Νότου δεν ήξερε πώς να εξηγήσει το μυστήριο δυο Κινέζων που βρέθηκαν πνιγμένοι στο λιμάνι του Σίδνεϋ. Επιτέλους όμως, ανακαλύφθηκε η αλήθεια.

Οι ναύτες ενός πλοίου είχαν αναλάβει να μεταφέρουν λαθραία πέντε Κινέζους απ' το Χόνγκ Κόνγκ στην Αυστραλία. Οι τρεις λοιπόν απ' αυτούς πρόλαβαν να βγουν στο αυστραλιανό έδαφος και να εξαφανισθούν. Αλλ' οι υπόλοιποι δυο υπήρξαν άτυχτοι. Οι ναύτες τους κρύψανε σ' ένα ντουλάπι, γιατί είχαν ανεβή στο μεταξύ στο πλοίο για έρευνα οι τελωνειακές αρχές. Αρνήσαν όμως να τους ελευθερώσουν, κι' οι δυστυχισμένοι πέθαναν από ασφυξία. Τότε οι πανικόβλητοι ναύτες πέταξαν τα πτώματά τους στη θάλασσα, με την ελπίδα πως δε θα ανακαλυπτόνταν.

— Έν τάξει, Λίλκα μου. Τώρα μπορούμε να παντρευτούμε!

ΓΑΛΛΙΑΣ

Ένα χτένισμα

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΩΠΟ

Πώς θα καμουφλάρετε τα έλαττώματα της φυσιογνωμίας σας

ΕΡΕΤΕ ότι, με το κατάλληλο χτένισμα, μπορείτε να καμουφλάρετε πολλά έλαττώματα της φυσιογνωμίας σας και να δώσετε στο πρόσωπό σας τη συμμετρία, που του λείπει ίσως.

Θα βρείτε πιο κάτω μερικές περιπτώσεις, από τις πιο χαρακτηριστικές. Και, σε καθεμία απ' αυτές, θα σας υποδείξουμε τι πρέπει να κάνετε και τι να μην κάνετε, για να έλαττώσετε όσο το δυνατόν περισσότερο την εντύπωση, που προκαλεί κάποιο έλαττωματικό χαρακτηριστικό σας.

Οι αντίστοιχες εικόνες θα σας βοηθήσουν στο να καταλάβετε καλύτερα τις συμβουλές μας.

1) Έχετε μεγάλη μύτη; Α) Θα φέρετε τα πλαγινά μαλλιά σας προς τα εμπρός, έτσι ώστε να σκεπάσετε το μεγαλύτερο μέρος του αυτιού σας και να λιγοστεύσετε την απόσταση, που υπάρχει μεταξύ της μύτης σας και της άρχης των μαλλιών σας. Στην κορυφή του κεφαλιού σας, το χτένισμά σας θα φουσκώνει λίγο, ώστε να δείχνει μεγαλύτερο το μέτωπό σας. Έτσι, θα φαίνεται συγκριτικά μικρότερη η μύτη σας. Τα μαλλιά σας στα πλάγια θα σχηματίζουν πάνω από τ' αυτιά σας φαρδιές μπουκλές, που θα τελειώνουν προς τα πίσω.

Β) Ποτέ μην τραβάτε τα μαλλιά σας προς τα πίσω, ξεσκεπάζοντας τ' αυτιά σας. Μην κάνετε κότσο. Αποφύγετε επίσης τα έντελως στρωτά μαλλιά στην κορυφή του κεφαλιού.

2) Έχετε στενό μέτωπο; Α) Αφίνετε ξεσκεπαστή τη μία πλευρά του και μισοσκεπάζετε την άλλη με μία ανάλαφρη όντουλασιόν. Μ' αυτό το άπλο τρύκ, δε διακρίνεται από που ακριβώς άρχίζουν τα μαλλιά σας, κι' έτσι φαίνεται φαρδύτερο το μέτωπο.

Β) Ποτέ μην κάνετε χωρίστρα στη μέση και μη σκεπάζετε με τα μαλλιά σας και τις δύο πλευρές του μετώπου σας.

3) Έχετε μέτωπο χαμηλό; Α) Φτιάχνετε στην κορυφή του μία φαρδιά μπουκλα, φουσκωτή προς τα πάνω, που το κάνει να φαίνεται ψηλότερο, σκεπάζοντας τη γραμμή, που άρχίζουν τα μαλλιά. Στα πλάγια του κεφαλιού, στρώνετε με τη βοήθεια την όντουλασιόν σας προς τα πίσω, κι' ύστερα πάλι προς τα εμπρός, πάνω από τ' αυτιά σας.

Β) Αν ρίχνετε τα μαλλιά σας προς τα κάτω, μισοσκεπάζοντας το μέτωπό σας, δε το κάνετε να φαίνεται ακόμα πιο χαμηλό. Το ίδιο αποτέλεσμα θα έχετε, αν τα μαλλιά σας είναι έντελως στρωτά στο άνω μέρος του κεφαλιού σας.

4) Είναι ακανόνιστη η γραμμή των μαλλιών σας; Α) Κρύψτε την με μερικές φαρδιές μπουκλές, ιδίως πάνω απ' το μέτωπο. Στα πλάγια του κεφαλιού, τα μαλλιά σας θα είναι χτενισμένα προς τα πάνω και πίσω, σχηματίζοντας στην άκρη τους σαν ένα πέταλο.

Β) Αποφύγετε τα στρωτά μαλλιά και τα τραηγμένα προς τα πίσω, που αφήνουν να φαίνεται όλη η γραμμή τους.

5) Έχετε πολύ μικρό πηγούνι; Α) Για ν' απομακρύνετε την προσοχή απ' αυτό, φροντίστε να σχηματίζουν τα μαλλιά σας πολλές φουσκωτές και απαλές μπουκλές πάνω από τ' αυτιά σας. Προσοχή όμως! Πρέπει να μένουν ξεσκεπαστοι οι λοφοί των αυτιών, ώστε να φαίνεται μακρύτερη η γραμμή απ' το πηγούνι ως τα μαλλιά στα πλάγια.

Β) Αντίθετα, χτυπάει ακόμα περισσότερο στο μάτι το έλαττωματικό πηγούνι σας, αν στρώνετε

τελείως τα μαλλιά σας στην κορυφή του κεφαλιού, ή αν τα ρίχνετε χαμηλά στο σέβρο σας, ή αν τα χτενίζετε προς τα εμπρός από τ' αυτιά και κάτω.

6) Έχετε μακρύ λαιμό; Α) Συνιστάται ν' αφίνετε τα μαλλιά σας μάλλον μακριά, ώστε να σκεπάζουν το σέβρο σας ως ένα σημείο και να πλαισιώνουν το πρόσωπό σας με μία ελαφρεία όντουλασιόν.

Β) Μην ανασηκώνετε τα μαλλιά σας στο σέβρο. Μην τα κόβετε πολύ κοντά στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Αποφύγετε, τέλος, τα χτενίσματα προς τα πάνω.

7) Έχετε κοντό λαιμό; Α) Πρέπει να κόβετε κοντά τα μαλλιά σας, και περισσότερο στο πίσω μέρος του κεφαλιού, πάνω απ' το σέβρο. Χτενίζοντας τα προς τα πάνω στο πίσω μέρος, κάνετε ώστε να φαίνεται μακρύτερος ο λαιμός σας. Για τον ίδιο λόγο, πρέπει να ναι όσο το δυνατόν κολλήματα στο κεφάλι τα μαλλιά σας στα πλάγια.

Β) Μην τα ρίχνετε χαμηλά στο σέβρο σας. Αποφύγετε τους κότσους και γενικά τη συγκέντρωση μαλλιών στο σέβρο.

8) Έχετε κυρτό μέτωπο; Α) Το καμουφλάρετε με φαρδιές μπουκλές, που σκεπάζουν την κορυφή του. Κάνετε χωρίστρα στη μέση και χτενίζετε τα μαλλιά σας φουσκωτά στα πλάγια.

Β) Ποτέ μη χτενίζετε τα μαλλιά σας τραηγμένα προς τα πίσω και στρωτά στην κορυφή του κεφαλιού. Επίσης, μη συγκεντρώνετε τα μαλλιά σας ψηλά και πίσω.

9) Είναι τετράγωνο το σαγόνι σας; Α) Δε θα διακρίνεται πολύ, αν προσθέσετε ύψος στο μέτωπό σας μ' ένα χτένισμα φουσκωτό στην κορυφή του κεφαλιού. Απομακρύνετε όσο το δυνατό τα μαλλιά σας απ' το σαγόνι σας και σκεπάζετε μ' αυτά το άνω μέρος των αυτιών σας.

Β) Δεν πρέπει να πέφτουν τα μαλλιά σας στο σέβρο, ούτε να σκεπάζουν τελείως τ' αυτιά σας, κατεβαίνοντας ως το σαγόνι σας. Δεν πρέπει επίσης να είναι στρωτά τα μαλλιά σας, στην κορυφή του κεφαλιού.

10) Έχετε μεγάλα αυτιά; Α) Τα σκεπάζετε με τα μαλλιά σας. Αν το πρόσωπό σας είναι λεπτό, τα μαλλιά σας θα είναι φουσκωτά στα πλάγια, με κατεύθυνση προς τα εμπρός. Αν, αντίθετα, είσαστε στρογγυλοπρόσωπη, τα πλαγινά μαλλιά σας θα κολλάνε στο κεφάλι και θα κατευθύνονται προς τα πίσω.

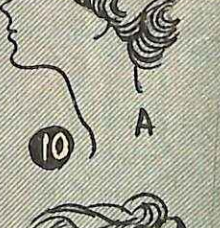
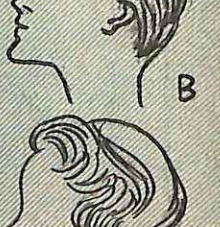
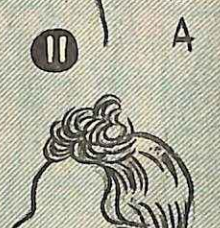
Β) Ποτέ δε θα χτενιστήτε έτσι που να μένουν ξεσκεπαστά τ' αυτιά σας.

11) Έχετε πηγούνι πεταχτό; Α) Θα φέρετε τα πλαγινά μαλλιά σας προς τα εμπρός, στο ύψος περίπου του σαγονιού. Δε θα κάνετε χωρίστρα. Στο σέβρο, τα μαλλιά σας θα κατεβαίνουν ακόμα πιο χαμηλά.

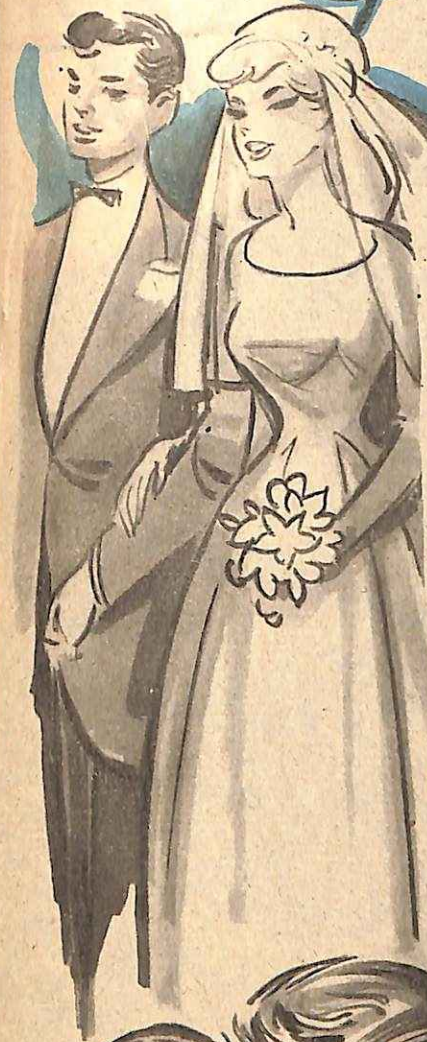
Β) Αποφύγετε τα χτενίσματα, που γυμνώνουν το σέβρο. Επίσης αποφύγετε τους χαμηλούς κότσους και τις πολύ ψηλές μπουκλές στην κορυφή του κεφαλιού.

12) Έχετε μύτη πολύ μικρή; Α) Αφίνετε το μέτωπό σας ξεσκεπαστο. Χτενίζετε τα πλαγινά μαλλιά σας προς τα πάνω και πίσω, για να φαίνεται μεγαλύτερη η απόσταση από τη μύτη σας ως τη γραμμή των μαλλιών σας. Στο πίσω μέρος του κεφαλιού σας, να σχηματίζεται ένα είδος κότσου, από πολλές μπουκλές, συγκεντρωμένες στο μέρος εκείνο.

Β) Μην κατεβάσετε ποτέ αφέλειες στο μέτωπο. Μη χτενίζετε προς τα εμπρός τα πλαγινά μαλλιά σας.

Φτηνό ρομάντσο

Γιός του κύριου Ζάμπελ με τ' όνομα εκείνος, κι' εκείνη άσημαντη, φτωχούλα κι' όρφανή. Μά' ιδιοι κι' ίσοι στην άγαπη' κάποιος Ντίκος, που έρωτεύτηκε τρελλά κάποια Φανή.

Κάποια Φανή γλωμή, δειλή, συνεσταλμένη, που, από ένστικτο, σωστά φιλοσοφεί: «Είναι ή μοίρα του φτωχού να περιμένει, κι' είν' ή έλπιδα ή πιο καλή του ή τροφή».

Και περιμένει κι' ή Φανή, κι' όλο ελπίζει, κι' όνειρα πλέκει μες στα βράδια τα θολά, που την κρατάνε στη ζωή, κι' άς τα νομίζει παράτολμα όνειρα, τρελλά κι' άιατηλά.

Και κρύβει μέσα στην καρδιά το μυστικό της, και κάτω λείει στη μικρή της την καρδιά πως τ' όνειρό της θα γενή πραγματικότητα μιαν άστροφώτιστη, άνοιξιάνικη βραδιά.

Και την ψυχή και το κορμί—όλο το βίός της—τα δίνει όλα, δίχως κάτω να κρατά. Φτάνει που ό Ντίκος, ό καλός της κι' ό άκριβός της, την αγαπάει και στα μάτια την κυττά.

Είν' ό Θεός της, το μεγάλο της καμάρι, είν' ή πηγή τρελλής κι' άστεύρετης χαράς. Όμως του Ζάμπελ ό γιός πρέπει να πάση κάποια κοπέλλα της δικής του της σειράς.

Ό γιός του Ζάμπελ στεφάνι δε θα βάλλει σε μια πεντάρραφη, μιά πασακατιανή. Κι' ούτε ή άγάπη ή πιο άγνη κι' ή πιο μεγάλη του γέρο Ζάμπελ δεν τότε συγκινεί.

Κι' έτσι, τα γέλια κι' οι γαρές γίνονται θοήνος, μα τους ένώνει τέτοια άγάπη άληθινή, που μακριά από τη Φανή δεν ζή ό Ντίκος, όπως δεν ζή χωρίς το Ντίκο κι' ή Φανή.

Μες στις καρδιές τους είχαν τόση θέρη κλείσει ώστε—τι τολμή!—πήγαν κόντρα στη ζωή. Κι' έτσι σε κάποιο μακρινό, μικρό έωκλήσι στεφανωθήκανε κουφά κάποιο πρωί.

Κι' ό γέρο Ζάμπελς;... Μιά σκέψιν είχε μόνη' να έκδικηθί! Κι' άλλους κακούς είχε σκοπούς. Μά, σαν γεννήθηκε το πρώτο του εγγόνι, είν' ό πιο καλός πατέρας και παππούς.

«Φτηνό ρομάντσο», θα μου πíte μ' ένα στόμα, και σε πολλούς μπορεί σαν ψέμμα να φανή. Κι' όμως, παιδιά, οι ήρωές του ζουν άόρια... ό θεός μου ό Ντίκος και ή θεά μου ή Φανή...

Επισημειώσεις
Mrs. T. J. S. S. S. S. S.

ΤΕΛΕΙΑ ΛΥΣΗ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΡΙΝ ακόμη μπώ στο σπίτι μου, κατάλαβα πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Αυτό που με προειδοποίησε, ήταν η άσυνήθιστη σιωπή.

Η καλύτερη στιγμή της ημέρας για μένα είναι πάντα όταν ανοίγω την εξώπορτα του σπιτιού μου, γυρίζοντας απ' το γραφείο μου.

Δεν ξέρω, ποτέ τί θέσφατο θ' αντικρύσω τότε. "Άλλοτε πέφτω πάνω σ' ένα σωστό πανικό: Τό φαί έχει καή, τα δίδυμα στριγγλίζουν κι' η Πάτου στέκει άπελπισμένη στη μέση της κουζίνας, με μία μουτζούρα στη μύτη. Άλλοτε πάλι, όταν είμαι τυχερός, βρίσκω τη γυναίκούλα μου καθισμένη στον καναπέ να διαβάει ένα περιοδικό, ή στον κήπο να σκαλίζει τα λουλούδια, φορώντας σόρτς.

Φτάνει να ρίξω μια ματιά στις μακρείες, ήλιοκαμένες γάμπες της και στο χρυσόξανθο κεφαλάκι της, για να νοιώσω πως είμαι στο σπίτι μου...

Μά, εκείνη τη μέρα, όλα ήταν διαφορετικά. "Όταν σφύριξα και δέ μου άπάντησε κανείς, οι πιό φοιχτές ιδέες πέρασαν απ' το μυαλό μου. Μήπως ο Νίκ είχε καταπιή κανένα νόμισμα; Μήπως είχε πέσει ο Ντένι απ' τη μηλιά που σκαρφαλώνει συνήθως σαν μαϊμούδακι;...

Ερρίξα μια ματιά στο χάλλι κι' έμεινα μ' άνοιχτό το στόμα. Δεν υπήρχαν ούτε περιοδικά πεταμένα στο πάτωμα, ούτε παιχνίδια σκορπισμένα εδώ κι' εκεί. Όλα ήταν συγυρισμένα και άψυχα. Τό πάτωμα έλαμπε και πάνω στο τραπέζακι υπήρχε ένα τεράστιο βάζο με λουλούδια.

Μου φάνηκε πως έβλεπα καμιά διαφήμιση μοντέρνας επίπλωσης...

Ξανασφύριξα, κι' άμέσως μου άπάντησε μία γλυκειά, ήρεμη φωνή:

— Άγάπη μου! Πόσο χαίρομαι που γύρισες νωρίς!... "Ερχομαι άμέσως!

Σήκωσα τό κεφάλι μου κι' είδα μία γαλάζια όπτασία να κατεβαίνει τις σκάλες, να με πλησιάζει και να με φιλάει.

Κόντεψα να πέσω χάμω απ' την έκπληξί μου... Αυτό τό αϊθέριο πλάσμα ήταν ή γυναίκα μου, και τό καθαρά και καλοντυμένα άγοράκια που την ακολουθούσαν δεν ήταν παρά... τό δίδυμα τερατάκια μου!

— Πάτου, έλα στό καλά σου! μουρμούρισα. Πάντα αυτή την ώρα γυρίζω.

Περίμενα κανένα απ' τό συνήθισμένα ξεσπάσματα θυμού της Πάτου. Εκείνη όμως μου χαμογέλασε άγγελικά και μου έπτε ύστερα:

— Πήτερ, άγάπη μου, θά είσαι κουρασμένος. Δεν πηγαίνεις να καθήσης λίγο στό σάλλα; Θά σου φτιάξω ένα κοκταίλ.

Αυτό πιά ήταν άπό τ' άγραφα!...

— Πάτου, σταιμάτα αυτό τό παιχνιδι, την παρακάλεσα. Μήπως σου τελειώσανε τό λεφτά της βδομάδας;

— Νίκ, φέρε τις παντούφλες τού μπαμπά σου, διάταξε άπτότη ή γυναίκα μου τόν ένα άπό τούς γιούς μου. Καί σύ, Ντένι φέρε την έφημερίδα.

Έπεσα σέ μία πολυθρόνα, νοιώθοντας σαν έπισκέπτης που τόν περιποιούνται...

Μά ή μεγαλύτερη έκπληξί με περίμενε όταν καθήσαμε στό τραπέζι—που ήταν, παρακαλώ, στολισμένο με δυό κόκκινα κεράια. Άντί για τό πρόχειρα φαγητό που τρώμε συνήθως, ή Πάτου είχε έτοιμάσει ένα σουφλέ και κάτι λεπτεπίλετους μεζέδες. Με ρώτησε τη γνώμη μου για τό διεθνέ κατάστασι και

—τό σπουδαιότερο

— άκουσε προσεχτικά την άπάντισί μου.

Προσπάθησα, να πάσω λόγια απ' τό παιδιά, αλλά με βε-

βαιώσανε πως δεν ξέρανε τίποτα κι' ότι ή μητέρα τους είχε άρ-

χίσει ξαφνικά να φέρνεται παράξενα...

Όταν βγήκα απ' τό μπάνιο, βρήκα την Πάτου να βουρτσίζει τό μαλλιά της. Φορούσε ένα υπέροχο νυχτικό, όλο νάυλον και νταντέλλες.

Μου φάνηκε σαν μία ξένη, ώραία κι' άπλησίαστη. Πού ήταν λοιπόν ή μικρή, ξεμαλλιασμένη μου Πάτου, με τίς άγορίστικες πυτζάμες;...

Η άλλη μέρα ήταν Κυριακή. Καθώς παίρναμε τό πρωινό μας, ή γυναίκα μου έφερε την κουβέντα στόν... πολιτισμό τών "Αζτέκων! Τό μεσημέρι, έθγαλε ένα λόγο στό δίδυμα για τό πως πρέπει να φέρνονται, και σέ συνέχεια παίξαμε σκάκι.

Όταν ήρθε ή ώρα να κοιμηθούμε, τό πράγματα δεν πήγαιναν καθόλου καλά.

Τά δίδυμα είχαν άγριέψει απ' την ύποχρεωτική φρονιμάδα και φαίνονταν έτοιμα να επαναστατήσουν. Άναγκάστηκα λοιπόν να τό βάλω έγώ στό κρεβάτι, γιατί φέρνονταν στό μητέρα τους σαν έχθροί.

Σκέφθηκα πως ήταν πιά καιρός να επέμβω! "Ημαστε όχτώ χρόνια παντρεμένοι με την Πάτου και πάντα έδειχνα κατανόησι

άπέναντί της.

Την κατάλαβα όταν την έπιασαν τό νεύρα της, όταν είχε κέ-

φια, όταν έπιληττε, και ποτέ δεν την παρεξηγούσα. Μά αυτή τη φορά μου ήταν άδύνατο να έξηγήσω τη στάσι της!

— Νομίζω πως τρελλάθηκες, της είπα ψυχρά. Δέ με νοιάζει για μένα, αλλά βλέπω ότι τό παιδιά υποφέρουμε. Καιρός είναι να σταματήσει αυτό τ' άστείο.

Καί, έκνευρισμένος, της γύρισα την πλάτη και πήγα στό σάλλα να πιώ κάτι.

Πάνω στόν καναπέ βρισκόταν ένα άνοιχτό περιοδικό. Τού έ-

ριξα μία άφρημένη ματιά.

Τό βλέμμα μου έπεσε τότε σ' ένα τίτλο: «Είσαστε τέλεια σύ-

ζυγος;»

Από κάτω, υπήρχαν μερικές ερωτήσεις: «1) Ξέρετε να μαγε-

ρέψετε ένα σουφλέ; 2) Υποδεχάσαστε τόν άντρα σας καλοντυ-

μένη και άξιοάγαπητη; 3) Τού φτιάχνετε κοκταίλ; 4) Τόν άφίνετε να διαβάσει την έφημερίδα του; 5) Φροντίζετε να μη τόν κουρά-

ζουν τό παιδιά με τίς άτσάξες τους;»

Κατάλαβα άμέσως τί είχε συμβεί: "Η γυναίκα μου προσπαθού-

σε να γίνει «τέλεια σύζυγος». Γι' αυτό ήταν τόσο συγυρισμένο τό

σπίτι. Γι' αυτό τό δίδυμα είχαν μπη σέ σιδερένια πειθαρχία. Γι' αυτό τό φαγητό ήταν τόσο άσυνήθιστο κι' ή Πάτου φορούσε τη

μεταξωτή της όμπρα και τό καλό της νυχτικό. Βέβαια, ήταν ή δε-

κάτη ερώτησι: «Όταν βρίσκεστε μόνη με τόν άντρα σας προσ-

παθείτε να είσαστε τόσο έλκυστική, όσο όταν περνάτε τό

μήνα τού μέλιτος;»

Φωνή μου Πάτου!... "Αρπαξα τό περιοδικό κι' έτρεξα στήν

κρεβατοκάμαρα.

Η γυναίκα μου καθόταν στήν άκρη τού κρεβατιού και ή έκ-

φρασί της έδειχνε πως έψαχνε να βρη τί λάθος είχε κάνει, ώστε να μην πετύχει!

Τά μάτια της ήταν κόκκινα και τό μάγουλά της βρεγμένο απ' τό δάκρυα.

Την άρπαξα στήν άγκαλιά μου και, πιάνοντάς την απ' τό σα-

γόνι, την άνάγκασα να με κυττάξει.

— Πάτου, άγάπη μου, άκουσέ με, της είπα. "Αν ήταν να ξα-

ναδιאלέσω αυτή τη στιγμή τη γυναίκα που θά παντρευόμουν, κι

αν γνώριζα μία κοπέλλα μ' όλη την όμορφιά, την έξυπνάδα και τη

νοικοκυρασύνη τού κόσμου, θά προτιμούσα ένα άκατάστατο, ά-

συγγύριστο και γλυκό πλάσματάκι που λέγεται Πάτου... Μη με

ρωτήσης γιατί! "Η αίτια είναι απλή: Σ' άγαπά!

Μου χαμογέλασε άνάμεσα στό δάκρυά της—κι' αυτό ήταν τό

πρώτο άληθινό χαμόγελο που μου χάριζε απ' τό περασμένο

βράδυ.

— Φάνηκα πολύ άνόητη, Πήτερ, μου άπάντησε. Μά όταν διά-

βασα αυτό τό «τέστ», πίστεψα πως είχα άποτύχει τελείως στίς

σύζυγικές μου ύποχρεώσεις. Άρχισα ν' άναρωτιέμαι τί μου βρί-

σκείς. Σκέφθηκα πως, αν έβαλα τό δυνατά μου, θά κατάδωθνα

να γίνει μία τέλεια σύζυγος...

Φίλησα τρυφερά την άνασχηκαμένη μυτίσα της και της μουρ-

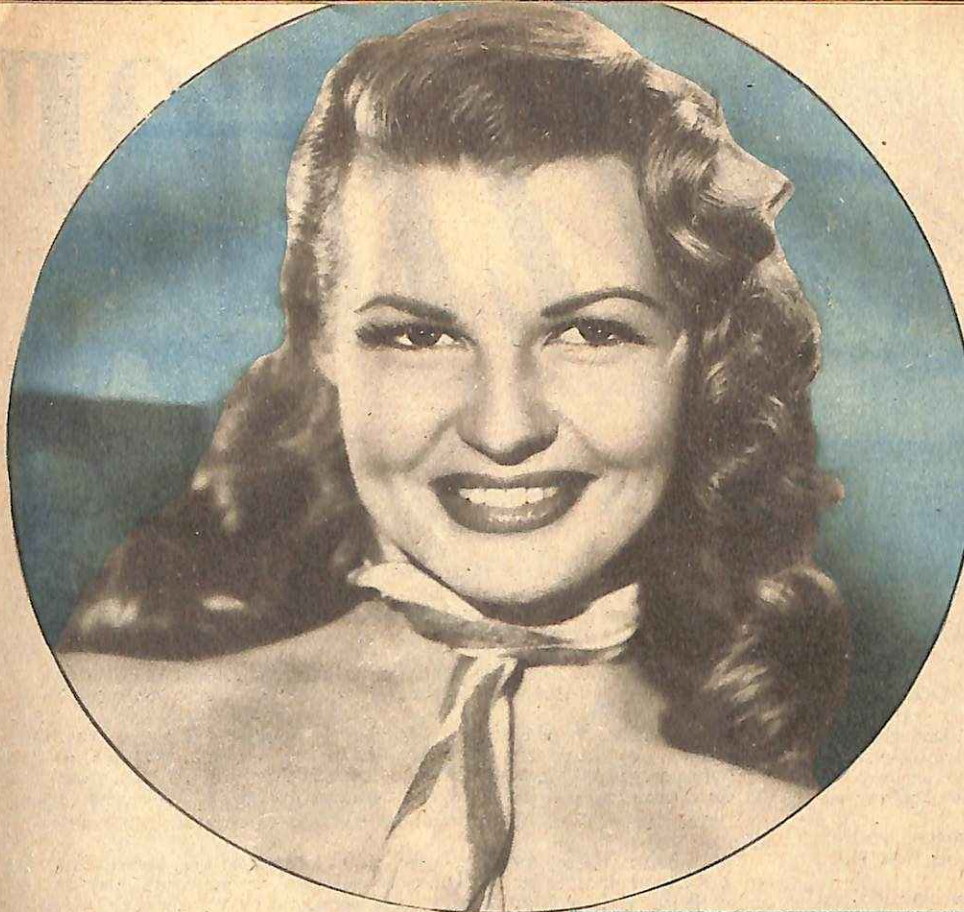
μούρισα:

— Κουτό μου κοριτσάκι! Δεν ξέρεις λοιπόν πως κανένας άν-

τρας δέ θά μπορούσε ν' άνεχθή μία τέλεια σύζυγο;...

ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΠΗΤΕΡ Σ

«Σκέφθηκα πως αν έβαζα τό δυνατά μου θά κατώρθωνα να γίνει μία τέλεια σύζυγος...»

Η Μαίρη Κάσλ, τραγικό θύμα της ομοιότητάς της με τη Ρίτα Χάινγουορθ

ΟΙ ΦΙΛΟΙ του κινηματογράφου έχουν σχηματίσει την έσφαλμένη εντύπωση ότι το Χόλλυγουντ, δεν είναι παρά μία μεγάλη πόλη, στην οποία βασιλεύει νυχταμέρα η ξεγνοιασιά και η χαρά μαζί με την ευτυχία και τον πλούτο. Κι όμως, η σκληρή πραγματικότητα είναι ότι απλώς ολόκληρο το Χόλλυγουντ, αλλά κυριολεκτικά τραγική θα μπορούσε να πη κανείς, «Αμέτρητες είναι κάθε χρόνο οι κοπέλλες και οι νέοι που φτάνουν εκεί με τη βεβαιότητα ότι θα κάνουν κινηματογραφική καριέρα και αμέτρητα είναι κάθε χρόνο τα δράματα, οι ξεπεσμοί, δηλαδή, οι απόπειρες αυτοκτονίας με όλα τα επακόλουθα μιας ζωής που ξεκινάει με όνειρα και φιλοδοξίες και καταλήγει στα δίκτυα ανθρώπων του υποκόσμου.

Άλλη μία χαρακτηριστική απόδειξη των ανωτέρω είναι η περίπτωση της νεαρής και όμορφης «Αμερικανίδας» — σημειώστε το τελευταίο αυτό — στάρλετ Μαίρης Κάσλ. Το 1952 σε ηλικία μόλις 18 ετών, η Μαίρη έφτασε στο Χόλλυγουντ γεμάτη όνειρα και φιλοδοξίες για τη «μεγάλη ζωή». Ήταν ψηλή, ξανθεία και όμορφη με ωραιότατο σώμα αλλά δεν ήταν ήθοισις. Είχε, όμως, ένα άλλο σημαντικό προσόν, που της έδινε τη βεβαιότητα ότι πολύ σύντομα θα γινόταν «σημανούσα προσωπικότητα» του Χόλλυγουντ: Είχε πολύ μεγάλη, καταπληκτική ομοιότητα σε όλα με την περίφημη τότε στάρ Ρίτα Χάινγουορθ!

Πραγματικά, μόλις έφτασε στη Μέκκα του κινηματογράφου δεν πρόφτασε να ζητήσει ή να διαρρήξει, γιατί την πρόλαβαν τα στούντιο Κολοούμπια, στα οποία ανήκε τότε με πολυτέλες συμβόλαιο η Ρίτα Χάινγουορθ. Σκέφθηκαν αμέσως ότι μία καλή «σώσια» της μεγάλης βεντέτας τους ήταν εντελώς απαραίτητη. Καθ' οι προσέλαβαν τη Μαίρη με τριετές «δοκιμαστικό» συμβόλαιο υπό τον όρο ότι τα δύο πρώτα χρόνια θα ήταν απασπασμένη αποκλειστικά κοντά στη Ρίτα για να μάθει όλες τις, και τις πιο μικρές εκδηλώσεις, και τον τρίτο χρόνο θα της έδιναν ρόλους σε ταινίες.

Γεμάτη χαρά και ικανοποίηση η Μαίρη δέχτηκε τη προσφορά και αμέσως έπεσε με τα μούτρα στη «μελέτη» της «προσωπικότητας» της Ρίτας. Την σπούδασε δυο ολόκληρα χρόνια και την έμαθε «απ' έξω και ανάκατω». Ίδια, φτυστή, η Ρίτα Χάινγουορθ μέχρι του σημείου να γελαστεί κάποτε και ο τότε άντρας της Χάινγουορθ, πρίγκιψ Άλφ Χάν, όταν πήγε στο Χόλλυγουντ!

Η Ρίτα Χάινγουορθ την εποχή των καλλιτεχνικών θριάμβων της.

Λεάματα στο Χόλλυγουντ

Αλλά όταν λίγο αργότερα η Μαίρη εκλήθη να παίξει τον πρώτο μικρό ρόλο σε ταινία απέδειξε με την απειρία της ότι έξω από την ομοιότητα με τη Ρίτα δεν διέθετε κανένα άλλο προσόν. Δυο κατόπιν απόπειρες να έρμηνεύσει μικρούς ρόλους κατέληξαν σε δυο νέες αποτυχίες. Αλλά και πάλι τα στούντιο δεν την απέλυσαν αμέσως. Την έστειλαν για έξη μήνες να σπουδάσει υποκριτική στη σχολή «ταλέντων» που διέθεταν και έπειτα την ξαναδοκίμασαν. Και πάλι, όμως, καμμία πρόοδος. Ύστερα απ' αυτό την απέλυσαν.

Στενοχωρημένη η Μαίρη ζήτησε εργασία σε άλλα στούντιο και τελικά υπέγραψε ένα συμβόλαιο ενός έτους με τα στούντιο Ούνιβερσαλ. Της έδωσαν αμέσως δυο μικρούς και ασήμαντους ρόλους σε δυο ταινίες «γουέστερν» στις οποίες τὰ πήγε αρκετά καλά. Αμέσως μετά της έδωσαν ένα μεγαλύτερο ρόλο «σταρλετ» στο επίσης τύπου «γουέστερν» φιλμ «Το ημερολόγιο ενός καταδίκου», με τον Ρακ Χάτσον, ασήμο τότε ακόμη, και την Τζούλι Άνταμς. Με το φιλμ αυτό αποδείχθηκε πάλι η καλλιτεχνική ανεπάρκεια της Μαίρης αλλά παρ' όλα αυτά της έδωσαν και άλλον ρόλο στο φιλμ «Ο κλέφτης της Ταγγέρης», με τον Τόνι Κέρτις, επίσης ασήμο κι αυτόν τότε και την Πάιπερ Λόρι. Αλλά ούτε κι' εδώ η Μαίρη κατάφερε να πείσει τους ειδικούς των στούντιο ότι διέθετε έστω και μικρό ταλέντο ήθοισις. Και την απέλυσαν. Μετά και από τη δεύτερη αυτή απόλυση άρχισε ο κατήφορος ή μάλλον ο αλήφορος του Γολγοθά για την όμορφη Μαίρη...

Εγκατέλειψε τα στούντιο και ζήτησε δουλειά στα διάφορα νυκτερινά κέντρα. Σ' αυτά βρήκε με περισσότερη ευκολία αλλά αντί να προοδεύει πήρε την αντίθετη κατεύθυνση.

Στην αρχή παρουσιάστηκε ως τραγουδίστρια και λίγο αργότερα κατέληξε χορεύτρια του στρίπ τίζ. Στο διάστημα αυτό έμπλεξε και με διάφορους υποπτους τύπους και λίγο αργότερα βρέθηκε πάλι χωρίς δουλειά. Έτσι βρήκε την ανακούφιση στο ποτό. Για πρώτη φορά συνελήφθη από την αστυνομία να οδηγεί αυτοκίνητο τυφλά στο μεθύσι. Από τότε συνελήφθη τρεις ακόμη φορές μεθυσμένη και απέφυγε την τιμωρία χωρίς στην υποστήριξη φίλων. Αλλά είχε πάρει οριστικά την «κάτω βόλτα» και τίποτα πια δε μπορούσε να την σώσει...

Πριν μερικές βδομάδες ένα πρωί η αστυνομία του Λος Άντζελες συνέλαβε μία νέα και όμορφη κάποτε γυναίκα να γυρίζει στους δρόμους μεθυσμένη. Όταν την οδήγησαν στην αστυνομία εξακριβώσαν ότι επρόκειτο για την άλλοτε στάρλετ Μαίρη Κάσλ. Τους έκανε εντύπωση η εξαθλίωση που έδειχνε και η χυδαία γλώσσα που μιλούσε. Την έστειλαν στο κρατητήριο μέχρι να την οδηγήσουν σε κάποιο ίδρυμα, αλλά την επομένη το πρωί την βρήκαν αναισθητή και τραυματισμένη στην αλή. Τι είχε συμβεί; Τη νύχτα που είχε ξεμεθύσει κατελήφθη από κρίσεις άπληστίας και σκέφτηκε να θέσει τέρμα στη ζωή της. Έβγαλε το μεταξωτό φόρεμα που φορούσε το έκανε λουρίδες και επεχείρησε να κατεβεί από το παράθυρο στην αλή. Αλλά το «σκοινί» αυτό δεν άντεξε στο βάρος της και έσπασε. Πέφτοντας η Μαίρη τραυματίστηκε σοβαρά. Την οδήγησαν αμέσως στο νοσοκομείο και λίγο αργότερα, πραγματικό έρεϊπιο πιά, την έκλεισαν σ' ένα ίδρυμα κατά του αλκοολισμού όπου και βρίσκεται τώρα...

Αυτή στάθηκε η οίκτηρή τύχη της άλλοτε όμορφης στάρλετ Μαίρης Κάσλ και «σώσια» της Ρίτας Χάινγουορθ.

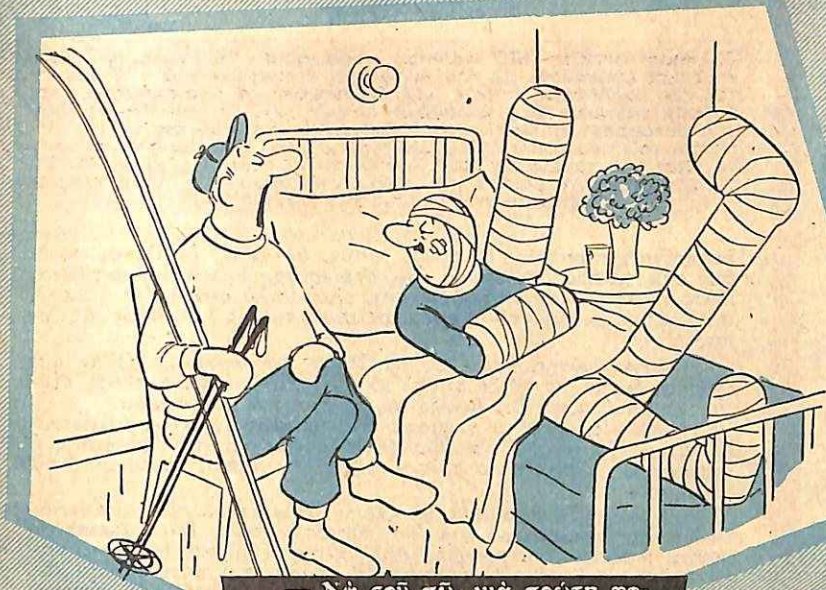
Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι πολλοί από τους άστερες του Χόλλυγουντ και ιδιαίτερα η Ρίτα Χάινγουορθ ο Ρακ Χάτσον και ο Τόνι Κέρτις, που είχαν γυρίσει μαζί της, ενδιαφέρονταν ιδιαίτερα για την τύχη της και φρόντισαν να την βοηθήσουν ήθικώς και υλικώς. Όταν όμως διαπίστωσαν ότι ήταν αργά πια και ότι είχε καταλήξει αλκοολική, την εγκατέλειψαν, αλλά και πάλι όχι τελείως.

Και τώρα, μετά τη δραματική περιπέτειά της και την εισαγωγή της στο ίδρυμα φροντίζουν, από μακριά βέβαια, να πληρώνουν τα νοσήλια της και να την ενισχύουν με κάθε τρόπο.

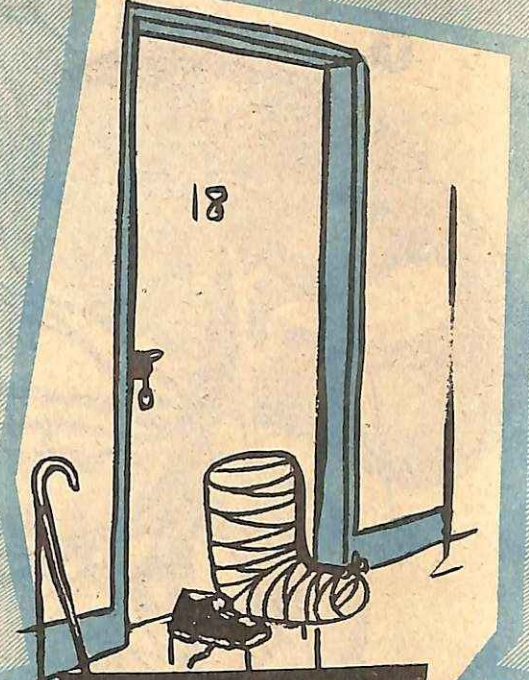
Το δράμα της Μαίρης Κάσλ συνεχίστηκε δλη την πόλη του κινηματογράφου.

Αλλά μήπως είναι το μοναδικό; Δεκάδες άλλα τέτοια παίζονται κάθε μέρα με θύματα κοπέλλες και νέους. Αμερικανούς και ξένους, που έρχονται στο Χόλλυγουντ θαμπωμένοι από τον πλούτο και τη γλίστρα του για να κάνουν εύκολη όπως νομίζουν, κινηματογραφική καριέρα.

ΤΣΑΡΛΣ Ο' ΜΠΡΑ'Ι'ΕΝ

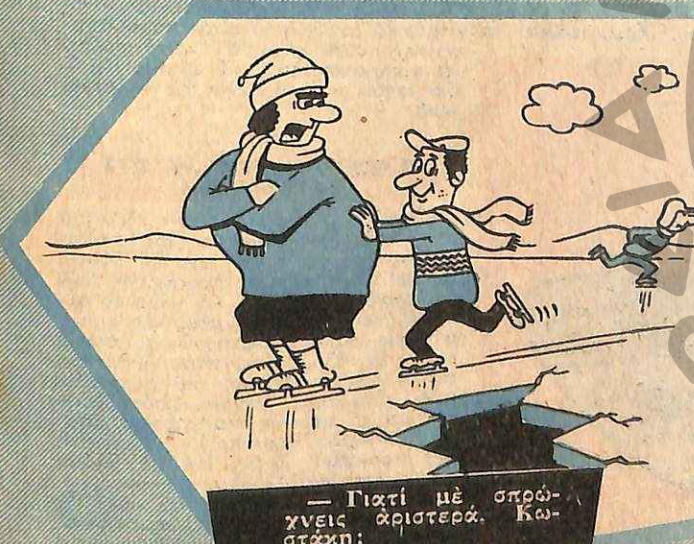
— Νά σου πω, για πρώτη φορά, δεν τὰ πηνες άσχημα!

Στο ξενοδοχείο των άλπινιστών...

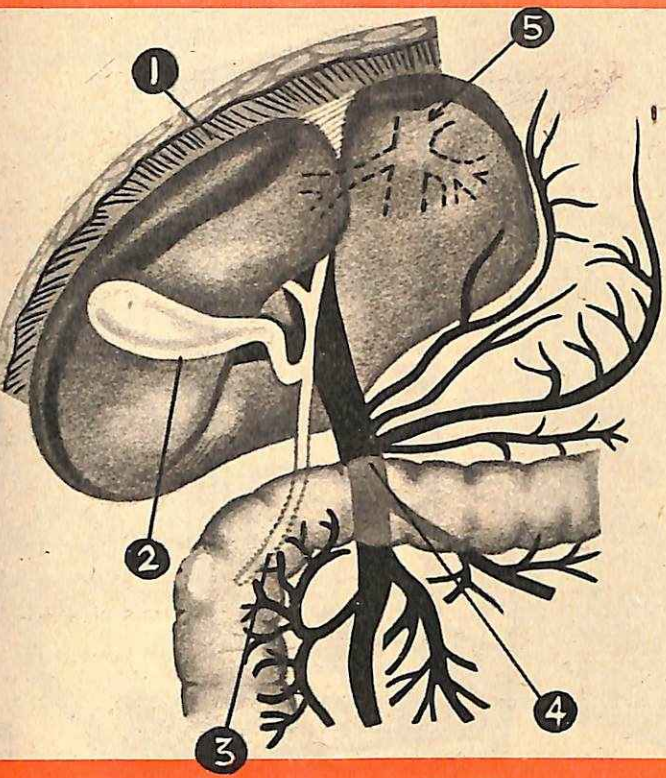
Χωρίς λόγια.

— Γιατί με σπρώχνεις άριστερά. Κω-στάκη!

— Και βέβαια θα συνεχίσω τὰ μαθήματα του σκι, αλλά δι' αλληλογραφίας!

Τα συμπτώματα και η θεραπεία της

ΣΤΙΣ ημέρες μας, πολλοί άνθρωποι παραπονούνται ότι πάσχουν από ηπατική ανεπάρκεια. Με τον όρο αυτό οι γιατροί χαρακτηρίζουν την αδυναμία του ήπατος να εκπληρώσει τον προορισμό του, παρά το γεγονός ότι δεν παρουσιάζει καμία οργανική βλάβη.

Η ηπατική ανεπάρκεια είναι π.χ. η αιτία στην οποία οφείλονται πολλές δυσκολίες. Στην περίπτωση αυτή, το ήπαρ δεν εκκρίνει αρκετή χολή για την πέψη των τροφών.

Από ηπατική ανεπάρκεια πάσχει επίσης ο υποχοληρικός, που είναι αδύνατος, νωθρός και κουράζεται προτού ακόμη επιχειρήσει οποιαδήποτε εργασία. Η γυναίκα που κοιμάται άσχημα, που υποφέρει από φαγούρα χωρίς να παρουσιάζει ωρίσιμη δερματοπάθεια και που η αναπνοή της είναι δυσώδης και άπυρρη, όταν ξυπνάει, αποτελεί μια άλλη εκδήλωση της ίδιας ασθένειας. Από ηπατική ανεπάρκεια πάσχουν ακόμη τα άτομα που τα ούλα τους ματώνουν όταν βουρτσίζουν τα δόντια τους, τα παιδιά που παθαίνουν συχνά οξαιμικές κρίσεις κτλ.

Οι κυριότερες λειτουργίες του ήπατος είναι οι εξής:

- 1) Παρασκευάζει χολή, που υποβοηθεί την πέψη των λιπαρών ουσιών και αποτελεί ένα φυσικό καθαριστικό του εντερικού σωλήνα.
- 2) Μετασχηματίζει το σάκχαρο που περιέχεται στις τροφές σε γλυκόζη, που είναι άμεσως διαθέσιμο από τους ιστούς.
- 3) Έναποθηκεύει τα λίπη.
- 4) Φιλτράρει το αίμα και το απαλλάσσει από τις τοξίνες που περιέχει.
- 5) Παρασκευάζει ερυθρά αιμοσφαίρια.

Μιλούμε για ανεπάρκεια όταν το ήπαρ δε μπορεί να εκπληρώσει μια ή περισσότερες από αυτές τις λειτουργίες του.

Η ηπατική ανεπάρκεια είναι πολλές φορές κληρονομική κι όχι σπάνια εκδηλώνεται από την παιδική ηλικία (ακανόνιστη όρεξη, λευκή γλώσσα, βολβός του ματιού κιτρινωπός, περιττώματα αποχρωματισμένα). Άλλοτε, όμως, η ηπατική ανεπάρκεια περνάει για πολύν καιρό απαρατήρητη. Ο ηπατικός τρώει, πίνει, κουράζεται χωρίς να σκοτίζεται για τίποτα. Άλλά, ξαφνικά, βλέπει ότι δεν χωνεύει, ωρίσιμες τροφές κι αισθάνεται πόνους ή βάρος στο δεξιό μέρος του θώρακος.

Τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της ηπατικής ανεπάρκειας είναι: Το άσπρο ή πολύ κόκκινο πρόσωπο, το κιτρινωπό του βολβού του ματιού, η ακανόνιστη όρεξη, η άρνη και δύσκολη πέψη. Ο πόνος στο δεξιό μέρος δεν πα-

Όταν η χολή δεν μπορεί να διοχετευθεί στα έντερα, πλημμυρίζει τα κύτταρα του ήπατος και από εκεί περνάει στο αίμα. Έχουμε τότε την ασθένεια του ίκτερου.

Το ήπαρ ζυγίζει 1500 περίπου γραμμάρια. Η ανώτερη επιφάνειά του εφάπτεται με την κατώτερη επιφάνεια του διαφράγματος. Η χοληδόχος κύστις (1) διοχετεύει το περιεχόμενό της, δηλαδή τη χολή, στο χοληδόχο αγωγό (2). Ο χοληδόχος αγωγός μεταφέρει τη χολή στο δωδεκαδάκτυλο, που αποτελεί προεκτασία του στομάχου (3). Όλες οι φλέβες που παραλαμβάνουν το αίμα από τα έντερα καταλήγουν στην πυλαία φλέβα (4). Το αίμα, αφού φιλτραριστεί και καθαριστεί μέσα στο ήπαρ επαναφέρεται στη γενική κυκλοφορία (5).

ρατρείται πάντοτε. Ο πόνος αυτός, άλλωστε, οφείλεται συνήθως στη χοληδόχο κύστι κι όχι στο ήπαρ. Η ναυτία, αντίθετα, ιδίως το πρωί, κατά την άφύπνιση, είναι πολύ συχνή. Ο ασθενής αισθάνεται ακόμη αηδία για ωρίσιμες τροφές και ιδίως τις λιπαρές.

Η δυσκοιλιότητα αποτελεί, εξ άλλου, τον κανόνα. Όταν μια επίμονη δυσκοιλιότητα δε μπορεί να εξηγηθεί από άλλη αιτία, πρέπει να υποθέσουμε ότι οφείλεται σε ηπατική ανεπάρκεια.

Η υπνηλία μετά τα γεύματα είναι επίσης σύμπτωμα ανεπάρκειας του ήπατος. Στην ίδια αιτία οφείλονται πολλές φορές η ήμικρανία, η λευκορροία στις γυναίκες, η αίσθησι κρούς μετά τα γεύματα κτλ.

Η ηπατική ανεπάρκεια δεν είναι στην κυριολεξία ασθένεια. Πρόκειται περισσότερο για ένα εύπαθες πεδίο, όπου αναπτύσσονται διάφορες διαταραχές. Άλλ' αυτές οι διαταραχές είναι κάποτε πολύ σοβαρές. Ο ασθενής δεν αισθάνεται ποτέ σχεδόν καλά τον εαυτό του. Δεν έχει ζωντανά ούτε διάθεση για τίποτα. Κυριαρχείται από μαύρες ιδέες, είναι εξαιρετικά ευερέθιστος και καταναίει ανυπόφορος για κείνους που τον περιστοιχίζουν.

Σε περίπτωση που έχετε εύαισθητο σκότι, θ' αποφύγετε:

Τα λίπη, τα μπαχαρικά, τις σάλτσες, τη σοκολάτα, τα φασολικά, τα ξυνά φρούτα, τα θηράματα, τα θαλασσινά, τα παιγία ψάρια, το χοιρινό κρέας, τα αλλαντικά, το λάχανο, τα παλιά τυριά, τα γλυκίσματα.

Τα οινόπνευματώδη ποτά με οποιαδήποτε μορφή, τα κρασιά, τη μπύρα, το δυνατό τσάι και το δυνατό καφέ.

Την παρατεταμένη όρθοστασία.

Τα πολύ ψυχρά ή τα πολύ ζεστά κλιματά.

Τα αντιβιοτικά.

Την καθιστική ζωή, τις αγρύπνιες και την εργασία μετά το φαγητό.

Τις φιλονεικίες, τις έγνοιες και το θυμό.

Τα πράγματα, εξ άλλου, που εύνοούν το σκότι είναι:

Το ψητό κρέας, τα χορταρικά, οι σαλάτες, οι ώριμοι καρποί κι οι κομπόστες, το ωμό ελαιόλαδο, ωρίσιμα ροφήματα (μπυρντό), το γιανούρι, τα ξυνά τυριά.

Η ζεστή στην περιοχή του ήπατος (μπουγιότα). Ο καθαρός αέρας, τα σπορά, οι πορείες, η γυμναστική — ιδίως όταν γίνεται στο ύπαιθρο — ο κανονικός ύπνος, το ξεκούρασμα, η χαρά και το κέφι.

Η φαρμακευτική αγωγή απαιτεί μεγάλη προσοχή. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιούνται το θεϊκό νάτριο σε μικρές δόσεις, το εκχύλισμα από φύλλα άγκινάρας ή από μαύρα ραδικία, το μπλινό, κτλ.

Η νεώτερη θεραπευτική διαθέτει, εξ άλλου, ένα ισχυρότατο προϊόν, τη μεθιονίνη, που προσφέρεται συνήθως συνδυασμένη με άλλα φάρμακα (ινσιτόλη, χολίνη κτλ.) ή με διάφορες βιταμίνες (C, B κτλ.).

Το ύδωρ του Βισύ πρέπει να παίρνεται κατά εναλλασσόμενες περιόδους (10 ημέρες π.χ. στις 20) και πάντοτε πριν από τα γεύματα (20—30 λεπτά).

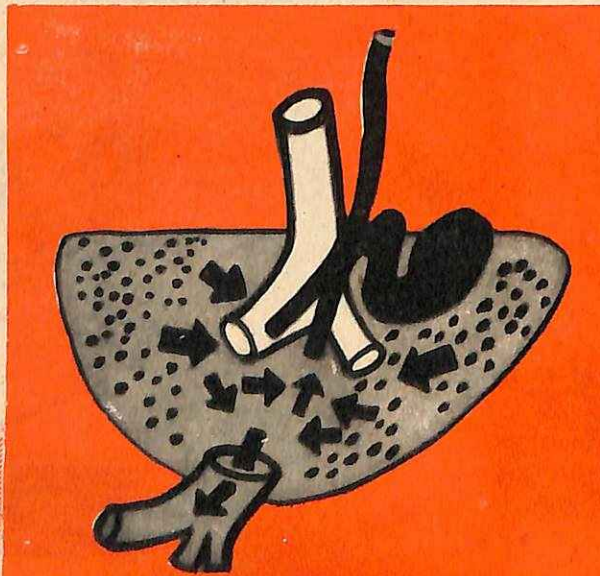
Η κρατάχρησι μπορεί να κουράσει περισσότερο το ήδη αδύνατο σκότι.

Το ύδωρ του Βισύ, εξ άλλου, λόγω της μεγάλης αλκαλικότητός του, εξουδετερώνει το γαστρικό υγρό, που είναι τόσο απαραίτητο στην πέψη. Γι' αυτό πρέπει να χρησιμοποιείται με μέτρο. Το ίδιο ισχύει και για όλα τα αλκαλικά νερά.

Η ΝΙΚΟΤΙΝΗ ΕΠΙΔΡΑ ΣΤΑ ΕΠΙΝΕΦΡΙΔΙΑ

Πειράματα που έγιναν τελευταία στις Ηνωμένες Πολιτείες έδειξαν ότι η νικοτίνη σε πολύ ισχυρές δόσεις μπορεί να παραλύσει προσωρινά τους επινεφριδίου αδένες. Το γεγονός αυτό έδειξε τις υπογλυκαιμικές καταστάσεις που παρατηρούνται συχνά στους μεγάλους καπνιστές (απότομη πτώση της αναλογίας του σακχάρου μέσα στο αίμα, λιγυρί, κούραση, ιδρώτες και, σε μερικές περιπτώσεις, σπασμούς, εμετούς, συγκοπή). Η νικοτίνη δεν προκαλεί, όμως, καμιά βλάβη στους ιστούς. Αν δε μπορείτε να κόψετε το τσιγάρο, θα ήταν καλό να πιπιλίζετε κάθε τόσο μια καραμέλλα, για να αποφύγετε αυτό το δυσάρεστο ενδεχόμενο.

Η ΗΠΑΤΙΚΗ ΑΝΕΠΑΡΚΕΙΑ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η βασίλισσα της Γαλλίας Μαργαρίτα στέλνει τον έμπιστό της θρηοδαμαστή στρατηγό για να δολοφονήσει τον φιλιππο ντ' Ωλναι. Άλλα μέσα στο κελλί του φυλακισμένου βρισκείται κι ένας βασιλιάς. Ο φιλιππος, για να μην προδώσει το μυστικό της βασίλισσας, κόβει με τα δόντια του τη γλώσσα του. Ο βασιλιάς τον έμπιστεύεται στο θείο του Κάρλο του Βαλουά, που τον μεταφέρει στο Τέμπλο. Στο μεταξύ, η Μάμπελ προσπαθεί να μπει στην Αύλη των Θαυμάτων, αλλά οι στρατιώτες την απομακρύνουν. Βρίσκει, όμως, την έμπιστη της βασίλισσας Ζουάννα, που έχει πάνω της μια διαταγή ελευθέρως κυκλοφορίας με την υπογραφή του βασιλιά. Η Μάμπελ παίρνει αυτή τη διαταγή κι έτσι κατορθώνει να περάσει τη στρατιωτική ζώνη και να μπει στην Αύλη των Θαυμάτων, όπου συνεχίζονται οι προετοιμασίες για την επικείμενη μάχη. Η Μυρτίλλη βρίσκεται τώρα κοντά στον ανασπύνη της Μπουριντάν. Ο Μπιγκρόν φυλακίζει τον Μαλέγκρο και τη Ζιλμπερτ μέσα σε ένα σπατάκι. Ο Μπουριντάν ανακηρύσσεται αρχηγός της Αύλης των Θαυμάτων και καταστρώνει ένα σχέδιο άμυνας εναντίον των βασιλικών στρατευμάτων. Στο μεταξύ, η Μάμπελ κατορθώνει να φτάσει ως εκεί, χωρίς στην άδεια που πήρε από την έμπιστη της βασίλισσας. Ο Μπουριντάν υποχρεώνει τη μητέρα του να πάρει τη Μυρτίλλη και να φύγουν. Άλλα, καθώς απομακρύνονται από την Αύλη των Θαυμάτων, πέφτουν πάνω σε μια περιπόλο που τις οδηγεί μπροστά στο Μαρινύ. Ο πρωθυπουργός θέλει να κρατήσει την κόρη του, αλλά η Μάμπελ τον απειλεί ότι θα φανερώσει τα πάντα στο βασίλειό κι έτσι αναγκάζεται να τις αφήσει να φύγουν. Οι δύο γυναίκες πηγαίνουν κατόπιν σε ένα σπατάκι στη Μονμάρτρ. Η έμπιστη αρχίζει σε λίγο. Τα βασιλικά στρατεύματα προχωρούν χωρίς να συναντούν σοβαρή αντίσταση και μπαίνουν μέσα στην Αύλη των Θαυμάτων. Ο Μαρινύ που βαδίζει μπροστά είναι περφημένος για το κατόρθωμά του. Άλλα, χάρις σε ένα στρατηγικό του Μπουριντάν, αποδράζει ο βασιλικός στρατός και πηγαίνει αιχμάλωτοι ο Μαρινύ και πολλοί άλλοι ευγενείς. Έπειτα απ' αυτό, ο Χάνος, ο βασιλιάς της Αύλης των Θαυμάτων, παρουσιάζεται στο Λουβρό και ζητάει απ' το βασιλιά να σεβαστεί τα προνόμια των ζητιάνων.

— Ξέρω τί έννοεις, είπε. Νομίζεις, ότι ο Μπουριντάν, ο Ωλναι, ο Μπουρράσκ, ο Ρικέ κι ο Μπιγκρόν είναι απαράβατοι, επειδή ζήτησαν άσυλο μέσα στην Αύλη των Θαυμάτων. Οι άνθρωποι αυτοί, όμως, είναι αντάρτες και πρέπει να πεθάνουν.

— Λέτε το ίδιο και για το Λανσελό Μπιγκρόν; ρώτησε ο Χάνος. Μου είπε, ωστόσο, πως του υποσχέθηκε, ότι θα του χαρίζατε τη ζωή...

Ο βασιλιάς δίστασε για μια στιγμή. Ο άνθρωπος αυτός μ' έκανε να γελάσω, είπε έπειτα. Κι' οι ευκαιρίες για να γελάσει κανείς είναι πολύ σπάνιες. Γι' αυτό, πρέπει να ανταμείβω εκείνον, που μάς κάνει να γελάμε... Θα πής, λοιπόν, στο Λανσελό Μπιγκρόν, ότι ισχύει ο λόγος που του έδωσα. Άς έρθει στο Λουβρό να μου ζητήσει ο ίδιος τη χάρη του... Θα κάμω, μάλιστα, κάτι καλύτερο. Η θέσι του γελοιοποιού στο Λουβρό είναι άδεια. Του προσφέρω, λοιπόν, αυτή τη θέσι. Οι άλλοι, όμως, πρέπει να πεθάνουν.

— Δε σας ζητάω να τους δώσετε χάρη, απάντησε ψυχρά ο Χάνος. Σας ζητάω μόνο να σεβαστείτε το προνόμιο της Αύλης των Θαυμάτων. Αν πιάσετε έξω απ' αυτήν τον Μπουριντάν και τους συντρόφους του, κάμετε ό,τι θέλετε. Άλλ' οι άνθρωποι σας δε θα μπουν ποτέ στον περίβολο της Αύλης των Θαυμάτων, για να τους πάρουν από κει με τη βία... Ήρθα εδώ για να διεκδικήσω τα προνόμια της Αύλης των Θαυμάτων. Αναγνωρίστε αυτά τα προνόμια, που μάς έδωσαν οι πρόγονοί σας και σεβαστείτε τα. Δεχθήτε, Μεγαλειότατε, είπε σιγά ο Βαλουά στο αυτό του Λουδοβίκου.

— Στη θέσι σας, Μεγαλειότατε, δε θα δίστασα ούτε στιγμή, πρόσθεσε ο Σατιγιόν.

— Κι, αν δε δεχτώ; είπε ο Λουδοβίκος.

— Μίλησε, είπε έπειτα, με φωνή, που έτρεμε από τη συγκίνηση.

— Μεγαλειότατε, δε σας απειλώ, αλλά σας ίκετεύω, απάντησε ο Χάνος. Σας παρακαλώ ταπεινά να λυπηθείτε όχι εμάς, αλλά την πόλη του Παρισιού και τον εαυτό σας. Μια λέξη αν πείτε, ή ήρεμία θ' αποκαταστήσει αμέσως κι' όλα θα ξαναγυρίσουν στον κανονικό τους δρόμο. Αυτή την ήρεμία, είμαι έτοιμος να την πληρώσω με τη ζωή μου... Άν, όμως, αρνηθείτε, το Παρίσι θα κολυμπίσει στο αίμα και θα χαθεί μέσα στις φλόγες... Δε θέλω να συνεργασθώ σ' αυτή την καταστροφή και να γιναι με βλέπετε σ' αυτή τη θέσι. Όπως έχετε σεις τις εύθυνες σας, έχω κι' εγώ τις δικές μου. Πρέπει να ξέρετε, ότι οι άνθρωποι της Αύλης των Θαυμάτων αγαπούν το Παρίσι και δεν επιθυμούν την καταστροφή της Γαλλίας.

Ο βασιλιάς δίστασε πάντα. Άν έκανε αυτά που του ζητούσε ο Χάνος, ήταν σά να ομολογούσε την ήττα του.

— Δώστε τη χάρη, που σας ζητάω και να γίνετε το ίδιο μεγάλοι όσο κι' ο Θεός, ξαναείπε ο Χάνος. Θα νικήσετε τότε με την επείκεια και τη μεγαλοψυχία σας.

— Ζητάς, λοιπόν, την επείκειά μου; ρώτησε ο βασιλιάς.

— Ναι, Μεγαλειότατε, απάντησε ταπεινά ο Χάνος.

— Κι' αν δώσω τη χάρη, που μου ζητάς, οι άνθρωποί μου θα ξαναβρούν την ελευθερία τους;

— Στη στιγμή, Μεγαλειότατε.

Ο βασιλιάς σήκωσε το χέρι του.

— Ορκίζομαι στο όνομα της Παναγίας και του Χριστού, ότι θα σεβαστώ και θα διατηρήσω τα προνόμια της συντεχνίας των ζητιάνων, είπε. Ο θεός μου Κάρλος του Βαλουά θα δώσει αμέσως τις απαραίτητες διαταγές, για να' αποσυρθεί ο στρατός. Η Αύλη των Θαυμάτων θα εξακολουθήσει να επιτηρείται, αλλά κανένας από τους ανθρώπους της εξουσίας δε θα μπει στο εσωτερικό της για να συλλάβει τους εγκληματίες, που βρίσκονται εκεί. Άν, όμως, ο Μπουριντάν κι' οι σύντροφοί του φύγουν από κει, θα συλληφθούν αμέσως και θα παραδοθούν στη δικαιοσύνη.

Ο Χάνος σκώπηκε.

— Ευχαριστώ, Μεγαλειότατε, είπε. Γύρισε κατόπιν στο δώμα της Άγορας.

Τρέξε στην Αύλη των Θαυμάτων, του είπε. Οι αιχμάλωτοι θα ελευθερωθούν αμέσως και τα όσφράγματά θα καταστραφούν.

Ο δούκας της Άγορας έφυγε. Ο Χάνος έδωσε τότε το χειρικό δ'ό, που κρεμόταν από τη ζώνη του.

— Μεγαλειότατε, είπε, όρκ στήκατε σ' όνομα της Παναγίας και του Χριστού, ότι θα σεβαστείτε τα προνόμιά μας. Κι' εγώ ορκίστηκα να σώσω το Παρίσι και τη Γαλλία. Αυτή ήταν η συμφωνία που κάμαμε. Δε σας ζητάω να την υπογράψετε. Εγώ, όμως, θα την υπογράψω με το αίμα μου.

Σήκωσε ταυτόχρονα το χέρι του κι' έπειτα το κατέβασε με όρμη. Η λεπίδα του χειριδίου χόπησε μέσα στο στήθος του. Έξακολουθούσε, ωστόσο, να στέκεται όρθιος.

— Βλέπετε για τελευταία φορά, Μεγαλειότατε, είπε, το πρόσωπο ενός ελεύθερου ανθρώπου, που δεν ταπεινώθηκε ποτέ και που πεθαίνει γιατί όρκιστηκε, μια φορά για πάντα, πως θα πεθάνει την ημέρα που θακυρώ το κεφάλι του μπροστά σ' έναν άλλο άνθρωπο. Χαίρετε, Μεγαλειότατε. Σας εύχομαι να είσαστε ευτυχισμένος.

Το σώμα του ταλαντεύθηκε μερικές στιγμές. Ο βασιλιάς των ζητιάνων σφάραγτηκε κατόπιν στο πάτωμα... Ο Λουδοβίκος 10ος κι' οι ευγενείς, που τον περιστοιχίζουν, έδωσαν με θαυμασμό και συγκίνηση τα κεπέλα τους.

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

Την άλλη μέρα, η Αύλη των Θαυμάτων είχε ξαναπαίρει τη συνήθειά της. Όλα τα ίχνη της μάχης, που συγκροτήθηκε στον περίβολό της, είχαν εξαφανιστεί. Την ημέρα αυτή, ο Μπουριντάν, ο Γκατιέ ντ' Ωλναι, ο Γκυγιώμ Μπουρράσκ, ο Ρικέ ντ' Ωλναι, ο Λανσελό Μπιγκρόν συγκεντρώθηκαν για να αποφασίσουν τι έπρεπε να κάμουν.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ

Σήμα κινδύνου

Για το δικό σου το καλό βγάλε, Φρόσι, απ' το μυαλό τους εξωφρενικούς σου και βάλε τέρμα στα «ρετούς» και γενικώς στους περιπτώσεις τους... «εξωφρενικούς σου».

Πάψε να δίνεις σημασία στα πολυεσθό φτιασίδια και στών μαλλιών το χρώμα, γιατί, την ημέραν, αυτά στοίχίζουν, πλην από λεφτά, και τί... ζωή ακόμα!

Ήνων, χωρίς περιστροφές, για κρέμες και τριχοθεσίες σταμάτα να σε νοιάζει γιατί αποδείχτηκε, στερ (να, ότι κι' εκείνη η «περ- (μάνω)» ανθρώπου... τουμπα- (νιάσε)!

Η ουσασία μου πρέ- (πει, εν τέ- όλες τις Ένες τις μον- (τε) σε σέφει να τις βάλη, γιατί μπορεί, παρκα- (λω) με τό... μαλλί το παρ- (δαλό) να φανε τό... κεφάλι! Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μπροστά τους ύψωνόταν ένα τρομερό δί-
λημμα. "Όσο έμεναν στην Αύλη των Θαυ-
μάτων, ήταν ασφαλίσμενοι. 'Αλλ' αν έδω-
ναν από κεί, κινδύνευαν να συλληφθούν και
να παραδοθούν στο δήμιο. Ήταν, με λίγα
λόγια, φυλακισμένοι μέσα στην Αύλη των
Θαυμάτων.

Ο Μπουριντάν, όμως, έκτος από την έ-
πιθυμία του να ξαναβεί τη μητέρα και τη
μηστή του, αισθανόταν επίσης την υποχρέω-
ση να ελευθερώσει το Φίλιππο ντ' Ωλναι. Κι
οι σύντροφοί του ήταν όλοι σύμφωνοι σ'
αυτό.

Ο Λανσελό Μπιγκόρν μόνο δε φρινόταν
πώς επιδοκίμαζε αυτή την απόφαση. Καί λέ-
με «δε φρινόταν», γιατί κανείς δε μπορούσε
ποτέ να μαντέψει τί σκεφτόταν ή τί σχε-
δίαζε.

Ο Μπιγκόρν είχε μάθει, λοιπόν, από το
δούκα της 'Αγοράς τα λόγια, που ο βασιλιάς
είχε πη γι' αυτόν.

«'Αφού ο Μπουριντάν είναι αρκετά τρελ-
λός, σκέφτηκε, γιά να μη θέλη να φύγει από
το Παρίσι, χωρίς να προσπαθήσει ν' απελευ-
θερώσει αυτό τον άλλο τρελλό, που λέγεται
Φίλιππος ντ' Ωλναι, δε βλέπω γιά ποιο λό-
γο δε θα γινόντουσαν κι' εγώ τρελλός;».

Η απόπειρα, που σχεδίαζε ο Μπουριντάν,
ήταν πολύ δύσκολη. Καί, πρώτα-πρώτα, δεν
ήξερε πού βρισκόταν ο Φίλιππος ντ' Ωλναι.
Δεύτερον, δεν ήξερε αν ο Φίλιππος ήταν ακό-
μη ζωντανός.

Αυτά τα πράγματα μόνον ένας άνθρωπος,
που θα βρισκόταν μέσα στο Λούβρο θα μπό-
ρουσε να τα μάθει. Ήταν αυτή, άραγε, ή
σκέψη, που έκανε το Λανσελό Μπιγκόρν να
θέλη να πάει εκεί; 'Αγνώστο.

Το ζήτημα ήταν, όμως, πώς θα κατάφερνε
να περάσει ανάμεσα από τη ζώνη των φρου-
ρών, που βρισκόταν γύρω στην Αύλη των
Θαυμάτων, γιά να φτάσει ως το Λούβρο.

'Αλλ' ο Μπιγκόρν δεν ήταν από τους αν-
θρώπους, που διστάζουν. 'Ετσι, εκείνο το
πρωί, αποχαιρέτησε το Μπουρράσκ και το
ΡΙκέ.

Ο αυτοκράτορας της Γαλιλαίας κι' ο βα-
σιλιάς της Αιγύπτου τον κτύπησαν έκπλη-
κτοι.

— Πώς, φεύγεις; ρώτησε ο Μπουρράσκ.

— Ναι, απάντησε ο Μπιγκόρν. 'Αρχισα
να στενοχωριέμαι εδώ... Βαρέθηκα να ζω κον-
τά σε ζητιάνους και σακατηδες. Νομίζω πως
είμαι γεννημένος γιά να ζω μέσα στο Λού-
βρο και να κάνω συντροφιά με το βασιλιά
και τους αφεντάδες. Γι' αυτό, αποφάσισα να
πάω εκεί.

— Είναι τρελλός, είπε ο 'Οντριού.

— Δεν ξέρω αν είμαι τρελλός, αλλ' εκεί
που θα πάω θα γίνω, απάντησε ο Μπιγκόρν.

Κι' έφυγε, χωρίς να δώσει άλλες εξηγή-
σεις. Πήρε πρώτα την όδo του Σωτήρος,
άλλ' έπειτα από μερικά μέτρα, έστριψε και
πήρε ένα λοξό δρόμο. Μερικοί τοξότες έπαι-
ζαν μέσα σε μία ταβέρνα. 'Αλλά δε φάνηκαν
πώς τον είδαν.

'Ετσι, ο Μπιγκόρν συνέχισε το δρόμο του.
«Πού είναι, λοιπόν, οι φρουροί κι' οι πε-
ρίπολοι, αναρωτήθηκε. Σίγουρα, είναι πολύ
εύκολο να βγῆ κανείς από την Αύλη των Θαυ-
μάτων».

Εκείνη τη στιγμή, ένας άνθρωπος ξεπρό-
βαλε από μία γωνία και μπήκε μέσα στην
ταβέρνα. 'Αλλ' ο Μπιγκόρν δεν ανησύχησε.
Μιά άλλη σκέψη τον απασχολούσε, άλλωστε,
από κάμποσα λεπτά.

«Κι' ο Σιμόν Μαλέγκρ; σκεφτόταν. Κι' ή
αξίωσάτη κυρία Ζιλμπέρτη; Θα πεθάνουν
αίλουρα από την πείνα μέσα στο δωμάτιο,
όπου τους έκλεισα... Δε μπορώ, όμως, να
γυρίσω πίσω. Κι' άλλωστε, τί σημασία έχει
αν πεθάνουν από την πείνα ή μ' οποιοδή-
ποτε άλλο τρόπο; Κι' ωστόσο...».

'Αλλά δε μπόρεσε να συνεχίσει περισσό-
τερο τις σκέψεις του πάνω σ' αυτό το θέμα.
Γιατί, ξαφνικά, άκουσε μία δυνατή φωνή πί-
σω του:

— 'Αλτ!

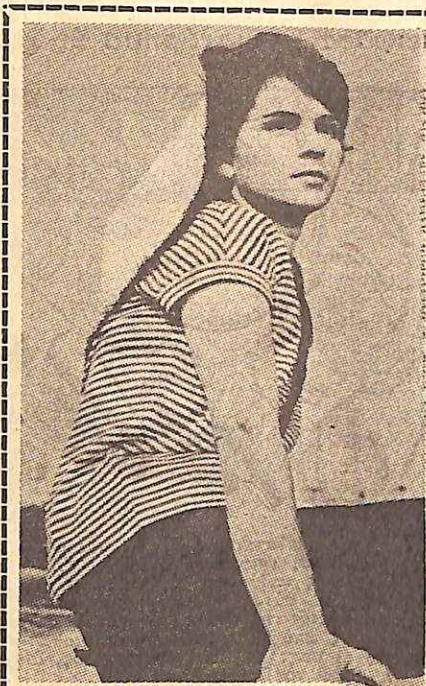
Την ίδια στιγμή, βρέθηκε περικυκλωμένος
από κάμποσους τοξότες, που, χωρίς πολλές
διατυπώσεις, του έδεσαν τα χέρια στη ράχη.
— 'Ακολουθήσε μας, του είπε ο υπάξιω-
ματικός, που διοικούσε το μικρό απόσπασ-
μα.

— Πού θέλετε να σας ακολουθήσω, καλέ
μου κύριε; ρώτησε ο Μπιγκόρν, με το πιο
εύγενικό ύφος του κόσμου.

— Περισπάτα και θα δής, απάντησε ο ύ-
παξιωματικός.

— Είμαι πρόθυμος να σας ακολουθήσω,
απάντησε ο Μπιγκόρν. Θάβελω, όμως, να μου
πείτε σε ποιο μέρος, γιατί αν με πάτε εκεί
που ξέρω εγώ, θα εισπράττει είκοσι, πενήν
τα, μπορεί κι' εκατό σκούδα.

— 'Εκατό σκούδα! είπε ο υπάξιωματικός.
*Α, ληστή! Τολμάς, λοιπόν, να με κοροϊδέ-
ψεις!

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΣΤΑΡ

Η Κάκια 'Αναλιτή είναι αναμφισβή-
τητα ένα από τα λαμπρά νέα αστερία
του ελληνικού κινηματογράφου. Στη φω-
τογραφία μας ή Κάκια, όπως εμφανί-
ζεται στο φιλμ «'Αυστράλια νιάτα» που
θ' αποτελέσει φασαλιό σταθμό στην κι-
νηματογραφική της σταδιοδρομία. Την
Κάκια 'Αναλιτή πρόκειται να δούμε
συντόμως και σε μία αισθηματική κο-
μεντί με τον τίτλο «Σταχτοπούτα».

— Να σε κοροϊδέψω; απάντησε ο Μπιγκόρν.
Θεός φυλάξει!... 'Απάντησε στην ερώτησί
μου και θα δής, ότι δεν άστεινομαι.

— 'Εστω, είπε ο υπάξιωματικός. 'Αλλά
θέλω να μάθω πρώτα που πρέπει να σε πάω
γιά να εισπράξω τα εκατό σκούδα.

— Στο Λούβρο, απάντησε ο Μπιγκόρν.
'Ο υπάξιωματικός ξεκαρδίστηκε στα γέ-
λια.

— 'Αντί γιά το Λούβρο, προτιμώ να σε
πάω στο Τέμπλο, είπε. 'Εκεί θα λογαρια-
στης με το βείο του βασιλιά.

— 'Εσύ θα χάσης, απάντησε ο Μπιγκόρν.
'Αν, όμως, με πᾶς στο Λούβρο, θα εισπρά-
ξης την ανταμοιβή που σου υποσχέθηκαν.

— Και στο Λούβρο σε πούν θα σε πα-
ραδώσω; ρώτησε ο υπάξιωματικός.

— Στο βασιλιά, απάντησε ο Μπιγκόρν.
Μ' αυτόν έχω λογαριασμούς. Πήγαίνε με στο
Λούβρο, πές στο βασιλιά, ότι έχω να του
κάμω σημαντικές αποκαλύψεις γιά τα όσα
έγιναν στον πύργο του Νέλ και θα δής πώς
θα με καλέσει άμέσως μπροστά του. Μπορεί
τότε να σου δώσει όχι μόνο εκατό, αλλά και
διακόσια σκούδα.

— 'Ο υπάξιωματικός σκέφτηκε μερικές στιγ-
μές. 'Η ιδέα του κέρδους τον γαργάλιζε.

— Θα σε πάω στο Λούβρο, είπε στο τέ-
λος. 'Αλλ' αν μου είπες ψέμματα, αλλοίμονο
σε σένα!

— 'Αρχισα κατόπιν να προχωρή πρὸς το μέ-
ρος του Λούβρου, ακολουθούμενος από τους
άνδρες του, που είχαν βάσει στη μέση τον
Μπιγκόρν.

Στο Λούβρο, χρειάστηκαν πολλές διατυ-
πώσεις, ώπου να βοήθη ο κατάλληλος αν-
θρώπος, γιά να ειδοποιηθεί το βασιλιά. 'Αλλ'
αυτή τη φορά ή απάντησι δεν άργησε καθό-
λου. 'Ετσι, ο Μπιγκόρν βρέθηκε τελικά μπρο-
στά στο Λουδοβίκο 10ο.

— 'Εσύ είσαι, τρελλέ; τον ρώτησε ο βα-
σιλιάς.

— Βλέπω, ότι ο Μεγαλειότατος έχει κα-
λή μνήμη, αφού με φώναξε με τ' όνομά μου,
απάντησε ο Μπιγκόρν.

Και συνόδευσε την απάντησί του με με-
ρικά γκαρίσματα.

Οι αὐλικοί, που βρίσκονταν μέσα στην
αίθουσα, φράξαν από το κακό τους. 'Αλλ'
ο βασιλιάς γέλασε με την καρδιά του.

— Φαίνεται πως έχεις να μου κάνης ση-
μαντικές αποκαλύψεις, είπε έπειτα. Σ' ά-
κουω, λοιπόν... Μπορείς να μιλήσης ελεύ-
θερα.

— 'Εκείνη τη στιγμή ένας από τους αὐλι-
κούς πλησίασε το βασιλιά και, σκύβοντας,
του είπε με... λέξεις σ' αυτή... Το κα-

λόκαρδο χαμόγελο χάθηκε άμέσως από τα
χείλη του και το πρόσωπό του πήρε σκληρή
έκφραση.

— Είναι αλήθεια, ότι πολέμησες στο
πλευρό αυτού του ληστή, που λέγεται Μπου-
ριντάν; ρώτησε έπειτα. Είναι αλήθεια, ότι
σ' έπιασαν καθώς έδωαινες από τον τόπο
αυτό του έγκλήματος και της διαφθοράς,
που λέγεται Αύλη των Θαυμάτων;

— 'Ο Μπιγκόρν κατήλαθε πώς έπαιξε το κε-
φάλι του.

Μεγαλειότητα, απάντησε, νόμιζα πως
τό ξέρατε, ότι βρισκόμουν στην Αύλη των
Θαυμάτων.

— Δεν ήξερα, όμως, ότι πολέμησες, είπε
ο βασιλιάς. Είναι αλήθεια;

— 'Αλήθεια είναι, Μεγαλειότητα.

— Το όμολογείς, λοιπόν;

— 'Οχι μόνο το όμολογώ, αλλά κι' είμαι
περήφανος γι' αυτό. Μ' όλο, που είσαστε
βασιλιάς, θάβελω να σας έδωλα στη δική
μου θέσι. 'Αν ή ζωή σας κρεμόταν από τη
ζωή ενός άλλου ανθρώπου, όπως ή δική μου
από τη ζωή του Μπουριντάν, δε θα βράζα-
ε το ξίφος σας γιά να υπερσπασθήτε αυτό
τον άνθρωπο, όπως έκαμα εγώ; Ξεχάσατε,
λοιπόν, Μεγαλειότητα, τα όσα σας είπα, το
ότι, δηλαδή, ή ζωή μου ήταν αναπόσπαστα
δεμένη μ' εκείνη του καταραμένου Μπουρι-
ντάν!... Αυτό το πράγμα δε μου φαίνεται
παράξενο, γιάτί πάντα οι μεγάλοι ξεχνάνε
κάθε τι που ενδιαφέρει τους μικρούς... 'Αλλ'
αφού ο βασιλιάς μου μου κάνει αυτή την
προσβολή, δε μου μένει παρά να κλάψω γιά
τη σκληρή μου τύχη.

Κι' άρχισε να κλαίει δυνατά, συνοδεύοντας
το κλάμα του με γκαρίσματα.

— 'Ο βασιλιάς δεν κατάφερε να συγκρατηθή
και ξεκαρδίστηκε και πάλι στα γέλια.

— Είναι αλήθεια, είπε. Είχα ξεχάσει πώς
ή ζωή σου είναι δεμένη με τη ζωή αυτού του
ληστή. Και βέβαια, αν ήμουνα στη θέσι σου,
θα φερνόμουν όπως και σύ. 'Αλλά τώρα, που
δε φοβάσαι πιά το Μπουριντάν, είσαι απο-
φασισμένος να μπής στην υπηρεσία μου;

— Και θέλει ρώτημα; απάντησε ο Μπι-
γκόρν. Γι' αυτό έφυγα από την Αύλη των
Θαυμάτων... Ομνήθηκα τις υποσχέσεις, που
μου είχε δώσει ο βασιλιάς μου και σκέφτηκα
νόρβω να του τις θυμίσω... 'Αλλ' έπεσα πά-
νω σε μερικούς τοξότες, που ήθελαν να με
κρεμάσουν ή να με γδάρουν. Δεν κατάλαβα
καλά ποιός ήταν ο σκοπός τους... Τους έ-
πεισα, ωστόσο, να με φέρουν εδώ...

— Φτωχέ Μπιγκόρν, άρχιζεις μ' άσχημο
τρόπο τα καινούργια καθήκοντά σου, είτε με
συμπόνια ο βασιλιάς. Δεν πειράζει, όμως,
μ' έκανες να γελάσω... Κύριοι — πρόσθεσε,
μιλώντας στους αὐλικούς του — σας παρου-
σιάζω τον τρελλό μου, που έχει το δικαίωμα
να λήη την αλήθεια, όσο κι' αν είναι δυσά-
ρεστη, σ' όλους, ακόμη και σε μένα...

— Πρὸ παντός σε σάς. Μεγαλειότητα,
διέκοψε μ' αναίδεια ο Μπιγκόρν.

— 'Ο τρελλός μου έχει μεγάλη γλώσσα
και σάς συνιστώ να φυλαχθήτε, συνεχισε ο
βασιλιάς. Προσέξτε, όμως, γιάτί εκείνος
που θα τον κακομεταχειριστήθα μετανιώσει.

Οι περισσότεροι από τους αὐλικούς πη-
γαν τότε κοντά στο Μπιγκόρν, γιά να του
σφίξουν το χέρι και να τον συγχωρούν. 'Ο
τρελλός του βασιλιά ήσαν τότε ένα πρόσω-
πο πολύ σημαντικό κι' όλοι ήθελαν να τα έ-
χουν καλά μαζί του... 'Ο Μπιγκόρν άπαν-
τούσε στα συγκαρήματα με κωμικό τρόπο.

Το μάτι του έδεσε, ξαφνικά, στον υπάξι-
ωματικό, που τον είχε πιάσει. 'Ετρεξε άμέ-
σως, τὸν πήρε από το χέρι και τον πήγε
μπροστά στο βασιλιά.

— Μεγαλειότητα, υποσχέθηκα σ' αυτό τον
άνθρωπο εκατό σκούδα γιά λογαριασμό σας
και σάς παρακαλώ να του τα δώσετε, είπε.

— Και γιά ποιο λόγο πρέπει να δώσω
εκατό σκούδα σ' αυτό τον άνθρωπο; ρώτησε
ο Λουδοβίκος.

— Γιάτί δέχτηκε να με φέρη εδώ, άντί
να με πᾶς στη φυλακή του Τέμπλου, άπάν-
τησε ο Μπιγκόρν. Διάβολε! 'Ο τρελλός του
βασιλιά δεν άξίζει ούτε εκατό σκούδα;

— 'Ο Λουδοβίκος 10ος κατσούφασε.

— Δέκα σκούδα είναι αρκετά, είπε. 'Αλλή
φορά, όμως, να είσαι πιο σφιχτοχέρης,
τρελλέ!

— 'Ο Μπιγκόρν γύρισε στον υπάξιωματικό.
— Φίλε μου, του είπε, σου υποσχέθηκα
εκατό σκούδα γιά λογαριασμό του βασιλιά.
'Αλλ' όπως βλέπεις, ο βασιλιάς αρνείται να
τηρήσει το λόγο που έδωσα γιά λογαριασμό
του. Πήγαίνε, λοιπόν, στο θρασυνοφιλάκο να
εισπράξης τα δέκα σκούδα και πές του έκ-
μέρους μου να σου δώσει το υπόλοιπο από
το μισθό μου της πρώτης χρονιάς.

— Καλά, καλά φώναξε ο Λουδοβίκος, που
ντράπηκε γιά την ταπικωνιά του. 'Ας του
μετρήσουν εκατό σκούδα... 'Αλλ' αφού τα
εισπράξῃ, θα μείνη εκατό μέρες φυλακισμέ-

νος, γιάτί δεν έξετέλεσε τη διαταγή. που εί-
χε να οδηγήσει τον άνθρωπο αυτό στο Τέμπλο.

— 'Ο υπάξιωματικός δε φάνηκε πως στενο-
χωρήθηκε πολύ γι' αυτή την τιμωρία. Τί ά-
ξια είχαν εκατό μέρες φυλακής μπροστά στα
εκατό σκούδα, που θα εισπράττει;

— 'Ακολουθήσε με, είπε ο βασιλιάς στο
Μπιγκόρν.

Οι αὐλικοί παραμείναν, γιά να τους ά-
φίσουν να περάσουν.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

— 'Ο Λανσελό Μπιγκόρν είχε κερδίσει την
πρώτη φάσι του παιχνιδιού. 'Αλλά δεν ήταν
πολύ περήφανος γιά τη νίκη του. Γιάτί ή-
ξερε πως ή ζωή του κρεμόταν πάντα από
μία κλωστή. 'Επρεπε να μὴν απογοητεύσει
το βασιλιά και ταυτόχρονα να μὴν του πῆ
περισσότερα από ό,τι ήταν σωστό.

— 'Ο βασιλιάς τον δόγησε στο ιδιαίτερο
γραφείο του.

— 'Ας δοῦμε, λοιπόν, τις αποκαλύψεις,
που έχεις να μου κάνης, είπε, πέφτοντας σε
μία πολυθρόνα. Τί ξέρεις γιά τον πύργο του
Νέλ;... Μου είπες την άλλη φορά να ψάξω
γιά να βρω. Μ' όλο, που έψαξα, όμως, δε
βρήκα τίποτα. Κι' ωστόσο πρέπει να βρω...
Πές μου, λοιπόν, τί ξέρεις;

— 'Ο Μπιγκόρν έκανε πως δεν καταλάβαινε.

— Είπα πως έχω να κάμω αποκαλύψεις;
ρώτησε.

— Και βέβαια, απάντησε ο βασιλιάς. 'Ε-
τσι μου είπαν αυτοί, που μου έκαμαν γνω-
στό, ότι βρισκόσουν στο Λούβρο.

— 'Ο Μπιγκόρν γέλασε.

— 'Επρεπε να πῶ κάτι γιά να μπορέσω
να φτάσω μπροστά στο βασιλιά, απάντησε.
Αυτή ή απάντησι απογοητεύσε το βασιλιά.

— Δεν ξέρεις, λοιπόν, τίποτα; ρώτησε.
Δεν έμαθες κανένα μυστικό;

— Δεν ξέρω τίποτα να πῶ τίποτα, άπάν-
τησε ο Μπιγκόρν και το ύφος του έδειχνε
πως ήταν ελικομένης. Το μόνο πράγμα, που
ήξερα, σάς το είπα: «Χτυπήστε και θα σάς
ανοίξουν. Ψάξτε και θα βρήτε». 'Ο διάδο-
λος να με πᾶρη αν ξέρω τίποτ' άλλο!

— 'Ας μὴν ξαναμιλήσωμε τότε γι' αυτό
το ζήτημα, είπε ο βασιλιάς, αναστενάζον-
τας.

— 'Αλλά δε συνέφερε στο Μπιγκόρν να ξεπέ-
σει τόσο γρήγορα στα μάτια του βασιλιά.
Κι' έπειτα, του χρειαζόταν μία πληροφορία,
που έπρεπε να τη μάθῃ με κάθε θυσία.

— 'Εγώ δεν ξέρω τίποτα, είπε ύστερ' από
μιά στιγμή. Ξέρω κάποιον, όμως, που θα
μπορέσει να φανέρωσι τα πάντα στο βασιλιά.

— Και ποιός είναι αυτός; ρώτησε με
ζωηρό ενδιαφέρον ο Λουδοβίκος 10ος.

— 'Ο μόνος άνθρωπος, που ξέρει τα πάν-
τα, είναι ο Φίλιππος ντ' Ωλναι. απάντησε
ο Μπιγκόρν. 'Αλλά που να βρίσκεται τώ-
ρα;... Ζή, άραγε ή έχει πῆθανει; Μόνον ο διά-
βολος μπορεί να το ξέρη!

— Ζή! φώναξε ο βασιλιάς με άγρια χα-
ρά. Καί ξέρω πού βρίσκεται!... 'Αλλά τί το
άρεσε; 'Ο μόνος που ξέρει την αλήθεια, δε
θέλει ή δε μπορεί να μιλήσει.

— 'Ο Μπιγκόρν προσπάθησε να κρύψῃ τη χα-
ρά του.

— Φαίνεται πως εκείνοι, που προσπάθη-
σαν να τον κάνουν να μιλήσει, δεν ήξεραν
τον κατάλληλο τρόπο, είπε.

— Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε ο βασιλιάς.

— 'Ο Μπιγκόρν έκανε ένα μορφασμό.

— 'Ο βασιλιάς μου επιτρέπει μια έρώ-
τησι;

— Μου φαίνεται πως τὸ παρακάνεις, εί-
πε ο Λουδοβίκος.

— Δε θα ξαναμιλήσω τότε, απάντησε ο
Μπιγκόρν.

— Μίλησε, λοιπόν, βλάκα! είπε ο βασι-
λιάς. Θ' απαντήσω με ελικορήνεια στην ερώ-
τησι σου.

— Ποιός προσπάθησε να κάμῃ τὸν 'Ωλναι
να μιλήσει;... Στοιχηματίζω πως θα ήταν ο
Κάρολος του Βαλουά ή ο 'Ανγκερράν ντε Μα-
ρινύ.

— Μάντεψτε σωστά, απάντησε ο βασι-
λιάς, που δεν ήθελε να φανερώσει πως ήταν
ο ίδιος που δοκίμασε να μάθῃ από τὸν 'Ωλ-
ναι το μυστικό του.

— 'Ο Βαλουά ή ο Μαρινύ;

— 'Ο Βαλουά!

— 'Ηνουςα βέβαιος γι' αυτό, είπε ο Μπι-
γκόρν.

Κι' άρχισε και πάλι να κἀνῃ τὸ γαϊδαρο.
«'Ο Φίλιππος βρίσκεται στο Τέμπλο, σκε-
φτόταν. Πᾶς, όμως, δε μπορέσω να είδο-
ποιήσω τὸν Μπουριντάν;»

— Θα εξηγηθῇ, ναί ή όχι; φώναξε ο βα-
σιλιάς. Σ' προειδοπῶ, ότι ή στιγμή δεν
είναι κατάλληλη γι' άστεία.

— Γελώ γιάτί δώσατε το Φίλιππο ντ'
'Ωλναι γιά να τὸν φυλάξῃ στὸν... 'Αλλ' είναι
αλήθεια, ότι ο Φίλιππος ντ' Ωλναι βρίσκε-

ται στο Τέμπλο;

— Ναι, ήλθιτε!

— Τὸν δώσατε, λοιπόν, γιά να τὸν φυλάξῃ
στὸν Κάρολο του Βαλουά... δηλαδή σ' έναν
από κείνους που έχουν συμφέρον να μὴ μι-
λήσει.

— Νομίζω πως έχεις δίκιο, είπε με συλ-
λογισμένο ύφος ο βασιλιάς. Μόλις τώρα
σκέφτηκα... 'Αλλά τί ξέρει ο Βαλουά;

— Ρωτήστε το Μαρινύ να σας το πῆ,
απάντησε ο Μπιγκόρν.

— 'Όλο προσοχές βλέπω γύρω μου, είπε
ο Λουδοβίκος. 'Αλλά τί ξέρει ο Μαρινύ;

— Ρωτήστε το Βαλουά να σας το πῆ,
απάντησε ο Μπιγκόρν.

— 'Ο βασιλιάς τὸν άγριοκτύπησε.

— Ξέρεις, ότι κατηγορείς τους δυο αν-
θρώπους που, έπειτα από μένα, έχουν τη με-
γαλύτερη δύναμι στη Γαλλία; ρώτησε.

— 'Αλλά δεν κατηγορήσα κανένα, δια-
μαρτυρήθηκε ο Μπιγκόρν. Είπα μόνο, ότι ο
Κάρολος του Βαλουά κι' ο 'Ανγκερράν ντε
Μαρινύ ξέρουν όσα περίπου κι' ο Φίλιππος
ντ' Ωλναι κι' ότι θα κάμουν το πᾶν γιά να
τὸν εμποδίσουν να μιλήσει... 'Αλλ' εγώ δεν
ξέρω τίποτα, ούτε κατηγορώ κανένα.

— Θα φωνάξῃ άμέσως εδώ το Βαλουά
και τὸν Μαρινύ και τότε θα δοῦμε, είπε ο
βασιλιάς.

— Δε θα δοῦμε τίποτα, απάντησε ο Μπι-
γκόρν. Γιάτί θ' απαντήσουν κι' οι δυο με
σεβασμό, ότι δεν ξέρουν γιά ποιο πράγμα
τους μιλάει ο βασιλιάς και θα έπιμείνουν
στην άρνησι τους... Πᾶς τότε ο βασιλιάς
θα τους αποδείξει πως λένε ψέμματα;... Ση-
μειώστε, Μεγαλειότητα, ότι εγώ δεν ξέρω τι-
ποτα. Μπορώ, όμως, να κάμω το βασιλιά να
μάθῃ τα πάντα... 'Αλλ' αν ο βασιλιάς με
φέρη αντιμέτωπο μ' αυτούς τους δυο ισχυ-
ρους άρχοντες, δε θα βγῶ ζωντανός από τα
χέρια τους και τότε δε θα μάθετε τίποτα...
Χί!... Χάν!... Είμαι ο πιο δυστυχισμένος
άνθρωπος του κόσμου!... Χί-Χάν!

— Πᾶσε τα γκαρίσματά σου, που δεν έ-
χουν θέσι εδώ! φώναξε ο βασιλιάς.

— 'Ο Μπιγκόρν ξαναγίανε σοδορός.

— 'Εχετε δίκιο, είπε. Είμαι, Μεγαλειό-
τατε, ο ταπεινότερος από τὸν υἱό του άδανό-
του. 'Ο μοναδικός μου προορισμός είναι να
σας διασκεδάσω. Κι' ωστόσο, μπορώ να σας
προσφέρω πολυτίμες υπηρεσίες. Δεν ξέρω το
μυστικό, που μου ζητάτε. Μπορώ, όμως, να
σας κάμω να το μάθετε. Γιά να φτάσωμε σ'
αυτό το αποτέλεσμα, χρειάζεται πονηριά...
Το ξέρω πως αυτή ή λέξι γυπιάει άσχημα
στ' αυτή σας. 'Αλλά τὸς ανθρώπους, που
προδίδουν το βασιλιά τους, πρέπει να τους
χτυπήσωμε με τα ίδια όπλα... Αυτός είναι
ο μόνος τρόπος γιά να τους νικήσωμε. Κι'
δοκίμωσι πᾶς θα τὸν νικήσωμε αν ο βα-
σιλιάς θελήσει να μ' άκούσει.

— Πέρασε έτσι πάνω από ώρα.

Καί, ξαφνικά, μία αδύνατη λάμψη άπλώ-
θηκε μέσα στο δωμάτιο. 'Η λάμψη αυτή δυ-
νάμωμε ολοένα... Στην αντίθετη γωνία από
εκείνη όπου βρισκόταν ο Μαλέγκρ κι' ή Ζιλ-
μπέρτη, σχηματίσθηκε ένας μεγάλος λαμπε-
ρός κύκλος...

— 'Η Ζιλμπέρτη σηκώθηκε τότε, πήγε στο
μέρος όπου βρισκόταν αυτός ο κύκλος, και
κτύπησε.

— Είναι όπως τὸ φανταζόμουν, είπε. 'Η
σελήνη βρίσκεται πάνω από τα κεφάλια μας
και φωτίζει όλο το έσωτερικό της καμινά-
δας.

— 'Ετσι, άραγε, άκούσε μία δυνατή φωνή
πίσω του.

— 'Αλτ!

Την ίδια στιγμή, βρέθηκε περικυκλωμένος
από κάμποσους τοξότες, που, χωρίς πολλές
διατυπώσεις, του έδεσαν τα χέρια στη ράχη.
— 'Ακολουθήσε μας, του είπε ο υπάξιω-
ματικός, που διοικούσε το μικρό απόσπασ-
μα.

— Πού θέλετε να σας ακολουθήσω, καλέ
μου κύριε; ρώτησε ο Μπιγκόρν, με το πιο
εύγενικό ύφος του κόσμου.

— Περισπάτα και θα δής, απάντησε ο ύ-
παξιωματικός.

— Είμαι πρόθυμος να σας ακολουθήσω,
απάντησε ο Μπιγκόρν. Θάβελω, όμως, να μου
πείτε σε ποιο μέρος, γιατί αν με πάτε εκεί
που ξέρω εγώ, θα εισπράττει είκοσι, πενήν
τα, μπορεί κι' εκατό σκούδα.

πατα και σταθηκε μπροστα του βιβρινα. Οι δυο δεικτες του ρολογιου ηταν τωρα ενωμενοι, κι η σκια του μολυβιου προσθετε φαινομενικα ενα τεταρτο στην πραγματικη ωρα.

Είναι οργανωμένα σαν τα τσούκαρα για αθρώπους. Έχει το χειρουργείο του τα άκτινοσκοπικά του μηχανήματα. Έχει εργαστήριο, κλπ... Κάθε φτερόστοκο άστροστος έχει το δικό του

'Ιδρύθηκε στη Βόρειο Ιταλία ένα νοσοκομείο για καναρίνια.
 Είναι οργανωμένο σαν τα νοσοκομεία για άθώπους. "Έχει το
 χειρουργείο του τα άκτινολογικά του μηχανήματα, έ
 εργαστήριο, κλπ... Κάθε φτερωτός άσματος έχει το δικό του
 κλουβί, που απολυμαίνεται μ α φορά την ημέρα.

— Έλα, πάμε, βρέ κορίτσι μου!...

—“Ολα πληρωμένα, ταξίδι, ξενοδοχείο, σκί, άπόψη καί κλινική!...

τολμᾶς νάχης καὶ φαρμακεῖο ἐν μέ-
σαις Ἀθήναις καὶ δὲν τὸ κλείνεις γιὰ
νὰ πουλᾶς τουλοῦμπες καὶ σάμαλι. Για-
τί, κατὰ τὴ γνώμη σου, τὸ ἴδιο εἶναι,

Ο ΕΡΩΤΑΣ παχαίνει!

Μία νέα επαναστατική θεωρία των Γερμανών ψυχιατρών

«ΤΗΝ Ελευθερία του Έρωτα!» Πόσες φορές δεν ακούμε τη φράση αυτή να λέγεται, με περισσότερη ή λιγότερη κακοντοχρεία, για να πείσει, που χάσανε απίστευτα αρκετά κιλά και που τις υποκρίνονταν πως ένα ζώο από αίσθημα δεν είναι έντελως άσχετο με το ξαφνικό αδυνάτισμά τους.

Ωστόσο, μία τέτοια παρατήρηση δεν οφείλεται παρά σε καθιερωμένη πλάνη, που έρχονται τώρα να την ανατρέψουν, με τις νέες επιστημονικές παρατηρήσεις τους, οι Γερμανοί ψυχίατροι: «Υπάρχουν μερικές φορές, λένε, που ο Έρωτας πραγματικά αδυνατίζει. Πολύ συνήθως, όμως, είναι οι περιπτώσεις, που οδηγεί στο έντελως αντίθετο αποτέλεσμα: Στο να παχαίνουν οι έρωτευμένοι!

Ψυχικά, και στις δύο περιπτώσεις, της απότομης αύξησης ή της απότομης πτώσεως του πάχους, ο παχύνει δεν είναι ένας ευτυχισμένος και ολοκληρωμένος Έρωτας, αλλά ένας Έρωτας αντικανονικός ή που συνιστάει σοβαρά ελλείμματα και αντιδράσεις από τους τρίτους. Τότε, αν η έρωτική θλίψη συμβεί να έχει σαν αντίκτυπο το ένα κομμάτι ή δρεξί το άλλο έρωτευμένο το αποτέλεσμα, εννοείται, είναι η αδυναμία του σώμα, που δεν τρέφεται επαρκώς. Όμως, αυτό συμβαίνει πολύ σπανιότερα απ' ό,τι θέλουμε να πιστεύουμε — διαβεβαιώνουν οι Γερμανοί ψυχίατροι. Όπως από τα στατιστικά δεδομένα διαπιστώνεται, πολύ λίγες φορές ένας άτυχος Έρωτας προκαλεί μία τόσο «επλη» αντίδραση. Συνήθως, προκαλεί πολύ πιο σύνθετες αντιδράσεις και τότε το αποτέλεσμα είναι το αντίστροφο: η παχυσαρκία.

Συγκεκριμένα, η ψυχική αναταραχή, που δημιουργεί ένα αισθηματικό δράμα, προκαλεί μία γενική αναστάτωση στον οργανισμό, που κυδερνείται πια από γενεαλογικά κέντρα άδικα να ε-πιστημονούν με ακρίβεια τις ανάγκες του και να δώσουν τις σωστές οδηγίες. Ανάμεσα στις άλλες εκδηλώσεις της καθολικής αυτής αναστάτωσης του οργανισμού, παρατηρείται και μία διαταραχή της λειτουργίας του ήπατος και της χοληδόχου κύστεως. Η περιεχόμενη στο αίμα ποσότητα χοληστερόλης αυξάνεται τότε και οι λιπαρές ουσίες των τροφών, που η χοληστερόλη τις διαλύει και τις καθιστά αφομοιώσιμες από τον οργανισμό, μένουν αναφομοιωμένες, με άμεσο αποτέλεσμα την αύξηση του πάχους.

«Ο οργανισμός ενός έρωτευμένου — τονίζει οι Γερμανοί ψυχίατροι — Κάρλ Χοχενλάντερ — είναι απλόστατος, ένας οργανισμός, που οι καύσεις του δεν συντελούνται κανονικά!»

Ανάμεσα σε πολλές άλλες χαρακτηριστικές περιπτώσεις, που αποδεικνύουν πως ένας άτυχος έρωτευμένος δεν αδυνατίζει, κατά κανόνα, αλλά παχαίνει, ο γενεαλογικός τύπος ανήκει στην εξαιρετικά ένδοξη μιάς νέας κοπέλας, της «Ελγκας Ρ...» 19 ετών, από το Μόναχο, που, μέσα σε μερικούς μήνες, άφησαν τόσο πολύ τα κιλά της, ώστε να γίνει πέρασ άσχημα από το πάχος. Οι νομείς της άποψης αν σε σημείο ώστε να φοβήθουν κάποια διαταραχή των αδένων και κάλεσαν έναν ειδικό γιατρό.

Αυτός, όμως, μόλις την εξέτασε, διαπίστωσε πως το απότομο πάχος της νέας οφειλόταν σε α-τία έντελως άσχετη με τη δική του αρμοδιότητα.

— Νομίζω, σόστησε στους γονείς της, πως θα ήταν καλύτερα να καλέσετε έναν ψυχίατρο.

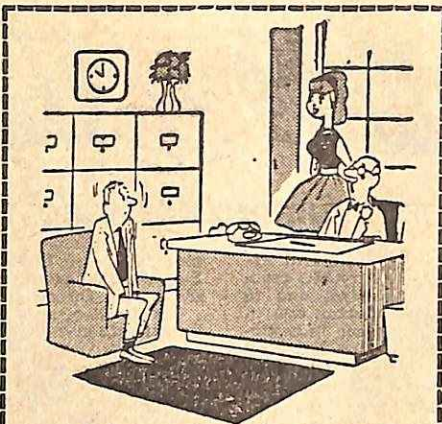
Ο ψυχίατρος εξέτασε την «Ελγκα» και τη ρώτησε αν είχε κανένα πρόσφατο αίσθημα και δεν άρχισε να μάζει εκείνο, που στάθηκε η εξήγηση του μυστηρίου: «Ακριβώς την εποχή, που άρχισε να παχαίνει, η «Ελγκα» είχε έρθει σε σύγκρουση με τους γονείς της, επειδή την έμπόδιζαν να παντρευτεί το νέο που αγαπούσε και προσπαθούσαν να της έπιθάλουν ένα γάμο συμφέροντος. Υποχωρώντας, η «Ελγκα» δέχθηκε τις σκέψεις της η «Ελγκα» το νέο και δεν εξακολούθησε ποτέ σε κανένα για το άτυχο αίσθημά της. Όλοι πίστευαν πως τον είχε πιάσει βεγγάζει. Μία τα κιλά, που ανέβαιναν εξακο-λουθητικά παραμορφώνοντας την κομψότητά άλλο-τε κοπέλας, προδύσανε τον καταπιεσμένο Έρωτα, που αγωνιζόταν μάταια να τον κρύψει!

Η περίπτωση της «Ελγκας» — διαβεβαιώνουν οι Γερμανοί ψυχίατροι — δεν είναι η μοναδική. Σε άπειρες περιπτώσεις ακόμη ένα αισθηματικό δρά-μα παχαίνει το θύμα του αντί να το αδυνατίζει. Καλά, λοιπόν, θα κάνουν — προσθέτουν με χιού-μορ — όσοι διατιολόγοι συμβουλεύουν τις γυναί-κες τι πρέπει να μην τρών για να αδυνατίσουν, να μην παραλείπουν να προσθέτουν:

— Και, προπαντός, κυρίες μου, όχι Έρωτες!

Έχασε το στοίχημα

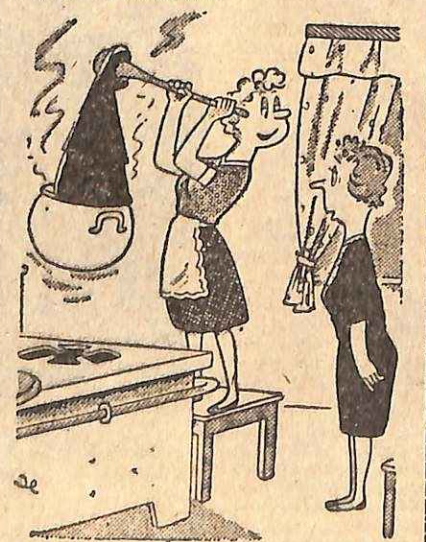
Μία γερμανική οικογένεια έχασε ένα στοίχημα 300.000 φράγκων (24.000 περίπου δραχμών), γιατί, αντί για ένα μήνα, δεν κατάφερε να ζήσει σ' ένα γαλλικό πύργο του 7ου αιώνα, χωρίς καμιά από τις σύγχρονες ανέσεις, παραπάνω από πέντε ημέρες.

— Θέλω να μαθω πρὶν απ' όλα, ήρθατε για αύξηση ή για να ζητήσετε το χέρι της κόρης μου;

— Κι' αυτό το λες εσύ φίλε με ευχάριστο τέλος;...

— Είδες επιτυχία που έχει το ξιλέ μου;

Ο νάνος κινητήρας ΜΕ ΤΗ ΓΙΓΑΝΤΙΑ ΔΥΝΑΜΙ

Η επαναστατική εφεύρεση του Γερμανού Φέλιξ Βάνκελ, που ο' αλλαξή τη μορφή του αυτοκινήτου

Ο ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ τεχνικός κόσμος έχει ανα-στατώσει από μία καινούργια εφεύρεση, που, αν τελικά δικαιωθεί — πράγμα αναμενόμενο ως θέσαιο, άλλωστε — τις προσδοκίες που εμπνέει, θα αποτελέσει τη μεγαλύτερη ως τώρα διεθνή επανάσταση στα μέσα μεταφοράς!

Η εφεύρεση αυτή οφείλεται στο Γερμανό μηχανικό Φέλιξ Βάνκελ, διάσημο κιάλας στη χώρα του, και αποτελεί την ανέλπιστη πραγματοποίη-ση μιάς «εξαιρέτης», που μάταια την καταδίωκαν, από χρόνια, οι τεχνικοί όλου του κόσμου: «Ο Βάνκελ κατάφερε επιτέλους να δημιουργήσει το «νάνο κινητήρα με τη γιγαντιαία δύναμη», κατά την χαρακτηριστική έκφραση που χρησιμοποιεί ένα γερμανικό περιοδικό.

Τον επαναστατικό αυτό κινητήρα, που ο εφευ-ρέτης του τον ονομάζει «Ντρεκόλμπενμωτορ» — δηλαδή: «κινητήρα με περιστρεφόμενο έμβολο», όπως θα μπορούσαμε να το αποδώσουμε στη γλώσσα μας — είναι μεθ' οι «νάνο» και παιδί να τον κρατήσει στις φοιτήσεις του. Το βάρος του είναι μόλις 11 κιλά, ο κύκλος του 125 κυβικά εκατοστέρια και παράγει ισχύ 29 ίππων με 14.000 στροφές το λεπτό.

Αλλά, για να αντιληφθούμε καθαρώτερα ποιά τεχνική επαναστάση αποτελεί αυτός ο κινητή-ρας, ως τον συγκρίνουμε με τον οικονομικότερο από τους γνωστούς, τον κινητήρα του «Φολκσβά-γκεν», με τον οποίο, άλλωστε, έχει την ίδια ισχύ. Ο κινητήρας, λοιπόν, του «Φολκσβάγκεν» ζυγίζει 50 κιλά — το πενταπλάσιο σχεδόν από τον κινητήρα του Φέλιξ Βάνκελ — και η διαμέ-τρος του σπάνει τα 75 εκατοστά, έναντι 25 του καινούργιου κινητήρα.

Τα πλεονεκτήματα, όμως, του κινητήρα με το περιστρεφόμενο έμβολο, που κάνουν τους Γερ-μανούς τεχνικούς να τον χαρακτηρίζουν σαν την μεγαλύτερη εφεύρεση του χρόνου που πέρασε, δεν εξαντλούνται στα συμπεράσματα, που εξαί-νουν αυτόματα από αυτή την σύγκριση. Ο κι-νητήρας του Βάνκελ είναι επίσης φθηνότερος στην κατασκευή του από τους άλλους και οικονομι-κότερος στη χρήση. Όπως διαπιστώθηκε από τα πειράματα, που έγιναν, αποδίδει εξ ίσου καλά με την χειρότερη βενζίνη, που υπάρχει στην ά-γορά και που περιέχει 40 οκτάνα έναντι 84, που περιέχει η καλή βενζίνη, με την οποία έ-πιβάλλεται να τροφοδοτούνται οι συνηθισμένοι κινητήρες.

Ωστόσο, το κυριώτερο πλεονέκτημά του μέ-νει πάντα η πολύτιμη οικονομία του χώρου, που εξασφαλίζει. Δεν είναι, θέσαιο, δύσκολο να κα-ταλάβουμε τι σημαίνει, για τον κατασκευαστή αυτοκινήτων, αυτή η «εξαιρετική» οικονομία του χώρου, που το εξασφαλίζει ο «νάνος» κινητή-ρας. Αυτό δεν είναι μόνο μία σωτηρία επανά-στασι για τα αυτοκίνητα κούρσας, όπου γίνε-ται αγώνας για να αποφευχθεί έστω κι' ένα γραμμάριο βάρους παραπάνω, μα και για τα συνηθισμένα αυτοκίνητα, όπου ο χώρος, που κα-ταλάμβανε ως τώρα ο κινητήρας, θα μείνει ε-λεύθερος, για να χρησιμοποιηθεί για τους επι-βάτες και τις αποσκευές. Οδοιπορικό, θα πάλει υπάρχη χώρος για κινητήρα, γιατί ένας τό-σο μικρός κινητήρας θα μπορεί να τοποθετηθεί ο-πουδήποτε, χωρίς να ματαιωθεί καν η παρω-σία του!

Έτσι, όπως θεωρείται σαν βέσαιο από τους γερμανικούς τεχνικούς κύκλους, ο «κινητήρας με το περιστρεφόμενο έμβολο» θα γεννήσει σύντομα την ανάγκη της επαναστατικής αλλαγής της μορφής των αυτοκινήτων με άμεση συνέπεια και την πτώση των κόστους τους. Ένα τετραθέσιο λ.χ. αυτοκίνητο θα μπορεί να είναι αρκετά μικρότερο από τα σημερινά, χωρίς να είναι λι-γότερο άνετο, με αποτέλεσμα να στοιχίζει, και να πουλιέται, φτηνότερα.

Αλλά η επαναστατική μεταβολή, που θα επι-φέρει ο κινητήρας του Φέλιξ Βάνκελ, δε θα πε-ριοριστεί μόνο στο αυτοκίνητο. Ο κινητήρας αυτός — γράφουν τα γερμανικά φύλλα — θα μπο-ρεί επίσης να χρησιμοποιηθεί και σε άλλους το-μείς, όπου ο παραγοντας του χώρου παίζει τον ίδιο, αν όχι ακόμη σημαντικότερο ρόλο, και συγκεκριμένα στην βενζινοκίνητο και στο ελικο-πτερο. Χάρη στον κινητήρα αυτό, θα θαλάσσια σπόρ θα ελικάκευτον, με τις πανάλαφρες και ασύγκριτα οικονομικότερες βενζινοκίνητες, που θα κατασκευαστούν, ενώ το ελικοπτερο, που, απέναντι στα τεράστια πλεονεκτήματά του, δεν παρουσιάζει παρά μόνο το μειονέκτημα του πε-ριωρισμένου χώρου για επιβάτες, θα γίνει ένα από τα πιο διαδεδομένα μεταφορικά μέσα.

Για την ώρα, ο νέος κινητήρας θα χρησιμο-ποιηθεί σε όρισιμα από τα καινούργια αυτοκί-νητα, που θα δοθούν από τα γερμανικά εργοστά-σια το 1960. Και, από την επιτυχία του, θα κριθούν οι άλλες, που θα πρέπει να γίνουν στη μορφή των αυτοκινήτων, καθώς και η χρη-σιμοποίησή του στα διάφορα άλλα μέσα μετα-φοράς.

ΕΙΝΑΙ ασφαλώς έξοχο πράγ-μα να γράφει κανείς για να διασκεδάσει το κοινό. Αλ-λά πόσο πιο ευγενικό είναι, να γράφει για να το ωφέληση! Η σκέψη ότι μπορεί να ανακουφι-στούν άνθρωποι, διαβάζοντας τον τρόπο με τον οποίο θερα-πείτκα από το συνάχι μου, μ' έκανε να γράψω όσα θα διαβή-σετε παρακάτω. Και είμαι βέ-βαιος ότι όλοι θα τα εκτιμή-σουν δεόντως.

Κρυολόγησα κατά τη διάρ-κεια μιάς πυρκαϊάς, εξ αιτίας της εξαιρετικής δραστηριότη-τος που έδειξα, προσπαθώντας να φανώ χρήσιμος για την κα-τάσβεσί της.

Μόλις άρχισα να σφαιρίζω-μαι, ένας φίλος με συμβούλεψε να κάνω ένα ζεστό ποδόλουτρο και να πέσω στο κρεβάτι. Λί-γο πιο ύστερα, ένας άλλος φί-λος με συμβούλεψε να σηκωθώ άμέσως απ' το κρεβάτι και να κάνω ένα ψυχρό ντους! «Ετσι και έκανα. Δεν είχε περάσει, όμως, ούτε μία ώρα, όταν τρί-τος φίλος με βεβαίωσε ότι τα γιατροσόφια των δυο φίλων μου ήταν... κουρασφέαλα! «Αν ήθε-λα να γλυτώσω απ' το συνάχι που με βασάνει, έπρεπε να πιά μονορούμι δυο ποτήρια ζε-στό αλατισμένο νερό. Έπειδή είχα πάει πολύ, δίστασα. Αλ-λά η επιμονή του φίλου μου με έκανε να ξεπεράσω τους διστα-γμούς μου. Τα ποτήρια με δυο πο-τήρια και... πήγα να τα τινά-ξω, χωρίς φυσικά να μου φύγη το συνάχι!

Όταν η θύελλα που ξεπό-λύθηκε στο στομάχι μου κόπη-σε, άρχισα να αγοράζω μαντή-λια. «Ήταν το μόνο φάρμακο για να κατευνάζω το συνάχι μου, σκουπίζοντας συνεχώς τη μύτη μου.

Αυτό κράτησε ως τη στιγμή που συνάντησα στο δρόμο μία γνωστή μου καλή κυρία, που έρχόταν απ' το χωριό της. Κα-τοικούσε μόνιμα σ' ένα μικρό χωριουδάκι, που ποτέ δεν είχε πληρώσει το δόκι του γιατρού. Για τον λόγο αυτό, ήξερε άπει-ρα φάρμακα δικής της εμπνεύ-σεως που θεραπεύαν όχι μόνο το συνάχι, αλλά και όλες τις άρρωστιες που δεν χρειάζονται χειρουργικές επεμβάσεις. Έδω-σα πίστι στην πείρα της, γιατί η γνωστή μου καλή κυρία, ή-ταν περισσότερο από εκατό χρόνων.

Εφτάξε ένα μίγμα από πο-τά και χυμούς βοτάνων και μου είπε να παίρνω ένα γεμάτο πο-τήρι του νερού κάθε μία ώρα. Πήρα μόνο μία δόσι. Αλλά ή-ταν αρκετή για να με κάνει να ξεχάσω κάθε ήθικη αρχή. Μέσα σε ελάχιστη ώρα ζήτησαν μέ-σα μου, όλα τα διαστραμμένα ένστικτα που έχει κάθε άνθρω-πος μέσα του. Κάτω από την φοβερή επίδραση του φαρμάκου της γνωστής μου καλής κυρίας, ο έγκέφαλός μου συνέλαβε άρι-στολογηματικά εγρήματα, που εύτυχώς τα χέρια μου στάθη-καν άδικα να τα εκτελέσουν. Φάνει να σάς πω, ότι με είχε καταλάβει η έμμονη ιδέα να κάνω διάρρηξη, στο... νεκροτα-φείο! Αλλά το καλό ήταν ότι η κάθε δόσι του φαρμάκου, έ-ρεθιζε τον έγκέφαλο ελάχιστη ώρα. Κι' επειδή έγω πήρα μό-νο μία δόσι, τη γλυτώσα φτη-νά, για να δοκιμάσω νέα φάρ-μακα που κατάφεραν το εξής σημαντικό: Κατέβαλαν το κρύο από το κεφάλι στο στήθος.

Αρχισα να βήχω τριμερά και η φωνή μου έγινε τόσο βα-ρεία, που μιλούσα σε τόνο...

ΠΩΣ ΓΙΑΤΡΕΨΑ ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ ΜΟΥ

Κεραυνού! Καταλαβαίνετε, ότι δεν έπρεπε να κάτσω με σταυ-ρωμένα τα χέρια. Κάτι έπρεπε να κάνω, αν όχι για να γλυτώ-σω από το κρυολόγημα, τουλά-χιστον για να άποκτήσω τη φωνή μου. Δεν ακούστηκε ποτέ, άνθρωπος να μιλάει σαν... κε-ραυνός!

Γνωστοί και φίλοι έσπευσαν να μου ανακοινώσουν τα για-τροσόφια τους. Ήπια στην άρ-χή ένα κιλό τζίν. Αποτέλεσμα μηδέν! Το έδιπλωσάσα με την προτροπή του φίλου μου που μου έδωσε την... συνταγή, αλ-λά και πάλι τίποτα! Αντιθέτως η φωνή μου έγινε τώρα σαν... κεραυνός που πέφτει στη γη!

Άλλος φίλος μου συνέθεσε το, ούισκυ. Αλλά όχι σκέτο. Ούισκυ με κρεμμυδόζουμο! Με-τά τη δεύτερη δόσι που ρούφη-ξα, έπαθα το εξής δυσάρεστο: Έκτος από τη φωνή μου που εξακολουθούσε πάντα να είναι όμοια με όρουμαγδό κεραυνού, άρχισε και η αναπνοή μου να ακούγεται σαν θορυβώδες τα-ροχαλπό! Δε μπορούσα πια, όχι να μιλήσω, αλλά ούτε να σταθώ με κλειστό το στόμα σε κύκλο πολιτισμένων ανθρώπων!

Όσπου να γιατρευτώ έπρε-πε να εγκαταλείψω την πόλη και τους ανθρώπους της. Εύτυ-χώς, ο φίλος μου, ο δημοσιο-γράφος Ούιλσον, δέχτηκε να μου κάνει συντροφιά για να μη ταξιδέψω μόνος μου. Θα πη-γαίναμε στη λίμνη Μπίγκλερ.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ

Ο 'Αρθμ 'Αρατουιάν, ένα Γάλλος αρμενικής καταγωγής, έκα-νε μία ανακάλυψη για την οποία ενδιαφέρθηκαν άμέσως οι χρο-σχοί όλου του κόσμου. Πρόκειται για μία νέα επεξεργασία του χρυσού την οποία ο εφευρέτης ονόμασε Β.Η.4 και η οποία προσ-δίδει στο πολυτιμο μέταλλο μία πολύ μεγαλύτερη λάμψη και αν-τοχή. Όπως δήλωσε ο κ. 'Αρατουιάν, η εφεύρεσή του δεν είναι τυχαία, αλλά προϊόν μελετών, που άρχισε από τριετίας στη σο-φίτα του σπιτιού του στο Παρίσι.

να με τυλίγν μ' αυτό! Τα κόκ-καλα μου πάγωσαν ως το με-δούλι, η καρδιά μου άρχισε να χτυπά χωρίς ρυθμό. Ήταν φα-νερό πως έπρόκειτο να πεθάνω!

Δυστυχώς έζησα! Κι' έγω και τό... συνάχι μου, στο πεί-σμα της καλής γριούλας που μου όρκιζόταν ότι πρώτη φορά το «φάρμακό» της δεν έφερε ά-ποτελέσματα! Μου συνέστησε, όμως, ένα άλλο φάρμακο, που όπωσδήποτε θα με θεραπεύε. Μου είπε να βάλω στο στήθος μου κατάρσακα, ένα κατάρσα-μα από μουστάρδα! Το ετοι-μασα και το άκούμπισα δίπλα μου στο κομοδίνο, για να το χρησιμοποιήσω τα μεσάνυχτα. Έτσι μου είχε πη η καλή γριούλα. Έπρεπε να ζεσταθώ πρώτα καλά στο κρεβάτι μου. Δυστυχώς, όμως, με πήρε ο ύ-πνος και συνέβη το εξής κατα-πληκτικό. Το κατάρσαμα τό... έφαγε ο Ούιλσκυ που ήρθε πια-μένος λίγο πριν από τα μεσα-νυχτα στο κοινό μας δωμάτιο για να κοιμηθ!

Φανταστήτε τη θέσι μου, δ-ταν την άλλη μέρα πρωί-πρωί η καλή γριούλα ήθε να με ρω-τήση αν ήμουν καλλίτερα. Τί να της πω; Την έβεβαίωσα πως ήμουν πολύ καλλίτερα και το ή-διο πρωί με τον Ούιλσκυ που αισθανόταν μία περίεργη καού-ρα στο στομάχι, φύγαμε για να γυρίσουμε στα σπίτια μας.

Η υποδοχή που μου έκαναν οι δικόι μου ήταν χωρίς προη-γούμενο. Από όθμες που είχαν φτάσει ως τα αυτιά τους, ήταν βέβαιοι πως είχα πεθάνει! Γι' αυτό κανείς τους δε το θεώρη-σε άτυχια που γύρισα... μαζί με το συνάχι μου! Και να σάς πω την αλήθεια: Κι' έγω δεν ήμουν δυσχεστήμενος. Καλλί-τερα που είχα ένα συναχάκι, παρά να βρισκόμουν έξπλα στο νεκροταφείο! Γιατί, δηλαδή, δύσκολο τόχατε να είχα τινά-ξει τα πέταλα; Λίγοι είναι οι συνάνθρωποι μας που έγκατε-λειψαν τα έγκόσμία από ένα συναχάκι πολύ ελαφρότερο από το δικό μου; Έτσι το σκέφτη-κα το πράγμα κι' από έκείνη την ημέρα έπαψα να ένδιασ-τωμαι για το συνάχι μου. με ά-ποτέλεσμα να το ξεχάσω ως σήμερα που γράφω τις γιστι-μές αυτές. (Έχουν περάσει 64 χρόνια από τότε).

MARK TOYAIN

©©

Τους έσωσε ο «Βασιλιάς» «Ηλίας»

Στην Καναδά, δύο εμβρόδερμοι άδελφίσκοι μπροστά στο δικαστή-ριο γιατί κυνηγούσαν αλιεργασιές σε απαγορευμένη εποχή. Αλλά ο συνη-γορός τους επέτυχε την αλλαγή τους, επικαλούμενος ένα νόμο του βασιλιά της Γαλλίας Λουδοβίκου 14ου, που επέτρεπε στους έμβρόδερ-μους του Καναδά να κυνηγούν σ' ο-ποιαδήποτε εποχή. Παρά το γεγονός ότι ο Καναδάς δε βρίσκεται πια κάτω από την κυριαρχία της Γαλλίας, ο ά-πο την κυριαρχία της Γαλλίας, η-ποτέ, γιατί κανείς δε σκέφτηκε να τον καταργήσει. Από την εποχή της έκ-δόσεως του (1689) έχουν περάσει ως τώρα 270 χρόνια!

«Ευνηστήστε με στον τάδε σταθμό...»

Οι επιβάτες των αμερικανικών τρελινών, μαζί με τα εισιτήριά τους, παίρνουν και μικρές καρτέλλες με τις λέξεις: «Παρακαλώ, ευνηστή-στε με στον τάδε σταθμό». Τις συμπλη-ρώνουν κατόπιν, τις καρτώνουν στο στήθος τους και κοιμούνται μ' όλη τους την ήρεμια, ενώ τρέχει το τρένο. Οι υπάλληλοι θα τους ευ-νητήσουν στο σταθμό που θέλουν να κατεβούν.

Οι πεταλούδες ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΟΥΝ

Πτήσεις χιλιάδων μιλίων
χωρίς σταθμό

Εμείς μπορούμε να μιλήσουμε οι πεταλούδες. "Αν όμως μπορούσαν, θα είχαν όλο το δικαίωμα να μας πουν με περιφρόνηση: «Παρά τον άνθρωπο! Καυχώσθε γιατί στείλατε ένα πύραυλο στη Σελήνη... Και τι μ' αυτό; Μηπως κάνατε με τις δικές σας δυνάμεις αυτό το ταξίδι; Άλλωστε και μόνο ανάψατε μικρούς τόνους εκρηκτικής ουσίας. Ένω έμεις... Αντί να κοροϊεύεστε για το Λούντ και το Σπούτνικ σας, κυττάζετε τι μπορούν να κάνουν τα έντομα!»

Κι οι πεταλούδες μπορούν πραγματικά να κάνουν άπιστευτα πράγματα.

Ενώ τ'είδουμε μ' ένα αγγλικό πλοίο στη μέση του Ατλαντικού, ένας φυσιοδίφης είδε με κατάπληξη ένα αμύητος πεταλούδες του είδους «Χρωματιστές Κυρίες» που πετούσαν χαμηλά. Κι όμως η πλησιέστερη ξηρά άπαιχε πάνω από 1000 μίλια!

Ξέροντας λοιπόν πως οι πεταλούδες πετάνε με ταχύτητα μικρότερη από 6 μίλια την ώρα, ο φυσιοδίφης υπολόγισε ότι η πτήση τους είχε αρχίσει πριν από μία βδομάδα περίπου, κι ότι θα διαρκούσε άλλο τόσο, χωρίς να κάνουν τον παραμικρό σταθμό για να ξεκουραστούν.

Μη φαντασθήτε δε ότι τις βοηθούσαν τα ρεύματα του αέρα... Απεναντίας μάλιστα, όταν τις συνάντησε ο φυσιοδίφης είχαν αντίθετο τον άνεμο!

Ενώ τα κατευθυνόμενα βλήματα και οι πύραυλοι έχουν τόσο πολυπλοκή κατασκευή, η πεταλούδα έχει ένα απλούστατο όργανιο. Κι όμως κάνει τόσο μακρινά ταξίδια, μόνο με τις δικές της δυνάμεις. Η ενέργεια που καταναλώνει γι' αυτό προέρχεται απ' το άπλομα του λίπους της, που φτάνει συχνά τα 60% του συνολικού βάρους του σώματός της.

Όσο για την κατεύθυνση της, τη βρίσκει αλάφια, χωρίς σε μία μυστηριώδη «πυξίδα» που έχει στο σώμα της. Τέτοιες «πυξίδες» έχουν και τα πουλιά, οι νυχτερίδες, οι ακοίδες κλπ. Οι επιστήμονες δεν έχουν εξακριβώσει ακόμη τον είδος του, φαίνεται πάντως ότι την ημέρα επηρεάζονται απ' τον ήλιο και τη νύχτα από το αστέρι.

Όταν ένα ψυλό σπύρι, ένας λόφος ή ένα βουνό τους φράξει το δρόμο, οι πεταλούδες ή ψοφάνε ή προσπαθώντας να το υπερβούν, ή κάνουν το γύρο του και συνεχίζουν ύστερα το ταξίδι τους.

Τα δροσολόγια που ακολουθούν, είναι άπλοτα καθαρισμένα, με μεθυστική αίσθηση. Άλλα κι ό μεθυστική που κάνουν αυτά τα ταξίδια τους, είναι πάντα ο ίδιος, σε άπλομένη εποχή του έτους. Έχει δε αποβιγθί ότι δεν αλλάζει καθόλου η διαδρομή τους κάθε χρόνο, μολονότι σε πολλά είδη οι περσινές πεταλούδες έχουν ψοφήσει πάντα κι έχουν πάρει τη θέση τους καινούργιες, που δεν έχουν ακόμη ξαναταξιδέψει.

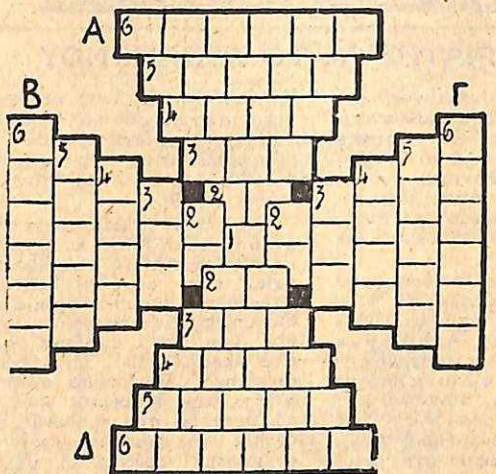
Οι «Χρωματιστές Κυρίες» π.χ. ξεκινούν πάντα την άνοιξη απ' τον Ισημερινό και ξαναγυρίζουν εκεί το φθινόπωρο. Έχουν παρατηρηθεί σμήνη από εκατοντάδες εκατομμυρίων πέτινες πεταλούδες, που απλώνονταν σε έκταση 100 μιλίων και πάνω.

Τα θύματα που έχουν, στις μακρινές αυτές πτήσεις, είναι άμετρα. Πράγματι, οι πεταλούδες έχουν πολλούς εχθρούς, ιδίως πουλιά και άλλα έντομα, σαρκοφάγα, που παρακολουθούν τα σμήνη τους και τα αποδεκατίζουν. Άστος, είναι τόσο τερπνός ο φθινοπωρινός τους, ώστε δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος για τη διατήρησή του είδους. Ένα σμήνος που παρατηρήσει κάποιος γυρνάει «Αμερικανός φυσιοδίφης, υπολογίστηκε απ' τον ίδιο ότι αποτελείται από 1 διακατομμύριο πεταλούδες το λιγότερο!

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τετραπλή πυραμίδα

Ξεκινώντας από το κέντρο του σχεδίου, όπου θα τοποθετήσετε ένα φωνήν, θα συμπληρώσετε ακολουθώντας την τετραπλή αυτή πυραμίδα προς τις τέσσερες κατευθύνσεις Α, Β, Γ και Δ, με λέξεις των οποίων σας δίνουμε κατωτέρω τις σημασίες. Η κάθε λέξη

Θ' αποτελείται απ' όλα τα γράμματα της προηγούμενης, σὺν ένα καινούργιο. Π. χ. Α, ΙΑ, ΑΤΙ, ΜΑΤΙ κλπ.

ΠΡΟΣ ΤΟ Α

- 1) Νότα.
- 2) Ναυτικό παράγγελμα.
- 3) Χώρα της Ασίας.
- 4) Ένας από τους δώδεκα.
- 5) Άπ' όλους περιφρονήμενος.
- 6) Άπ' όλους περιφρονήμενος.

ΠΡΟΣ ΤΟ Β

- 2) Άρθρο.
- 3) Δύο τέτοια λουλούδια σχηματίζουν πελαγός.
- 4) Ακρωτήριο της Πελοποννήσου.
- 5) Τερματίζει μία έκταση.
- 6) Κάτι ανήθικο.

ΠΡΟΣ ΤΟ Γ

- 2) Αρχή έρωτήσεως.
- 3) Χρονικό επίρρημα (δημοτ.).
- 4) Αρχηγός κράτους.
- 5) Ρωμαίος αυτοκράτωρ.
- 6) Βαθμός ευγένειας.

ΠΡΟΣ ΤΟ Δ

- 2) Σύμφωνον.
- 3) Νούμος και ποταμός της Γαλλίας.
- 4) Χώρα της Ασίας.
- 5) Άνθη.
- 6) Μέρος του πλοίου.

Κινηματογραφικό παιχνίδι

Μεταξύ των τεσσάρων φίλων, που αναφέρονται στην κάθε κατωτέρω ομάδα, υπάρχει κάποιο κοινό σημείο ή χαρακτηριστικό. Αν εισθε φίλος του κινηματογράφου, δε θα δυσκολευθήτε να το ανακαλύψετε.

- 1) «Οργισμένοι λόφοι» — «Το παιδί και το δελφίνι» — «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται» — «Διακοπές στην Ελλάδα».
- 2) «Φαντασία» — «Οι 3 καμπαλλέρες» — «Η Στα τοπούτα» — «Σαλοδοός αμύγος».
- 3) «Γκουαντακανάλ» — «Η γέφυρα του ποταμού Κέας» — «Όσο υπάρχουν άνθρωποι» — «Το γράκι της πράσινης κολάσεως».
- 4) «Ρεθέκας» — «Δεσμός της τλίσγους» — «Υπόθεσις Παραντιάν» — «Εξομολογήσεις».
- 5) «Πώς να παντρευθήτε εκατομμυριούχο» — «Ποτάμι χωρίς επιστροφή» — «Ο πρίγκιψ και η χορεύτρια» — «7 χρόνια φαγούρας».
- 6) «Η μύγα» — «Ο δράκος του μαύρου μουσείου» — «Δοσάκουλας, ο βρυκόλακας των Καρπαθίων» — «Τα έγκληματα της δούδ Μόργκα».
- 7) «Οι 10 έντολες» — «Ο Χιτών» — «Ο Αιγύπτιος» — «Ο άσπρος υλός».
- 8) «Η τελευταία φορά, που είδα το Παρίσι» — «Ο άρσενος Μπρούμπελ» — «Μία θέσι στον ήλιο» — «Όσα δε σβήνουν ο χρόνος».
- 9) «Δόν Ζουάν» — «Ρομπέν των δασών» — «Ο ήλιος ανατέλλει ξανά» — «Αερομαχίες του Δυτικού μετώπου».
- 10) «Βίβα Ζαπάτα» — «Λεωφορείον ο πόθος» — «Ανατολικά της Εδέμ» — «Πανικός στους δρόμους».

Σωστό — Λάθος

Από τις δυο λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ, που συνοδεύουν καθεμία από τις κατωτέρω φράσεις, διαγράψτε εκείνη, που δεν ταίριαζει.

- 1) Ο Ίουλιος Καίσαρ αγαπούσε πολύ τις γα-

τες και είχε πολλές στα ανάκτορά του: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

2) Υπάρχουν ομαρογόνια στο ευρωπαϊκό υπέδαφος: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

3) Το πάχος του ανθρώπινου δέρματος ξεπερνά το ένα χιλιοστό του μέτρου: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

4) Το άδονι τραγουδά και κατά τη νύχτα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

5) Η περιστερική κίνηση της Γης κάνει ένα σημείο, που βρίσκεται ακριβώς στον Ισημερινό, να κινείται με ταχύτητα μεγαλύτερη των 1000 χιλιομέτρων την ώρα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

6) Το πάγκρεας παίζει σπουδαίο ρόλο κατά τη χώνευση: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

7) Ο Τοτότης, έκτος από άστερισμό του Ζωδιακού κύκλου, ήταν κι ένας αρχαίος στρατιώτης: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

8) Μέσα σ' ένα 24ωρο ο άνθρωπος παράγει και καταπίνει πάνω από ένα λίτρο σάλιο: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

9) Υπάρχουν γνήσια περσικά χαλιά, που περισταίνουν εικόνες ανθρώπων και ζώων: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

10) Το αίμα μας χρειάζεται περισσότερο από 1 λεπτό για να κάνει το γύρο όλου σώματος: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

11) Η Ίσλανδία βρίσκεται πλησιέστερα στη Νορβηγία παρά στη Γροιλανδία: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

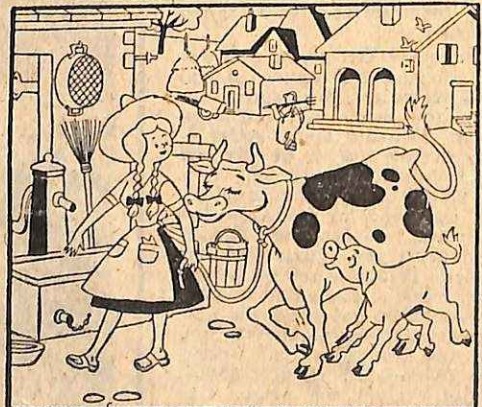
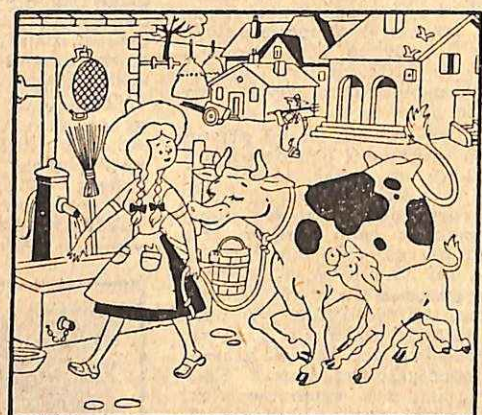
12) Η πρωτεύουσα της Ίσλανδίας Ρεύκιαβικ είναι συγχρόνως και το σπουδαιότερο λιμάνι της νήσου: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Ηλικίες

Ο Λάκης και η Μαίρη γνωστήσαν πριν από 12 χρόνια. Τότε, η ηλικία του Λάκη ήταν η διπλάσια ακριβώς από την ηλικία της Μαίρης. Σήμερα όμως έχουν και οι δύο μαζί 48 χρόνων ζωή και είναι δυο πολύ ευτυχισμένοι σύζυγοι.

Κατά πόσα χρόνια ο Λάκης είναι μεγαλύτερος από τη Μαίρη;

20 μικροδιαφορές

Οι δυο αυτές εικόνες, οι οποίες εκ πρώτης όψεως φαίνονται άπλοτες όμοιες, διαφέρουν μεταξύ τους σε 20 σημεία. Αν θέλετε να κάνετε ένα παιχνίδι παρατηρητικότητας σας, πρέπει μέσα σε 3 λεπτά της ώρας να βρήτε και τις 20 αυτές μικροδιαφορές. Το παιχνίδι γίνεται πιο ενδιαφέρον απ' όσον μέρος σ' αυτό δυο ή και τρεις παίκτες συγχρόνως. Κερδίζει εκείνος, που θα βρει πρώτος και τις 20 μικροδιαφορές, σημειώνοντας τις σ' ένα χαρτί. Η εκείνος που θα βρει τις περισσότερες μέσα στο μικρότερο χρονικό διάστημα.

Οι λύσεις στη σελ. 64

ΠΑΘΟΛΟΓΟΙ

Ρωξάνη: Έφσον η έντιμη του δέρματος σας πληγάζει προς την πραγματικότητα, θα κάμετε χρήση της Lecithin Cream σε συνδυασμό με την Tonic Lotion άμφοτέρων της Lydia P.

Περσέφονη: Δέν πρέπει να έχετε άνησυχίες. Το περιστατικό σας είναι κοινό για όλες τις γυναίκες, κανένας μερικές ένσεις Calcibromine 15 — 20 έμβρυάκια και θα πάτε να σας παρακολουθήσει ένας γυναικολόγος γιατρός.

Μ. Κ. Φ.: Όλα αυτά που μου άσφαιρετε δέν έχουν καμμία σχέση με τη μη τεκνοποίηση. Πρέπει η μέν σύζυγος να έξεταστεί από τόν ειδικό γυναικόλογο, σεις δε από ένα μικροβιολόγο.

Δ. 7.: Δέν είναι δυνατό να έχω αντίθετη γνώμη έγω από το γιατρό που σας έξετασε προσωπικά. Είμαι έτσι υποχρεωμένος να συμφωνώ μαζί του. Δέ μου γράφετε τα φάρμακα, που σας έφορμάζει. Μπορώ να σας συστήσω τις ένσεις Dosis Compose μία ήμερα παρ' ήμερα ένδομικάς ή τις Bedos 12 τόν 1000γ, τρεις τόν έβδομάδα έπίσης ένδομικάς.

Α. Περίσπασμένο: Δέν είναι δυνατό να σας άναπτύξω το θέμα που σας άφορα από τη στήλη αυτή λόγω της φουσίας του. Ευχριστός όμως θα το κάμω με έπιστολή μου έρ' όσο θα μου γνωρίσετε τη διεύθυνσή σας.

Σ. Ο. Σ.: Αυτό που μου περιγράφετε δέν είναι νόσημα, αλλά μία κακή συνήθεια, της οποίας οι συνέπειες με το χρόνο θα είναι άνεπαράρτητες. Από σας άπλοτως έστρατα η σωτηρία σας. Έγω δε σας συστήσω μόνο να παίρνετε Passineurin ή Ataxar τρία κουταλάκια τήν ήμερα.

Α. ν. γ. ν. σ. τ. Δ. Ε.: Σας κοιμήθητε τήν έβδομάδα ένδομικάς και σ' αυτό με σ' άσφαιρησατε. Θα παίρνετε πρωί — μεσημέρι — βράδυ, πρ' από το φαγητό από ένα καταπότιο από το ίδιο με τις ένσεις φάρμακο. Αν θα πάτε σε ειδικό γιατρό, μου έναγράφετε.

102 + 85: Τα νοσήματα του στομάχου και του έντερου συστήματος δε διαγιγνώσκονται μόνο με την κλινική έξετάση του άσθενούς. Χρειάζεται διαπίστωση αυτών τήν έργαστηριακή όδω. Πάρτε 1/2 ώρα μετά το φαγητό σας από μία ταμπλέτα Elcosal και πηγαίνετε στο γιατρό.

Α. ν. γ. ν. σ. τ. Σ.: Πριν άπό κάθε θεραπευτική άγωγή και μάλιστα από αυτή που σας συνέστησαν, θα κάμετε μία μικροβιολογική έξεταση τόν κοπράνων για παρασάτι και θα πάνε στο γιατρό σας ή θα τ' στείλετε σε μένα.

Α. σ. τ. ρ. π. η. Ε. Κ.: Για το φαινόμενο της άναμίας υπάρχουν πολλά φάρμακα, βεβαίως, έμφορικά. Υπάρχουν όμως και έλληνικά έμφορικά άποτελεσματικά από τα οποία μπορείτε να κάμετε χρήση. Π.χ. το Solerap B12, το Heranet, το Bedos B12 Sign κατά κουταλάκια του γλυκού 3 τήν ήμερα.

Φ. Α.: Αυτοόματι, άλλα το νόσημά σας έχει άναγκη προσωπικής έξετάσεως από γιατρό. Δέν είναι άσκατη ή άλληλογραφία για τη διάγνωση.

Κ. Ε. Μ.: Δέ βλέπω το λόγο της άνησυχίας σας. Έφσον, όπως μου λέτε, ο άκτινογραφικός έλεγχος του θώρακος είναι άρνητικός, χρειάζεται λιγάκι ύπομονη και όλα θα επανέλθουν στην πρώτη κατάστασή. Σεις θα βοηθήσετε τόν οργανισμό άφ' όσον με μία έπιμελημένη διατηρητική άγωγή, και άφ' έτερου με το φάρμακο Solvit, από το οποίο δε δίνετε πρωί — μεσημέρι και βράδυ από ένα κουφετάκι.

Α. Α.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΙ

Ορφανή άπό το Β. 6. λ. ο.: Η άκαταστασία της περιόδου προέρχεται από άνεπαρκεία τόν ώθηκών. Για τη βελτίωσή της καταστάσεως, μετά τη λήξη της περιόδου θα κάμετε τέσσερις ένσεις — μία κάθε τρεις ήμερες — από το φάρμακο Amp. Onogitol τόν 50.000 μονάδων. Όκτώ δε ήμερες πρ' από τής άνεμενόμενης περιόδου θα κάμετε τρεις ένσεις — μία κάθε ήμερα — από το φάρμακο Amp. L. σ' όλη τήν 10 ημερ. Καθ' όλον το μήνα θα παίρνετε τρία χάπια

Απαντήσεις έπιστολών

τήν ήμερα Tabl. EVIT. Η θεραπεία θα συνεχιστεί έπί τετράμηνο.

Μ. ά. ρ. ο. τ. ρ. ι. ν. τ. ά. φ. υ. λ. ο.: Έν τ. α. υ. θ. α.: Η υπερτρίχωση άφαιρείται κυρίως σε άνεπαρκεία τόν ώθηκών. Σεις μερικές περιπτώσεις άφαιρείται και σε υπερλειτούργια τόν έπιπεφριδίων. Για να μπορέσω να σας βοηθήσω, πρέπει να μου γράψετε λεπτομερώς για το ρυθμό της περιόδου.

Μ. Ν. Κ. 20. Άρ. ο. ρ. ο.: Η έμφορμής και η έμφορμής που άκολουθήσει, άσφαλώς έπείσσε διαταραχή στην όμαλή λειτουργία. Δέ μου γράφετε άν έκτοτε ο ρυθμός της περιόδου είναι όμαλός ή όχι. Μία νέα έμφορμική πιθανότητα θα είναι ένδομικάς και θα έχη φυσιολογική έξελίξη. Για τήν πλήρη εξακριβωση της καταστάσεως είναι άπαραίτητη μία λεπτομεής γυναικολογική έξεταση.

Κ. Τ. Β. Χ. α. λ. ά. ν. δ. ρ. ι.: Η άτυχη έπίμεση, προέβησε σοβερή βλάβη. Τα άλλα προέρχονται από μόλυνση του κόλπου και της μήτρας.

Θεραπευτικός, μετά τη λήξη της περιόδου, θα κάμετε καθημερινές κολλπική πλύση μ' ένα κουτάλι της κομπόσας από το φάρμακο Nymperate Soluion μέσα σ' ένα κιλό νερό ζεστό και άκολουθώντας θα τοποθετήσετε βαθεία ένα κολλπικό χάπι από το φάρμακο Tabl. Gynoplix. Η θεραπεία θα διακοπεί κατά τη διάρκεια της περιόδου και θα επαναληφθεί μετά τη λήξη της και τόν έπόμενο μήνα.

Γ. ι. σ. ε. μ. ι. Δ. 18. Έν τ. α. υ. θ. α.: Οι άπορίες και τ' έρωτήματά σας είναι τόσο πολλά, που να μη

μ' είναι δυνατό να σας άπαντήσω από τη στήλη του Θεσσαρού. Σας συιστώ να διαβάσετε το βιβλίο «Γυναικεία έγκυκλοπαίδεια της γυναικείας καταποσίης άπλοτα σε ό,τι με ρωτάτε.

Κ. α. κ. ό. τ. υ. χ. η. Ε. Ε., Δ. ρ. ά. μ. α.: Η κατάσταση προέρχεται από μόλυνση του κόλπου από τριχομονάδες. Θεραπευτικός, έπί όκτώ ήμερες πρ' από τής περιόδου, θα κάμετε κάθε βράδυ κολλπική πλύση μ' ένα κουτάλι της κομπόσας από το φάρμακο Nymperate Soluion μέσα σ' ένα κιλό νερό ζεστό. Σε συνέχεια θα τοποθετήσετε βαθεία ένδομικάς δυο μαλακά υπάθετα από το φάρμακο Tabl. Mycil No 1 flacon. Η θεραπεία θα διακοπεί κατά τη διάρκεια της περιόδου και θα συνεχιστεί μετά τη λήξη της, κατά τόν ίδιο τρόπο έπί άκατημέρο. Η όλη θεραπεία θα επαναληφθεί και τόν έπόμενο μήνα.

Β. Ρ. Π. 8 + 9. Λ. ά. ρ. ι. σ. α.: Σύμφωνη με τ' άσπασμα που μου περιγράφετε φαίνεται ότι η βλάβη είναι σοβερή. Μην άπτελίζεστε, όμως, γιατί εύτυχώς με τ' άσπασμα θηραπείας μέσα πρ' άπο έβδομάδα, η κατάσταση βελτιώνεται ριζικά. Λόγω του θέματος δε μπορώ να έπεκτατώ περισσότερο από τη στήλη αυτή. Άπ' όσες θέλετε να μου έπιθυμήτε για να σας γράψω λεπτομερώς.

Κ. Λ. Η., T. a. n. g. a. n. y. i. k. a.: Λόγω του θέματος, γράφω λεπτομερώς στη διεύθυνση που μου γράφετε.

Π. ι. π. ι. τ. σ. α. Α., Π. ε. ι. ρ. α. ι. ά.: Π. ι. π. ι. τ. σ. α. Α., Π. ε. ι. ρ. α. ι. ά.:

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ

Από έπιστημονικές έρευνες διαπιστώθηκε ότι:

Κύριος συντελεστής για τήν νεανική και άρρεσκή τρυφερότητα του δέρματος είναι η περιεκτικότητά του σε ύγρο. Με το χρόνο όμως το δέρμα χάνει σιγά-σιγά αυτό το ύγρο και αρχίζει να διψά. Πρώτη ένδειξη είναι οι μικρές ρυτίδες γύρω από τα μάτια και το στόμα.

Μία άποτελεσματική λύσις.

Με τήν NIVEA έχετε τήν βεβαιότητα να ξεφουτερώνετε τήν έλλειψη αυτή. Τά άσπασμα συστατικά της κρέμας NIVEA δίνουν στο δέρμα να πη. Έτσι άναπληρώνουν το ύγρο του και ξαναδίνουν στο δέρμα τήν όμορφιά του.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Η άκαταστασία άφαιρείται από ένδομικάς. Ριζική θεραπεία είναι μόνο η χειρουργική άφαίρεση του όγκου. Πρ' από τόν παρόν και για τη βελτίωσή της καταστάσεως, δέκα ήμερες πρ' από τής άνεμενόμενης περιόδου, θα κάμετε ένσεις — μία κάθε ήμερα — από το φάρμακο Amp. L. σ' όλη τήν 10 ημερ. Καθ' όλον το μήνα θα παίρνετε τρία χάπια

Κ. ρ. ο. φ. η. χ. α. ρ. ά. γ. ρ. ι. ν. ο.: Με τη συμπλήρωση του τετάρτου μηνός, θα παίρνετε έξη χάπια τήν ήμερα από το φάρμακο Tabl. Pregnavite και καθ' όλη τη διάρκεια της έγκυμοσύνης, που θα σας βοηθήσουν να άναπαυρήσετε τής άσπασμας άναγκής που άπαιτεί τη διατροφή του έμβρυου. Άπαιτείτε τήν κοπώση και άρδωσάσια και τα άλμυρα, πικάνικα και παχυντικά φαγητά. Κατά μήνα θα κάμετε γενική έξεταση τόν ούρων.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ . ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Ι. Ν. Τ. ο. ρ. ο. n. t. o — C. a. n. a. d. a.: Έχει προηγηθεί η υπερλειτούργια του θυρεοειδούς άδένους και άκολουθεί η σκευαστική άναμμία, για να έμφανιστούν στη συνέχεια οι έμφορμες ένσεις. Η φοβία του θανάτου θα ήταν δυνατό να είναι φοβία πρ' από τής άκαταστασίας. Αυτό δέν σημαίνει, ότι β' άκολουθήσει η πραγματικότητα, για να έπαλθουν τής φοβίες. Πρέπει να προσέξετε κατ' άρχήν το ζήτημα του θυρεοειδούς, σε συνέχεια της συμβουλής του γιατρού σας. Να γίνη άπαιθώπιση βασικών μεταβολισμών. Άνεσθησισμός τόν ένεργειών σας σ' όσον τούτα αυτών, να πάρετε Tabl. Sérpal forte de 1 mg. No 100, άπό τρία ήμερας μετά το φαγητό, άφου άρχισετε από μικρές δόσεις και συνεχώς αύξανετε.

Σ. ο. + Μ. Κ. Α. σ. σ. ο. υ. ά. ν. Θ. ε. σ. ν. ι. κ. η.: Η ηλικία, η περίοδος και η νευροψυχική κατάσταση, σι γενικά, πολύ θα με βοηθούσαν, για να σχηματίσω άσση γνώμη σ' ό,τι με τήν περίπτωση σας. Ο έμφορμες ένσεις σε συνέχεια της φοβίας θανάτου να είναι άπλοτα μίας νευροσωματικής διαταραχής. Διευκρινίζοντας τήν άσπασμα, μία καθαρώς ψυχική ένδειξη τής οποίας πρέπει να αναζητήσουμε τήν αιτιολογία, για να γίνη η ποσότητα θεραπείας. Τis φοβίες δέν παρουσιάζει μόνο η ψυχο-νέρωσις, άλλα και άλλες πρ' από τής ψυχικής άρρώστιας. Περιμένω νέα γράμματά σας με περισσότερα στοιχεία.

Κ. Λ. Η., T. a. n. g. a. n. y. i. k. a.: Λόγω του θέματος, γράφω λεπτομερώς στη διεύθυνση που μου γράφετε.

Π. ι. π. ι. τ. σ. α. Α., Π. ε. ι. ρ. α. ι. ά.: Π. ι. π. ι. τ. σ. α. Α., Π. ε. ι. ρ. α. ι. ά.:

Κ. Λ. Η., T. a. n. g. a. n. y. i. k. a.: Λόγω του θέματος, γράφω λεπτομερώς στη διεύθυνση που μου γράφετε.

Π. ι. π. ι. τ. σ. α. Α., Π. ε. ι. ρ. α. ι. ά.: Π. ι. π. ι. τ. σ. α. Α., Π. ε. ι. ρ. α. ι. ά.:

Από έπιστημονικές έρευνες διαπιστώθηκε ότι:

Κύριος συντελεστής για τήν νεανική και άρρεσκή τρυφερότητα του δέρματος είναι η περιεκτικότητά του σε ύγρο. Με το χρόνο όμως το δέρμα χάνει σιγά-σιγά αυτό το ύγρο και αρχίζει να διψά. Πρώτη ένδειξη είναι οι μικρές ρυτίδες γύρω από τα μάτια και το στόμα.

Μία άποτελεσματική λύσις.

Με τήν NIVEA έχετε τήν βεβαιότητα να ξεφουτερώνετε τήν έλλειψη αυτή. Τά άσπασμα συστατικά της κρέμας NIVEA δίνουν στο δέρμα να πη. Έτσι άναπληρώνουν το ύγρο του και ξαναδίνουν στο δέρμα τήν όμορφιά του.

Π. ι. π. ι. τ. σ. α. Α., Π. ε. ι. ρ. α. ι. ά.:

Οι εφαρμογές του ύπνου

7 Α περισσότερα φαινόμενα που παρατηρούνται κατά τον ύπνο, ήταν γνωστά εδώ και 100 χρόνια. Στην εποχή μας όμως, έγινε η συστηματική μελέτη, ανάλυση και ταξινόμησή τους. Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα είναι η άνοσθησία. Ο ύπνος μπορεί να την προκαλέσει εύκολα σε ένα καλό μέντιο, υποβάλλοντας του την ίδια ότι έπαψε να αισθάνεται πόνο στο χέρι, στο πόδι ή σε άλλο μέρος του σώματος, κι αν ακόμη τραυματιστεί ή καί στο σημείο εκείνο. Η πρακτική αυτή εφαρμογή του ύπνου μπορεί να έχει άμεσες πολύτιμες σε περιπτώσεις δυστυχημάτων, στους τοκετούς, καθώς και για την εκτέλεση χειρουργικών επεμβάσεων χωρίς αναισθητικό.

Η άνοσθησία μπορεί να αφορά όχι μόνο το συναίσθημα του πόνου, αλλά και καθεμία από τις πέντε αισθήσεις. Τα μάτια π.χ. παύουν να λειτουργούν—το ένα ή και τα δύο—χωρίς να έχουν καμιά οργανική βλάβη, και ο ύπνος γίνεται «τυφλότητα» προσωρινώς, γιατί οι όπτικές εικόνες δε μπορούν να φτάσουν από τα μάτια του σπινθηροειδούς.

Κατά τον ίδιο τρόπο προκαλείται ακουστική άνοσθησία, τόσο ώστε ο ύπνος τελειώνει αδιαφορώντας αν πέσει ξαφνικά πίσω του μια πιστολιό.

Σημειώστε ότι ένα καλό μέντιο μπορεί να προκαλέσει και μονάχο του, στον εαυτό του, άνοσθησία στον πόνο ή σε μία αισθήση, χωρίς τη μεσολάβηση ύπνου. Πρόκειται για μια εφαρμογή της αυθόρμητης, που θα μας απασχολήσει πιο κάτω.

Άλλο αξιοσημείωτο φαινόμενο είναι η «υπερμηνσία» (το αντίθετο της άνοσθησίας): Ο ύπνος ξαναφέρει στην επιφάνεια παλιές και ξεχασμένες αναμνήσεις του μέντιου, που ήταν θαμμένες στο υποσυνείδητό του. Πρόκειται συνήθως για αναμνήσεις που συνδέονται με ψυχικές συγκρούσεις ή με κάποιο συναίσθημα έντονης. Έπειτα, δε ακριβώς ήταν ανεπιθύμητες, ο συνειδητός νους τις είχε «φωλακίσει», και ο ύπνος τις απελευθερώνει.

Πολύ παρόμοια είναι η επιστροφή του μέντιου προς τα πίσω, στις περισσότερες ηλικίες του. Έτσι, ο ύπνος μπορεί να του υποβάλει πως ξανάγει παιδί 5 χρονών. Οι τρόποι του και η όμιλία του γίνονται τότε σαν μικρού παιδιού. Διηγείται λεπτομερώς περιστατικά που του συνέβησαν άλλοτε, σε αυτή την ηλικία, και που κανονικά δεν τα θυμόταν καθόλου. Κάθεται χάρω και παίζει με ένα παιχνιδάκι, και κλαίει αν του το πάρουν.

Με τα κατάλληλα «τέστ» διαπιστώνεται ότι το μέντιο αποκτά τη νοημοσύνη της ηλικίας στην οποία το ξαναφέρει ο ύπνος. Άλλα και ο γραφικός χαρακτήρας του μεταβάλλεται ανάλογα: Γράφει δηλαδή όπως όταν ήταν μικρό παιδί.

Σ' ένα τέτοιο πείραμα, είπαν στο μέντιο, που είχε γυρίσει στα 6 χρόνια του, να γράψει το όνομά του. Εκείνο έγραψε τότε ένα όνομα διαφορετικό από το δικό του. Μία έρευνα λοιπόν απέδειξε ότι ο άνθρωπος αυτός είχε υιοθετήσει άλλοτε κι' ότι οι καινούργιοι γονείς του είχαν αλλάξει το όνομά του—πράγμα που το θυμόταν μονάχα το υποσυνείδητό του.

Οι ύπνοιστες που δίνουν παραστάσεις, προκαλούν συχνά στο μέντιο τους έντυπωσιακά φαινόμενα παραισθήσεων ή ψευδαισθήσεων. Τους υποβάλλουν π.χ. ότι τρώνε ένα ωραίο φαγητό, κι' η ευχαρίστησή τους είναι τότε ολοφάνερη. Ακόμη δε και

το στομάχι τους ξεγελιέται, κάνοντας τις απαιτούμενες κινήσεις και εκκρίνοντας, τα υγρά που χρειάζονται για τη χώνευση. Αν ο ύπνος τους δώσει να πιούν νερό και τους υποβάλει ότι πίνουν ούσκι, δείχνουν έκδηλα σημεία μεθύσιου.

Ένα ενδιαφέρον παράδειγμα άρνητικής όπτικής παραισθήσεως είναι το εξής: Ο ύπνος υποβάλλει στο μέντιο την ιδέα ότι ένας από τους θεατές βγήκε από το δωμάτιο. Ο ύπνος ανοίγει ύστερα τα μάτια του, παρατηρεί την δήθεν απουσία αυτού του θεατού και τη σχολιάζει.

Η ύπνοιστρια Τζόν Μπράντον δείχνει πως ο ύπνος μπορεί να αισθάνεται τον πόνο, ακόμα κι' όταν καίγεται από τη φλόγα ενός αναπτήρα.

Ζει. Δεν τον βλέπει πιά, έστω κι' αν κάθεται αντίκρου του. Αν εκείνος του μιλήσει, δεν δίνει καμιά προσοχή. Κι' αν ο ύπνος τιστάρει το πλ να καθήσει στην καρέκλα αυτού του θεατού, ο ύπνος προσπαθεί να υπακούσει και σαστίζει γιατί βρίσκει εκεί ένα άοστο έμπόδιο.

Το σπουδαιότερο όμως ύπνοιστικό φαινόμενο είναι η μεθυστική υποβολή, αυτή δηλαδή που συνεχίζεται κι' αφού ακόμη ξυπνήσει ο ύπνος, γιατί έτσι τον έχει

διατάξει ο ύπνοιστής. Υπακούοντας στη μεθυστική υποβολή, το μέντιο μπορεί να κάνει μια πράξη έπειτα από πολλές ώρες, ημέρες ή βδομάδες. Μια δύναμη ακατανίκητη τον σπρώχνει τότε σ' αυτήν.

Υπάρχουν περιπτώσεις που το μέντιο έκανε, έπειτα από ένα ολόκληρο έτος, σε ώριμη μέρα και ώρα, κάτι που του είχε υποβάλει ο ύπνοιστής.

Ωστόσο, προκειμένου για τόσο μακρές χρονικές περιόδους, μπορεί ν' ατονήσει ή υποβολή, αν δεν επαναλαμβάνεται και δεν ανανεώνεται στο μεταξύ.

Ο διάσημος Έσταμπρουκς αναφέρει την περίπτωση κάποιου οίλου του, που τον είχε ύπνοιστεί επανειλημμένως και του είχε υποβάλει να κάνει μια ώριμη πράξη όταν του δινε ένα σύνθημα. Αφού χωρίστηκαν λοιπόν επί 20 χρόνια, έφυγε να τον ξανα-συναντήσει. Μόλις του ξανάδωσε δε το σύνθημα, αμέσως ο φίλος έκανε την ίδια πράξη. Η μεθυστική υποβολή του είχε διατηρηθεί επί 20 χρόνια!

Με τη μεθυστική υποβολή, οι ύπνοιστες διεκδικούνται πολύ στην επομένη ώρα που θα ξαναυπνωτιστούν το ίδιο πρόσωπο. Γιατί του έχουν υποβάλει από την πρώτη φορά να ύπνοιστεί τη δεύτερη γήγορα και βαθεία.

Ορισμένα άτομα έχουν πολύ ανεπτυγμένη την ικανότητα να αυτουπνωτίζονται. Σ' αυτή την κατηγορία ανήκουν τα διάφορα εξ επαγγέλματος μέντιοι. Με την εξάσκηση δε, κατορθώνουν να φτάνουν στο βαθύτερο στάδιο ύπνου.

Στα άτομα αυτά είναι επίσης πολύ ισχυρή και η αυθόρμητη.

Αυτουπνωτισμός και αυθόρμητη, συνδυασμένα, μπορεί να χρησιμοποιηθούν για ψυχοθεραπευτικούς σκοπούς. Αποτελούν δε ένα αποτελεσματικό μέσον ενίσχυσης του χαρακτήρος, της θελήσεως και της αυτοπεποίθεως, επομένως δε και της γόνιμης πνευματικής απόδοσης του ατόμου.

Σήμερα, ο ύπνος χρησιμοποιείται με αξιόλογα αποτελέσματα για τη θεραπεία διαφόρων ασθενειών, σωματικών και ψυχικών.

Οι καινούργιες αυτές μέθοδοι φαίνονται να παρουσιάζουν τεράστιες δυνατότητες. Ήδη έχουν σημειωθεί οι εξής επιτυχίες με τον ύπνοισμό:

Διορθώνεται το τραύλισμα, ο γλωσσολέτης και διάφορα άλλα ελαττώματα της ομιλίας.

Υποχωρούν σημαντικά τα έλκη του στομάχου, η νευρική υπερτάση και άλλες παθήσεις οφειλόμενες στην καταπόνηση του οργανισμού.

Η όραση και η ακοή γίνονται οξύτερες. Αξάνεται η μνήμη και η ικανότης συγκεντρώσεως.

Κόβεται αποτελεσματικά το πιό και το κάπνισμα. Οι παχυσάρκοι πείθονται να μην τρώνε πολύ.

Θεραπεύονται οι δερματικές παθήσεις, το άσθμα και διάφορες αλλεργίες.

Γίνονται διάφορες δοκιμαστικές και μικρές χειρουργικές επεμβάσεις χωρίς αναισθητικό. Επιτυγχάνεται ο ανώδυνος τοκετός.

Θεραπεύονται η άνοσθησία, η σεξουαλική ψυχρότης, η ανικανότης και οι σεξουαλικές διαταραχές.

Ο ύπνος είναι μια έπιστήμη που παραμελήθηκε επί τόσα χρόνια. Τώρα μόλις άρχισαν οι έρευνες κι' οι πρακτικές εφαρμογές της, που γίνονται ολοένα περισσότερες.

Παραπάνω, δώσαμε μια γενική εικόνα των εφαρμογών αυτών. Θ' ασχοληθούμε όμως λεπτομερέστερα με καθεμία απ' αυτές σε άλλα άρθρα μας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μπορεί να κωπή το κάπνισμα και το πιό;

ΤΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η Μαριάνθη τραβούσε, το αγοράκι της από το χέρι κι' έλο το καλόπιασε και τούταζε πώς θα του πάρη καραμέλλες, γιατί αντίστοιχόταν και δεν ήθελε να πάη στο γατρό. Φαρόταν τις ένσεις, κι' αυτόν τον ίδιο, από κάποια άλλη φορά, που είχε ξαναπαί.

Ο Πίπης ήταν ένα αγοράκι έξη χρονών, φιλάσθενο και διαρκώς μελαγχολικό. Η Μαριάνθη, που ανησυχούσε για την αδυναμία του και την ανορεξία του, προσπαθούσε με κάθε τρόπο να του δώση την υγεία του.

Πόσες φορές δεν το πέρασε από τις άκτινες, και πόσα δυναμωτικά γατρίκα, που της είχαν πη οι γιατροί, δει του τα είχε πάρει! Μα το παιδί εξακολουθούσε να είναι αδύνατο, να αναστενάζει, και, πολλές φορές, να δακρύζει. Το ίδιο κι' εκείνο το πρωί, όταν το εξέτασε ο γατρός στο Πολυκλινείο: Δεν του βρήκε τίποτα το σοβαρό, εκτός από την αδυναμία.

Την πραγματική άρρωστία του παιδιού της την ήξερε η Μαριάνθη, μα δε μπορούσε να κάνει τίποτα. Κι' αναστενάζει κι' αυτή, δακρύζει από παράπονο για την τύχη της και παρακαλούσε την Παναγία να κάνει καλά τον άντρα της.

Δύο χρόνια τώρα ο άντρας της βρισκόταν στη «Σωτηρία». Τον πήγε σε πολύ άσχημη κατάσταση. Και παρ' όλες τις υποσχέσεις των γατρών, όσο περνούσε ο καιρός, φοβόταν μήπως τον χάσει.

Φεύγοντας ο άντρας της από το σπίτι, πήρε και τη χαρά από την ψυχή της.

Από την ημέρα εκείνη, άρχισε κι' η μελαγχολία του Πίπης, γιατί το παιδί λάτρευε τον πατέρα του κι' έπαιζε μαζί του όλες τις ώρες, που βρισκόταν στο σπίτι. Τόξερε η Μαριάνθη και προσπαθούσε να δυνάμωσει το παιδί της, μίπως πάθι τίποτα, γιατί στη «Σωτηρία» δε μπορούσε να το πάη. Της είχαν πη πως θάταν επικίνδυνο. Κι' έπειτα, θα ήταν ακόμη χειρότερο για το παιδί να βλέπη τον πατέρα του στα χάλια που βρισκόταν και να τον αποχωρίζεται δίχως να τον αγαλιάσει, δίχως να τον φιλήσει σφιχτά, όπως είχε συνηθίσει.

Ο Πάνος και η Μαριάνθη γιωρίστηκαν μ' ένα παράξενο τρόπο. Έκείνη δούλευε σ' ένα ατελιέ μοδίστρας και, μια Κυριακή του καλοκαιριού, όλα τα κορίτσια είχαν συμφωνήσει να κάνουν μια έκδρομη.

Χαρούμενες, με τραγούδια, ξεκίνησαν το ήλιόλουστο εκείνο πρωινό, όταν σ' απόσταση μίας ώρας από την Αθήνα, είδαν μπροστά τους ένα άλλο πούλμαν αναποδογυρισμένο, που μόλις είχε χτυπήσει πάνω στη στροφή, σ' ένα βράχο.

Έτσι, σταμάτησε και το δικό τους αυτοκίνητο. Τα κορίτσια κατέβηκαν αμέσως κι' έτρεξαν να προσφέρουν τη βοήθειά τους. Έτρεξε κι' η Μαριάνθη και προσπαθούσε, μαζί με τις άλλες, να τραβήξουν έξω από το αναποδογυρισμένο αυτοκίνητο τους τραυματίες. Ένα κεφάλι ήταν ακουμπισμένο σ' ένα παράθυρο, καταματωμένο από το χτύπημα. Η Μαριάνθη, που ήταν λεπτή, πέρασε τα χέρια της και το κεφάλι της από το παράθυρο. Κι' έπειτα, σιγά-σιγά, άρχισε να τραβά προς τα έξω, μ' όλη τη δύναμή της, ένα λιπόθυμο νεο.

Τα κατάφερε περίφημα, δίχως να τον κάνει να πονέσει πιο πολύ και, παίρνοντας μια ξαφνική πρωτοβουλία, σταμάτησε ένα ιδιωτικό αυτοκίνητο, που περνούσε από τον τόπο του δυστυχήματος, και φόρτωσε το νεο σ' αυτό. Μπήκε κι' εκείνη και τον συνοδεύε ως το Σταθμό των Πρώτων Βοθειών. Τέλος, δεν έφυγε από κοντά του, ώσπου να τον μεταφέρουν στο Νοσοκομείο.

Μετά την επέμβαση, που του έκαναν οι γιατροί, η Μαριάνθη δεν έπαψε να πηγαίνει, μεσημέρι και βράδυ, για να τον βλέπη. Είχε πη πως είναι συγγενής της και κατάφερε να πάρη μια άδεια, με την οποία μπορούσε να τον βλέπη, δ.τι ώρα ήθελε.

Αυτός ο νεο, ήταν ο Πάνος. Γνωρίστηκαν πιο πολύ την Κυριακή, που η Μαριάνθη είχε όλη την ημέρα ελεύθερη.

Ο Πάνος την ευχαρίστησε για τις φροντίδες της και μίλησαν ο καθένας για τα οικογενειακά του.

Δούλεψε μηχανικός σ' ένα εργοστάσιο, ως μηχανικός, έπαιρνε καλό μισθό κι' είχε αρκετά χρήματα στο Ταμειόηρο, που τα προαίριζε, όμως, να τα δώσει σε μια αδελφή του αρραβωνιασμένη στο χωριό και που πολύ γρήγορα θα γινόταν ο γάμος της. Οι γονείς του ήταν χωρικοί, με πολύ λίγα χτήματα και βάσιζαν τις έπιτιδες τους σ' αυτό το μοναχογιό, που τον είχαν στείλει στην Αθήνα και σπούδασε μηχανικός σε μια μηχανική σχολή. Έπειτα από τις σπουδές του, πήγε στρατιώτης κι' όταν απολύθηκε, έπιασε αμέσως δουλειά σ' ένα εργοστάσιο με ικανοποιητικό μισθό.

Κι' έσύ; τη ρώτησε, μ' ένα χαμόγελο, ο Πάνος.

Η Μαριάνθη χαμήλωσε τα μάτια.

Έγώ... Έχω φύγει από το σπίτι μου! Οι γονείς μου έχουν

πολλά καρίτσια, γι' αυτό δεν τους ένοιαζε και τόσο πολύ να μ' ανα-

Ο Πίπης λάτρευε τον πατέρα του κι' έπαιζε διαρκώς μαζί του.

ΕΥΤΥΧΙΑ

ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ

ζητήσουν. Έφυγα, γιατί μ' έπεισε κάποιος πως θα ζούσαμε εύτυχισμένοι. Μά, μόλις μ' έφερε στην Αθήνα, εξαφανίστηκε, γιατί, όπως έμαθα αργότερα, του είχαν πη πως θα πάη φυλακή, έπειτα ήμουν ανήλικη.

Έτσι, έμεινα ολομόνη μέσα σ' αυτή τη μεγάλη πόλη, χωρίς να ξέρω κανένα. Είχα κρατήσει την αγνότητά μου, μα πόιός θα με πίστευε, αν γυρίζα πίσω στο σπίτι μου; Εκείνο το βράδυ, χτύπησε στην τύχη μια πόρτα. Ήταν το σπίτι μίας ηλικιωμένης κυρίας, που έμεινε μόνη και ζούσε με τη συνταξί της. Της διηγήθηκα τον πόνο μου και με κράτησε. Με βοήθησε, μάλιστα, να μάθω τη μοδιστική, κι' όταν, σε δύο χρόνια, πέθανε η προστάτριά μου, έμεινα στο σπίτι νοικοκυρά, γιατί με είχε κάνει κληρονόμο, της, έπειτα δεν είχε συγγενείς. Τώρα δουλεύω σ' ένα μεγάλο αεροπλανικό, που έχει καμιά τριανταριά καρίτσια. Μ' αυτά είχα πάει έκδρομη, όταν...

Σ' ευχαριστώ, Μαριάνθη, για όλες σου τις φροντίδες. Δε θα τις ξεχάσω ποτέ.

Δεν τις έχασε ο Πάνος, άλλ' ούτε και χώρισε από κοντά της, από τότε, που βγήκε από το νοσοκομείο. Έπειτα, παντρεύτηκαν κι' αποχτήσανε ένα αγοράκι, τον Πίπη, που ήταν όλο γέλια και παιχνίδια.

Ένα μεσημέρι, όμως, ο Πάνος άρρωστος απότομα κι' ο γατρός του εργοστασίου του συμβούλεψε να βγάλη πλάκες και να ησυχάσει. Οι πλάκες φανέρωναν την άρρωστία του, κι' έτσι, δύο χρόνια τώρα, βρισκόταν στη «Σωτηρία». Κάθε Κυριακή απόγευμα, που πηγαίνει η Μαριάνθη να τον δει, τούφεραν το χαμόγελό της κι' έφευγε δίνοντας του υποσχέσεις, για να μην τον ληστή. Όταν όμως έδινε έξω από τη μεγάλη σιδερένια καγκελόπορτα, βούρκωναν τα μάτια της και ξεσπούσε σε λυγμούς...

Ένα πρωί, η Μαριάνθη έλαβε ένα τηλεφώνημα από τη «Σωτηρία». Τη ζητούσαν επειγόντως να πάη εκεί. Η νοσοκόμος δεν της έδωσε άλλες λεπτομέρειες και η Μαριάνθη, χλωμή από τη σκέψη, ότι κάτι κακό συμβαίνει στον άντρα της, στηρίχτηκε σε μια καρέκλα για να μην πέσει.

Παναγία μου! μοιμούρισε, φύλαξε τον από κάθε κακό. Βοήθησε τον να μην πεθάνει...

Εκείνη σαν παιδί κι' άρρωστος να γυρίσει σπίτι της, για να μη τη δει ο Πίπης σ' εκείνα τα χάλια και τρομάξει.

Βρήκε το παιδί της να παίζει με μια μικρή γειτονοπούλα και πήρε αμέσως την απόφασή της: Θα πάει και το παιδί μαζί!

Έπειτα από μια ώρα, η μεγάλη σιδερένια πόρτα ανοίγει κι' η Μαριάνθη, βαστώντας από το χεράκι τον Πίπη, προχώρησε ανήσυχη προς το γραφείο της Διευθύνσεως.

Ο διευθυντής είδε στα μάτια της την αγωνία. Έσκυψε, χάιδεψε το μικρό και της είπε:

Μην ανησυχείτε! Έχω ευχαρίστητα νέα!

Η Μαριάνθη έπεσε σε μια πολυθρόνα. Δεν τη βαστούσαν τα πόδια της. Ο διευθυντής συνέχισε:

Πριν πέντε ημέρες δοκιμάσαμε ένα νέο έλβετικό σύστημα και σήμερα μπορώ να πω πως πετύχαμε, δι. δεν είχαμε πετύχει μέσα σε δύο χρόνια. Μας βοήθησε όμως πολύ σ' αυτό και ο άντρας σας με την παειότητα που είχε πως θα γίνει καλά.

Και τώρα; πρόφερε η Μαριάνθη.

Τώρα, μπορώ να σας βεβαιώσω, δι. σε τρεις μήνες το πολύ, θα βρίσκεται στο σπίτι σας.

Δακρυα χαράς είχαν κυλήσει στα μάγουλά της. Ο Πίπης πότε κίταζε το γατρό και πότε τη μητέρα του. Ξαφνικά, πρόφερε:

Ο διευθυντής γύρισε, χαμογέλασε στο μικρό, συλλογίστηκε μια στιγμή και, τέλος, είπε, παίρνοντας τον από το χεράκι:

Πάμε!

Η συγκίνηση και η χαρά του άρρωστου ήταν μεγάλη, όταν αντίκρουσε το διευθυντή να του φέρη τον γατρό.

Παιδί μου!... φώναξε.

Μπαμπά! είπε εκείνο κι' έτρεξε κοντά του.

Ο διευθυντής, μ' ένα χαμόγελο, είχε παραμερίσει και παρακολουθούσε ευχαρίστημένος την εύτυχία, που έλαμπε στα πρόσωπα του πατέρα, της μητέρας και του παιδιού.

* Η σελίς * της γυναίκας *

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΤΖΕΡΣΕΪ

ΑΝΑΜΕΣΑ στα διάφορα μοντέρνα υφάσματα τα τόσο απαλά στην αφή τζέρσεϊ συνεχίζουν να κρατούν τα σκήπτρα. Είναι ένδοξοι για απλές, αλλά συγχρόνως άμιγες τουαλέτες, γιατί πέφτουν με πολλή χάρη. Τα τζέρσεϊ θα τα δούμε έφετος σε όλους τους χρωματισμούς της μόδας, από τους ανοιχτότερους ως τους βαθύτερους, χωρίς να εξαιρέσουμε ούτε το μαύρο ούτε το λευκό ή το γκριζό, έτερου.

Με την ίδια χάρη και κομψότητα θα τα δούμε να ακολουθούν άλλοτε την ίδια γραμμή και άλλοτε την έθαζε.

Ένα κομψό μοντέλο από τζέρσεϊ σε χρώμα γκριζό είναι εκείνο που μας παρουσιάζει το κορσάζ του σε μ'ά κόψι κιμονό, με το άνοιγμα του λαιμού, όχι μεγάλο, αλλά σε σχήμα μπατώ. Ένα πλάγιο κούμπωμα με ένα μόνο κουμπί στο επάνω άκρον το συμπληρώνει.

Το σύνολο του κορσάζ είναι άνετο σχηματίζοντας ένα έλαφρό μπλουζόν επάνω από μια πολύ φαρδιά ζώνη από το ίδιο ύφασμα, που σχηματίζει κορσελέ, ενώ το δέσιμο της φαρδιάς κι' αυτό και κρεμαστό καταλήγει σε φράντζα.

Το κιμονό μανίκι έχει περιορισμένο φάρδος και μάκρος τρουά-κάρ, ενώ η φούστα του φορέματος είναι ολόγεια με το γνωστό μάκρος ως κάτω από τα γόνατα.

ΤΑ ΣΤΑΜΠΑΤΑ ΤΖΕΡΣΕΪ

Κοντά στα μονόχρωμα τζέρσεϊ έχουμε και τα σταμπάτα, που κι' αυτά χρησιμοποιούνται για άμιγες τουαλέτες βραδυνές και άπογευματινές.

Οι τουαλέτες αυτές γίνονται επίσης εύθυγραμμες χωρίς έν τούτοις ν' αποκλείεται και η έθαζε γραμμή. Και οι δύο συναγινίζονται.

Ας δούμε ένα μοντέλο από σταμπάτο τζέρσεϊ που ακολουθεί την έθαζε γραμμή: Το κορσάζ μπορεί να γίνει σε κόψι κιμονό ή με μανικοκόλλησι, πάντως όμως θα είναι αρκετά άνετο, ώστε να σχηματίζει καλά τη μέση. Μερικές σουρές βοηθούν σ' αυτό δίδοντας τον απαιτούμενο αέρα στο στήθος.

Το άνοιγμα του λαιμού θα το προτιμήσουμε μύτερό μ' έλαφρό ξεχείλιμα. Η φούστα ακολουθεί την έθαζε γραμμή σχηματίζοντας ένα πλισέ της μηχανής με πολύ λεπτές πιέτες, που της δίνουν τον απαιτούμενο αέρα προς τα κάτω.

Το φόρεμα συμπληρώνεται με μια φαρδιά ζώνη από σουέντ. Σχηματίζει κι' αυτή πτυχές κι' έχει μια πιο στενή άγκράφα.

ΤΑ ΡΟΜΠ-ΜΑΝΤΩ

Τα ρομπ-μαντώ είναι πολύ της μόδας έφετος. Γίνονται συνήθως από όδρα λαϊνάζ, που είναι πολύ κατάλληλα γι' αυτό τον τύπο του κοστούμιου. Οι συνδυασμοί στα χρώματα και στα σχέδια ποικίλλουν, αλλά τα άσπρόμαυρα κυριαρχούν.

Η γραμμή τους φυσικά είναι εύθυγραμμη με σταυρωτό κούμπωμα και δυ σειρές κουμπιά από πάνω ως κάτω.

Το άνοιγμα του λαιμού σχηματίζεται μύτερό μ' ένα γιακά μεγάλο και ρεβέρ. Τα τρουά-κάρ μανίκια μπορούν κι' αυτά να καταλήγουν σε ρεβέρ και στη μέση έχουμε μια ζώνη μέτρια σε φάρδος με άγκράφα μεταλλική ή ντυμένη.

Η ΦΑΝΕΛΛΑ ΣΤΑ ΣΠΟΡ

Θα μπορούσαμε να πούμε έφετος πως κάθε τύπος φορέματος έχει και το άποκλεστικό δικό του ύφασμα. Έτσι, ανάμεσα στα τόσο λαϊνάζ, που μας παρουσιάζει έφετος η μόδα σε τόσο ποικιλία μια σπουδαία θέση κατέχει η άπλοστατη φανέλλα, ιδίως όταν πρόκειται για φορέματα σπορτίφ.

Συνδυάζει τόσο πολύ αυτό άκρως που χρειάζεται ένα πρακτικό χειμερινό φόρεμα. Δηλαδή, άφ' ενός να είναι ζεστό και άφ' έτερου άπαλό κι' εύχρηστο στο σώμα.

Τα χρώματα που ταιριάζουν στο είδος αυτό του υφάσματος είναι όλη η γκάμα των άποχρώσεων του γκρι, του μπέζ, του μαρόν.

Η γραμμή αυτών των φορεμάτων είναι πολύ άπλη με κούμπωμα από πάνω ως κάτω με τη φούστα ολόγεια ή το πολύ ένα έλαφρό κλοσάρισμα προς τα κάτω.

Ταιριάζει όμως πολύ και η κόψι που σχηματίζει μπροστά δυο γαζιές πιέτες, που ανταμώνονται ενώ το κούμπωμα με δυο σειρές κουμπιά συνεχίζεται ως λίγο κάτω από τη μέση. Σε μια τέτοια κόψι το στρόγγυλο γιακάδακι είναι πολύ ταιριαστό ενώ η δερμάτινη ζώνη στη μέση θα δώσει στο φόρεμα την τελική σπορτίφ εμφάνισή του.

ΚΟΜΨΑ ΣΥΝΟΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η μόδα συνεχίζει πάντα να εύνοη τους συνδυασμούς, που μας προσφέρουν ώραιότατα σύνολα πρακτικά και κομψά συγχρόνως.

Άλλοτε έχουμε το φόρεμα, που συνδυάζεται μ' ένα όμοιομορφο τρουά-κάρ επανωφόρι, άλλοτε το ντέ-πιές, που έχει το όμοιομορφο ριχτό μακρύ του παλτό και άλλοτε πάλι το ολόκληρο

1) Σκερταζικό φόρεμα με πλισέ φούστα και ντεκούπ στο κορσάζ. 2) Το ίδιο φόρεμα με βέστα. 3) Ριχτό επανωφόρι από λαϊνάζ πρένς-ντέ-γκάλ. 4) Σπορτίφ επανωφόρι από τούιντ με δερμάτινη ζώνη.

φόρεμα, που έρχεται να το συμπληρώσει μια βέστα, είτε τελείως όμοιομορφη μ' αυτό είτε σ' ένα τόνο του χρώματος του φορέματος.

Σ' αυτούς τους συνδυασμούς πολύ συχνά το φόρεμα ακολουθεί την έθαζε γραμμή στη φούστα και οι πιέτες έρχονται να προσφέρουν τη βοήθειά τους, δίδοντας στο σύνολο του φορέματος μια ιδιαίτερη κομψότητα.

Ιδιαίτερα χαριτωμένο είναι ένα σχετικό μοντέλο, που συνδυάζει στο φόρεμα την πλισσεωδή φούστα μ' ένα κορσάζ σχετικώς έφαρμωστό, που καταλήγει σε μια ντεκούπ γαρνιρισμένη με τέσσερα κουμπιά, ανά δυο ζεύγη. Η ζώνη του φορέματος άρχιζοντας από τα πλάγια της ντεκούπ έρχεται να κλείσει με μια άγκράφα στην πλάτη.

Ένα παρόμοιο κορσάζ ή κιμονό κόψι είναι πολύ ταιριαστό με τα μανίκια κατά τη κοντήτερα από το γνωστό μάκρος τρουά-κάρ. Όλα μόν του φορέματος είναι κλειστά ως τη ρίζα κι' ένα έκλαιρ στην πλάτη βοηθεί για το κλείσιμο.

Η ριχτή βέστα στη μια ή στην άλλη κόψι με μανίκια κιμονό ή κολλητά, αλλά με άνετη πάντα μασχάλη συμπληρώνει το φόρεμα και άποτελεί μαζί του ένα χαριτωμένο σύνολον κατάλληλο για τη μια ή την άλλη περίσταση. Φυσικά, η έκλογη του υφάσματος παίζει ιδιαίτερο ρόλο.

Η ΣΠΟΡΤΙΒ ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Η φετινή μόδα σχετικά με τα επανωφόρια παρουσιάζει τη μεγάλη ποικιλία, που βλέπουμε έφετος σε όλο το γυναικό ντύσιμο. Τόσο η ριχτή γραμμή με το σχετικό φάρδος προς τα κάτω, όσο και η εύθυγραμμή χωρίς καμιά διακοπή στη μέση, αλλά και η παρεμβολή της ζώνης τόσο στα εύθυγραμμα όσο και στα έθαζε διατηρούν πάντοτε την επικαιρότητα που η μόδα επιβάλλει. Φυσικά, η μια ή η άλλη γραμμή ταιριάζει περισσότερο ή λιγώτερο στην κάθε περίπτωση.

Άλλα άς δούμε σήμερα, άφου μιλάμε για σπορτίβ εμφάνισι, ποιά είναι η γραμμή που ταιριάζει πραγματικά σ' ένα σπορτίβ επανωφόρι. Άναγνιστως η γραμμή αυτή είναι η ριχτή, γι' αυτό συμβουλεύει αυτήν πιο πολύ η μόδα.

Το ριχτό επανωφόρι με την άπλοτητα της γραμμής του, προσδίδει πράγματι στη σιλουέττα τον αέρα που επιζητούμε για μια παρόμοια εμφάνισι.

Το φάρδος του μπορεί να παρουσιάζει διακυμάνσεις. Άπλάση συνηθίζονται τα ριχτά επανωφόρια με τη γραμμή τους, που μόλις ξεφεύγει από την εύθεία, αλλά συνηθίζονται επίσης κι' αυτά που παρουσιάζουν φάρδος. Μερικά μάλιστα σχηματίζουν και άφθονα γκοντά. Το φάρδος μπαίνει ιδίως πίσω, από τους ώμους και κάτω.

Για τα μανίκια η μόδα εύνοη την μανικοκόλλησι, αλλά και την κόψι ραγκλάν ή κιμονό, που συντελούν τόσο η μια όσο και η άλλη στο να δίνουν στο επανωφόρι την απαιτούμενη άνεσι.

Τα όδρα υφάσματα της φετινής μόδας είναι πολύ κατάλληλα για τον τύπο αυτό των επανωφορίων όσον και μονόχρωμα και μελανζέ.

Ιδιαίτερος έξ' άλλου της μόδας είναι τα λαϊνάζ με τα μεγάλα καρρώ ή στον τύπο των πρένς-ντέ-γκάλ ή και τα σκωτσέζικα.

Οι μεγάλοι γιακάδες είναι άπαραίτητοι όπως και

τα κούμπωμα που κλείνουν το επανωφόρι ως το λαιμό. Έκτός από τα ριχτά επανωφόρια για μια σπορτίβ εμφάνισι η μόδα προτείνει και μια έντελως αντίθετη γραμμή: τα επανωφόρια που το φάρδος τους περιορίζεται από τη ζώνη, που άλλοτε είναι καμωμένη από ύφασμα κι' άλλοτε από δέρμα.

Έχουν κι' αυτά την ιδιαίτερη χάρη τους. Τα τούιντ δέ παίζουν εδώ μεγάλο ρόλο.

Πολύ της μόδας είναι τα επανωφόρια αυτά να φοριούνται τελείως κλειστά γύρω από τον λαιμό μ' ένα στρόγγυλο και έθαζε γιακά. Κι' εδώ μπορούμε να έχουμε μανικοκόλλησι ή κόψι κιμονό και τα μανίκια πάντα σε μάκρος τρουά-κάρ.

ΤΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ

Η μόδα των ντέ-πιές επεκτείνεται και στα παιδιά και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό. Η βάση των παιδικών ντέ-πιές είναι η φούστα, που συνήθως έχει γύρω-γύρω πλισέ, δέν άποκλείεται όμως να έχει και έλευθερες πιέτες ή να είναι κομμένη (άν φόρμ) με πολλά γκοντά. Αυτές τις παιδικές φουσιές τις βλέπουμε πότε μονόχρωμες και πότε φανταζι' ιδίως σκωτσέζικες.

Η φούστα συμπληρώνεται με μια ριχτή βέστα εύθυγραμμη ή σταυρωτή από το ίδιο ύφασμα με τη φούστα ή σε κάποιο μονόχρωμο ύφασμα σχετικό. Άλλοτε η φούστα συμπληρώνεται με μια καζάκα, που κι' αυτή γίνεται με διάφορους συνδυασμούς.

Η καζάκα έχει άπλη κόψι, είναι άνετη, αλλά όχι σε υπερβολή με το κούμπωμα που φτάνει ως τα μισά της καζάκας. Έχει το λαιμό κλειστό κι' ένα μικρό γιακά ολοτρίγυρα.

Κάποτε ένας ντυμής της στολίζει και τότε η καζάκα σχηματίζει σουριές στην έννοη της με τον ντυμής.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τα επανωφοράκια παρουσιάζουν συχνά το εκέαρσο του ντυμής, πράγμα που τα καθιστά άνετα. Ένα μόνο κουμπί χρησιμεύει για το κούμπωμα και κάποτε στη θέση του κούμπωματος μπαίνει μια πιά όπως δείχνει ένα από τα φιογρίνα μας.

Τα γιακαδάκια στρόγγυλα ή μύτερα είναι πάντοτε μικρά.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

1) Φούστα και καζάκα για κοριτσάκι 5-6 χρόνων. 2) Παιδικό φόρεμα με το μπλουζάκι μακρόταλλο και σουρωτή φουσιέττα. 3) Κοριτσάκι επανωφοράκι με ντυμής και ένα κουμπί. 4) Ριχτό επανωφοράκι έθαζε με πρωτότυπο κούμπωμα.

Η ΜΙΚΡΗ ΜΙ-ΤΕ γύριζε μέσα στον κήπο με τα πολύχρωμα λουλούδια, που σκόρπιζαν γύρω μία μεθυστική ευωδιά. Και το μυαλό της έπλεθε χίλια-δυό άμειρα...

«Ήξερε όλα τα λουλούδια ή ΜΙ-ΤΕ κι' είχε ξεχωριστή σιγορή για το καθένα. Σ' αυτά αφιέρωνε όλες τις φροντίδες της, γιατί αγαπούσε, όχι μόνο τα λουλούδια, αλλά και τις μικρές πεταλούδες που κάθονταν επάνω τους...»

Οι γείτονες την είχαν θαυμάσει μικρή γοργάσα. Κι' αληθινά, έμοιαζε με γοργάσα, μέσα στον κήπο της, τριγυρισμένη απ' τις πολύχρωμες πεταλούδες, που την αγαπούσαν κι' έδειχναν και τρέχανε κοντά της μόλις τούς έβλεπε.

Πόσο εύθυμη ήταν απ' τη ζωή της ή ΜΙ-ΤΕ! Ήταν μοναχοκόρη του ΠΙ-ΜΠΑ, του Γαλιανέζου κεντητή, του πιο φημισμένου καλλιτέχνη σ' όλη την αυτοκρατορία.

Πολλά απ' τα έργα του πατέρα της στόλιζαν το παλάτι του Μικάδου. Τα κεντήματα που ήταν ανάμεσα ακόμα κι' απ' τα καλύτερα έργα ζωγραφικής. Η φίλη του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τον ήθεραν όλοι οι Γαλιανέζοι. Λουλούδια και πεταλούδες ζωγράφιζαν στα κεντήματά του - τόσο μαγική ήταν η θέλησή του και τόσο υπέροχη η δουλειά του!

Η ΜΙ-ΤΕ περιφραυεγόταν για τον πατέρα της. Η μητέρα της είχε πεθάνει από καιρό, κι' απ' τη μέρα εκείνη η μικρή ήταν η μοναδική ευτυχία, ο μόνος θησαυρός του ΠΙ-ΜΠΑ, που τον βοηθούσε όσο μπορούσε.

Μά η δουλειά του κεντητή ήταν πολύ κοπιώτικη, κι' ο καλλιτέχνης, από καιρό τώρα, ένοιωσε κουρασμένος κι' εξαντλημένος. Τα μάτια του είχαν βαρύνει, και πολλές φορές υπάκουε τόσο πολύ, ώστε αναγκαζόταν ν' αφήσει στη μέση το άρχεινόμενο έργο του.

Τώρα τελευταία μάλιστα, είχε χειροτερέψει η κατάσταση του.

Γι' αυτό η ΜΙ-ΤΕ γύριζε σήμερα θλιμμένη και σκεπτική ανάμεσα στα λουλούδια της, χωρίς να τους ρίχνει ούτε μία ματιά και χωρίς ναχη τη βιάσει να καλέσει κοντά της τις όμορφες πεταλούδες της.

«Εκείνες πετούσαν γύρω της, με τα χνουδωτά φτερά τους, σκορπίζοντας τη χαρά στη φύση. Αλλά, η ΜΙ-ΤΕ ήταν πολύ λυπημένη, κι' οι πεταλούδες άπορούσαν γι' αυτό...»

Μια απ' όλες προπάντων, με μεγάλα φτερά γαλάζια και χρυσά, που φαινόταν να είναι ο αρχηγός τους, άνησυχούσε περισσότερο για τη λύπη της κοπέλλας.

«Τι ναχη άραγε; σκεπτόταν με το μικρό της κεφαλάκι. Δεν παίζει πιά, δεν τρέχει ανάμεσα στα λουλούδια, δε χαμογελάει...»

Κι' είχε δίκιο να σκέπτεται έτσι, γιατί η ΜΙ-ΤΕ ήταν πολύ λυπημένη σήμερα.

Ο πατέρας της είχε αναγκαστεί ν' αφήσει στη μέση μια πολύ όμορφη εργασία του. Κάποιος πλούσιος άρχοντας του είχε παραγγείλει να στολίσει τους τοίχους του μεγάρου του. Απ' τη δουλειά αυτή θα κέρδιζε πολλά λεφτά, που θα τον άνακαούφισαν κάπως και θα εξασφάλιζαν τα γεράσια του.

Μά να που ήταν τόσο αδύνατος, ώστε δε μπορούσε να εργασθεί. Είχε πέσει ο δυστυχισμένος σε βαθιά άπελπια, γιατί σκεπτόταν ότι, αν δε μπορούσε να δουλέψει, θ' άφινε στη φτώχεια τη μονακριπή και πολυαγαπημένη κόρη του.

«Η λύπη κι' η άπελπια του ήταν δυό φορές πιο μεγάλας τώρα, γιατί ο αυτοκράτορας είχε προκηρύξει ένα διαγωνισμό ανάμεσα σ' όλους τους καλλιτέχνες της αυτοκρατορίας, για την κατασκευή της καλλιτέχνης θεντάλιας που θα μπορούσε να γίνει μέσα στους αλώνες. Ο καλλιτέχνης ήταν ελεύθερος να τη φτιάσει όπως ήθελε, χωρίς κανένα περιορισμό.

«Εκείνος που θα θριαυνοπούσε σ' αυτό το διαγωνισμό, θα δινόταν ένα καλλιτέχνης της αυτοκρατορικής αυλής και θα παύει να είναι μεγάλο δώρο κι' ένα σεβαστό μνηστικό επίδοιο.

Νά γιατί ο ΠΙ-ΜΠΑ ήταν σκεπτικός κι' άπελπτος.

Νά γιατί η ΜΙ-ΤΕ έκλαιγε για τη λύπη του πατέρα της...

Οι μικρές πεταλούδες πετούσαν γύρω απ' το μικρό κεφαλάκι της με τα κατάμαυρα μαλλιά, σαν να θέλανε να της ναυορρίσουν με τον τρελό χορό τους και να την άπομακρύνουν απ' τις μαύρες σκέψεις της...

Ξαφνικά, η ΜΙ-ΤΕ άνασχεσε το κεφάλι της. Μία ιδέα της είχε έρθει, που έκανε ν' άσπράσουν τα μαύρα μάτια της.

— Ναι, αυτό θα γίνει!... ψιθύρισε.

Και, άπλάνοντας τα χέρια της, άρχισε να χαϊδεύει τις πεταλούδες που κάθονταν στα μπιρτσά, στους ώμους, στα μαλλιά της. «Υστερα τούς μιλούσε αγιά, πολύ αγιά, για πολλά όρα...»

Είχε ξαναβρεί τώρα τη χαρά της. Κι' οι πεταλούδες, χαρούμενες κι' έκείνες, τη συνόδεύανε ως την πόρτα του σπιτιού της...

Ο ΠΙ-ΜΠΑ ήταν, εκείνη τη μέρα, πιο λυπημένος από κάθε άλλη φορά. Γιατί τελειώνει η προθεσμία του διαγωνισμού. Τ' άπογεμα, ο Μικάδους θα δέχονταν τους καλλιτέχνες κι' η επιτροπή θα διάλεγε το καλλίτερο έργο.

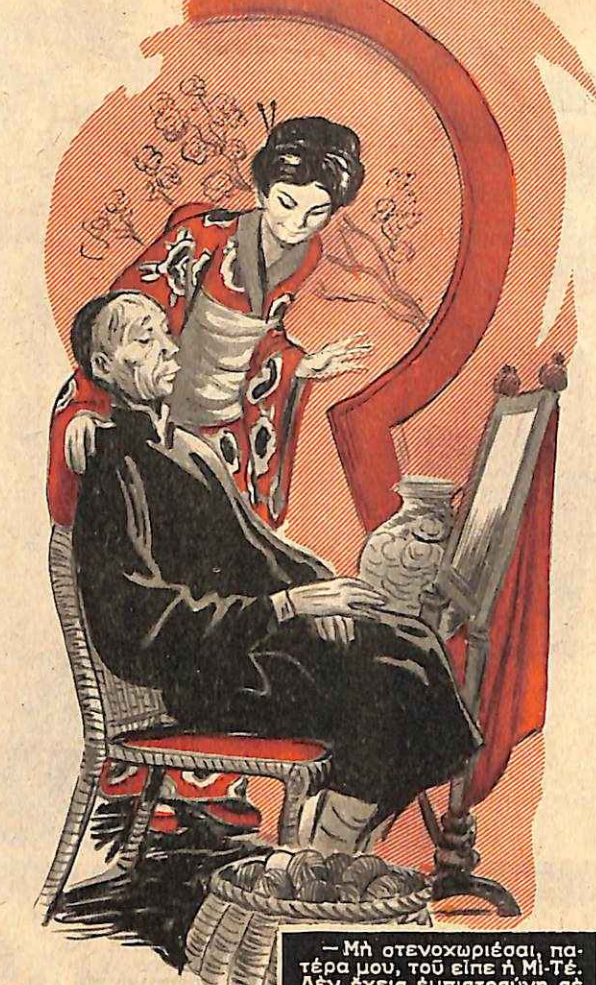
Ήταν αδύνατο να περιγραφή η άπελπια που κεντητή. Νά μή μπορεί να συναγωνισθεί, ενώ τον περιέμεναν τα πλούτη κι' η δόξα!...

Η ΜΙ-ΤΕ μπήκε στο εργαστήριό του και τον φίλησε τρυφερά.

— Μη στενοχωριέσαι, πατέρα μου, που είπα, «Έχεις έμπιστοσύνη σ' μένα; Θά κάνω ό,τι σου πη η μικρή ΜΙ-ΤΕ;»

Ο καλλιτέχνης, χαμογελάοντας, της υποσχέθηκε πως θ' άκουγε τις συμβουλές της.

— Φόρεσε, πατέρα μου, τα καλύτερα ρούχα σου, πρόσθεσε η ΜΙ-ΤΕ. Θά πάμε στο παλάτι.

— Μη στενοχωριέσαι, πατέρα μου, που είπα, «Έχεις έμπιστοσύνη σ' μένα;»

Η ΚΑΛΙΤΕΡΗ

Θεντάλια

— Μή στενοχωριέσαι, πατέρα μου, που είπα, «Έχεις έμπιστοσύνη σ' μένα;»

— Στο παλάτι; Τι να κάνουμε; — Δεν πρέπει να ρωτάς! Μοι υποσχέθηκες πως θά υποκούσεις... — Ο καλός πατέρας χαμογέλασε και πάλι. «Υστερα από λίγο, ξεκίνησαν για το παλάτι.

Η ΜΙ-ΤΕ ήταν κομψά ντυμένη, μ' ένα όλοκλήριο φόρεμα. Κρατούσε στα χέρια της δυό κουτάκια, τυλιγμένα μ' ένα πολύχρωμο πέπλο.

Ο ΠΙ-ΜΠΑ επιχείρησε πολλές φορές να τη ρωτήσει, μά εκείνη άρνιθηκε να του δώσει εξήγηση.

«Έφτασαν στην πόρτα του παλατιού.

— «Ήρθαμε για να πάρουμε μέρος στο διαγωνισμό, είπα η μικρή στον άρχοντα που τούς υποδέχθηκε.

Τους άδηνήσανε τότε στη μεγάλη αίθουσα του θρόνου. Στο βάθος της ήταν απέναντί της μια μικρή εξέδρα. Εκεί πάνω θα παρουσιάζε το έργο του ο κάθε καλλιτέχνης.

Η αίθουσα ήταν γεμάτη. Σ' ένα χώρο παρουσιάστηκε ο αυτοκράτορας, κι' άμέσως άρχισε ο διαγωνισμός.

Οι θεατές ήταν άραιοτάτες, άληθινά θαύματα.

Ο ΠΙ-ΜΠΑ στεκόταν παράμερα, λυπημένος.

Ξαφνικά άκούστηκε τ' όνομά του. Κύταξε γύρω του, έκπληκτος.

Δέν είχε τίποτα να παρουσιάσει, ο δυστυχισμένος.

Μά η ΜΙ-ΤΕ έφυγε άμέσως από κοντά του, δέχοντας την άποδοση σαν άστραπή κι' άνέθηκε στην εξέδρα.

Η μικροσκοπική σιλουέτα της έκανε όλους να χαμογελάσουν. Τι ζητούσε αυτή η μικρή;...

Η νέα έσκυψε ξαφνικά λίγο κι' έβγαλε κάτω απ' τη σάφια της μία μεγάλη θεντάλια από γαλάζια γάζα, άπλη, άπλούστατη, δίχως το παραμικρό σπάλδι.

Αυτό το έργο έφερε λοιπόν για το διαγωνισμό;... Όλοι κυτάζονταν μ' άπορία.

Μά η ΜΙ-ΤΕ σοβαρή κι' άτάραχη, άκοιξε τη μεγάλη θεντάλια της και την κράτησε ψηλά.

«Έκαμε ύστερα μία κίνηση του χεριού της... κι' άμέσως, μέσα από ένα μικρό κλουβί, πετάχτηκε άπληρη σινεφά από πολύχρωμες πεταλούδες, που κάθονταν πάνω στην άνοιχτή θεντάλια, σαν άνιμεμένα λουλούδια, σαν πολύχρωμα ζωντανά πετράδια!

Η ΜΙ-ΤΕ, η κόρη του άπελπισμένου κεντητή, είχε φτιάξει την καλλιτέχνη θεντάλια των αλώνων, χωρίς στις πολύχρωμες πεταλούδες, που ήξερε τόσο καλά να συνεννοείται μαζί τους.

Ο Μικάδους τη φώναξε άμέσως, για να τη συγχαρή. Κι' έκλεισε το διηγητικό μ' άφέλεια της στενοχωρίας της για τη θλίψη του πατέρα της και της έμπεινής της να ζητήσει βοήθεια απ' τις φίλες της, τις πεταλούδες.

Λίγα λεπτά άργότερα, η ΜΙ-ΤΕ θριαυνοπούσε από άδωνισμό κι' ο πατέρας της έπαιρνε τον τίτλο του κεντητή της αυτοκρατορικής αυλής.

ΣΤ. ΡΙΒΙΕΡ

ΟΤΑΝ ΕΝΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΑΓΡΟΤΗΣ 54 ΧΡΟΝΩΝ ΕΠΙΣΤΗ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΠΩΣ ΤΟΝ ΕΙΧΕ ΠΟΙΗΘΕΙ ΜΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ, ΕΚΕΙΝΗ ΔΕΝ ΕΨΑΝΕ ΣΗΜΑΣΙΑ. «ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΔΕΝΑ ΛΕΠΤΑ ΩΜΟΣ, ΤΟΝ ΘΡΗΣΕ ΑΝΑΙΣΤΗΤΟ ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ. «ΩΣΠΟΥ ΝΑ ΦΤΑΣΗ ΔΕ ΕΝΑΣ ΓΙΑΤΡΟΣ, Ο ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΧΕ ΠΕΘΑΝΕΙ!»

Κεφάλι τη γνάμνη των ειδικών, το πλιμπάμα της μέλισσας του προκάλεσε ένα άνασφακτικό σάκ, γιατί ο άρρωστος του παρουσιάζε άλλεργική εάση σπασμού στο δηλητήριο αυτών των έντομων. Πρόκειται για μία περιπλοκή σπασμού, άλλ' όχι μοναδική στο είδος της.

Πολύ περισσότερους βαρέτους προκαλούν τα τομπήματα από σφήκες.

Είναι κι' άλλοι όμοιοι οι μπελάδες που δημιουργούν κάποτε οι μέλισσες. «Ετσι, σε μία άγγλική έπαρχιακή πόλη, ένα περσικό σπινός άπό άγριες μέλισσες σταμάτησε επί μία ώρα την κίνηση στους κεντρικούς δρόμους κι' άναγκασε τα γύρω σπινία και καταστήματα να κλείσουν καλά τα παράθυρά τους.

Στο Σαλιμπουρ της Ρωσίας έξ άλλου, ένα μεγάλο άεροπλάνο συγκοινωνίας καθυστέρησε πολύ την άπογνώση του, γιατί είχαν χωθεί μέσα στο φτερό του 75.000 μέλισσες!

Στο Γιοχάνεσμπουργκ, ένα σπινός άπό μέλισσες δέκοψε ένα ποδοσφαιρικό μάτς. Παίκτες και θεατές διασκορπίστηκαν, πανικόβλητοι!

Κανονικά, οι μέλισσες δέν τομπάινε, όταν δέν τις πειράζει κανείς. Το καλό δε που μάς κάνουν, είναι άσυγκρίτως μεγαλύτερο από κάθε άνόχηλη σπινία που μπορεί να προκαλέσουν.

Το μέλι που μάς δίνουν, δέν είναι μόνο πολύτιμη τροφή, άλλά και φάρμακο. Πράγματι, το χρησιμοποιούσαν άλλοτε για διάφορες άρρώστειες. Έξ άλλου, πολλές άλοιφές και έμπλαστρα περιέχουν κερλ μέλισσας. Και το ταμπάμα της μέλισσας θεωρείται σαν μία πρακτική άλλά άποτελεσματική θεραπεία της άρθρίτιδας και των ρευματισμών.

Ενα παράδειγμα έθιμο, που άπόχρησε σε διάφορες άγροτικές περιοχές της Αγγλίας, είναι το έξης: «Όταν πεθάνει ένας κτηματίας μέλισσοκόμος, κάποιος άπ' τους φίλους του χτυπάει τρεις φορές άπ' έξω κάθε κωμώλη του, λέγοντας τη φράση: «Ο άφενικός πέθανε». Η συνήθεια αυτή έχει κάποια εξήγηση: ότι οι μέλισσες έχουν συνήθειες να τις περιποιούνται ο κυρίως τους, έπομένως πρέπει να είδοποιηθούν με κάποιο τρόπο πώς θ' άναλάβη στο έξης άλλος την περιποίησή τους!

Συγκλονιστικό άστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΓΟΥΕ'ΙΝΤ ΜΙΛΛΕΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Τζέκομπ Φάρου είναι ένας πωλιν ντεκτιβ, που κάποιος σκάνδαλο έξ βάρος του τον άναγκασε να γίνει κυνηγός θοίων στην Αφρική. Ένας φίλος του, ο Άμερικανός τραπεζίτης Γουάλτερ Στένις, τον καλεί από κει στην Άμερική και του προτείνει ν' αναλάβει ένα πρωτότυπο άνθρωποκυνήγι: ν' ανακαλύψει και να εκτελέσει το γκαγκάτο Κλελ Μπόκοκ, που με τη συμμαχία του ληστεψών την Τράπεζα του και σκότεινε το μοναχογυίο του Σπιδ. Γιατί φοβάται πως η άστυνομία δε θα τον βρή, κι' άν ακόμα τον συλλάβουν, ότι δε θα τον καταδικάσουν σε θάνατο. Θέλει λοιπόν να πάρει μόνος του την έκδική του. Και θεωρεί καταλληλότερο για να τον βοηθήσει το φίλο του Φάρου, έφοσον είναι συγχρόνως ντεκτιβ και κυνηγός. Ο Φάρου διατάζει, άλλά δέχεται στο τέλος ν' ανακαλύψει τα ίχνη του Μπόκοκ και να τον εκτελέσει, γλυτώνοντας έτσι την κοινωνία από ένα κακογύο. Άφου παίρνει πληροφορίες απ' το Στένις για το Μπόκοκ και τους ανθρώπους του, άποφασίζει ν' άρχισι τις έρευνές του άπό τη Γεωργία, όπου μένουν οι γονείς του Μπόκοκ, που είναι άγρότες. Πράγματι, πηγαίνει στη μικρή πόλη Γουέικσας. Την ίδια νύχτα, παρουσιάζεται στο δωμάτιό του, στο ξενοδοχείο, μία μεθυσμένη και μισογυμνη νέα γυναίκα, που έφθινε απ' το φίλο της. Ο Φάρου τη συμπαθεί, της φροντίζει ίπποτικά και την πηγαίνει με τ' άυτοκίνητό του ως το σπίτι της. Όταν νυκίζει όμως στο ξενοδοχείο, του επιτίθεται άφηνιδαστ και ο φίλος της Σάμ Άγκυστιν, τον χτυπάει μ' ένα όσπαλο και τον άφινει άνιμωμένο. Το πρωί, ο Φάρου πηγαίνει στο έσοχικό σπιν των Μπόκοκ, που τον δέχονται φιλοφρονητικά όταν τους βρει άνη πως είναι δημοσιογράφος. Άνακαλύπτει τότε πως η άνη στην της περασμένης νύχτας ήταν η Μάρτζετ Μπόκοκ, η γυνίκα του Κλελ, κόρη δικαστού. Τον είχε παντρευτεί άπο έρωτα, πριν άπο δυό χρόνια. Η μητέρα του Κλελ καταρρέει το νυιό της και δέν ένοιωθε να τον δν κακούργο, ύλασε σπορική διάφορα ένδύμια του και τα δείχνει στο Φάρου. Σε μία κάρτα που της είχε στείλει, ο Κλελ άναφέρει την παράξενη όνομασία «Αιτλ Τζούμπου». Υστερα η Μάρτζετ πηγαίνει να κάνει ένα περίπατο στους βάλτους. Εκεί όμως παρανοούει ο Άγκυστιν, της επιτίθεται και τη χτυπάει θάνατος. Τότε ο Φάρου, που την έχει παρακολουθήσει κρυφά, τον πυροβολεί, τον τραυματίζει στο πόδι και ντυώνει απ' τα χέρια του τη Μάρτζετ. Μία παράξενη συμπαθε άρχίζει να συνδέει τους δυό τους. Η Μάρτζετ του έδειχνε ότι, το προηγούμενο βράδυ, ο Άγκυστιν ν την είχε παρασύρει με δολο στο ξενοδοχείο, κάνοντας το φίλο του Κλελ, και την είχε μεθύσει. Άλλ' αυτή του είχε έσπινει. Ο Φάρου της φωνερώνει πως κυνηγεί τον Κλελ για να τον σκοτώσει. Αυτή του δηλώνει τότε πως θα κάνει το κάθε τι για να νλυτώσει τον άντρα της, φεύγοντας, ο Φάρου συναντάει τον Άγκυστιν τραυματισμένο μέσα στους βάλτους. Εκείνος του έδειχνε πως είναι άντιπρόσωπος κάποιου Σμιθ, που ζητεί ν' άγοράσει απ' το Μπόκοκ τα χρυσάφι που πήρε εκείνος απ'

τη ληστεία της Τραπεζής και που δε μπορεί να τα διαθέσει μόνος του. Νυκίζοντας απ' τα παρακάλια του, ο Φάρου δέχεται να τον βοηθήσει να φτάσει στην πόλη. Τον σπώνει μάλιστα στις πλάτες του. Άλλ' εκείνος προσπαθεί να τον νυκίσει.

4ον Ο άνθρωπος απ' το Σικάγο βούλιαξε στο βαθύ νερό. Σε λίγο ξανανέθηκε στην έπιφάνεια, άγκυρωμένος και φτύνοντας. Είδε τότε την κίνησή της καραμπίνας γυρισμένη καταπάνω του κι' έβαλε πάλι τα κλάματα.

Ο Φάρου ήταν μαύρος απ' το θυμό του. Άλλά δέν πυροδότησε. — Κτήνος! είπα με σφιγμένα δόντια. Μούσκεψε εκεί μέσα όπου να σπάρεις! Λίγο με νοιάζει τί θ' άπογίνεις...

Κι' άπομακρύνθηκε, άδιαφορώντας για τις φωνές και τους θρήνους του Άγκυστιν, που άνηχούσαν πίσω του. Άνιμωμένος να πάει στο Σικάγο. Πεπατούσε τους βάλτους και τους κατοίκους τους.

Η Σάββατο 8 Μαΐου, 8 το πρωί

Κοιμήθηκε μερικές ώρες, τ' άπογεμα της Παρασκευής, σε μία κατασκήνωση για άυτοκινήτιστές, στα περίχωρα του Νάσβιλ. Και, την έπομένη νύχτα, έκανε την ύπολοιπη διαδρομή ως το Σικάγο.

Ετσι, το Σάββατο το πρωί, πριν απ' τις 8, βρισκότανε καθισμένος πάνω στις φτέρες του, κατά τον άφρικανικό τρόπο, δίπλα σε μία πόρτα, στον πρώτο όροφο μιας μέτριας πολυκατοικίας της Χάλστεν Στρήτ.

Πάνω στο βολό τζάμι της πόρτας υπήρχε μία έπιγραφή με χρυσά γράμματα: «Άστυνομικό Πρακτορείο Ράιμοντ Κόου». Ο Φάρου περίμενε ύπομονε-

τικά. Ένοιωθε τον εαυτό του αδύνατο κι' άσπιναντο, στην τόσο μεγάλη έκταση πόλη, με το γκρίζο ύφασμα και τον κρύο άνεμο, που φυσούσε απ' τη λίμνη Μίτσιγκαν.

Βιάστηκε να σηκωθεί, όταν άκουσε βαρέα βήματα στην σκάλα. Ένας άντρας κοντόχοντρος παρουσιάστηκε στην άκρη του μισοσκατεινού διαζώμου και προχώρησε προς το μέρος του. Φόρουσε ένα καφέ κοστούμι πολυμεταχειρισμένο, κίτρινο, ποικίμοιο και μαύρη γραβάτα. Στριφογύρισε το καπέλό του γύρω απ' το δάχτυλό του.

Δέν έδωσε την παραμικρή προσοχή στο Φάρου, ως τη στιγμή που έφτασε στην πόρτα του άστυνομικού πρακτορείου κι' έβγαλε απ' την τσέπη του μία θηκή με κλειδιά. Σήκωσε τότε τα μάτια του, τον κύταξε και τον ρώτησε με άχρωμη φωνή:

— Έμένα περιμένετε; — Ναι, πιστεύω... άπάντησε έκείνος.

Α, θά είσατε σίγουρα ο Φάρου. Έγώ είμαι ο Ρού Κρέν. Τούσφιζε δυνατά το χέρι κι' άνοιξε ύστερα την πόρτα.

Περπάτησε μέσα, πρόσθεσε. Δε σας περίμενα άπο τόσο νωρίς. Σκόπευα να σας τηλεφωνήσω στο «Νικερμποκέρ». Ο κ. Στένις μου είχε πη πως σας κράτησε εκεί ένα δωάτιο.

— Ναι. Είναι καλό ξενοδοχείο. Ο Φάρου σταμάτησε, μόλις πέρασε το κατώφλι, κυτάζοντας τον Κρέν να πηγαίνεσθεται, ν' ανάβει τα φώτα, να βάλει στη θέση τους τα καλάθια των χαρτιών και ν' άνοιξη τα στόρ.

Με την καθαριότητά του, τα φωτεινά του χρώματα και την άνετη έπιτάση, το γραφείο εργάτανε σε τέλεια αντίθεση με το σκυθρωπό διώδρομο και τη βρώμικη είσοδο της πολυκατοικίας.

— Τι ακριβώς σας είπα ο Γουάλτ Στένις; — Άρκετα για να μαντέψω ότι δε μου είπα.

— Και ποιά γκόμενη έχετε; — Ο κ. Στένις με πληρώει για διάφορον είδων υπηρεσίες, όχι όμως, και για να ρίχνω τον καφέ!... Άν πετύχετε η ιδέα του θα είναι εξαιρετική. Άν άποτύχετε, θάνατι μία άνορη. Έξορσται λοιπόν απ' τα αποτελέσματα.

Μάσησε μηχανικά το σάλι της της πίτας του και συνέχισε: — Ο Στένις μου είχε τηλεφωνήσει για σας, πριν άκομα φτάσετε στην Άμερική. Μου ζήτησε τότε τη γνώμη μου και την είπα. Του είπα δηλαδή πως δεν έχω καμία γνώμη. Θα κάνω ό,τι μπορώ για να σας βοηθήσει η μου ζήτησε όμως να έχω γνώμη!

— Έγώ όμως θα σας πω μία γνώμη μου: ότι ο Άγκυστιν που αρρώσισε παραμύθια, απ' την άρχή ως το τέλος.

— Τι σας είπα ακριβώς; — Ο Φάρου μίλησε για τις δυό συναντήσεις του με τον Άγκυστιν. Ο Κρέν σκεφθηκε λίγο και δήλωσε ύστερα:

— Βέβαια, δε σας τα είπα όλα... Πρώτα-πρώτα, δε βοηκάμε νάχη καμιά σχέση με κάποιον Σμιθ. Μεχρά άποδείξω λοιπόν του εναντίου ο Σμιθ αυτός μάς είναι άδιαφορός. Όσα για τα χρυσάφι όμως, η έξήγησή που σας έδωσε έχει λογική βάση. Βέβαια, ο Κλελ Μπόκοκ δέν είναι σε θέση να παραρρή και να πουλήσει τα

Μικρή ιδιοτελία

Το δώρο του συζύγου

Στην οικογένεια του κυρίου Τσιφουτιδίου υπάρχουν δυό κόμματα. Ο πατέρας με τον γυιό που μοιάζουν τρυφερά στον άφορα τουλάχιστον τη ταγκουνία κι' η μάνα με την κόρη που συμφωνούν άπόλυτα στη σπατάλη!...

— Είμαι ύπερήφανος για τον γυιό που έκανα!... Φέρει έπαξίως το όνομά μου!... Λέει σ' όλους ο κ. Τσιφουτιδής.

Η συμβία του πάλι έχει να το λην για το καλό γούστο και την άπλοχεριά της κόρης της: — Σ' όποιο μαγαζί να υπηλ, την ξερούνε με το μικρό της όνομα!... Πάντα θα ψωνισθ το πιο άσπιο και το πιο άκριβό!... Ίδια η μητέρα της, σας λέω...

Κι' οι καυγάδες στην οικογένεια αυξάνονται και πληθύνονται, όπως είναι έπιόνο.

Παραδόξως όμως, στην έπέτειο των γενεθλίων της κυρίας Τσιφουτιδίου, ο σύζυγος της προσφέρει για δώρο ένα μακαρογαϊταρένιο κολλίε!...

Όλοι μέσα στο σπινι μένονν καταπληκτικοί απ' αυτή την... ανέλπιστη χειρονομία κι' ο γυιός παίρνει κατά μέρος τον δωρητή και του λέει, έξω φρενών: — Μά τί έπαθε, υπαυτή!... Τοελλάθηκε; — Γιατί, παιδί μου;

— Μ' αυτή την κρίσι πηγές κι' άγόρασες για δώρο ένα μακαρογαϊταρένιο κολλίε!... Δέν της χωρίςε τουλάχιστον ένα άυτοκίνητο για να υπη πηγαίνουμε το πρωί με τα πόδια στο μαγαζί!

Κι' ο πατέρας, χαμογελάοντας εύχαριστημένος, σπεύδει να καθησυχάσει τον κανακάριό του: — Δίκην έχεις παιδί μου!... Μόνο που δέν έχουν βγή ά κόμψ!... Ψευτικά άυτοκίνητα!...

αχωνιά» που έκλεψε απ' την Τράπεζα. Μπορεί λοιπόν να τ' αναλάβει κάποιος άλλος, να δώσει στο Μπόκοκ το ένα τέτατο της δυναμικής αξίας τους και να κρατήσει τα υπόλοιπα για τον κόπο του... «Ετσι, οι κερδισμένοι απ' τη ληστεία θα είναι ο Ήγκυστιν κι ο άφεντικός του, ο μυστηριώδης Σμιθ».

Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε η πόρτα του διαδρόμου. Έπειτα ακούστηκαν ομίλεις, μία φωνή γυναικεία...

— Ήρθε η Χίλντα, βουρμούρισε ο Κρέμ τραβώντας βιαστικά δυο-τρεις ρουφηξίες απ' την πύλα του. Όσο για τη συμμορία Μπόκοκ, δεν ξαναπαρουσιάστηκε ποτέ μετά την 1η Μαΐου, τη μέρα της ληστείας στη Μοντάνα. Πέντε μέρες τώρα, έχει εξαφανιστεί.

— Και το Λιτλ Τζούμπο, τί σάς λέει; — Προσπαθήσαμε να το εξηγήσουμε. Σκέφθηκαν μάλιστα μήπως ήταν όνομα μπάρ ή ταβέρνας. Κυτάξαμε προς αυτή την κατεύθυνση, αλλά δε βρήκαμε τίποτε ως τώρα.

Γύρισε ένα κομμάτι του εσωτερικού τηλεφώνου και μίλησε στο μικρόφωνο: — Χίλντα, σάς παρακαλώ, φέρτε μου το φακέλλο Στένις.

Όταν άνοιξε η πόρτα, ο Φάροου είδε δυο εύσωμους άντρες, που εργαζόνταν στο διπλανό γραφείο. Ο ένας απ' αυτούς μιλούσε στο τηλέφωνο. Ο άλλος έψαχνε σε κάτι παλιά και δρώμικα κατ'άστυχα.

Η γυναίκα που μπήκε, κρατώντας το φακέλλο Στένις, ήταν ψηλή, ξερακιανή, με γκριζα μαλλιά κι άκομφο φόρεμα που κολιμπούσε πάνω απ' το ανύπαρκτο στήθος της. Έρριξε μία αδιάφορη ματιά στο Φάροου.

— Έχουμε κανένα νέο για την Τερέζα Τάυλερ; τη ρώτησε ο Κρέμ. Είχε αναλάβει ο Γιοργκινσεν ν' ασχοληθεί χτές μαζί της. — Δε βρήκε τίποτα. Πήγε σήμερα το πρωί στο Νεκροτομείο και δεν ξαναγύρισε ακόμα από εκεί... Δεν ανακαλύψαμε επίσης τίποτα για κείνο το Σμιθ, ούτε για το «Λιτλ Τζούμπο»... Όσο για τον Ήγκυστιν, μάθαμε τα εξής...

Κι η Χίλντα έδωσε τις πληροφορίες, με άρρωστη φωνή, άλλες μέσα απ' τις σημειώσεις της κι άλλες από μνήμης: — Λέγεται Σάμουελ Ήγκυστιν. Μένει στην Γουίντρουπ «Αβενιού, αριθμός 6717». Έχει να φανη πολλές μέρες στο σπίτι του. Ο Μαϊκ λάδωσε το θυρωρό και μπήρεσε έτσι να ψάξει το διαμέρισμά του. Δε βρήκε όμως τίποτα το ενδιαφέρον, ούτε σημειωμένα ονόματα. Όπως έμαθε απ' τους γείτονες, ο Ήγκυστιν είναι άνεργος τώρα. Η τελευταία δουλειά που έκανε, ήταν...

— Ακούστηκε μία μακρινή βροντή, που δυνάμωσε γρήγορα. Ο Φάροου ανασήκωσε κι η γυναίκα σταμάτησε να μιλάει. Ένα τραίνο πέρασε με τρομερό πάταγο απ' την εναέριο γραμμή, μπροστά απ' το παρόντιο, κανονιστάς να τρέμει όλο το κτίριο. Μα ο Κρέμ κι η γραμματέας του δεν του έδωσαν την παραμικρή προσοχή, γιατί ήταν συνηθισμένοι... Όταν έσβυσε ο θόρυβος, η Χίλντα συνέχισε: — Η τελευταία δουλειά που έκανε, ήταν γκαρσόνι σ' ένα νυχτερινό κέντρο της Σάλ Στρήτ. Έφυγε από εκεί προ εξή μηνών. Πρόσθεσε κι άλλες λεπτομέρειες, άλλ' ο Φάροου δε συγκράτησε τίποτ' απ' όσα τον ενδιέφεραν. Όταν τελείωσε η γραμματέας του, ο Κρέμ άρχισε να σκέπτεται με δυνατή φωνή: — Φαίνεται ότι σχετίστηκε μ' αυτό το Σμιθ... Το κακό είναι στην πραγματικότητα Τζόνς, η κίτρινη αλλοιώσιμη... Τιποτ' άλλο, Χίλντα; — Η γραμματέας κόνισε καταφατικά το κεφάλι της.

— Την πίπα σας, κύριε Κρέμ, είπε. — Ο ντεκτέβι άδειασε την πίπα του στο τασάκι, κλείνοντας το μάτι στο Φάροου. — Πέστε τους να εξακολουθήσουν τις έρευνες, Χίλντα. Η γραμματέας πέρασε στο διπλανό γραφείο, αφήνοντας την πόρτα μισανοικτή.

— Αυτά έχουμε, για την ώρα, είπε ο Κρέμ στο Φάροου. Θα σας τηλεφωνήσω στο ξενοδοχείο σας. Προβλέπω πως δε θαχετε να κάνετε τίποτα μια-δυο μέρες, ώσπου να συγκεντρώσουμε δηλαδή περισσότερα στοιχεία. Θάνα μια ευκαιρία για να γνωρίσετε λίγο το Σικάγο.

Δώσανε τα χέρια και χωρίσανε. Ο Κρέμ παρακολούθησε με τα μάτια τον επισκέπτη του ως το διαδρόμο.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Φάροου βρισκόταν στο πεζοδρόμιο, ανάμεσα στο πρώτο πληθος. Μπήκε στ' αυτοκίνητό του και πήρε το δρόμο του ξενοδοχείου του, για να περιμένη εκεί τις ανακαλύψεις του πρακτορείου Κρέμ. Δεν είχε καμιά διάθεση να επισκεφθεί την πόλη. Περνώντας ωστόσο, κούταζε τους ούρανοξύστες, τις προσόψεις των κινηματογράφων, τις βιτρίνες των μεγάλων μαγαζιών κι όλα τα σημεία ενός βιαστικού πολιτισμού. Έτσι, πρόσεξε το όνομα «Ξενοδοχείον Άλδιων», που το σχημάτιζαν σκονισμένες ηλεκτρικές λάμπες πάνω στην προσοψη ενός σχετικά μικρού κτιρίου. Θυμήθηκε άμεσα πως είχε ξαναδεί αυτό το κτίριο — άλλα φα-

τισμένο με ζωρότερα χρώματα και κατάλληλα ρετουσαρισμένο — σε μία απ' τις κόρτ-ποστάλ της κ. Μπόκοκ. Ο υγιός της, ο Κλέν, είχε έλγασή εκεί ως καμαριέρης. Ο Φάροου φρενάρισε απότομα. Οι άλλοι σωφές, που έρχονταν πίσω του, άρχισαν να κορνάρουν μ' αγανάκτηση. Τάχασε για μία στιγμή, τούσβυσε η μηχανή... Έσπερα όμως είδε εύτυχως μία άδειαν θέσι ανάμεσα στα σταματημένα αυτοκίνητα και κατάφερε να παρκάρει εκεί το δικό του.

Ανάσανε τότε μ' ανακούφιση κι άρρισε να σκέπτεται. Η ώρα ήταν ακόμα 9. Δεν είχε τί να κάνει...

Ξαναγύρισε πίσω, πεζή, και μπήκε στο μικρό και σκυθρωπό χάλι του «Άλδιων».

Ο υπάλληλος στο γραφείο ήταν ένας τύπος απηχαιωμένος — όπως κι όλα γύρω του. — Ξέρετε καμιά Τερέζα Τάυλερ; τον ρώτησε ο Φάροου. — Έκείνος έψαξε στο βιβλίο του, αλλά δε βρήκε κάποιο όνομα. Ο Φάροου άφισε μπροστά του 5 δολάρια.

— Σας άπασχολώ, είπε ευγενικά. Υποθέτω όμως πως έμενε εδώ, πριν από δυο-τρία χρόνια. Τότε, περίπου εργαζότανε στο «Άλδιων» ο Κλέν Μπόκοκ. Ο υπάλληλος τσέπωσε το χαρτονόμισμα — με φανερό στεγνό χρώμα για τις οικονομικές ανάγκες του. Έλειψε λίγο, κι όταν ξαναγύρισε δήλωσε αγέρωχα: — Φοβάμαι πως δε μπορώ να σας φανώ χρήσιμος, κύριε. Χτύπησε ένα κουδούνι που βρι-

σκτανε μπροστά του, και πρόσθεσε: —

— Ίσως να σας βοηθήσει ο Τζώρτζ. Αυτός εργάζεται εδώ από πολύν καιρό. Ο Τζώρτζ ήταν ο αρχικαμαριέρης του ξενοδοχείου, ένας τύπος ζωηρός και πονηρός σαν πίθηκος. Αφού κουδέντισε για λίγο σιγαλά με τον υπάλληλο, πήρε κατά μέρος το Φάροου και του είπε χαμογελώντας: — Βαζώ στοιχήμα πως δεν είσαστε από δω! Μοιάζετε για κτηματίας... Έγώ καταλαβαίνω τους ανθρώπους με την πρώτη ματιά.

— Συγχαρητήρια! Για πέστε μου τώρα, μήπως θυμόμαστε μία κάποια Τερέζα Τάυλερ; — Ίσως ναί.

Σάπασαν κι οι δυο, ως τη στιγμή που ο Φάροου έβγαλε απ' την τσέπη του δεύτερο χαρτονόμισμα των 5 δολλαρίων. Αμέσως αστράψανε τα μάτια του Τζώρτζ. — Πιστεύω πως μπορεί να σας πληροφορήσει ο Λόννυ, είπε. Θα τον βρείτε στο ξενοδοχείο «Μπελαμέτ».

Και τούδωσε τη διεύθυνση. Όταν ξαναβρήκε στ' αυτοκίνητό του, ο Φάροου ήταν ευχαριστημένος απ' τον εαυτό του.

Μέσα σε δεκατέσσερα λεπτά της ώρας, είχε προχωρήσει, στις έρευνες για την Τερέζα Τάυλερ, περισσότερο απ' όσο οι ειδικοί του Κρέμ σ' ένα 24ωρο... Έπειτα όμως θυμήθηκε πως τον είχε βοηθήσει ένα στοιχείο που το ηξερε αυτός μονάχα: η εικόνα του ξενοδοχείου «Άλδιων» πάνω στην σαλάχι κόρτ-ποστάλ.

Σε λίγο, είχε φτάσει στο «Μπελαμέτ». Ο Λόννυ δεν είχε αναλάβει ακόμα υπηρέσια. Ο Φάροου τον περίμενε μία ολοκληρωτή ώρα.

Το «Μπελαμέτ» ήταν μεγαλύτερο απ' το «Άλδιων» και πιο υποφερτό. Ο Λόννυ ήταν κι αυτός αρχικαμαριέρης, νεώτερος στην ηλικία απ' το Τζώρτζ, με αντιπαθητική φυσιογνωμία και τρόπους απότομους. — Η Τερέζα Τάυλερ, είπε. Ναι, έμενε εδώ, πριν από ένα χρόνο. Μα δεν ξέρω τί απόγινε ύστερα. Δεν είναι δουλειά δική μου...

Όστόσο, όταν πήρε κι αυτός 5 δολάρια, έφωδισε το Φάροου με μία σύσταση για κάποιο σωφρό ταξί, ονόματι Ζαμπερίνι, που έκανε «πίτσας» ένα τετράγωνο πιο πέρα.

«Θα κρατήση πολύ αυτό το παιχνίδι», αναρωτήθηκε ο Φάροου. Μα, αφού είχε μπει πιά στο χορό, έπρεπε να χορέψει... Άλλαξε ένα χαρτονόμισμα των 20 δολλαρίων για ναχή «ψιλά», κι έψαξε ύστερα για το Ζαμπερίνι. Ήταν ένας νέος Ίταλός, με βλοιοκομένο πρόσωπο. Άκουσε ήσυχα το Φάροου, χτυπώντας συγχρόνως τα δόντια του με το νύχι του χοντρού δαχτυλίου.

— Δε γίνεται τίποτα, δήλωσε στο τέλος. Δεν κάνω αυτή τη δουλειά...

— Μα δε σας ζητάω να κάνετε καμιά δουλειά, επέμεινε ο Φάροου δείχνοντάς του ένα απ' τα μαγικά χαρτονομίσματα. Άπλωσε και μόνο, σάς ζητώ πληροφορίες.

— Κι' αν είσαστε αστυνομικός; Που το ξέρω εγώ; — Όστόσο, ο Ζαμπερίνι απλώσε το χέρι του και πήρε τα λεφτά. — Όχι, δε μοιάζετε για τέτοιους... συνεχίσε. «Ο κεύ! Θα σας δώσω την πληροφορία που θέλετε: Πηγαίνετε να βρείτε το Ντικ, στο «Πέντραγκον».

Κόντεσε πιά μεσημέρι, όταν ο Φάροου βρήκε αυτό το κομψό ξενοδοχείο. Ήταν μάλλον ένας πύργος από γρανίτη, στην όχθη της λίμνης Μίτσιγκαν.

Ο Φάροου έκανε τη σκέψη πως η Τερέζα Τάυλερ ποσούδεσε ολόενα... Αν είχε μείνει τελευταία στο «Πέντραγκον», θα πή πως ήταν γειάτ'ι λεφτά... Κουρασμένος απ' τις περιπλα-

ήσεις του, σκέφθηκε επίσης πως η Τάυλερ δε θαχε ίσως ακούσει ποτέ να γίνεται λόγος για το Κλέν Μπόκοκ, παρά μόνο στις έφημερίδες... Πάντως όμως, έπρεπε να βεβαιωθεί γι' αυτό.

Ένοιωσε κάποια άμχανία, όταν βρέθηκε στο πολυτέλεις χάλι του ξενοδοχείου. Το καστόμι του ήταν τραλακωμένο, κι οι μπότες του θα λέρωναν τα χαλιά... Ο υπάλληλος του γραφείου φορούσε γυαλιά. Έδειξε στο Φάροου την τραπεζαρία. Εκεί θάβρισκε το Ντικ.

Ήταν ένα γκαρσόνι, με άψογο άσπρο σιόκι.

— Άφισε με ήσυχον, είπε ξερά στο Φάροου. — Άκου δώ! πρόφερε εκείνος με σφιγμένα δόντια. Μη μου μιλάς έτσι, έμμένα! Έκανα τόσο κόπο, για να φτάσω ως εδώ...

Οι πελάτες άρχισαν να γυρίζουν να τους κυττάζουνε. Ο Ντικ τράβηξε το Φάροου σε μία γωνία. — Σιγώτερα για το Θεό! του σύστησε. Δεν ξέρω τίποτα... και δε σας γνωρίζω.

— Έρχομαι εκ μέρους ενός σωφέρ, του Ζαμπερίνι. Αυτός μου είπε ν' αποταθώ σε σας. Ο Ντικ διάστασε λίγο, κι ύστερα ρώτησε: — Τί τη θέλετε, την Τερέζα Τάυλερ;

— Για μία άτομική ύπαθεσι... Φυσικά, είμαι διατεθειμένος να καλοπληρώσω.

— Όστε... σας στέλνει ο Ζαμπερίνι... Έχετε καμιά άλλη σύσταση; Ο Φάροου σκέφθηκε λίγο. Έπειτα απάντησε, στην τύχη: — Ξέρω και το Σάμ Ήγκυστιν. Είχε πετύχει «διάνο»: Ο Ντικ καθήσυνε αμέσως.

— Ο κεύ! είπε. Ο Σάμ είναι ποιδί εν τζέσι... Πως σας λένε; Άρρ' του είπε ο Φάροου τ' όνομά του, ο Ντικ τον παρακάλεσε να περιμένη λίγο, κι' απομακρύνθηκε.

Ο Φάροου ένοιωσε τώρα κάποια ταραχή. Αναρωτιότανε μήπως ο σερβιτόρος είχε πάει να του φέρει άμέσως την Τερέζα Τάυλερ... Τον είδε όμως να ξαναγυρίζει μονάχος. Έπειτα από δυο λεπτά.

Της τηλεφώνησε, έβλεψε. Τυχερός είσαστε που βρέθηκε έλεύθερη, και μάλιστα Σαββατόβραδο! Θα σας περιμένη στον «Πεσμένο Άγγελο», στη Ράντολφ Στρήτ, άπόψε στις 7.

Ο Φάροου δεν τόλμησε να πιστέψη άμέσως στη νίκη του! Εύχρηστ'σε το Ντικ και γύρισε να φύγει, ένδουσιασμένος. Άλλ' ο σερβιτόρος τον κράτησε απ' το μανίκι.

— Έ μιά στιγμή! του είπε σιγά. Κοστίζει 100 δολάρια... Θα πληρώσετε τώρα άμέσως.

Τότε μονάχα κατάλαβε ο Φάροου τί σήμαιναν οι ύπανιγμοί, τα λεζικυτάγ'ατα κι' η έπιφυλακτική στάση εκείνων που είχε μιλήσει μαζί τους ως τότε. Όχι μόνον είχε άνακαλύψει την Τερέζα Τάυλερ, αλλά και την είχε «οικειώσει» για μία νύχτα.

Θ'

Σάββατο 5 Μαΐου, 7 το βράδυ

Ο Φάροου είχε φορέσει ένα κοστούμι καλοσιδερωμένο κι' ένα ξεγυράρι κομψά παπούτσια. Πριν ακόμα φτάσουν οι 7, καθότανε σ' ένα θεαρείο του «Πεσμένου Άγγελου», ενός μικρού καμπαρέ με υποβλητικό μπλε φωτισμό, κι' άκουγε άφροημένα ένα ηλεκτρικό πιάνο, έγκρατοστ'μένο δίπλα στο μπάρ.

Το κέντρο ήταν σχεδόν άδειο, αυτή την ώρα. Ο Φάροου φαινόταν ήρεμος. Στην πραγματικότητα όμως, δεν έκολλούσε τα μάτια του απ' την πόρτα και ψαχούλευε μηχανικά τη λαβή του πιστολίου που είχε μέσ' στην τσέπη του...

Δεν ήξερε τί μπορούσε να συμβεί. Μα ήταν προετοιμασμένος για όλα, για κάθε έκπληξη. Έτσι πί-

στευε τουλάχιστον...

Έκανε όμως λάθος. Λίγο πριν απ' τις 7 άνοιξε σιγά-σιγά η πόρτα και μπήκε μία γυναίκα, μονάχη. Ο Φάροου έμεινε με το στόμα ανοικτό... Ήταν άδύνατο να προκειται για σύμπτωση!

Η Μάρτζετ Μπόκοκ διέσχισε τη σάλα και πήγε να καθήση δίπλα του.

— Καλησπέρα, του είπε άπλά.

Έκείνος δεν της απάντησε. Την κούταζε μονάχα...

Η νέα γυναίκα φορούσε ένα σκωτσέζικο ταγιέο, κάτω από ένα κοντό μαντώ. Ήταν χαλεις καπέλλο. Τα μεταξένια μαλλιά της πέφταν στους ώμους της.

Χαμήλωσε τα μούτια της, κάπως ντροπαλά, κι' άρχισε να βγά-

ζει τα γαντία της.

— Υποθέτω πως είναι φυσικό να σας ζητήσω εξηγήσεις... είπε επιτέλους ο Φάροου.

— Έφτασα σήμερα στο Σικάγο και γύρισα όλα τα μεγάλα ξενοδοχεία, για να βρώ που μένατε... Ύστερα σας περιμένα όλο τ' απόγευμα στο χάλι του «Νικερμπούτ». Όταν σας είδα να βγαίνετε, σας παρακολούθησα. Αυτό είν' όλο.

Μία σερβιτόρα τους πλησίασε για να πάρη παραγγελία. Άλλ' ο Φάροου της είπε: — Δε θα μείνη η κυρία.

— Έρριξε ύστερα μία ματιά στην πόρτα κι' αναρωτήθηκε αν η ανεπιθύμητη παρουσία της νέας γυναίκας δε θα του χαλούσε ό,τι

είχε πετύχει ως τότε...

— Γιατί με παρακολούθησατε ως το Σικάγο; ρώτησε με παγωμένο τόνο.

Η Μάρτζετ άνασήκωσε το κεφάλι της.

— Ξέρετε καλά πως δεν είχαμε τελειώσει την κουβέντα μας, έκείνη τη μέρα, στο βάλτο... Έψαχα ύστερα να σας βρώ κι' έπεσα πάνω στο Σάμ Ήγκυστιν. Καταλαβαίνω! Σας κλάφτηκε τότε και σεις τον βοηθήσατε.

— Ακριβώς. Ήταν πληγωμένος στο ένα πόδι... Ξέρω πως είναι παλητόμασο, πάντως όμως δε μπορούσα να τον άφισω έτσι, σ' αυτή την κατάσταση... Ο Φάροου κοκκίνισε απ' το θυμό του.

ΜΕ ΤΟ ΧΡΩΜΟΣΑΜΠΟΥΑΝ

ΒΕΛΛΑΤΟΝ

- ★ Δίδει στα μαλλιά σας ένα φυσικό ή μοντέρνο χρωματισμό, για κάθε τύπο.
- ★ Επαναφέρει τα γκριζα μαλλιά στον φυσικό τους χρωματισμό.
- ★ Προσδίδει στα μαλλιά σας μία νεανική σπιλνότητα.

ΒΕΛΛΑ-ΕΛΛΑΣ

ΝΙΚΗΣ & ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ 14-ΤΗΛ. 32.844

Η ΦΙΛΙΠΣ δίνει αρώτη το παρόν με τα ΝΕΑ της μοντέλα 1960!

Τύπος Β4Χ95 Α

Δεκτής εναλλασσόμενου ρεύματος 6 λυχινών μεσαία και 5 κλίμακες βραχεία έλεγχος τόνου, συνδεσμολογία δια πικ-άπ δεύτερον μεγάλων STEREO BOX, έσωτ. κεραία

Τύπος Β3Χ96 Τ

Δεκτής έληρής μοπαρίας με 7 τρανζίστορες και 2 διάδοξ, μεσαία και τρεις κλίμακες βραχεία 5 πλκτρων συνδεσμολογία δια πικ-άπ, έσωτ. κεραία

Τύπος Β3Χ96 Α

Δεκτής εναλλασσόμενου ρεύματος μεσαία και τρεις κλίμακες βραχεία 5 λυχινών, 5 πλκτρων, έσωτ. κεραία, μαγικό μοτι έλεγχος τόνου, μεγάλων μεγάλης ευαισθησίας.

Τύπος Β3Χ90 Υ

Δεκτής συνεχούς και εναλλασσόμενου ρεύματος όλων των κυμάτων 5 λυχινών, 5 πλκτρων έλεγχος τόνου, συνδεσμολογία δια πικ-άπ, έσωτ. κεραία, μεγάλων μεγάλης ευαισθησίας.

Ο καλύτερος συνδυασμός τιμής και ποιότητας

ΦΙΛΙΠΣ

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΗΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

ΣΛΟΑΝΣ

Τό γνωστό αμερικανικό φάρμακο Σλόανς χρησιμοποιείται επιτυχώς ως υγιεινό δι' επαλείψεως από 75 ετών εις όλον τον κόσμο, διά την ανακούφισιν από τούς πόνους των ρευματισμών, μυαλγίων, νευραλγιών, και ισχιαλγιών.

Ανακουφίζει από τούς πόνους

Κυκλοφορεί τώρα και ως αλοιφή, εύχρηστη, με οσμή ευχάριστη.

ΣΛΟΑΝΣ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΔΟΥ 49 - Τηλ 614.869
Ο Ιατρός ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ τέως επιμελητής Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται επίσκεψιν καθ' ἐκάστην 11-1 και 5-7 μ. μ. και επί συνεντεύξει. Τας απόρους δωρεάν ἐκαστην Γεγάτην.

Διά πρώτην φοράν ἐκυκλοφόρησαν στην Ἑλλάδα καλλυντικά ἀνώτερον τῶν εὐρωπαϊκῶν. Τὰ καλλυντικά «ΑΡΙΕΤΤΕ» δίνουν σὲ δερματὸς τὸ προστεταμένον καὶ τὸ δικτυωτὸν νεανικὸν καὶ δόρυς.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ «ΑΡΙΕΤΤΕ»
ΠΡΟΙΟΝΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

ΑΡΙΕΤΤΕ
Πολύδυναν πλυστῶ

ΑΙΜΟΡΡΟΙΔΕΣ

Θεοπεία ἀνδρῶν, οἰκτικὴ, σύντομος ἀνεγχειρήσιμος, ἀνεγχειρῶν, πρὸς τὸν ἰατρὸν Μινωτὴ Παπαγιωάννου ὁδὸς Μάρου 16
Δέχεται 9-11 π. μ. καὶ 5-7 μ. μ.

ΓΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος - Μοιχὴ Δέχεται 9-12 καὶ 5-7 ὥς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Καρ. Γρυμ. 113, Τηλ. 413.610.

— "Α, δὲ μπορούσατε νὰ τὸν ἀφίετε ὅπως τὸν εἶχα καταστήσει! Αὐτὸ δὲ θέλατε νὰ πῆτε; "Ὁρᾶτε τόσο δρόμο, γιὰ νὰ μοῦ δώσετε ἕνα μᾶθημα ἀνθρωπίνου! — Σὰς παρακαλῶ, μὴ φωνάζετε, κύριε Φάρου.

— Δὲ φωνάζω!... Κουφοκίταξε πάλι τὴν πόρτα καὶ ρώτησε: — "Ὁ γκουστίν πὼς θαρρῶναι θεικτὰ στὸ Σικάγο; — Μοῦ τὸ εἶπε ὡς πιθανόν... "Ἐπρεπε ὅμως νὰρῶ, ἐφάρσον ἐπὶ πρὸς τὸν Κλέλ! "Ἐφυγα ὁμῶς, μὲ τ' αὐτοκίνητό μου, χωρὶς νὰ πῶ τίποτα σὲ κανένα... — Χάνατε τὸν καιρὸ σας. Δὲν πρόκειται, νὰ μὲ σταματήσετε. — "Ἐγὼ ἐλπίζω τὸ ἀντίθετο! — "Ἦταν τώρα περσινὲς 7. Ὁ Φάρου ἐβράζε ἀπὸ ἀνυπομονή. — Καλὰ θὰ κάνετε νὰ φύγετε τώρα, εἶπε. — "Ὀχι. — Μὰ γιατί ἐπιμένετε; Δὲ μπορούτε νὰ κάνετε τίποτα γι' αὐτόν! Εἶναι ἕνας ἐχθρὸς τῆς κοινωνίας, ἕνας δημόσιος κίνδυνος, πού πρέπει νὰ λείψῃ ἀπωδύπτε. — "Ἡ Μάρτζετ ἐπαίξε μηχανικά μὲ τὰ γάντια της. — Δὲν εἰσάστε ἀστυνομικός... εἶπε. "Ἐχω τὴν ἐντύπωσιν πὼς κυνηγάτε τὸν Κλέλ γιὰ κάποιο ἄλλο λόγο... Τὸν κύτταξε στὸ πρόσωπο. Ἡ φυσιογνωμία του ἦταν ἀπαθής, σὰν μάσκα. Κι' ὅμως ἡ Μάρτζετ μπόρεσε νὰ διαβάσῃ σ' αὐτὴν τὴν ἀλήθεια... Ὁ Φάρου ἤπιε μιά γουλιά τζίν, ἐνὸς καταστάσεως μὲ τὸν τὸν τὴν γυναικεία διαίσθησιν. — Πᾶς εἶχε ναντῆφι ἔτσι τὴ σκέψιν του ἡ Μάρτζετ, καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ ὑπὸρχη τίποτα μεταξὺ τους. — Καθὼς ἄφινε τὸ ποτήρι του πᾶν σὲ τὸ τραπέζι, τὸ χερί του ἀγγίζει τυχαίαν τὸ δαχτύλιν τῆς Μάρτζετ. "Ἐκείνη ἀνατρίχισε καὶ ψιθύρισε: — Θεέ μου, εἶν' ἀδύνατον!... Εἶν' ἀπάνθρωπον! Δὲν εἶναι αὐτὸ ἡ δικαιοσύνη... — Φύγετε! Δὲν ἔχετε καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ, γκρίνιασε ὁ Φάρου. Συγχρόνως φανταζόταν τὴν Τερέζα Τάυλερ μπροστὰ τὴν πόρτα τοῦ κέντρου, ἔτοιμη νὰ μῆ ἀπὸ στιγμήν σὲ στιγμήν... — Μὰ γιατί; ἐπέμεινε ἡ Μάρτζετ. Γιατί τὸ κάνετε, αὐτό; "Ἐχω δικαίωμα νὰ μῶθω... — Σὰς παρακαλῶ, φύγετε! Ἐνατίπε ὁ Φάρου. — "Ἦξερε πᾶς, ἂν κουνούσε λίγο τὸ πόδι του, θ' ἀκούμπουσε στὸ δικό της... καὶ δὲ θὰ τ' ἄφινε πιά. Μέσα στὸ μπλὲ ἡμίφως τοῦ μπάρ, νοιώσανε τὸ ἴδιο ἀπομονωμένον, αὐτὸν κόσμον, ὅπως καὶ στὸ νησάκι τοῦ βάλτου. Οἱ ἄλλοι πελάτες εἶχαν πάψει νὰ ὑπάρουν γι' αὐτούς... Ὁ Φάρου σταύρωσε τὰ χεῖρά του, γιὰ νὰ μὴ ἀγγίξῃ τὴν νεὰ γυναῖκα. — Τζάκομπ... μαυροῦρισε ἀναστενάζοντας ἡ Μάρτζετ. Κύριε Φάρου... "Ἐπρεπε ν' ἀνεβῶ στὴν κούρσά σας σήμερον τ' ἀπόγευμα... "Ἀλλὰ δὲν τόλμησα. — Πολὺ καλὰ κάνετε. Δρόμο τώρα! — "Ἐχομε νὰ μιλήσωμε σοβαρά. Σὰς ἱκετεύω, ἀκούστε με! — Δὲ θέλω ν' ἀκούσω τίποτα, τὴν ἔκοψε ὁ Φάρου. — "Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἐπιτέλους. Ἡ ψιλλὴ κι' ἀδύνατη γυναῖκα πού φάνηκε στὸ κατώφλι, ἦταν σίγουρα ἡ Τερέζα Τάυλερ. — Κύτταξε γύρω. "Ἀλλὰ δὲ σταμάτησε ἡ ψιλλὴ τὴν σὲ Φάρου, γιὰ τὸν ἔχουσε ἕναν ἄντρα μονόν. — "Ἦταν λυγρὴ κι' εὐκίνητη σὰ φίδι. "Ἐνα μακρὸν βραδυνὸ φῶς, μὰ ἡμιτὸν σκούρο, ἀγκάλιαζε τὸ κορμὶ της, κολλούσε ἀπάνω κι' ἔσαν ποικιλοτρόπως τὴν γρομμέν. — "Ἦσαν λυγρὴ κι' εὐκίνητη σὰ φίδι. "Ἐνα μακρὸν βραδυνὸ φῶς, μὰ ἡμιτὸν σκούρο, ἀγκάλιαζε τὸ κορμὶ της, κολλούσε ἀπάνω κι' ἔσαν ποικιλοτρόπως τὴν γρομμέν. — "Ἦσαν λυγρὴ κι' εὐκίνητη σὰ φίδι. "Ἐνα μακρὸν βραδυνὸ φῶς, μὰ ἡμιτὸν σκούρο, ἀγκάλιαζε τὸ κορμὶ της, κολλούσε ἀπάνω κι' ἔσαν ποικιλοτρόπως τὴν γρομμέν.

Φάνηκε δυσχερῆστὴν πού δὲν ἔβλεπε αὐτὸν πού ἔχουσε. — Ὁ Φάρου μισοσπώθηκε ἀπ' τὴ θέσιν του καὶ προσπάθησε νὰ χαμογέλασῃ. Τὸν ἀρῶσανε ἡ σκέψιν, πᾶς ἡ Μάρτζετ ἀπειλοῦσε νὰ τοῦ τὰ νάλῃ ὅλα... Ἡ νεφεμένην τὸν εἶδε, τοῦ χαμογέλασε κι' ἐκείνη καὶ προσέφηρε πρὸς τὸ μένος του, μὲ ὅσα βήματα. Οἱ κινήσεις της ἦταν μελετημένα ἀσμενικές. — Πᾶς εἰσάστε; τῆς εἶπε εὐγενικά ὁ Φάρου. — Καὶ κράτησε τὸ χερί της μέσα σὲ δικό του. — Ὁ Τζάκομπ Φάρου... δὲν εἶν' ἔτσι; εἶπε ἐκείνη μὲ ζεστὴ καὶ μαλακὴ φωνή. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς λέω Τζάκ; — Ὁ Φάρου κατάφερε νὰ κολλιτερώσῃ τὸ γαυγέλο του. "Ἐβλεπε τὴν Τερέζα Τάυλερ νὰ καθῆται στὸ καναπέδακι, δίπλα του. "Ἐτσι, εἶχε μιά γυναικὴ δεξιὰ καὶ μιά αἰσθετὰ του. Αὐτὲς προσπονήθηκαν κι' οἱ δύο πᾶς τότε μόνο εἶχαν ἀντιληπθῇ ἡ μὴ τὴν παρούσα τῆς ἄλλης καὶ καιρηθῇ θηκαν γένοντες τὸ κεφάλι τους μὲ παγωμένη ἀδιοφορία. — "Ἦταν ἡ ματιὰ τῆς Μάρτζετ ἔπρεπε στὰ ἐνωμένα ἄκονα χεῖρα τῆς Τερέζας καὶ τοῦ Φάρου. — Ἡ Τερέζα τράβηξε τότε τὸ χερί της κι' ἄρχισε νὰ βγάξῃ τὰ γάντια της. — Δὲν περίμενα νὰ σὰς βρῶ συντροφευμένο, εἶπε ψυχρά. — Οὕτω κι' ἐγὼ τὸ περίμενα, Τερέζα... ἀπάντησε ὁ Φάρου, πλησιάζοντας τὴν περὶσσότερον, ἔτσι πού ἡ Μάρτζετ βρέθηκε ἀπομονωμένη. Νὰ σὰς συστήσω... τὴν μὲς Σιθ! — Ἡ Τερέζα γέλασε. "Ἦταν πολὺ μελαγχολικὴ, μὲ κατακόκκινα χεῖλια. Εἶχε ὁμορφὸ μακροστένο πρόσωπο καὶ τέλεια φρύδια, ἐλαφρὰ ἀνσηλωμένα στὶς ἄκρες. Θὰ ἦταν ὡς 30 χρόνων. Μὰ τὰ μεγάλα σκουρογάλανα μάτια της εἶχαν τὴν ἐκφράσιν γυναικῶν πολὺ πρὸς τὴν ἡλικίαν. — Σιθ! εἶπε γελώντας. Εἶναι ἕνα κοινὸτατο ἐπιθετο τὸν κοριταῖον πού συχνάζουνε στὰ μπάρ. Μὲ συνηθίζε πού ἄρχισα λίγο, Τζάκ. Δὲν πίστευα πᾶς θὰ σὰς ἔφερα... σὲ τόσο δύσκολη θέσι! Μὰ τὴ θέλει ἀπὸ σας αὐτὴ ἡ μικρή! — Νὰ μοιραστῇ ἀπόψε τὸ κρεβάτι μου. — Ὁ Φάρου πίστευε πᾶς τὰ ὡμὰ αὐτὰ λόγια του θ' ἀκούσαν γιὰ νὰ διόλυνε ἐπιτέλους τὴ Μάρτζετ. "Ἐκείνη ὅμως κοκκίνισε, ἔσφιξε τὰ χεῖλιά της καὶ δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὴ θέσιν της. Ὁ Φάρου ἐννοῦσε τὰ μάτια της καρφωμένα πάνω του. — Διέβλε! Εὐτυχῶς πού ἦθα ἐγκαίρως γιὰ νὰ σὰς γλυτώσω! εἶπε ἡ Τερέζα. — Ναί, εὐτυχῶς! — Τῆς ἔπιασε πάλι τὸ νῆρι καὶ τῆς πρότεινε νὰ πᾶνε κόπου ἄλλοῦ, ἐφάρσον δὲν ἐννοῦσε νὰ παρουσιάζῃ τὴν περὶσσότερον Μάρτζετ. Μὰ ἡ Τερέζα διέσκεπε μὲ τὴν κινῆσά της καὶ δὲ βιάζονταν καὶ βόλου... — Γιὰ νὰ δοῦμε... εἶπε, κἀντας πᾶς μελετοῦσε τὴ Μάρτζετ. Νοστιμούλα εἶναι... ἄλλὰ λίγο μικρή! Θάπρεπε νὰ πηγαῖν ἀκόνα στὸ σχολεῖο. Δὲν εἶν' ἐδῶ ἡ θέσιν της... — "Κυττάτε τὰ μαλλιά της! Εἶναι πολὺ μακρὰ καὶ δίχως νῆρο. "Ἦσαν νά-νε καλὰ γιὰ τὴν γριὸ τῆς ἐδῶ ὅμως, στὸ Σικάγο, φαίνονται κομικὰ... — Μὲ κόπο συγκρατήθηκε ὁ Φάρου νὰ μὴ τὴ νουσοκίση. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν κομμοετοχειρίσῃ, ἐφάρσον τοῦ νοσίζονταν οἱ πληροσφίσεις πού μπορούσε νὰ τοῦ δώσῃ. — Ἡ Μάρτζετ κύτταξε πότε τὸ Φάρου καὶ πότε τὴν Τερέζα, σὰν παρακαλομένη... Σαφινὰ, μὴ μπορῶντας πιά νὰ κρατηθῇ, πετάχτηκε ὀρθῶς, πῆρε τὰ γάντια της πᾶν ἀπ' τὸ τραπέζι, σταμάτησε κι' ἀπομακρύνθηκε, τρέποντας. — Ἡ Τερέζα πῆρε μιά ἔκφρασι

Τὸ πρὸς μοντέρνα
Σ Χ Ε Δ Ι Α
Μοδὲρ - Μπουλέ - Ὀρλὲν

amazona
ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΝΕΟΤΕΡΙΣΜΟΙ - HAUTE COUTURE

ΕΡΜΟΥ 48

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπειραμένοι ἐλδικοί δι' ἐρεῦνας - πληροφῶρις ἐπὶ πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐμπειστικῶν ὑποθέσεων (ἐνοικιοστασίου, γάμων διαζυγίων, ἐπιτηρήσεων ἀνηλικίων, ἀναζητήσεων πραγμάτων ὑπὸ κατασχέσιν κλπ.). Διεθνὲς Γραφεῖον Πληροφοριῶν «ATHENS» Περνασσού 2 (πλὸς Κλαυθμβῶνος), Ἀθῆναι τηλ. 27.709. Τὴν δωδεκάχρονα τὸν ἔργα αὐτῶν μας ἐγγυᾶται ἡ πολυετής ἐξόδοκμος δημοσία προὔπρεσις μας.

ΤΗΛ. 612-010 **100 %**
ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὴς περιττῆς τρίχης προσώπου, σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ**
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι ἡ ὑπερτρίχους ἀραποῦται ἱΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΜΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΣΗΝ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΔΕΚΜΕΣ ΠΕΡΛΑΝΤΑ

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Αχαρνών 98 - Αμφιλοχίας
Δέχεται καθ' ἐκάστην 10-12 καὶ 5-7 ὥς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Τηλεφώνων 810.760

προσπονητὰ ὁδῶν:
— Τὴν ἔπιασε, ρώτησε τὸ Φάρου. Εἶπα τίποτα πού τὴν πείραξε;
— "Ἐκείνος γέλασε δυνατὰ, γιὰ νὰ τὸν ἀκρούσῃ ἡ Μάρτζετ. Μέσα του ὅμως ἐνοῶσε ἀδία, διέσπει ἐκετοῦ. Ντρεπότανε τώρα γιὰ τὸ σκληρὸ τρόπο πού εἶχε φερθῇ στὴ Μάρτζετ.
— Αὐτὲς... οἱ ἐρσοιτέχνισες γίνονται γελοῖες! εἶπε ἡ Τερέζα χαϊδεύοντας τὸν τὸ χερί. Δὲ συμφωνεῖτε μοῖ μου;... Παντως αὐτὴ ἔφτασε στὴν κατέλληλη στιγμή γιὰ νὰ σπῇ τὸν πάγο ἀνάμεσα μας. Τώρα πιά δὲ μὰς μένει πρὸς νὰ δισσεδέσασμε!...
Μὰ ὁ Φάρου δὲν ἦταν τόσο βέβαιος γι' αὐτό... Δὲ συγχωροῦσε στὸν αὐτὸ τοῦ τὴ συμπεριφορά του.
Κυττάζοντας γύρω, παρατήρησε πᾶς δὲν εἶχε φύγῃ ἡ Μάρτζετ. Εἶχε καθῆται σ' ἕνα φιλὸ σκρὶν τοῦ μπάρ καὶ τοῦς παρακολούθησε ἀπὸ μακριά.
Πᾶνε νὰ φύγουν; πρότεινε ὁ Φάρου στὴ συντροφισσά του.
— Καί βέβαια! Πού θὰ πάμε; Στὸ γὰρ; Στὸ θέατρο;...
— "Ὀχι. Προτιμῶ νὰ τὰ ποῦμε λιγάκι, οἱ δύο μας...
— Ὅπως θέλετε, ἀπάντησε ἡ Τερέζα.
Καὶ τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο.
— Πᾶνε νὰ φάμε στὸ διαμερίσμά μου; τοῦ πρότεινε.
Γιὰ νὰ βγῶνε, πέρασαν ἀναγκαστικά πολὺ κοντὰ ἀπ' τὴ Μάρτζετ. Ὁ Φάρου δὲν τὴν κύτταξε καθόλου.
— "Ὅταν βρέθηκαν ἐδῶ, ἀνάσανε μ' ἐντασιστὴν τὸν κρῖο ἀέρος... Ἡ Τερέζα ἔμεινε στὸ «Πένταγων». Στὴ διόδορὸν μὲ τ' αὐτοκίνητο, φηλοῦσε γιὰ τοὺς καιροῦνους δίσκους.
— Ὁ Φάρου δὲν καταλάβαινε τίποτα ἀπ' τὸν τὸν τὸν. Σκεπτότανε πάντα τὴ Μάρτζετ κι' ἀναρωτιότανε τί θῆκανε τώρα... Δὲν ἄρχισε νὰ τὸ μῶθῃ "Ἐνὸς περὶμεν τὸ ἀσάνσο, παρουσιάστηκε ἡ Μάρτζετ στὸ γὰρ τοῦ ἐνοδοχείου. "Ἐκείνη κορυμμένη στὴ θέσιν της, βλέποντας τὸ Φάρου. Μιά πτυχὴ πικρίας εἶχε χαρῶντὰ στὰ χεῖλιά της.
— Ἡ Τερέζα ἀσπνολημένη μὲ τὴ φλυαρία της, δὲν πρόσεξε πᾶς τοὺς εἶνε παρενοχλοῦντες ἡ Μάρτζετ. "Ἐκείνη πάλι δὲν ἐπιχείρησε νὰ τοὺς πλησιάσῃ νὰ μῆ μαζὶ τοὺς τὸν ἀσάνσο. "Ἀλλ' ἡ ψατὶα τῆς γεμάτῃ νομῶ. δὲν ἔδωκε καθόλου τὸ Φάρου. ὅσπου νάθηκε πίσω ἀπ' τὴν συστὴ πόρτα.

Σάββατο 5 Μαΐου, 10 τὸ βράδυ
— Μὰ γιατί δὲν πίνεις, Τζάκ, ἀγάπη μου;
— Εὐχαριστῶ, ἦπια ἀρκετὰ. Ὁ Φάρου δὲν ἀγαποῦσε τὴν σαμπάνια. Καὶ δὲν εἶχε ἀγγίξει σχεδὸν τὸ ποτήρι του.
— "Ἐνὸς ἡ Τερέζα ξαναγέμιζε ἀκόμα μιά φορὰ τὸ δικό της, αὐτὸς πῆγε καὶ στάθηκε στὸ νότιο παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ. Βρισκόταν στὸ δέκατο πάτωμα. Κάτω ἀπ' τὰ πόδια του ἀπλωνόταν ὁ μαῦρος ὠκεανὸς τοῦ Σικάγου, σπαρμένος μὲ ἀπείρα φῶτα σὰν κεφάλια καρφίτσας.
Διέκρινε τὸ κέντρο τῆς πόλεως, ὅπου ξεχώριζαν οἱ ἐπιβλητικότεροι οὐρανοξύστες.
Πᾶν σ' ἕνα τραπέζι, βρισκόταν ἀκόμα τὰ λείψανα ἑνὸς καλοῦ δείπνου. Ἡ Τερέζα βόστούσε καλὰ στὸ πρὸς τὸν κ' ἦταν εὐθυμ καὶ προκλητικὴ. "Ἀλλὰ...
— Ὁ Φάρου ἀναστενάζε μελαγχολικά. Εἶχε στὴ διαθέσιν τὸν ὅλον τὴν νύκτα, γιὰ ν' ἀνακρίνῃ τὴν Τερέζα...
— "Ἐκείνη τὴν στιγμήν, ἐνοῶσε πᾶν σὲ τὸν μπράτσο του τὸ ἀγγιγμὸ τοῦ κορμιοῦ της.
— Τὴν τρέχει, Τζάκ; τὸν ρώτησε. Νοσταλγεί τὴν φέρμα σου; Τὸν εἶχε πᾶρῃ γιὰ κανένα πλούσιο κτηματῆ τὸν Γουέστ.
— "Ὀχι ἀκριβῶς, ἀπάντησε ἡ

κεῖνος. Σκεπτόμουν μονάχα ὅτι αὐτὴ ἡ πολιτεία εἶναι πελώρια... Νοιώθει κανεὶς τὸν ἐαυτὸ τοῦ τόσο μικρὸ, μπροστὰ της!
— Μὴ σκοτίζεσαι! εἶπε ἡ νεὰ γυναῖκα μὲ μιά προκλητικὴ ματιὰ. "Ἀφού ἐγὼ σὲ βρίσκω μεγάλο...
— "Ἦπιε μιά γουλιά σαμπάνια καὶ κύτταξε τὸ πανόραμα τοῦ Σικάγου, πᾶν ἀπ' τὸ ποτήρι της. "Ἦστερα τ' ἀδείασε ἀπότομα καὶ προχώρησε ἀποφασιστικά πρὸς τὸ πικ-ἄπ. Διάλεξε ἕνα δίσκο κι' ἔβαλε μπροστὰ τὸ μηχανήμα.
— "Ἀκουσε αὐτό... εἶπε.
— "Ἦταν ἕνα ἀκουπνισμένον στὸ πᾶν. Ἡ Τερέζα στάθηκε στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς κάμερας, γυρισμένη πρὸς τὸ Φάρου, κι' ἄρχισε νὰ τραγῇ δάμ, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ καὶ μὲ ἄφρον ἐμπνευσμένο, χτυπώντας ἀργὰ τὸ χρόνο μὲ τὸ ἀδεία-νὸ ποτήρι της:
«Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμήν θέλησα τὴν καρδιά σου, μὰ ἐσύ πέρασες χωρὶς νὰ (μὲ δὴς...)»

— "Ὅταν τελείωσε, ὁ Φάρου τὴν χερκορότησε εὐγενικά.
— "Ἦστερα, ἄρχισε ἕνα τραγοῦδι ζωηρὸ καὶ πικάντικο, μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτὰ τώρα καὶ κυματίζοντας τὸ κορμὶ της μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς.
— "Ἡ φωνὴ της δὲν ἀξίζει μεγάλην ἀγάπη. "Ἦστος, ὁ Φάρου βεβῶρησε καθῆκον του νὰ τὴν καλακῇ.
— Θαυμάσια! τῆς εἶπε. Δὲν ἤξερα πᾶς εἶσαι τόσο καλὴ τραγουδίστρια!
— Βρίσκεις πᾶς τὰ καταφέρω; εἶπε μου τὴν ἀλήθεια! φώναξε ἐκείνη χαρούμενα.
— Ξαναγέμισε τὸ ποτήρι της καὶ πρόσθεσε:
— Αὐτὴ εἶναι κι' ἡ δική μου γνώμη: πᾶς κατὰ ἀξίω στὸ τραγοῦδι. Κρίμα πού δὲν ἀκολούθησα αὐτὴ τὴν καριέρα! Τί λὲς καὶ σύ;
— "Ἀληθινὰ, δὲ μπορῶ νὰ πιστέψω πᾶς δὲν ἔχεις χρόνα πείρα; Ἦπιε σιγά-σιγά τὴν σαμπάνια

της, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ὁμῶς.
— "Ἄν μοῦ δίνανε μιά εὐκαιρία... μιά μικρὴ εὐκαιρία μονάχα! "Ἐκείνο πού μοῦ χρειάζεται, εἶναι ἡ ρεκλάμα!... Θέλω νὰ φτάσω νὰ γίνω κατὰ κ' ἐγώ...
— Σταμάτησε τὸ πικ-ἄπ καὶ προχώρησε πρὸς τὸ Φάρου. "Ἀπ' τὰ φιλοδοξία ἀνείρα εἶχε ξαναγυρίσει στὴν περὶ πρᾶγματικότητά. Γέλασε ὅσο μπορούσε πρὸς φυσικὰ καὶ πρόσθεσε:
— Πόσο καλύτερο θὰ ἦταν ἂν δὲ σκεπτόμαστε! Καταλαβαίνεις πόσο πρὸς εὐτυχισμένοι βὰ ἡμᾶς τότε;... Γιατί νὰ εἶμαι πάντοτε ἔτσι ἀπένταρξη;...
— Ὁ Φάρου ἀνέβλεπε πολὺ γι' αὐτὸ τὸ τελευταῖον... Τὸ πολυτέλὲς διαμέρισμα, τὰ 100 δολάρια γιὰ κάθε νύκτα... Μὰ ἡ Τερέζα Τάυλερ δὲν ἦταν γυναῖκα πού νὰ εὐχαριστείται ἀπ' τὴν τύχη της, ὅσο ὑπῆρχαν ἄλλοι ἀνδρες μὲ λεφτά. Φανταζότανε δὲ ἀσφαλῶς πᾶς ὁ Φάρου ἦταν ἕνα πρῶτης τάξεως «θύμα».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΒΛΕΨΕΤΕ ΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟ

ΧΑΛΙΦΑΣ ΝΕΑΥΟΡΚΗ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Ταξιδέψτε μὲ τὸ ἀσύγκριτο ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΝ

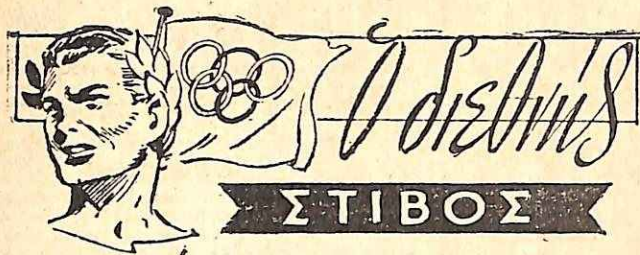
„Ολυμπία“
23.000 ΤΟΝΝΩΝ - ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ 21 ΜΙΛΙΑΝ

πού ἐξασφαλίζει ἀπαρμόλινες ἀνέσεις σὺς ἐπιβάτες τοῦ

Ἐνα ταξίδι μὲ τὸ „Ολυμπία“ ἰσοδυναμεῖ μὲ τίς πρὸς χαρούμενες διακοπὲς τῆς ζωῆς σας σὲ μιά ἀνθρώπινα διασκεδάσει, ἀμεριμνίας, ἀπολαύσειν

GREEK LINE
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΟΥΛΑΝΔΡΗΣ (ΕΛΛΑΣ) Α.Ε.

Διὰ πληροφορίες καὶ εἰσιτήρια ἀπευθυνθῆτε εἰς τὸν ταξιδιωτικὸν σας πράκτορα

Ο ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ 1959

Σημειώθηκε σημαντική πρόοδος σε πολλά αγωνίσματα του στίβου

Β'.

Συνεχίζοντας σήμερα τὸν ἀθλητικὸ ἀπολογισμό τὸν 1959 στ' ἀγωνίσματα τοῦ στίβου, θὰ ἐξετάσουμε τὰ ἀθλήματα καὶ τὶς ρίψεις, μετὰ τὸς δρόμους, γιὰ τὸν ὁποῖο μιλήσαμε στὸ προηγούμενο φύλλο.

Ὅπως εἰπαμε καὶ στὸ προηγούμενο σημεῖο, ἡ μετὰ τὸν δρόμο ρίψη τῶν ἀλμάτων, ἀπὸ τὸν πρῶτο ἐκπαιδευτικὸν νέον ἀθλητὴν μας εἶναι ὁ ἐφημέριος Δῆμος Μαγκλάρας, πού μᾶς χάρισε τὴν πιὸ ἐκπληκτικὴν νίκη στὸν Βαλκανικὸν Ἀγῶνα τοῦ 1959 καὶ ἕνα ἐξοχὸν ρεκόρ στὸ ἄλμα εἰς μήκος 7.51 μ. Τὸ ρεκόρ τοῦ Λουμπάκη (7.37) ἔμενε ἀκατάρρηκτο ἀπὸ εἰκοσαετίας, γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ παραγυρὴν ἡ κατάρριψί του. Ἐστὶν ὁ Μαγκλάρας ἀνέδειξε μὴ μόνον ἀλματιστὴν ἀλλὰ καὶ ἀνταγωνιστὴν τοῦ ἀλματος εἰς μήκος καὶ δικαιολογημένα μᾶς ἐπιτρέπει νὰ προβλέψουμε, ὅτι θὰ διακριθῇ στὸς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τῆς Ρώμης.

Νέο ἀκόμη ρεκόρ σημειώθηκε τὸ 1959 καὶ στὸ ἄλμα εἰς ὕψος, μὲ δημιουργὸν τὸν τὸν Κόνη (1.96). Τὸ κακὸ εἶναι, ὅτι ὁ ἀθλητὴς αὐτὸς δὲν εἶδε σταθερότητα, ἐνῶ ἕνα πλεονέκτημα ἄλλων ἀλματιστῶν εἶναι ὅτι ἐπιδόσεις γύρω στὸ 1.85. Ὁ παρρησιόχης «τυπικὸς», τοῦλάχιστον, ἔχουμε καὶ ἐδῶ παρουσιάσει βελτίωσι τῆς ἐλληνικῆς ἐπιδόσεως.

Ὁ Γιώργος Ρουμπάνης παρέμεινε καὶ κατὰ τὸ 1959 ὁ καλύτερος «ἑλληνικὸς ἐπὶ κοντῶ καὶ, φυσικὰ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ισχυρότερους πρωταθλητὰς μας. Τὴν ἀνώτερη ἐπίδοσιν, στὸ χρόνον πού πέρασε, πέτυχε στὴν Ἀμερικὴ (4.53), ἐνῶ στὸς Βαλκανικοὺς Ἀγῶνες, ὅπου ἀναδείχθηκε νικητὴς, πήδησε 4.50, δημιουργώντας νέον ρεκόρ τῶν ἀγῶνων.

Ἰδιαίτερη μνεία δὲ πρέπει νὰ γίνῃ ἐδῶ γιὰ ἕνα ὑποδειγματικὸ ἀθλητὴ, τὸν Ρήγα Εὐσταθιάδη, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ μὴ δεκαετίαν, παρουσιάζει ἀδόρυχον καὶ δημιουργικὴν προσηλωσὶν στὸ στίβον, μπόρεσε δὲ νὰ καταρρίψῃ — ὑστερ' ἀπὸ τοσαυτὰ χρόνια — τὸ ἀτομικὸν τοῦ ρεκόρ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ, τὸ 1959, τὴν ἱκανοποιητικὴν ἐπίδοσιν τῶν 4.30 μ.

Τὸ τρίτο νέον ἑλληνικὸν ρεκόρ στὰ 4 ἀγωνίσματα ἀλμάτων, σημειώθηκε τὸ γυμνασιὸν, πού πέρασε τὸ ἄλμα τριπλὸν ἀπὸ τὸ Σφίκα μὲ 15.25 μ. Μία ἐπίδοσι σχετικῶς ἱκανοποιητικὴ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Σφίκας παρουσιάζει τὸν 1.80 μ. μινονέκτημα μὲ τὸν Κόνη. Τοῦ λείπει, ὅμως, ὅτι ἡ σταθερότης καὶ οἱ συνηθισμέναι ἐπιδόσεις του εἶναι μισὸ ἢ ἕνα μέτρο κάτω ἀπὸ τὴν καλύτερήν του. Ἐχει, ὅμως, πολλὰ περιθώρια ἐξελίξεως, πού πιστεύουμε, ὅτι θὰ τὴν παρουσιάσῃ.

Κορυφαῖος ἀθλητὴς τῶν ρίψεων καὶ πρῶτος ἀσσοῦ, τὸν ἑλληνικὸν στίβον, ὁ διακεκολλημένος Κουνιάδης, χάρισε, κατὰ τὸ 1959, στὸν ἀθλητισμὸ

μᾶς μεγάλαν ἀξίαν νίκης καὶ ἐπιδόσεις. Κατέβαλε ἀντίπαλός του παγκοσμίου ὀψης (ὁ πρῶτος Ἀμερικανὸς Μπάικα, ὁ Οὐγγρος Σέτζεν, κ. ἄ.) καὶ ἔφερε τὸν ἑλληνικὸν ρεκόρ τοῦ ἀλματος εἰς μήκος 56.06 μέτρων. Σήμερα δὲ Κουνιάδης ἀναγνωρίζεται διεθνῶς ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἀσσοὺς τοῦ κόσμου, ἀναμένεται δὲ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν 177 Ὀλυμπιάδα τῆς Ρώμης.

Ἰκανοποιητικὴ ἦταν καὶ ἡ πορεία ἐνὸς ἄλλου ἐπίσης ἀξιόλογου «ρίπτου» μας, τοῦ πρωταθλητοῦ τῆς σφαίροβόλλας Γεωργίου Τσακανίκα, πού κατέκτησε πολλὰς νίκας κατὰ τὸ 1959. Ὁ Τσακανίκας ἀναδείχθηκε νικητὴς τῶν Βαλκανικῶν Ἀγῶνων, τῶν Μεσογειακῶν, τῶν Ἑλληνογαλλικῶν, τῶν Ἑλληνοαυστριακῶν καὶ ἄλλων διεθνῶν συναντήσεων. Δὲν κατάρθωσε νὰ καταρρίψῃ τὸ Πανελλήνιον ρεκόρ, πού κατέχει ὁ ἴδιος (17.43), πέτυχε ὅμως — καλὴν βολὴν τοῦ 1959 — 17.29 μέτρα. Ὁ Τσακανίκας ἐπιδίδεται καὶ στὴν διακοβόλαν, ὅπου ἔρριψε 49.53, ὅπως καὶ ὁ Κουνιάδης στὴν σφαίροβόλαν (16.14).

Μία ἀκόμη ρίψις, ὁ ἀκοντισμὸς, ἀπέκτησε νέον ρεκόρ τὸ 1959. Δημιουργὸς τῆς ὀψης, δατὰ ἐξελίξεως Ἀνυφαντάκης, πού ἔρριψε τὸ ἀκόντιον κατὰ 71.59 μ. καταρρίπτοντας τὸ ρεκόρ τοῦ Καραματζίου. Ὁ Ἀνυφαντάκης εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ προσβληθῇ ἀπὸ τὴν γνωστὴν ἀδυναμία τῶν ἀκοντιστῶν, στὸν ἀγῶνα τοῦ δεξιῦ χερσίου πού καὶ ν' ἀπόσχῃ ἐπὶ ἀρκετὸν διαστήμα ἀπ' αὐτοὺς ἀγῶνες. Αὐτὸ τοῦ ἀφαιροῦσε τὸ δικαίωμα νὰ δημιουργήσῃ ἀκόμη καλύτερον ρεκόρ,

ὅπου ἀναδείχθηκε νικητὴς, πήδησε 4.50, δημιουργώντας νέον ρεκόρ τῶν ἀγῶνων. Ἰδιαίτερη μνεία δὲ πρέπει νὰ γίνῃ ἐδῶ γιὰ ἕνα ὑποδειγματικὸ ἀθλητὴ, τὸν Ρήγα Εὐσταθιάδη, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ μὴ δεκαετίαν, παρουσιάζει ἀδόρυχον καὶ δημιουργικὴν προσηλωσὶν στὸ στίβον, μπόρεσε δὲ νὰ καταρρίψῃ — ὑστερ' ἀπὸ τοσαυτὰ χρόνια — τὸ ἀτομικὸν τοῦ ρεκόρ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ, τὸ 1959, τὴν ἱκανοποιητικὴν ἐπίδοσιν τῶν 4.30 μ.

Τὸ τρίτο νέον ἑλληνικὸν ρεκόρ στὰ 4 ἀγωνίσματα ἀλμάτων, σημειώθηκε τὸ γυμνασιὸν, πού πέρασε τὸ ἄλμα τριπλὸν ἀπὸ τὸ Σφίκα μὲ 15.25 μ. Μία ἐπίδοσι σχετικῶς ἱκανοποιητικὴ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Σφίκας παρουσιάζει τὸν 1.80 μ. μινονέκτημα μὲ τὸν Κόνη. Τοῦ λείπει, ὅμως, ὅτι ἡ σταθερότης καὶ οἱ συνηθισμέναι ἐπιδόσεις του εἶναι μισὸ ἢ ἕνα μέτρο κάτω ἀπὸ τὴν καλύτερήν του. Ἐχει, ὅμως, πολλὰ περιθώρια ἐξελίξεως, πού πιστεύουμε, ὅτι θὰ τὴν παρουσιάσῃ.

Κορυφαῖος ἀθλητὴς τῶν ρίψεων καὶ πρῶτος ἀσσοῦ, τὸν ἑλληνικὸν στίβον, ὁ διακεκολλημένος Κουνιάδης, χάρισε, κατὰ τὸ 1959, στὸν ἀθλητισμὸ

Ὁ μεγάλος ἑλληνικὸς πρωταθλητὴς τῆς διακοβόλλας Ἀντώνης Κουνιάδης, πού ἀναδείχθηκε μὲ τὴν λαμπρὴν διεθνεῖς νίκης του καὶ τὸ ἐξοχὸν ρεκόρ τῶν 56.06 μ., ὡς ὁ καλύτερος ἀθλητὴς μᾶς κατὰ τὸ 1959.

ὅπως ὅλοι περιμέναμε. Πρὸς τὸ τέλος τῆς περιόδου ἔγινε καλὰ καὶ ξαναρχίσαν ν' ἀγωνίζονται. Τὸν χρόνον, ἀσφαλῶς, θὰ μᾶς δώσῃ νέες ἀνώτερες ἐπιδόσεις.

Ἐνα καινούργιον ἀσσοῦ φάνηκε στὴν σφαίροβόλαν, ὁ ἐφημέριος Πολίτης, πού δημιούργησε νέον πανελλήνιον ρεκόρ μὲ 56.41 μ. Ὁ Πολίτης ἔχει μεγάλας δυνατότητες καὶ θὰ δώσῃ σημαντικὴν δώρησιν στὸ ἀθλίσμα αὐτό, ὅπου παρουσιάζαμε τρομερὴν καθυστέρησιν. Σὲ ἀνεπίσημη προσπάθειά του κατέρριψε τὸ παγκόσμιον ἐφημέριον ρεκόρ. Μέχρι τὸν προσεχὴ Μάρτιον, πού θὰ εἶναι ἀθλητικὸς ἐφημέριος (99 συμπληρώσῃ δηλαδὴ ἡλικία 19 χρόνων), θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ καταρρίψῃ ἐπισήμως τὸ ἐφημέριον παγκόσμιον ρεκόρ τῆς σφαίροβόλλας.

Ἐστὶν, ὅπως καὶ στὰ ἄλλα, ἀπὸ τὴν 4 ρίψεως οἱ τοεῖς εἶχαν τὸ 1959 νέα ἑλληνικά ρεκόρ.

Ἐνα ἀκόμη νέον ρεκόρ ἀπέκτησε ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς στὸ ἐπίσημον ἀθλίσμα τοῦ Δεκάθλου, μὲ δημιουργὸν τὸν τὸν πολυσύνθετον Μαρσέλλο, πού συγκέντρωσε 5908 βαθμούς.

Τέλος, δύο ἑλληνικά ρεκόρ δημιουργήθηκαν στὰ ἀθλίσματα βάδην τῶν 20 καὶ τῶν 50 χιλιομέτρων, πού εἶναι ὀλυμπιακὰ ἀθλίσματα. Συμπεριλαμβανόμενοι, δηλαδὴ, στὸ πρόγραμμα τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων. Τὸ ρεκόρ τῶν 20 χιλιομέτρων δημιουργήθηκε ὁ Κατζίλας, καὶ τῶν 50 χιλιομέτρων ὁ Ἀδραμίδης.

Αὐτοὺς, σὲ γενικὴν γραμμὴν, εἶναι ὁ ἀθλητικὸς ἀπολογισμὸς τοῦ 1959, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει ἱκανοποιητικὸν καὶ πιστοποιεῖ τὴν συντελούμενη πρόοδο τοῦ ἀθλητισμοῦ. Ἡ δημιουργία 15 νέων «πινέλων» ρεκόρ, εἶναι μὴ σοβαρὴ ἀπόδειξις τῆς προόδου αὐτῆς. Ἀνακεφαλαιώνοντας τὰ ρεκόρ αὐτὰ, ἔχουμε τὰ ἑξῆς:

Δρόμοι:
200 μ. Γεωργίουπουλος 21.1.
400 μ. Σίλλης 47.9.
3000 μ. Ἀπλά Χιότης 8.11.
10.000 μ. Κοντός 30.56.
4X100 μ. Ἑθνικὴ ὁμάς 41.4.
4X400 μ. Ἑθνικὴ ὁμάς 3.15.
Ἀλματα:
Εἰς μήκος Μαγκλάρας 7.51.
Εἰς ὕψος Κόνης 1.96.
Τριπλὸν Σφίκας 15.25.
Ρίψεις:
Διακοβόλαν Κουνιάδης 56.06.
Ἀκοντισμὸς Ἀνυφαντάκης 71.59.
Σφαίροβόλαν Πολίτης 56.41.

Ἀλμα ἀγωνίσματα:
Δέκαθλον Μαρσέλλος.
20.000 μ. βάδην Χατζίλας.
50.000 μ. βάδην Ἀδραμίδης.

Ὁ ἀθλητισμὸς μᾶς ἀσφαλῶς προοδεύει. Εἰπαμε, ὅμως, καὶ στὸ Ἀ' μέρος τοῦ ἀπολογισμοῦ αὐτοῦ (στὸ προηγούμενον φύλλο), ὅτι, παρὰ τὴν πρόοδον τῶν ἐπιδόσεων καὶ τὸν «πρωταθλητισμὸν», ὑστεροῦμε ἀκόμη σὲ ἀθλητικὸν «βάθος». Μᾶς λείπει, δηλαδὴ, σὲ πολλὰ ἀθλίσματα οἱ δευτεροκαταρτίαι καὶ τρίτοι ἀθληταί, πού θὰ συναγωνίζονται ἀποτελεσματικὰ τοὺς πρωταθλητὰς, ὥστε νὰ δημιουργήσῃ ἀληθινὰ ἰσχυρὴ ἑθνικὴ ὁμάδα στίβου. Πρὸς αὐτὴν, λοιπόν, τὴν κατεύθυνσιν θὰ πρέπει νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ τῶν συλλόγων, τῶν γυμνασίων, τῶν ποσωνητῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρμόδιων. Ἀλλὰ πῶς ἀπ' αὐτοῦ «ἀρμόδιος» γι' αὐτὸ εἶναι τὸ Κράτος, πού ἔχει ἥδη ἐξαργυρεῖ μὲν ἐπὶ εὐεργετικῶν ὑπὲρ τοῦ ἀθλητισμοῦ μέτρων.

Χ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Τετραπλὴ πυραμίδα

Πρὸς τὸ Α': 2) ΣΙ, 3) ΣΙΑ, 4) ΣΙΑΜ, 5) ΜΑΙ-ΟΣ, 6) ΑΤΙΜΟΣ.
Πρὸς τὸ Β': 2) ΟΙ, 3) ΙΟΝ, 4) ΡΙΟΝ, 5) ΟΡΙΟΝ, 6) ΟΡΙΟΝ.
Πρὸς τὸ Γ': 2) ΤΙ, 3) ΟΤΙ, 4) ΤΙΤΟ, 5) ΤΙΤΟΣ, 6) ΤΙΤΟΣ.
Πρὸς τὸ Δ': 2) ΝΙ, 3) ΑΙΝ, 4) ΚΙΝΑ, 5) ΚΡΙΝΑ, 6) ΚΑΡΙΝΑ.

Κινηματογραφικὸν παιχνίδι

1) Προκειται γιὰ φιλμ, πού γυρίστηκαν κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος στὴν Ἑλλάδα. 2) Εἶναι τὸ δεύτερον ἀριστοτεχνικότερον τοῦ Γουόλτ Ντίσνεϋ. 3) Προκειται γιὰ 4 πολεμικὰ φιλμ. 4) Εἶναι καὶ τὰ τέσσερα ἔργα τοῦ Ἀλφρεντ Χίτσκοκ. 5) Εἶναι καὶ τὰ τέσσερα φιλμ τῆς Μαίρilyn Μονρόε. 6) Τέσσερα φιλμ γκράν-γκινιόλ. 7) Φιλμ ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴν Βίβλον. 8) Καὶ τὰ τέσσερα εἶναι φιλμ τῆς Ἑλίζαμπετ Τάιλορ. 9) Καὶ τὰ τέσσερα φιλμ πρωταγωνιστοῦσε ὁ Ἑρρόλ Φόλιν. 10) Ὁφείλονται καὶ τὰ τέσσερα στὸ σκηνοθετὴ Ἑλία Καζάν.

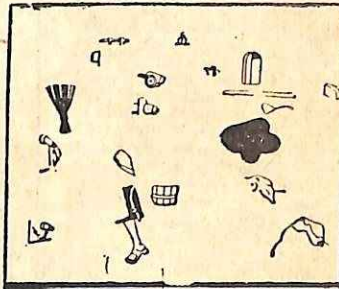
Σωστὸ — Λάθος

1) ΛΑΘΟΣ (Οἱ πρῶτες γάτες ἔφτασαν στὴν Ρώμην τὸν 30 μ. Χ. αἰῶνα). 2) ΣΩΣΤΟ (Στὴν κοιλιάδα Χάμπαχ, κοντὰ στὸ Σάλτσμπουργκ. Δὲ χρησιμοποιοῦνται ὅμως ἀπὸ τοὺς κοσμηματοπώτες, γιὰτὶ δὲν εἶναι καθαροί). 3) ΣΩΣΤΟ (Ἐκεῖ πᾶν 1—2 χιλιοστὰ καὶ φτάνει τὰ 3—4 χιλιοστὰ, στὸ πέλμα τῶν ποδῶν καὶ στὸ στέρεον). 4) ΣΩΣΤΟ. 5) ΛΑΘΟΣ (Μόνον 166 χιλιομέτρων τὴν ὥραν). 6) ΣΩΣΤΟ. (Ἐκκρίνει τρία ποσότητες ὕδατος). 7) ΣΩΣΤΟ. 8) ΣΩΣΤΟ (1½ μὲ 2 λίτρα). 9) ΛΑΘΟΣ (Ἡ θρησκεία τῶν Περσῶν τοὺς τὸ ἀπαγορεύει). 10) ΛΑΘΟΣ (27 δευτερόλεπτα). 11) ΛΑΘΟΣ (Στὴ Γροιλανδία — 260 χιλιόμετρα). 12) ΣΩΣΤΟ.

Ἡλικίαι

Ὁ Λάκης εἶναι κατὰ 8 χρόνια μεγαλύτερος. Εἶναι σήμερα 28 καὶ ἡ Μαίρη 20 χρόνων. (X — 12 = 2 (Ψ — 12) καὶ Ψ = 48 — X).

20 μικροδιαφορές

Τὸ γινεῖον μᾶς δείχνει καθαρά σὲ ποιά σημεία βρίσκονται οἱ 20 μικροδιαφορές.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 779 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΤΑΝΑΙ-Σ — ΑΜΕΣΩΣ. 2) ΠΑΣ — ΝΤΙΚ — ΑΓΩΝ — ΜΑΚ. 3) ΑΥΤΟ — ΑΝΑ — ΝΑΡ — ΚΟΜΟ. 4) ΗΡΕΜΕΣ — ΤΣΑΡΟΣ. 5) ΑΜ — ΑΜΑΝΑΤΙ — ΩΜ. 6) ΤΑΧΩΣ — ΑΤΟΜΑ — ΚΙΟΤΟ. 7) ΑΤΑΜΑΝ — ΑΒΑ — ΑΡΟΣΙΣ. 8) ΣΦΑΚΙΑ — ΑΡΑΙΟΣ. 9) ΚΑΙΤΑΚΛΕΙΣ. 10) ΠΕΡΑΤΑ — ΚΑΣΤΩΡ. 11) ΜΑΛΑΚΑ — ΚΙΜ — ΣΟΥ. 12) ΑΣΑΝΙ — ΜΟΝΑΣ — ΣΜΑΤΣ. 13) ΣΙ — ΚΑΜΗΛΟΣ — ΑΥ. 14) ΓΑΛΑΝΑ — ΑΝΙΣΟΣ. 15) ΟΝΑΡ — ΠΑΡ — ΜΑΝ — ΣΟΤΟ. 16) ΣΟΙ — ΔΩΡΑ — ΑΤΙΑ — ΛΑΝ. 17) ΦΑΡΑΣ — ΑΣΩΠΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΑΤΑΤΑ — ΜΑΣΤΟΣ. 2) ΤΑΥ — ΜΑΙΣ — ΤΑΣΙ — ΝΟΦ. 3) ΑΣΤΗ — ΧΑΦ — ΕΛΑ — ΓΑΙΑ. 4) ΟΡΓΩΜΑ — ΡΑΝΤΑΡ. 5) ΑΝ — ΣΑΚΚΑΚΙ — ΔΑ. 6) ΙΤΑΜΑ — ΝΙΑΤΑ — ΚΑΠΟΣ. 7) ΣΙΝΕΜΑ — ΑΤΑ — ΜΑΝΑΡΙ. 8) ΚΑΣΑΤΑ — ΚΟΜΑΡΑ. 9) ΝΟΒΟΚΑΙ-ΓΙΝΑ. 10) ΑΝΤΑΜΑ — ΜΑΛΑΜΑ. 11) ΑΓΑΣΤΑ — ΑΕΚ — ΣΟΝΑΤΑ. 12) ΜΩΡΑΙ — ΑΡΙΑΣ — ΣΙΝΙΣ. 13) ΕΝ — ΚΡΑΣΣΟΣ — ΑΩ. 14) ΚΟΛΟΙ — ΤΥΜΒΟΣ. 15) ΩΜΟΣ — ΟΣΟ — ΩΠΑ — ΣΟΛΟ. 16) ΣΑΜ — ΟΤΙΣ — ΡΙΤΑ — ΤΑΣ. 17) ΚΟΡΜΟΣ — ΑΣΥΛΟΝ.

Ἀνατολίτικο ΧΙΘΥΜΟΡ

Μάντης!

Ὁ Ναστραδὶν Χότζας, πού ἔκανε ἕνα φεγγάρι Κατὰ τὴν Προῦσα, ἦταν τακτικὸς στὴ δουλειά του καὶ στὸ καθῆκον του. Ἦρθε ὅμως καιρὸς πού οἱ πολλὰς φροντίδες καὶ περισσότερο τὰ ζομπιάσματα τῶν κατοικῶν ἐναντίον του, τὸν ἔκαναν ν' ἀποτραβηχθῇ καὶ νὰ πᾶν πῶς στὸ χωριὸν τὸν ἑ. Ὁκὴ Σελήρη, γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ.

— Ὁκ, μπρὲ γυναικα, ἔλεγε στὴ φάτμη, βαρέθηκα πᾶν νὰ δουλεύω. Θὰ καθίσω κάμποσον καιρὸ καὶ κατόπιν μὲ τὸ ραχάτι μου θὰ σκεφθῶ μὴ δουλεῖται πῶς νὰ κερδίσω μπόλικους παρὰδες ἀκόμα...

Κι' ἀφοῦ κλείστηκε κάμποσες μέρες ὅπου τοῦ, μὲ τὴν πρόφασιν γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ, σκώθηκε ἕνα πρῶν γεμάτος κέφι.

— Τί ἔχεις, ἄντρα μου καὶ γελάς ἐτσι; τὸν ρώτησε ἡ φάτμη. Αὐτὰ οὐ καὶ καθαρῶς; Χαράς στὴν τρυφερά σου. Δουλεῖται δὲν ἔχεις καὶ ἐὺ φαίνεται τόσο εὐχαριστήμενος, ὅταν νὰ σου περᾶν χιλιάδες γρόσια ἀπ' τὸν οὐρανὸ!

Ὁ Ναστραδὶν χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησιν οὐκ ἔφη, ὅτι τὸν στάθηκε γιὰ λίγο σκεπτικὸς: Μελετοῦσε τὴν δουλειά του θάβαιε μπρὸς, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ κέρδιζε πολλοὺς παρὰδες χωρὶς νὰ πολυκουράζεται...

Σηκώθηκε τότε καὶ φουριόζος βγήκε ἐξ ὧν ἐπὶ αὐτῇ.

Μάζεψε λοιπόν, ὅσες μπορούσε πρὸς πολλὰς κοριές ἀπὸ τὴν ζωά του, τὶς ἔφερε στὸν ἥλιον τοῦ διακωτῶ του καὶ τὶς ἔφτιαξε μικρὰ σαπουνάκια.

Καὶ σὲ δύο-τρεις μέρες φόρτωσε στὸ γαϊδάρου ἕνα τραπέζι καὶ μὴ κασονίσια πούχε μέσα τὰ σαπουνάκια καὶ τράβηξε ἴσα στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ.

Ἐκεῖ, ὅπου τὸν τραπεζί, ἄλλως μὲν τὰ σαπουνάκια καὶ ἄρχισε νὰ διαλαλῇ ῥε-κλαμάροντας τὸ ἐμπόρεμά του:

— Ἦν μεγαλυτέρη ἐφεύρεσι τοῦ αἵματός μου φωνάζει. Τὰ μαγεμένα σαπουνάκια! Πάρτε κόσμε, τὰ ὅρα σαπουνάκια! Ὅποιος δοκιμάσῃ ἕνα ἀπ' αὐτὰ, γίνεται ἀμέσως μάντης καὶ μαντεύει ὅλα τὰ πράγματα, δικὰ του καὶ ξένα!

Ὁ κόσμος φυσικὰ δυσκολευόταν νὰ ψωνίσῃ ἀπ' τὰ μαγικά ἐκεῖνα σαπουνάκια, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἀφελεῖς πληρώσαν ὅσα τοὺς ζήταγε ὁ Ναστραδὶν γιὰ νὰ πληρώσουν τὴν νέα μαγικὴ ἐφεύρεσιν.

Ὁ διάβολος ὅμως τᾶφες νὰ περᾶσῃ σὲ λίγες μέρες ἀπὸ τὴν πλατεία καὶ ὁ βεζύρης.

Εἶδε κόσμον συναθροισμένον γύρω ἀπ' τὸν τραπεζὶ τοῦ Χότζα, πού τὸν ἤξερε γιὰ τσαρλατάνον, καὶ πλησίασε γιὰ νὰ πληροφόρηθῇ τί τρέχει.

— Τί κάνεις αὐτό, Ναστραδὶν;

— Πουλάω μαγικὰ σαπουνάκια, βεζύρη μου, ἀποκρίθηκε ἀτάραχα ὁ Χότζας.

— Διηγήσου.

— Νὰ εἰπῶς δοκιμάσῃ ἕνα ἀπ' αὐτὰ, γίνεται μάντης καὶ μαντεύει...

Ὁ βεζύρης κατάλαβε πῶς κάποια βωμοδουλεῖα εἶχε σκαρῶσιν πάλι ὁ Ναστραδὶν καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀλήθεια λές μπρὲ Χότζα;

— Καλὰ, ὅπως μου ἔνα σαπουνάκι.

Ὁ βεζύρης πήρε τὸ μαγικὸν σαπουνάκι, τὸ κτύπησε καλά-καλὰ καὶ πρὶν τὸ κινεῖσθαι φρόντισε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ναστραδὶν.

— Κυττάξτε καλά, Χότζα ἐφέντη, ἂν δὲν εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ πού διαλαλεῖς, θὰ σὲ κρεμάσω ἀμέσως στὴν πλατεία.

— Νὰ μὲ κρεμάσῃς, βεζύρη μου, νὰ μὲ κρεμάσῃς.

Ὁ βεζύρης μύρισε τότε τὸ σαπουνάκι καὶ ἀποβουρνοῦσιν. Σὰν πολὺ παρὰδεῖν μυρουδιά εἶχε!

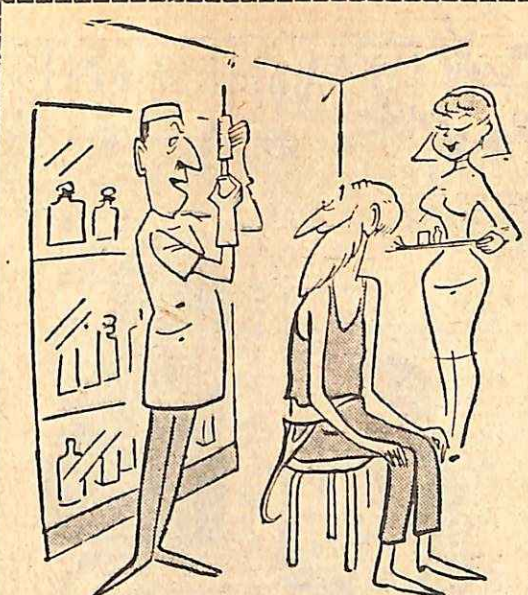
Γύρισε, κυττάξτε στὰ μάτια τὸ Χότζα καὶ τοῦ λέει:

— Μὰ αὐτὸ ἔχει τὴν ἴδια μυρωδιά μὲ τὶς κοριές τῶν ζωντανῶν...

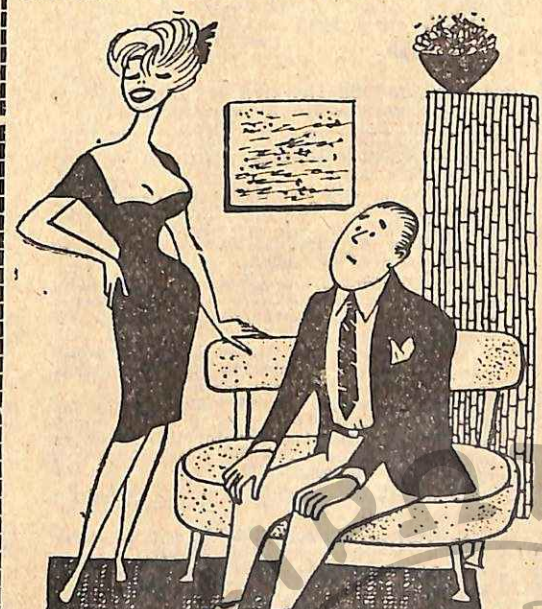
Κι' ὁ ἐτοιμολόγος Ναστραδὶν τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Βλέπεις, βεζύρη μου, πού ἀρχίζεις νὰ... μαντεύεις;

Καὶ θάβαιε τὰ πόδια, ἀφῆνοντας τὸν βεζύρη σὺζυλο!

— Θὰ σὰς ξαναγεῖωσω τόσο, ὥστε δὲ θὰ σὰς ἀφίνουν νὰ μῆτε στὸν κινηματογράφον ὅταν προβάλλωνται ἀκατάλληλα φιλμ!...

— Μὲ τὰ ἑκατομμύριά σου καὶ μὲ τὴν ἀγάπην μου, γυναικα, θὰ γίνουμε τὸ πιὸ εὐτυχισμένο ἀντάρτυρον!...

— Ἀσφαλῶς θὰ μὲ πᾶς πάλι πῶς ἦθεες σκοτωμένον ἀπὸ τὴν κουρασιν!...

Τὰ βάσανα τοῦ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

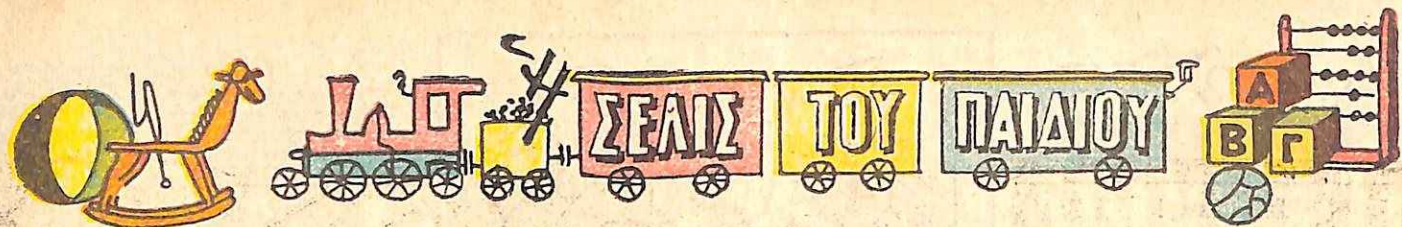
Στὸ περίπτερο

ΠΕΙΡΑΙΑ—Ἀτῆνα μᾶζους ῥοδαρόδον μὴνες τώρα, ἀναγνώστᾳ ἐφέντη, ἀνέβαινα κι' αὐτὸ γιὰ νὰ βρῶ ἕνα περίπτερον νὰ νοικιάσω ταῖς γὰς νὰ πωλῶ γιὰ ἐμὲ.

— Ἀραμπὶν ντερτί, κιρμιζὶ παπούτς, φώναζε ἐμένα Σουρπούτσα, ὅσο ἤλεπε πιμὸν μου γινάτι μου.

— Ἀμα ἐγκώ χαμερὶμ γιόκ. Ἀκόμα σαμπαντᾶν καντάρ τὸ ἴτιο βιολί. Σούρτα φέρεται ἡμῶν μπᾶς καὶ μὴ γινάτι ἐστρωπῶσα.

Ἰπροχτές, λοιπόν, ὅπως ἀπελπισμένος, μερακλάντισμένος, ἀπραχτός γυρίκα στὴ μελὴ στροφή ἕνα παλὸν γινάτι μου σωφὲρ τράκαρο. Αὐτὸς θὲς γιὰτὶ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑΚΟΥΜΑΚΗ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε ένας μπαλμαστής, που γύριζε απ' το πρωί ως το βράδυ τις φτωχογειτονιές και υπάκουε πατρίτσι. 'Η γυναίκα του πάλι μάζευε χόρτα του βουνού και τα πουλούσε στα σπίτια.

Οι φτωχοί αυτοί είχαν ένα όχταχρονο παιδί, έξιμνο, κι' δυοφορό, το Γιακουμάκη, που βοηθούσε τη μητέρα του κι' έκανε θαλάμια. Οι νοικοκυράδες το αγαπούσαν και το φιλούσαν ποτέ με γλυκά και ποτέ με καυμάδα δαγκνιούλα.

Μία μέρα η χορταρού φορτώθηκε δυο τσουβάλια χόρτα και πήγε στην αγορά. Ξαφνικά, είδε να την πλησιάζει μία γριά σκελετωμένη, με μύτη που έφτανε ίσαμε το πηγούνι της, κοντή σ' ανώγειο, που δεν την είχε ματαίσει.

'Η γριά άρχισε ν' ανακατεύει τα χόρτα, ζητώντας να βρει κάτι που ήθελε. Κι' αφού τα έκανε άνω-κάτω, στο τέλος, μουρμούρισε:

— Ούφ! τί θρωμύχοντα! Δεν αξίζουν πεντάρα!

Τού Γιακουμάκη, που παράσπεκε πλάι, τορβέ άσχημα να κατηγορήσει το εμπόρεμά τους και της είπε θυμωμένα:

— Τροπή σου, γριά! 'Ανακάτεις τα χόρτα μας με τα σκεβρωμένα χέρια σου και μά' θρί-ζεις από πάνω! Μπράβο πελάτιστα πόρβε να μάς καη σέφτε!

'Η γριά έγινε θηρίο που το παιδί τόλμησε να της μιλήσει με τόσο αβάνεια.

— Ωστε δε σ' άρεσω; του φώναξε άγριεμένη. Στάσου και θά δεις...

Και συνέχισε ψαγουλεύοντας τα χόρτα. 'Απ' τα πολλά θόρυβος έκείνο που ζητούσε. Τό μύρισε, τόκρυψε στον κόρφο της κι' έβλεπε στη χορταρού: — Βάλε μου δυο όκάδες, Δέν άξίζουν, έδωαι, άλλ' έπειδή σ'ε γασομύρισα θά τα πάρω με τη συμφωνία να μου τα φέρη το παιδί σπίτι μου.

'Ο Γιακουμάκης δεν ήθελε να πάει. Μά η μητέρα του του είπε ότι τα παιδιά πρέπει να σέβονται και να συμπονοούν τους γέροντες.

Κρατώντας λοιπόν, το καλάθι με τα χόρτα, δ μικρός άκολούθησε τη γριά. Τό σπίτι της όμως ήταν μακριά. Στο τέλος έφτασαν σ' έναν παλιό πυργό έξω από την πόλη. 'Η γριά άνοιξε την πόρτα κι' ένα σκουριασμένο κλειδί και κάλεσε το Γιακουμάκη να την άκολουθήσει. Τό παιδί μόλις μπήκε έμεινε σαστισμένο. Οι τοίχοι του ήταν από μαύρο και τα έπιπλα όλόχρυσά.

'Η γριά έβγαλε μία σφουρίστρα και σφύριξε. 'Αμέσως παρουσιάστηκαν πέντε γάτες, που πεπατοδσαν με τα πονηρά πόδια και φορούσαν άσπρους σκούφους κι' άσπρες ποδιτσές, άκρίδους όπως οι μάγειροι.

Πήρε ύστερα το Γιακουμάκη, τον κάθισε σέ χρυσό καναπέ και του είπε:

— Κάτσε τώρα να ξεκουρασθής. Κι' άμέσως θά σ'ε φιλέω κάτι που θά τό θυμάσαι σ' όλη σου τη ζωή...

Πρόσταξε κατόπιν τις γάτες να στρώσουν τραπέζι. Σε λίγο έκινες κουβάλησαν απ' όλα όσα είχαν μαγειρέψει: σούπα, ψητά, φρούτα και γλυκά.

— Φάε, είπε η γριά στο Γιακουμάκη, γιατί σίγουρα θά πενιάς...

'Ο Γιακουμάκης έπεσε με τα μούτρα στη σούπα. Μά η σούπα είχε μία παράξενη μυρουδιά. Τέτοια δεν είχε γευτή ποτέ στο σπίτι του.

Όταν άπόφαγε, οι γάτες πέταξαν τ' άποφάγια στη φωτιά. Εύθως ένας καπνός πλημμύρισε τον πυργό και διάφορες μυρουδιές χτύπησαν τό παιδί στο κεφάλι, που στο τέλος ζαλίστηκε κι' άποκοιμήθηκε.

'Η γριά, που ήταν μάγισσα, τον είχε κιόλας μεταμορφώσει σέ γάτα!

Πέρασαν έτσι έφτα χρόνια. Και μία μέρα, φεύγοντας η γριά για την αγορά, πρόσταξε τό Γιακουμάκη-γάτα να της μαγειρέψει κόττα παραγεμιστή.

'Ο Γιακουμάκης πήρε την κόττα, την καθάρισε και πήγε στην άποθήκη να βρει κουκουράκια και μπαχαρικά. 'Εκεί είδε ένα ντουλάπι γεμάτο κουτιά που είχαν μέσα λογιών-λογιών, βότανα και ρίζες. Τράβηξε ένα και τό μύρισε. 'Η μυρουδιά του τό θύμιζε τη σούπα, που τον είχε φιλέψει η γριά. Μά μόλις τόφισε στη μύτη, άσχημο τέτοιο φάνοισμα, πού... έόπνησε!

— Τ'ε άνοησί! σκέφτηκε. Τί άνιτρο ήταν αυτό που είδα! 'Ακούε εκεί να είμαι γάτα! Πόσο θά νελάση ή μάνα μου, όταν της διηγηθώ την περιπέτειά μου. 'Ισως όμως και να με μαλώσει, πού άσχημα στο θέλημα κι' άποκοιμήθηκε σέ έένο σπίτι...

Και τρέχοντας, πήγε στην αγορά. 'Εκεί είδε τη μάνα του σκεπτική και λυπημένη. Κρόφτηκε πίσω της και ξαφνικά τη ρώτησε:

— Τί έχεις, μυρούλα μου; Θύμισσε γιατί άρ-γηση να γυρίσω;

— Τί έγεις, μυρούλα μου; Θύμισσε γιατί άρ-γηση να γυρίσω;

— Τί έγεις, μυρούλα μου; Θύμισσε γιατί άρ-γηση να γυρίσω;

— Τί έγεις, μυρούλα μου; Θύμισσε γιατί άρ-γηση να γυρίσω;

— Τί έγεις, μυρούλα μου; Θύμισσε γιατί άρ-γηση να γυρίσω;

— Τί έγεις, μυρούλα μου; Θύμισσε γιατί άρ-γηση να γυρίσω;

— Τί έγεις, μυρούλα μου; Θύμισσε γιατί άρ-γηση να γυρίσω;

— Τί έγεις, μυρούλα μου; Θύμισσε γιατί άρ-γηση να γυρίσω;

— Τί έγεις, μυρούλα μου; Θύμισσε γιατί άρ-γηση να γυρίσω;

— Τί έγεις, μυρούλα μου; Θύμισσε γιατί άρ-γηση να γυρίσω;

Η γριά άνοιξε την πόρτα και κάλεσε τό Γιακουμάκη να την άκολουθήσει...

'Η χορταρού σήκωσε τό κεφάλι και κατάρτο-μαγμένη του είπε:

— Πήγαινε από δω, τέρας! Δέ με φτάνει ό καθώνας μου, άλλα έχωσαι κι' έσύ να με περι-παίσεις!

Οι άλλοι έμποροι της αγοράς άρχισαν να μαλώνουν τό Γιακουμάκη.

— Δέ ντρέπεται, μυταρά-νάνε, να κοροϊδεύει τη δυστυχήνη χορταρού! Δεν της φτάνει ό πανος, πού έδω κι' έφτα χρόνια της έκλεψαν τό παιδί της!

'Ο Γιακουμάκης δέ μπορούσε να καταλάβει, γιατί ή μάνα του τον έδιωχνε και γιατί οι άλλοι τον φώναζαν μυταρά και νάνο.

Κι' άποφάσισε να πάει να βρει τον πατέρα του. 'Απ' τα πολλά τον θόρυβε να μαλώνη παπού-τσια έξω από ένα φτωχόσπιτο. Μόλις άκουσε κά-κωσε τα μάτια του και τον είδε, τούπεσαν τα σάνερα απ' τα χέρια.

— Καλημέρα μάστορα, είπε ό Γιακουμάκης. Πώς τά περνά;

— 'Ασχημα. Γέρασα και δεν έγω βοηθό... Κι' ό γυιός σου δέ σ'ε βοηθάει!

— 'Αν είχα τό γυιό μου, θάταν κι' ή ζωή μου άλλοιόμοιχη.

— Και πού είναι ό γυιός σου;

— 'Ο Θεός έφέρει! Μας τον έκλεψαν έδω και έφτα χρόνια...

— Βρέ τό άφιλότιμο!... Γι' αυτό μάς έφαγε να του πάρουμε δώρο την πυροσβεστική άντλία.

(Τού 'Αρχέλαου)

Και διηγήθηκε στο Γιακουμάκη την ιστορία της γριάς.

— Και δέ μου λές μάστορα, γιατί σούπεσαν τα σάνερα μόλις με είδες;

— 'Εξ αίτίας της μύτης σου! Μά μύτη είν' αυτή: Μπόι είν' αυτό που έχεις;

'Ο Γιακουμάκης έτρεξε τότε σ' ένα κουρείο και κυτάχτηκε στον καθρέφτη. Τί φρίκη! 'Η μύτη του και τό μπόι του, ήταν ίδια με της γριάς!

Γιά να μην τον περιελά ό κόσμος, έφυγε και πήρε τους δρόμους. 'Ακουσε όμως πώς ό θασο-ληπας του τόπου ήταν καλοφάγας. Και τράβηξε ίσα για τό παλάτι.

Όταν έφτασε εκεί, φύλακες, ύπνρτες, μάγει-ροι, τον ύποδέχτηκαν με γέλια.

— Τί θέλεις έδω; τον ρώτησε ό άρχιμάγειρας.

— 'Ηθελα να με πάρете για βοηθό. Ξέρω καλή μαγειρική...

— Να σ'ε πάρω βοηθό; άπόρρησε έκείνος. Μά είσαι τόσο άσχημος κι' έχεις τέτοιο μπόι, πού είναι άδύνατο να φτάσει ως τό τζάκι.

— 'Απ' τα πολλά ό άρχιμάγειρας τον πήρε στην κουζίνα. Την άλλη μέρα τό πρωί του είπε:

— Ξέρεις, ό βασιλιάς διάταξε να τό φτιά-ξουμε δυο δύσκολα φαγητά. Θέλει «έδω-θέδω» και μαργακές.

— Ού! είναι τόσο εύκολα! άποκρίθηκε ό Για-κουμάκης.

Κι' εύθως έτοιμάσε τα φαγητά. Όταν τό μεσημέρι έφαγε απ' αυτά ό θασο-ληπας, τόσο ένθουσιαστηκε, πού κάλεσε τον άρχι-μάγειρα και του είπε:

— Πόντησε μου άρεσαν τα φαγητά σου. Μά σήμερα ξεπέρασες τον έαυτό σου. Πώς έγινε αυτό;

— Πολυχρονεμένη μου, σήμερα ήρθε ένας μυ-ταράς ζητώντας να τον πάρω για βοηθό. Τόν λυπήθηκα, τον πήρα και για δοκιμή τον έβαλα να μαγειρέψει τα φαγητά που ζητούσατε!

'Ο βασιλιάς άκούοντας άμέσως να γνωρίσει τό νέο μάγειρα.

— Θά σ'ε δώσω, του είπε. Ένα σακουλάκι φλουριά, άν μείνεις κοντά μου ένα χρόνο και μου μαγειρέσεις φαγητά σαν τα σημερινά.

'Ο Γιακουμάκης δέχτηκε.

Μία μέρα πήγε στην αγορά για να φωνήσει τρεις χήνες. Στο δρόμο όμως πού γύριζε, ή μία απ' αυτές άρχισε να μιλάει.

'Ο Γιακουμάκης τράβηξε, άλλ' όταν συνήθε, της είπε:

— Μη φοβάσαι, χήνα μου, μίλησέ μου. Φαί-νεται πώς δεν ήσουν πάντα χήνα. Κι' έγώ ήμουν κάποτε γάτα και μαγειρίσα αλλοίοντα!

— Σωστά μιλάς άποκρίθηκε έκείνη. Δεν πε-ρίμενα όμως ποτέ να γίνω σφαγτό για μεζές στού βασιλιά τό τραπέζι...

— Δέ θά σ'ε σφάξω, χήνα μου, άλλα θά σ'ε πάρω στην κάμαρά μου. Κι' όταν τελειώνω τη δουλειά μου, θάαγαμαι κοντά σου να κουβεντιά-ζουμε.

— Έτσι ό Γιακουμάκης έκρυψε τη χήνα και κου-βενητάζοντας μία μέρα μαζί της του είπε έκείνη την ιστορία της κι' έκείνος τη δική του.

— Καταλαβαίνω, του είπε τότε ή χήνα. ή γριά θύμιζε, πού την κοροϊδευσες και σέ μά-γεψε με τα όλογά της. Τό ένα τό θόρυβος στο ντουλάπι της. Τώρα πρέπει να θοής κι' άλλο ένα, για να πάρης την πρώτη σου μορφή.

— Και πού να τό έρω; ρώτησε ό Γιακουμά-κης.

— 'Εγώ θά σ'ε βοηθήσω. Είναι ένα χόρτο πού τό λένε: 'Φταρνίσου να δής την ύγεια σου'. Να με θγάλεις μόνο έξω να θσοκίσω για να τό έρω.

— Έτσι κι' έγινε. Και σέ λίγο ή χήνα γύρισε κρατώντας στο ράμφος της τό χόρτο.

'Ο Γιακουμάκης τόφερε στη μύτη του. Φταρ-νίστηκε όμως τόσο δυνατά, πού έννοιωσε ένα δυ-νατό τρίξιμο τόσo κόκκαλά του. Και την ίδια στιγμή από νάνος και μυταράς έγινε ένα ώραίο παλληκάρι.

Ευχαρίστησε γι' αυτό τό Θεό, άλλα δέν έέ-γασε και τη χήνα: Την πήρε στην άγκαλιά του και την πήγε στον πατέρα της, πού ήταν ένας έακουσμένος μάγος.

Κι' όταν ό Γιακουμάκης του είπε πώς ή χή-να ήταν ή κόρη του, έκείνος γάργκε. Με τα μά-για του κατάφερε σέ λίγο να την κάνει όπως ήταν πρίν, όμορφη κοπέλλα και στο παλληκάρι έδωσε πλούσια δώρα.

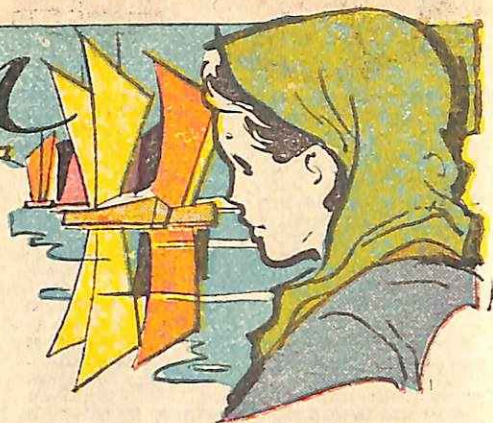
'Ο Γιακουμάκης κατόπιν έτρεξε στούς γονείς του κι' έκείνοι δέ δυσκολεύτηκαν να τον ανα-γνωρίσουν.

'Ο Γιακουμάκης, λοιπόν, άνοιξε ένα μεγάλο παπουτσάδικο πού έκανε χρυσές δουλειές. Κι' άφού έγινε ό πλουσιότερος τό τόπου, παντρεύ-τηκε την κόρη του μάγου, κι' έζησε αυτός καλά κι' έμεις καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΜΙΚΡΗ

ΧΕΙΜΩΝΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

'Η μικρή Σολάνζ Σαρσέν βασιλεύει σαν παν-τοδύναμη άρχοντισσα στον παλιό πατρικό της πυργό, πού είναι σέ μία άποκρημνη ακτή της Βρετανίας. 'Εχει δεσποτικό και άγέγραφο χαρ-χίτρα κι' όλα όι φεράδες και οι θαλασσοί του γαριού παραξενεύονται για τη συμπαθεια της Σολάνζ σέ μία παράξενη γριά, τη θεία Γκωτ κληντερ, πού τη δισκεδάει, λέγοντας της τρο-μακτικές ιστορίες για φαντάσματα. 'Ετσι, μία σκοτεινή νύχτα καταιγίδας, ή Σολάνζ και ή παιδαγωγός της καταφεύγουν στο σπίτι του φαρμακά, όπου βρίσκουν τη γριά Γκωτ, που τους διηγήθηκε μία άλλακτη ιστορία για τό «καροτσάκι του θανάτου», πού δεν πρέπει να τό αντίκρυσή κανείς, γιατί θά πεθάνη. Όταν όμως στάν στο σπίτι ό τελωνφύλακας Φα-ζόλ, ή γριά Γκωτ φεύγει για να πάει κοντά στην ψυχόκόρη της, τη Θυμιούλα. 'Η Σολάνζ, γυρίζοντας στον πυργό, βρίσκει τη Θυμιούλα πληγωμένη σ' ένα λάκκο και την παίρνει μαζί της. 'Ο Φαζόλ είδοποιεί τη γριά Γκωτ κι' έ-κείνη αναφέρει τό πάθημα της μικρούλας στούς γυιούς της, πού είναι κρυμμένοι στο ύπόγειο και πού φοβούνται μήπως προδούν τις βρωμο-δουλειές τους ή Θυμιούλα. Μά ή μικρή Άγνα-στη βεβαιώνει τη γριά Γκωτ, ότι δέ θα εχάσει ποτέ, ότι την έσωσε. Στον πυργό φτάνουν τό δυό εξαδέλφια της Σολάνζ, ό Φίλιππος και ό Ροζέ, πού, από την πρώτη στιγμή, δείχνουν μία ιδιαίτερη άγάπη στη Θυμιούλα.

— Αυτά δείχνει πώς βρίσκεις πο-λά σύνημα τον καιρό!

— Πρό πάντων όταν λείπεις έσύ!

— Τί ώραία συμπεριφορά! Τώρα καταλαβαίνω γιατί ή Θυμιούλα σέ βρίσκει άξιαγάπητο. Μά δεν είναι ανάγκη, νομί-ζω, να τη μαθαίνεις γεωγραφία. 'Η μικρή Άγναστη έχει ταξιδέψει αρκετά...

Τό πειράγμα αυτό ήταν πολύ σκληρό. 'Η Θυμιούλα έγινε κόκκινη σαν παπαρούνα. 'Ο Φίλιππος πετάχτηκε όρθιος εξαγριωμέ-νος.

— Είσαι κακή, Σολάνζ!

'Η Σολάνζ του γύρισε την πλάτη. Και πήγε να παίξει τα δακτυλά της πάνω σ'ε τζάμια. 'Εξω έβρεχε και τό άσκι. 'Ο άέ-ρας φουούσε όρμητικά στην άμμουδά. 'Η-ταν άδύνατο να σκεφθίς και τον παραι-κρό περίπατο για κείνη την ημέρα.

'Η παρουσία της Σολάνζ έκανε να έξα-φανισθί ή χαρά πού βασιλευσε στη μικρή συντροφιά. Τό χάρτινο άνδρικόκιο, όδηγ-μένο από τό Φίλιππο πάντα, διευθυνόταν κουρασμένο τώρα προς τό Γιβράλταρ.

— Μην κρατάτε καμία στην εξαδέλφη σας, ψιθύρισε ή Θυμιούλα σ'ε αυτή του Ροζέ.

'Εκείνος πήγε κοντά στο παράθυρο.

— Σολάνζ, θά προτιμούσες κανένα άλλο παινίδι;

'Η μικρή γάτα γύρισε στο μέρος του με τα νύχια βγαλμένα έξω.

— Τί παινίδι; είπε. Κάνει άθλιο καιρό. Και σεις οι τρεις σας δεν είστε ίκανοί να-χετε μία ιδέα της προκοπής.

— Έχω έγώ μία, άποκρίθηκε ή Θυμιού-λα. Δεν έξω όμως άν μάς δώση την ά-δεα ή μίς Βαρβάρα.

'Η Σολάνζ σήκωσε τους ώμους της. 'Η φράσι «θά μάς δώση την άδεια» δεν της άρεσε.

— Ποιά είναι ή ιδέα σας;

— Νά! 'Εμαθα από τους ύπνρτες πώς οι σιταποθήκες είναι γεμάτες από κιώτια,

καλάθια, σκονιά. Και σκέφτηκα πώς θά δια-σκεδάσαμε αρκετά, άν παίζαμε τους πε-ρ-νηπτες.

'Η Σολάνζ πήδηξε απ' τη χαρά της. 'Όλο της τό κατονώρισμα χάθηκε με μίας.

— Στη σιταποθήκη!... φώναξε.

— Θα έπρεπε πρωτίτερα να τό πούμε της μίς Βαρβάρας.

'Η Σολάνζ δεν της άποκρίθηκε, γιατί βρισκόταν κιόλας στη σκάλα. Τα ξαδέρ-φια της διάσαν να την άκολουθήσουν.

— Έμπρός, τεμπέληδες, έλάτε γρήγορα! Κι' έσύ, Θυμιούλα!

— Δέ μπορώ ν' άνεβώ!

— Έλα, λοιπόν! 'Από ταιγορόχαρτο εί-σαι; Σε βεβαιώνω πώς θά γιαιτρευόσουν πιο γρήγορα, άν έδαζες κι' έσύ τα δυνατό σου.

Και ξαφνικά γύρισε πίσω. 'Αρπαξε τη Θυμιούλα από τη μασχάλη και την ύπο-χρέωσε ν' άνεβη δυο σκαλοπάτια. 'Αλλά ό πόνος πού δοκίμασε ή μικρή ήταν τόσο δυνατός, πού έπεσε πίσω, σαν να έπρό-κειτο να λιποθυμήσει.

— Θα σέ βαστήξουμε μεις, φώναξε ή Σολάνζ.

Και χωρίς ν' άκούση τις διαμαρτυρίες του θυματός της, άνάγκασε τό Φίλιππο και τό Ροζέ να περάσουν τα χέρια τους σταυ-ρωτά, κάνοντας ένα είδος πρόχειρου φο-ρείου, πού στη Βρετανία τό λένε «χρυσή κούνια».

— Έγώ θά σ'ε κρατώ από πίσω, της ύ-ποσχέθηκε ή Σολάνζ.

Και τό άνέβασμα άρχισε. 'Η Θυμιούλα, σπηνωμένη άνάμεσα στούς άπροσκάλε-στους κουβαλητές της, άφανε να ξεφύγν από καρό σέ καρό ένας μικρός άναστε-ναγμός. Τα δυο άγόρια ξεφουούσαν και βογγούσαν κάπου-κάπου. Μά ή Σολάνζ ή-ταν ένθουσιασμένη. Δεν της έλειπε πιά, παρά να προμπευθί ένα μαστίγιο και να βάλη μπρός τους σκλάβους της.

Έφτασαν επί τέλους στο άπάνω πάτω-μα. 'Η Σολάνζ του άπάνω δεν είχε φροντί-σει ν' άδείαση τις σιταποθήκες του, όταν έφτανε. Και τις είχε άφήσει γεμάτες ά-πό χίλια δυο άχρηστα πράγματα, πού ή Θυμιούλα τα εξέτασε, τα μέτρησε με μίς και πού μπροστά τους ό τέσσερις περι-ηπτες έμειναν κατάπληκτοι.

— Έλάτε να δíte!...

'Εδώ πυραμίδες από κιώτια. 'Εκεί βου-να από καλάθια. Και πάρα πέρα ύφάσμα-τα από ίστους άράχνης ριγμένα άνάμεσα σ'ε δοκάρια.

— Άς πούμε πώς είμαστε ναυαγοί, πρό-τεινε ό Φίλιππος. Πρέπει να φτιάξουμε μία καλύβα...

'Η ιδέα του φάνηκε πολύ πετυχημένη. 'Η Σολάνζ και τα δυο άγόρια άρχισαν ν' άνα-ζητούν τα ύλικά, ενώ ή Θυμιούλα, πού ή-ταν πολύ κουρασμένη, άφέθηκε να πέση σ' ένα σωρό από σκονιά. 'Υστερ' από λί-γα λεπτά σχετική ησυχίας, άρχισαν άξα-φνα οι καυγάδες:

— Είναι δική μου!

— Μωρέ τί λές!

— Την είδα πρώτος!

— Την είδα πρίν από σένα!

— Δός μου τη σανίδα!

— Ποτέ!

'Η μικρή γάτα είχε βγάλει έξω τα νύ-χια της. 'Η Θυμιούλα άναστενάξε. Να πώς τελείωσε όλη ή χαρά...

'Αλλά πώς μεγάλη της έκπληξη, άφού έβρισαν δυο-τρία καλάθια ό ένας στο κε-φάλι τ' άλλου, οι πολειοτέρες σταμάτη-σαν με μίς μπροστά σέ μία ανακάλυψη τόσο άνέλπιστη, πού συμφιλιώθηκαν άμέ-σως από την κατάπληξη. Και φώναζαν όλοι μαζί:

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

— Έλάτε να δíte!...

Η Ζωίτσα και τα φιλιό των συγγενών

—Σούτ! φώναζε ο Ροζέ, μη μαλώνετε. Πήτε μου καλύτερα τίνος μοιάζει η εικόνα. Έχω την εντύπωση πως αυτή η μορφή δε μου είναι άγνωστη...

—Κι' εγώ το ίδιο, πρόσθεσε ο Φίλιππος. Η θυμ ούλα έμενε σιωπηλή. Μία δύναμη συγκίνησε την είχε κυριέψει. Ποτέ δεν έννοιωσε τον εαυτό της τόσο πολύ όρφανο, όσο μπροστά σ' αυτή την προσωπογραφία της νέας μητέρας, της τόσο τρυφερής και γλυκής. Μακρινές αναμνήσεις της έρχονταν από μία εποχή, που ήταν, η ίδια, ένα παιδί εύτυχισμένο και χαίδεμένο, όπως ο μπαμπάς της εικόνας. Και η τωρινή πραγματικότητα της φαινόταν άκομμη πιο θλιβερή.

Ο Φίλιππος μάντεψε τη σκέψη της. Την πλησίασε σιγά-σιγά και της έσφιξε το χέρι. Την ίδια στιγμή ακούστηκε ένα ξεφώνισμα του Ροζέ:

—Τίς θυμιάσεις μοιάζει η ώραία κυρία του πορτραίτου...

Η Σολάνζ κι' ο Φίλιππος στην αρχή έμειναν κατάπληκτοι. Έπειτα όμως παραδόχτικα κι' αυτοί το γεγονός. Τα χαρακτηριστικά και η έκφραση του προσώπου είχαν μια ομοιότητα όμοια. Η γυναίκα ήταν μελαχροινή σαν τη μικρή Άγνωστη, με μεγάλα χαιδευτικά μάτια.

Η Σολάνζ ωστόσο διαμαρτυρήθηκε:

—Μπα, ιδέα σου είναι. —Καθόλου, είπε ο Ροζέ. Δεν έχουμε παρά να κατεβάσουμε το πορτραίτο, όπως είπες, προ όλγιου, και να ζητήσουμε από το θείο να μας δώσει τη γνώμη του.

Κι' ανασήκωσε τα μανίκια του, έτοιμος ν' ανέβη και να κατεβάσει το πορτραίτο. Μα η Σολάνζ συγκράτησε τη φόρα που είχε πάρει. Δεν επ'θυμόσε πια να κρεμάσουν την εικόνα στο σαλόνι.

Βέβαια, αν τα εξοδέλφια της είχαν την ώραία ιδέα ν' ανακαλύψουν αναλογίες ανάμεσα στα χαρακτηριστικά του πορτραίτου και του εαυτού της, θα έμενε καταγοιτωμένη και δε θα σκεφτόταν καθόλου να τους φέρει αντίρρηση. Μα η θυμιάση ήταν ένα όρφανο παιδί... η θετή κόρη της γρηάς Γκωτ... ένα άσημαντο πλάσμα.

Η Σολάνζ της δάγκωσε βαθειά την καρδιά. Μα προσπάθησε να υποκριθεί. Και με το σκοπό να στρέψει την προσοχή τους άλλου, είπε:

—Σκεφτόμαστε αργότερα γι' αυτό. Τώρα ας χτίσουμε μερικές καλές...

Τα παιδιά ήταν συννησιμένα στους αλληλοεπαιγμένους τρόπους της και δεν παραξενεύτηκαν γι' αυτό. Υπάκουα φορτωθήκαν τα βαρέα κιβώτια και τ' άφησαν άπ'ανω στον ταίχο. Παρά το χαρτί βρισκόταν εκεί αρκετό για να χρησιμοποιηθεί ίσα-ίσα γ' ατέγη. Στις πάτωμα ήταν απλωμένο ένα πανί προσκολλημένο να ραντίζει σαν δερμα ένα νεοσσοποιημένο λιονταριού. Όσο σφύριζα ήταν κατασκευασμένα για την περίπτωση εισβολής των θάνατων της χώρας.

Πού είμαστε; ρώτησε η θυμιάση.

—Στην Άμερική, αποκρίθηκε η Σολάνζ.

—Στην Άμερική δεν υπάρχουν λιοντάρια, παρατήρησε ο Ροζέ.

—Εί, τότε στην Άφρική, στις έρημες του Κονγκό ή στα σύνορα του Μαρόκου.

—Όταν μεγαλώσω, φώναζε η Σολάνζ, θα πάω στο Μαρόκο νοοκόμια.

Η θυμιάση ανατρίχισε κι' ο Ροζέ σήκωσε τους ώμους.

—Αστα αυτά, είσαι πολυχαιδεμένη. Θά-ελα να έβρω, όταν θα είσαι ο' ένα νοοκομείο, ποιος θα σου φέρνει την σκολάτα στο κρεβάτι σου.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

...Κάθε γυναίκα μπορεί να αποκτήσει τα ωραιότερα λαμπερά μάτια.

★ Η Κρέμα βλεφαρίδων "Sabrina" μεγαλώνει και δυναμώνει τις αδύνατες κοντές και σπαρμένες βλεφαρίδες.

★ Το Ριμμελς "Sabrina" διατρεί τις βλεφαρίδες γυρισμένες προς τα επάνω καθ' όλην την διάρκεια της ημέρας.

★ Το μολύβι φρυδιών "Sabrina" συμπληρώνει την γοητεία της γυναικείας όμορφιάς σας.

★ Μάτια λαμπερά σαν αστέρια μέ

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

Η Σολάνζ έγινε κατακόκκινη απ' τη φούκα της. Άνικανη ν' αντικρούση την κατηγόρια του εξαδέλφου της, του θύγα-λε της γλυκύας, πράγμα που έκανε τους άλλους να γελάσουν περισσότερο.

—Μπας και νόμισες πως θα σου δώσω συμβουλή; του είπε. Δεν είμαι νοοκόμια εγώ...

Σήκωσε τους ώμους της. Και πληγωμένη στην αξιοπρέπεια της, απομακρύνθηκε από τους συντρόφους της κι' εξαφανίστηκε στο βάθος της αποθήκης. Μα αυτή η αναχώρηση ήταν προσωποική. Με βήματα λυκού τραβήξε και πήγε κοντά στην εικόνα.

Θεέ μου! Πόσο ώραία ήταν η νέα εκείνη γυναίκα! Κι' αυτοί οι άνοητοι υποστήριζαν πως έμοιαζε της θυμιάσης! Όχι, αληθινά, αυτό ήταν πάρα πολύ!

Δεν ήταν πολύ σκληρό να βλέπει τον εαυτό της να παραγκωνίζεται κάθε τόσο και να προτιμάται ένα όρφανο παιδί, ν' ακούει ολόενα τη μίς Βαρθόρα να παίνευε τη γνώση, τη λογική, την εξυπνάδα της μικρής Άγνωστης;

Η Σολάνζ δεν είχε πιότερη υπομονή. Δεν ήθελε πια να βλέπει αυτή την εικόνα, που την έρεβζε. Και η μεγάλη της επιθυμία ήταν να την εξαφανιστεί πάλι πίσω από το βουνάκι των κιβωτίων που τη στήριζαν.

Με ελαφρές κινήσεις ξεχώρισε μερικά κομμάτια από σανίδες και τάκαμε όπως-όπως σωρό. Άλλα τα χέρια της έτρεμαν από θυμό. Ανασήκωσε ένα κιβώτιο, πολύ βαρύ, έγερσε ανάλαφρα και τότε ακούστηκε ένα τρίξιμο, ένα πέσιμο, ένα δυνατό ξεφώνισμα κι' έπειτα ο κρότος ενός πανιού, που ξεσκιζόταν. Από τον ώραίο εκείνο πίνακα δεν άφηναν παρά τα λείψανά του.

Για ένα λεπτό, μονάχα ένα, η Σολάνζ κύταξε κατατρομαγμένη το έργο της. Τα εαδέρφια της βρέθηκαν άμεσως κοντά της.

—Οι Σολάνζ, τι συστήματα!

Ο Φίλιππος την κύτταξε στο πρόσωπο καλά. Και πρόσθεσε με σδυμένη φωνή:

—Τόκανες επιτήδες!

Αυτή τη φορά, η φταίχτρα γίνικε κλωμή. Ένοιωσε μία μεγάλη ντροπή, γιατί την κατάλαβαν. Ήτοσο δοκίμασε να υπεραποστή τον εαυτό της:

—Το κιβώτιο μου ξεφύγε από τα χέρια. —Ο θείος θα στενοχωρηθεί όχι λίγο, σαν μάθαι αυτή την ιστορία.

—Έσεις θα το το διηγηθείτε;

—Σωπα, καμμένη!

—Ετσι είναι! Ώραία δουλειά για τ' άγρια να μαρτυρούν ένα κορίτσι!

—Μά, Σολάνζ...

—Δεν έχει (μά Σολάνζ...)... Θα με μαρτυρήσετε, ναί ή όχι;

—Μου φαίνεται πως αν ήμουν στη θέση σου, θα πήγαινα να τα όμολογησω όλα στο θείο.

—Για ποιά λόγο; Γιατί να σκοτιζόμαστε τόσο πολύ για έναν παλιό πίνακα ξεχασμένο στην αποθήκη; Είτε φαγωθή από τα ποντίκια, είτε καταστραφή από ένα κιβώτιο, δεν έχει καμιά σημασία. Και είμαι βέβαιη πως ο μπαμπάς δε θα με μαλώσει για ένα τόσο μικρό πράγμα...

—Όμως...

—Ε, καλά, μαρτυρήστε με!

Τα δυο αδέρφια κυτάχτηκαν.

Στο κάτω-κάτω η Σολάνζ μπορούσε να χη δίκιο. Η απώλεια δεν ήταν οπουδήποτε. Ποιος θα παραπονιόταν για την εξουδάνιση μιας ζωγραφιάς, που κανένας δεν ένδ αφερόταν γι' αυτή;

Άλλωστε ο ρόλος του καταδότη προέβουσε αποστροφή στη λεπτή τους ψυχή. Η Σολάνζ μπορούσε να ναι ήσυχη. Δε θα τόλγαν του πατέρα της.

Η θυμιάση δεν είχε γιατρούνη ακόμη. Ήταν κατακόκκινη κι' είχε λίγο πυρετό. Τό ανάθεμα την κούρασε. Και το κεφάλι της την πονούσε, χωρίς να ξέρει γιατί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Χιοΰμορ

Στο μάθημα της ορυκτολογίας:

—Πόσων ειδών γρανίτες έχουμε;

—Πολλών.

—Δηλαδή;

—Γρανίτα λεμόνι, γρανίτα φράουλα, γρανίτα βερύκοκο...

★

Ο Κοκορόμυλος ταξιδεύει. Είπε λοιπόν στον υπηρέτη του ξενοδοχείου να τον ξυπνήσει στις 6 το πρωί. Ξύπνησε όμως μόνος του και, κυττάζοντας το ρολόι του, λέει:

—Διάβολε, ξέη ή ώρα! Πότε θαρθούν να με ξυπνήσουν;... Θα χάσω το τρένο!

★

Ελένη: Διάβασα τις «Τελευταίες ημέρες της Πομπήρας».

Μαρία: Είναι πολύ συγκινητικό βιβλίο... Κι' από τί πέθανε η καμμένη;

Ελένη (κρατώντας τα γέλια της): Μα... από κάποια έκρηξη.

Μαρία: Τι φριχτό! Θάταν ίσως νοοκόμια στο μετωπο... Θεέ μου, αὐτοί οι πόλεμοι!...

Το «δρυνιθόπτερο» του Έμιλ Χάρτμαν θα αποτελέσει την πραγματοποίηση ενός όνειρου

ΘΑ μπορούσε να πετάξει ο άνθρωπος, με τις δικές του δυνάμεις; Για πρώτη φορά, σοβαροί επιστήμονες εκφοράζονται με αίσιοδοξία για τήν θεωρητική, που υπάρχουν να πραγματοποιηθεί το πανάχαχο αυτό όνειρο. Το πείραμα, που εξετέλεσε, τον περασμένο Οκτώβριο, με το «δρυνιθόπτερο» του ο Νοτιοαφρικανός Έμιλ Χάρτμαν, ενθουσίασε και τους πιο επιφυλακτικούς. Βέβαια, δεν ήταν ακόμη η οριστική επιτυχία, η ολοκλήρωση των προσπαθειών, μα ήταν κάτι παραπάνω από μία ενθαρρυντική άποψη. Παράλληλα, και στη Ρωσία ένα επίτευγμα από τεχνικούς και σοφούς, με επικεφαλής τον Μποτσκόφωφ, εργάζεται προς τήν ίδια κατεύθυνση. Και, μολοντί δεν έχει εκδοθή ακόμη καμιά επίσημη ανακοίνωση σχετικάς, δημοσιογραφικές πληροφορίες επιβεβαιώνουν πως οι εργασίες των Ρώσων επισημάνων προχωρούν κατά τον ικανοποιητικότερο τρόπο.

Η έφευρεση του αεροπλάνου δεν ικανοποίησε παρά συμβατικά μόνο τον προαιώνιο πόθο του ανθρώπου να πετάξει και που τόσο χαρακτηριστικά τον εκφράζει ο μύθος του Δαίδαλου και του Ίκαρου μα και άκεστοί άλλοι ανάλογοι μύθοι σ' όλες σχεδόν τις μυθολογίες του κόσμου. Γιατί, με το αεροπλάνο, ο άνθρωπος διασχίζει τους αιθέρες, ανεβαίνει σε τεράστια ύψη, αλλά δεν δοκιμάζει την μέθη της πτήσεως και έχει αδιάκοπα το συναίσθημα πως δεν πετάει αυτός, αλλά η μηχανή, που τον μεταφέρει. Έτσι, το «δρυνιθόπτερο», αν κατορθωθεί τελικά να εξελιχθή σε τέτοιο όπως το θέλει ο δημιουργός του και όπως το περιμένουν εκατομμύρια άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο, θα «καλύψει» ένα κενό—κατά την καθιερωμένη πια έκφραση—που ύπρχε τόσο πριν όσο και μετά την αναντίρρηση μεγάλι έφευρεση των αδελφών Ράιτ.

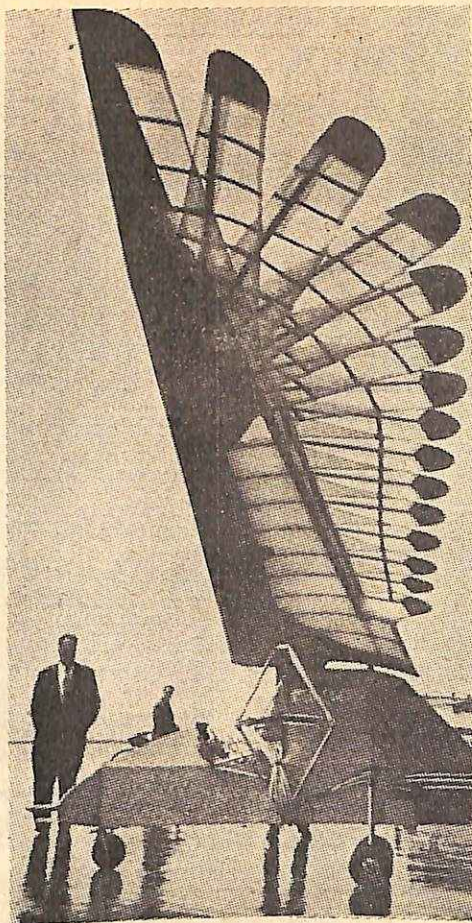
Όπως όλοι, καθώς θα δούμε πέρα κάτω, όσοι βιάσανε κατά καιρούς στον ίδιο δρόμο, ο Έμιλ Χάρτμαν δεν είχε καμιά επαγγελματική σχέση με τήν αεροναυπηγική, όταν, εδώ και δεκάδες χρόνια, συνέλαβε για πρώτη φορά, άοριστη ακόμη και άσπρη, τήν ιδέα του «δρυνιθόπτερου». Ήταν ένας νεαρός γλύπτης 23 μόλις χρονών. Μα τα διαδράματα, που του εμπνεύσανε το τολμηρό όνειρο να γίνη ο Δαίδαλος του εικοστού αιώνα, τον πείσανε συνάμα πως και όσοι άλλοι είχαν επιχειρήσει να κάνουν τον άνθρωπο να πετάει, ήταν, όπως αυτός, έρασιτέχνες, χωρίς, ωστόσο, αυτό να τους εμπόδιζε, σε μερικές περιπτώσεις, να προχωρήσουν αρκετά μακριά στο δρόμο της επιτυχίας.

Ο πρώτος από τους αυτοσχέδιους πειραματιστές, που ανασήκουν τα ιστορικά χρονικά, ήταν ένας Άγγλος καλόγερος του μεσαίου αιώνα, ο Όλιβιερ, που είχε κατασκευάσει, στο μοναστήρι του Μέλσμπουρι, από ένα ξυλάρι φτερά για τα χέρια και για τα πόδια. Δυστυχώς, τα τέσσερα φτερά του δεν εμπόδιζαν τον Όλιβιερ να πέσει στο έδαφος και να τραυματιστεί αρκετά σοβαρά. Έπειτα από μία ανύψωση στον αέρα, που δεν διάρκεσε παρά ελάχιστα δευτερόλεπτα.

Τον 15ο αιώνα, που είχε σταθή, όπως ξέρουμε, ο αιώνας της πνευματικής άφηνίσεως της Ευρώπης, σημειώθηκε σειρά από ανάλογες προσπάθειες, που κατάληξαν, όμως, όλες σε άδοχο τέλος, όπως και εκείνη του μοναχού Όλιβιερ. Ανάμεσα στους άλλους, άσκολήθηκε ν' αυτό και ο Λεονάρντο ντα Βίντσι, το πιο δυνατό μυαλό των χρόνων της Αναγεννήσεως, που αφιέρωσε οχτώ ολόκληρα χρόνια στην προσπάθεια να βρη έναν τρόπο για να πετάει. Τα σχέδια και οι μελέτες, που άφησε, δείχνουν πως είχε προχωρήσει αρκετά προς τη λύση του προβλήματος που τον απασχολούσε.

Το 1808, ο Βιεννέζος ρολογάς Γιάκομπ Ντέγκεν κατόρθωσε, ν' έναν πρόδρομο του σημερινού «δρυνιθόπτερου», να ανυψώθ 15 μέτρα από το έδαφος. Τήν ίδια εποχή, ο ράφτης Μέρμπιγκερ πέτυχε, με μία ανάλογη συσκευή, ένα εξ ίσου ικανοποιητικό αποτέλεσμα, μα η συνέχεια του πειραματός του στάθηκε τραγική: Τα ρεύματα του αέρος τον σπρώσανε, ενώ «πετούσε», προς τον θάνατο στα νερά του ποταμού.

Από τήν αρχή του αιώνα μας, ο άνθρωπος είχε πια στη διάθεσή του, ολόενα τελειοποιούμενο, το αεροπλάνο, μα οι προσπάθειες για μία

Οα πτέρυγες του κάνουν το «δρυνιθόπτερο» να μοιάζει με πελώριο προϊστορικό πουλί.

«άτομική» πτήση, χωρίς ξένη κινητήρια δύναμη, δεν σταματήσανε. Το 1928, ο Γερμανός Γιάκομπ Γκέντεκερ και, λίγο αργότερα, οι συμπατριώτες του Στάμερ και Λίππις προχώρησαν περισσότερο απ' όλους τους προηγουμένους, από τήν θεωρητική τουλάχιστον πλευρά, και κατάρθωσαν ώστε να αναγνωριστή απ' όλους τους επισημάνους τής εποχής τους πως «κατ' αρχήν» η δημιουργία μιας ατομικής πτητικής συσκευής, κινούμενης με τήν μυϊκή δύναμη του ανθρώπου, είναι εφικτή και δεν απαιτείται παρά η υπερνίκηση των τεχνικών δυσχερειών. Ο έρχομός, όμως στην εξουσία του ναζιστικού καθεστώτος, που δεν ενδιαφερόταν για τέτοια πειράματα, και ο πόλεμος, που έπακολούθησε, εμπόδισαν τήν συνέχιση των προσπαθειών των τριών αυτών πρωτοπόρων.

Ο Έμιλ Χάρτμαν, που τους ακολουθεί τώρα στην ίδια κατεύθυνση, στάθηκε πιο τυχερός. Αφού επί 16 ολόκληρα χρόνια, εργάστηκε όσο μπορούσε πιο μυστικά, χωρίς να δημιουργήσει τον παραμικρό θόρυβο για τις μελέτες και τα σχέδιά του, έκρινε τέλος, το περασμένο καλοκαίρι, πως η στιγμή τής μεγάλης δοκιμασίας είχε φτάσει. Σίγουρος πια πως βρισκόταν στον σωστό δρόμο και πως κανένας φόβος ολοκληρωτικής αποτυχίας δεν ύπρχε, πήρε τήν γυναίκα του, τήν Κλώντια, και τον μικρό γιού του, τον Μάρκ, που είναι τεσσάρων μόλις ετών, και φύγανε από τήν Νότιο Αφρική για τήν Αγγλία. Εκεί εξέθεσε τις εργασίες του στους ειδικούς και, αντίθετα προς ό,τι συμβαίνει με τους πιο πολλούς έφευρετές, βρήκε τήν πιο θερμή κατανόηση.

Όσοι μελέτησαν τήν

ήση με τις αναγνώστριες «Μαρίνα» και «Ντιάνο».

Ο G. R. i g a s και ο Ven R. g a s Gen. - Bel, Edmonton A1-a Canada, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες, ηλικίας 18—23 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Constantinos M a n o l e a s, 4414 St. Urban St., Mon-real, Canada, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Τίτικα».

Ο Elie Hadjioroulo s, B.P. 1094, Usumbura R.U., Congo Belge, Afrique, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας όχι άνω των 20 χρόνων, που θα ήθελαν να εγκατασταθούν στο Βελγικό Κογκό.

Ο Angelo Apostolides s, Presso Stefana Pittella Isol. 163 Via S. Cecilia Messina, Italia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας. Το ίδιο ζητεί και ο D i n o C r i s s u l l i s, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Ο I o a n n i s, B. P. 74, Lubud, Congo Belge, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μια Αθηνά, ηλικίας 18—22 χρόνων, από καλή οικογένεια, με σκοπό το γάμο.

Ο A t t u t t a s c i a n o, (19 χρόνων), Sultan Hamam Curn Han Kat 2 No 245, Is anbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήσει με αναγνώστριες μας από το εξωτερικό, καθώς εγκατεστημένες, στην ελληνική ή τουρκική γλώσσα, με σκοπό τη μεταστέωση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο L e g e a n R o h a n, S.P. 88876 AFN, Par B.C.M., Paris, France, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο.

Ο Constantinos Fotioroulo s, Railway Hosel St., Leonard N.S. W., Sydney, Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από όλο τον κόσμο, ηλικίας 17—24 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Δύο φίλοι, ο P. P a n a g i d e s και ο A. Karousos, B.P. 18, Entembo Congo, Belge, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και την Κύπρο, ηλικίας 17—23 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο M i m i s D i m i t r i e, ο u και ο Louis Vitel's S. Therese Lodge 350, Mon real, Canada, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ανεξαρτήτως περιφέρειας, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Έλενη Χρυσάφη και η Άννα Άποστόλου, Κριωτάκη No 9, Τρίπολις, Grèce, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το εξωτερικό και το εσωτερικό, στην ελληνική, αγγλική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων. Παρακαλούν όλους απονέμοντας να στείλουν όλη τη γραμματοσήματα.

Δύο φίλες, η Ρέττα Μάνοου και η Τούλα Πολίτου, (21 χρόνων), 25ης Μαρτίου 122 Κερασινί, Πειραιώς, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής φιλίας.

Η Σοφία Πούλια Ροστε Resante, Α-6-δου (8) Αθήναι, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με όμογενείς από το εξωτερικό, όχι όμως με ναυτικούς.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Έλενθερίος Παπαπραστόλου και ο Δημήτριος Σάκκαρης, για τους οποίους ισχύει η ίδια διεύθυνση, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με την «Φώφη» και την «Αντολή».

Τρεις φίλοι, ο Νάκος Γεωργιάδης και ο Ντίνος Χριστοδουλίδης και ο Μάκης Ίωσηφίδης, Πανεπιστημίου 25, Θεσσαλονίκη, Grèce, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες, κατά προτίμηση από τη Β. Ελλάδα και ιδιαίτερα από τη Θεσσαλονίκη.

Ο Νικόλαος Δημοτάκης, (24 χρόνων), Γέρα Λάκκος, Κόρινθος, Χανιά, Κρήτη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Γεώργιος Σταμάτος, (21 χρόνων), Μεγάλου Αλεξάνδρου No 15, Λάρισα, Grèce, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Τούλα» από τον Καναδά.

Ο Ρουσέτος Λυμπρί-

δης, Τζεομιόδων, Λοσθίου, Κρήτη, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, που αγαπούν τον αθλητισμό και ιδιαίτερα το ποδόσφαιρο.

Ο Τάκης Αντωνιάδης, Ροσ Ρεσταντε, Κεντρικών, Αθηνών, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γεώργιος Βρόντας, Αγκαρώνος, Λήμνος, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Τούλα» από τον Καναδά.

Ο Χρ. Παπαναστασίου, Καλλιπόλεως 3, Ν. Ίωνια, Βόλος, Grèce, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Τίνα» και την «Κόκκινη Πεταλούδα».

Ο Τάσος Διδασκαλάκης, (20 χρόνων), Β. Σοφίας 47, Άργος, Πελοπόννησος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Χουανίτα» από το Μόντρεαλ.

Ο Χρήστος Μανιάτης, Ροστε Resante, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας 16—22 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής γνωριμίας και φιλίας.

Ο Παύλος Λουκάπουλος, (19 χρόνων), Επταλόφου No 60, Ν. Κων. πόλις, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Αλέκα».

Ο Νικόλαος Παππάς, Κάτω Λαφίστα, Ίωαννίνα, Grèce, ν' αλληλογραφήσει με την «Τερέζα».

Ο Ε. Χαλιλιάδης, Ευνίας, Δομοκός, Grèce, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Χλόη».

Ο Β. Νότης, Ξενοφώντος No 8, Αθήναι, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Τούλα» από τον Καναδά.

Ο Αστέριος Σγουρής, Β. Όλγας 205, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Νανά».

Ο Σταύρος Καραμπάτσος, Αθηνών 55, Πειραιώς, Grèce, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Τασούλα» από το Μόντρεαλ.

Ο Δ. Παρτσινέδης, Άγιου Θωμά No 7, Παράδεισος, Αμορυσίου, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Μίνα - Τύχη».

Ο Αθανάσιος Λυριντζής, Φωκαριάς, Αίγιον, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Τασούλα».

Ο Δημήτριος Πετρόπουλος, (24 χρόνων), Μίνωας 11, Καλλιθέα, Αθήναι, Grèce, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Τούλα».

Ο Κωνσταντίνος Δράκος, Στάνα, Βάλτος, Αιτωλοακαρνανία, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Χαρομένη συμφωνία».

Ο Χρήστος Μαλτέζος, Κωστακίοι, Άστα, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Χαρομένη συμφωνία».

Ο Ζάχος Φραγκικάτος, No 3, Νέον Παλάν, Grèce, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Λευκή Αρκά».

Ο Βασίλειος Ζαμπάκης, (19 χρόνων), Νικηφόρου 56, Νίκαια και ο Στυλιανός Διαμαντίδης, Νικηφόρου 58, Νίκαια, Πειραιώς, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με το «Μελανούρι» και τη «Λίαννα».

Ο Χρήστος Σκουλής, (18 χρόνων), Φάνες, Ρόδος, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλο τον κόσμο, στην ελληνική, γαλλική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό δ,τι ήθελε, επακολουθήσει.

Ο Λάκης Νομικός, Σαλαμίνιας 12, Ρούβ, Αθήναι, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Καίτη» από το Κάιρο.

Ο Παναγιώτης Τσιριγώτης και ο Γ. Αρκαούδης, Βελλίας, Μονεμβασιά, Grèce, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες από την Αμερική, τον Καναδά και την Αυστραλία.

Ο Κ. Γκιανούρης, Σχολή Πυθαγόρας, Α. Β. Κωνσταντίνου No 42, Πειραιώς, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Καίτη» και το «Μελανούρι».

Ο Χρήστος Χατζής, Άνταλφης, Λαγκάδα, Θεσσαλονίκη, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την «Αντιγόνη».

Ο Μ. Ζωγράφος, Μάνδρα, Έλεως, Αττική, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Τάνια» και την «Τέρεζα - Νέρος».

Ο Δ. Σωτήρης, Αλεξάνδρου 88, Κολωνός, Αθήναι, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και το εξωτερικό.

Ο Παναγιώτης Μαρκοπούλης, Καλλιάρχου 13, Λάρισα, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Φώφη» από τον Καναδά.

Ο Λουκάς Μανάρης, Λιμνή, Χερσονήσου, Κρήτη, Grèce, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Ταναργιδία» και «Αντολή» και «Γαλαρία».

Ο Φ. Κουνάδης, Βελισσαρίου 5, Τραπεζαρία, Πειραιώς, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Τρικυμία» και την «Αγνή Χιωτοπούλου».

Ο Λάκης Ναούμ, Τσαρίτσανη, Λάρισα, Grèce, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Κόρη του Νείλου».

Ο Χρήστος Μποζίνης, Π.Η.Θ. Σπυρίδων, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Μάρθα».

Ο Γ. Παπαστράτος, Γοράνος, Σπάρτη, Grèce, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Λευκή όπτα».

Ο Θάνος Λιαλάτης, Ναϊάδων No 67, Άνω Δάφνη, Αθήναι, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την «Αφροδίτη».

Ο Ανδρέας Γκιουλός, Κοζάνης No 11, Βοτανικός, Αθήναι, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Χαρομένη εὐτυχία».

ΤΟ ΔΙΑΗΜΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Η Αμφιταλαντευομένη κοπέλλα μου γράφει πως πριν δυο χρόνια είχε αλληλογραφία με ένα νέο από το εξωτερικό. Ο νέος αυτός τη ζήτησε σε γάμο, και την προσκαλεί να πάν μαζί τον θρή για να παντρευτούν.

Στο μεταξύ, ο συνεταίρος του πατέρα της, τη ζήτησε κι' αυτής για γυναίκα του.

«Τι να κάνω; ρωτάει. Θέλω να πάω στο εξωτερικό, αλλά δεν τον ξέρω το νέο αυτόν. Επειτα, πως να πάω μόνη μου; Πως να κάνω ένα γάμο δίχως τους δικούς μου;»

Ο άλλος είναι οικογενειακός μας φίλος. Τον θέλω σκεδόν κάθε μέρα κι' οι γονείς μου έχουν συνδέσει τα συμφέροντά τους μαζί του.

Να προτιμήσω, λοιπόν, το εξωτερικό ή την Ελλάδα;

Τη συμβουλεύω, ακριβώς για τους λόγους που ανέφερα πιο πάνω, να προτιμήσω την Ελλάδα και να πάρω άντρα της τον άνθρωπο, που γνωρίζω, και που της συνιστούν οι γονείς της.

Απελπισμένη νέε: Γράφετε ότι ο μεγαλύτερος έθρος σας είναι οι γονείς σας!

Γιατί; Επειδή δεν σας άφησαν να παντρευτείτε το νέο, που λέτε ότι αγαπάτε;

Αλλά, δυσλογείτε ότι ο νέος αυτός:

1) Δεν έχει καμιά δουλειά, 2) Κάθε φορά που δίνετε ραντε-βού, καθυστερεί, γιατί παίζει χαρτιά με φίλους του, 3) Έχει και άλλες φιλενάδες.

Ένα τέτοιο νέο, λοιπόν, πώς θα έδινε την κόρη του; Για να τη δώ δυστυχισμένη;

Δεν είναι έθροισ, λοιπόν, οι γονείς σας αφού φροντίζουν για την εὐτυχία σας.

Απορώ, ωστόσο με σας, που αγαπάτε ένα τέτοιο νέο!

Πέντε αγόρια, ένα κορίτσι: Συμφωνήσατε όλοι μαζί να μοιστείτε ένα γόμμα για να σας υποδείξω τι να κάνετε, δηλαδή, ποιος από τους πέντε να πάρει την κοπέλλα.

Το καλύτερο είναι να την αφήσετε να σκεφτεί, να μάθει τα προσόντα σας και να διαλέξει μόνη της. Είναι η καλύτερη λύση.

Να θυμάστε ονόματά: «Ε-

Απαντήσεις επιστολών

γετε παντρευτεί, όπως μου γράφετε, δύο φορές, έχετε αποκτήσει πέντε παιδιά, και τώρα σε ηλικία 65 ετών θέλετε να ξαναπαντρευτείτε με μια κοπέλλα που είναι στην ηλικία της μικρότερης κόρης σας.

Δε νομίζετε ότι δεν ταιριάζει αυτός ο γάμος;

Πάλι, αν όπως λέτε κάνετε 10 γάμο αυτόν για σπόρο, και τόσο τα παιδιά σας, όσο και η νέα αυτή δε σέβουν αντιρρήσεις, τότε δικαίωμά σας είναι να σκεπτεστείτε έτσι.

Μιά μικρή γατίτσα: Βλέπετε πόσο σας αγαπούν οι γονείς σας. Έσείς όμως, γιατί θέλετε να τους πικράνετε;

Ελπίζω να ήταν ένας νεανικός ενθουσιασμός και τίποτ' άλλο! «Ε-τσι θα ξαναγυρίσετε στον πρώτο δρόμο της παιδικής σας γαίας».

Αλεξανδρινή πεταλούδα: Δεν είστε η πρώτη που έχει αυτή την ατυγία.

Οι περισσότεροι φλογεροί έρωτες μετά το γάμο, συνήθως, σβήνουν.

Προσθέτετε όμως ότι πιθανόν να φταίτε έσείς, που ο άντρας σας δεν σας φροντίζει πια και το έχει σε κέντρο με διάφορες άλλες γυναίκες!

Αφού παραδέχεστε το σφάλμα σας, θα γνωρίζετε και ποιο είναι αυτό το σφάλμα.

Και κάθε σφάλμα διορθώνεται. Διορθώστε το, λοιπόν, κι' ε-τσι με τέτοιο τρόπο, που να προσελκύσετε τον άντρα σας στο σπίτι.

Αν όμως, το σπίτι τον κωλύει, δείξτε την επιθυμία να τον συνοδεύετε έξω από αυτό.

Αντι με άλλες, προτιμώτερο είναι να ξεδιψά τα χρίματά του μαζί σας.

Αλήτη: Πολλά θάσσανα είχατε στη ζωή σας, κι' ε-γώ απόδωκα δλ-

αυτά στην κακή ανατροφή που σας έδωσαν. Συνήθως, η αδιαφορία των γονέων καταστρέφει τα παιδιά. Τώρα όμως μετανοείτε για όλα αυτά, θέλετε να γίνετε ένας καλός και γρήγορος άνθρωπος.

Και θα το κατορθώσετε, όταν παντρευτείτε τη νέα που καταστρέφτηκε.

Πρέπει να την πάρετε για να ρυθμίσετε τη ζωή σας. Κι' ε-μείς θέλουμε να ξαναπατήσουμε την εργασία. Δε μπορεί να είστε εντελώς άγνωστος — όπως λέτε.

Αρραβωνιασμένη: Βρίσκεστε σε μεγάλη απελπισία, γιατί, έπειτα από καιρό που είστε άρραβωνιασμένη, σας εγκατέλειψε ο άρραβωνιαστικός σας.

Και για ποιο λόγο; Γιατί εκ των υστέρων σκέφτηκε πως δεν έχετε προίκα.

Μου φαίνεται, πως δε θα είναι αυτός ο λόγος, γιατί εκείνος, που άποφασίζει να άρραβωνιασθεί, τάχει σκεφτεί όλα.

Μάλλον, άρραβωνιάστηκε για να έχει το θάρρος να διασκεδάσει μαζί σας. Κι' αφού κουράστηκε, έπρεπε να βρει μια άφορη και έβριχε την προίκα.

Κατά την γνώμη μου δε σας αγαπούσε, γιατί αν σας αγαπούσε δε θα σας εγκατέλειπε για τα χρήματά.

Πως μπορείτε, λοιπόν, ν' αγαπάτε έναν τέτοιο άνθρωπο; Και πως, ακόμη πιο γελοίο για σας, να σκεπτεστείτε το θάνατο;

Να θεωρήσετε τον εαυτό σας ευτυχισμένο, που έφυγε εγκαίρως από κοντά σας και να δοξάζετε το Θεό, που δεν έλαττε γελοίοτερα και μάλιστα μετά από το γάμο.

Θάρρος, λοιπόν! Και μη σκέπτε-

στε ανόητα πράγματα. Ψάρνι: Είστε πολύ νέα για να μείνετε χήρα και, όπως βλέπετε, σας περικυκλώνουν πολλά αλέρη.

Έχετε και ένα αγοράκι. Ποιά είναι, λοιπόν, η υποχρέωσή και το καθήκον σας;

Να υπερσπαστείτε αυτό το πλάσμα από την κακή φύση, που μπορεί ν' αποκτήσει η μητέρα του.

Δε θα θέλατε θέσει να ντρέπεται τ' αγοράκι, σας για σας!

Αποφοβάστε, λοιπόν, να παντρευτείτε, αφού υπάρχει ο κάποιος που σας υποσχετά γάμο.

Προσέξτε όμως μήπως οι υποσχέσεις του έχουν άλλο σκοπό, για να φτάσει στο αποτέλεσμα που θέλει αυτός.

Πρώτα απ' όλα το αγοράκι σας να προστατεύεται κι' έπειτα να ικανοποιήσει τις επιθυμίες σας για ένα καλό μέλλον.

Αδίκη μένο: Μου γράφετε: «Έχω παντρευτεί μια κοπέλλα πλούσια, αλλά, επειδή είμαι φτωχός, δε με προσέχει. Σκέπτομαι, λοιπόν, να ζητήσω την εὐτυχία σε μια κοπέλλα πτωχή μόνον, αλλά πλούσια σε καλωσύνη. Πιστεύω ότι αυτή η δεύτερη θα με προσέξει. Τι να κάνω;»

Πριν παντρευτείτε, δεχθήκατε τα πλούτη της νέας αυτής δίχως, φάινεται, να εξετάσετε και τα ψυχικά της χαρακτηριστικά. Σας θάμπωσε ο πλούτος και η καλοσύνη.

Τώρα, όμως, έβρισκεστε σε δύσκολη θέση.

Και είναι δύσκολη η θέση σας, γιατί πρέπει να κάνετε υποίονη στις ιδιοτροπίες της, και να δέχεστε επίσης αυτές τις ιδιοτροπίες!

Αλλά, αφού δεχθήκατε μια τέτοια κατάσταση, γιατί να μην κάνετε τον εύγαρισμένο, και μ' αυτές ακόμη τις ιδιοτροπίες της;

Φαντάζομαι πως αν σταθίτε στο ύψος σας, αν υποκρίνεστε λιγάκι, θα την κουράσετε και θάρρη η στιγμή που θα ξεχάσει ότι έχει μπροστά της ένα φτωχό και θα δώ σ' ε-σας το σύζυγό της!

Το άλλο που σκεπτεστείτε να κάνετε, δεν σας το συμβουλεύω, γιατί θα μπλέξετε σε περιπέτειες, που θα έχουν άσχημο αποτέλεσμα.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Χιλιάδες κρέμες...
ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΑΣ
ΜΙΑ μόνον
ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΤΩΝ ΠΑΠΟΥΤΣΙΩΝ ΣΑΣ
ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΝΝΑ ΜΕ ΚΑΜΕΛ ΒΑΜΜΕΝΑ

CREME LE SECRET DE LA FEMME
Special LADAS
ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΛΕΟΝ ΕΥΦΡΑΥΣΤΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
Γύρω από τα μάτια, το μέτωπο, το λαιμό κ.λπ. προς άφευγν γήνη της προώρου ρυτιδώσεως.

Μία μόνον κανείς για σοκολάτα γαλακτοσ;
...Μία υπάρχει!... η ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ION
ΟΡΕΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΡΟΦΗ

Η ΝΥΧΤΑ είχε απλωθεί έξω, βουδή και ήρεμη. Ο Ζάν καθισμένος κοντά στη γυναίκα του, την 'Ελίζα, της έπιπε λυπημένος: — Μά γιατί δε μ' αφέρνεις να σε φιλήσω; Γιατί είσαι μελαγχολική τόσο καιρό τώρα, αγάπη μου; Μου φαίνεται σαν να έχεις κάποια κουφή λυπη...

— Όχι, Ζάν, δεν έχω τίποτα... Είμαι μονάχα λίγο εκνευρισμένη... Μά δεν έχω τίποτα, σε βεβαιώ. Είμαι τόσο εύχισμένη! Μ' αγαπάς πάντα, δεν είν' έτσι;

— Σε λατρεύω! απάντησε ο Ζάν σφίγγοντάς την στην αγκαλιά του. Ξαφνικά όμως εκείνη αποτραβήχτηκε κατάχλωμη, και κύτταξε πίσω της φοβισμένα.

— Νά... μου φάνηκε πως ένα κρύο χέρι, παγωμένο, μ' άγγιξε στην πλάτη!

— Τα δικά μου χέρια δεν είναι παγωμένα. Ούτε κι' άγγιξα την πλάτη σου.

— Ήταν ένα χέρι πεθαιμένο! είπε σιγά η 'Ελίζα. Ανατρίχασα σύκορμη!

— Μά τί είν' αυτά που λες, αγάπη μου; Χέρι πεθαιμένου...

— Δεν είν' η πρώτη φορά που το νοιώθω... Μά ίσως νάναι ιδέα μου!

— Μικρή μου 'Ελίζα, αυτά όλα είναι συμπτώματα νευρασθενείας, είπε ο Ζάν. Πρέπει να καλέσουμε το γιατρό σου, τον κύριο Ζιλάρ...

— Όχι, όχι! Δε θέλω να τον δω πιά! φώναξε η νέα γυναίκα.

— Δε θέλεις να τον δεις; Γιατί, 'Ελίζα; 'Επειδή δε μπορείς να σώση τον Ουμπέρ;

— Τον θυμάσαι πάντα τον Ουμπέρ, πρόσθεσε ο Ζάν. Έχεις δικιο. Σ' αγαπούσε πολύ... Μά εγώ σ' αγαπώ περισσότερο! Και βάδευα να μ' αγαπάς και σύ περισσότερο απ' όσο αγαπούσες εκείνον...

Είναι τώρα κάμποσες μέρες που σε νοιώθω κάπως αλλοιώτικη, 'Ελίζα. Μήπως δε μ' αγαπάς αρκετά;

— Δεν ξέρεις, δε θα μάθης ποτέ πόσο σ' αγαπώ!... Έχεις δικιο, δεν έχω παρά μια νευρασθενεία. Μά, σε παρακαλώ, μη μου φέρης γιατρό... ούτε το Ζιλάρ, ούτε κανένα άλλο! Θα προσπαθήσω να νικήσω μόνη μου τους φόβους μου...

Αλλωστε όλες οι γυναίκες είναι νευρικές στην ηλικία μου.

Ο Ζάν χαμογέλασε και είπε: — Μά εσύ, αγάπη μου, είσαι τόσο νέα ακόμα!... Έλα στην αγκαλιά μου.

Και την ξανατράβηξε κοντά του. Μά εκείνη του έφυγε πάλι φωνάζοντας: — Τό χέρι του πεθαιμένου!... Μουσίφιζε το λαιμό αυτή τη φορά!... Θέλει να με πνίξη!

Του κάκου προσπαθούσε ο Ζάν να την καθησυχάσει. Ζάρισε σε μια γωνιά, περιτρώπη. Δεν άφινε τον άντρα της ούτε κοντά της να πάει, ούτε το γιατρό να της φέρι.

Την άλλη μέρα ωστόσο, ο Ζάν, κρυφά απ' την 'Ελίζα, πήγε στο σπίτι του γιατρού Ζιλάρ και του διηγήθηκε λεπτομερώς τι συνέβαινε.

— Έκείνος κούνησε το κεφάλι του. — Γιατί δε μιλάτε, γιατρέ μου; ρώτησε ο Ζάν μ' αγωνία. Είναι πολύ σοβαρά τα συμπτώματα που σας περιγράφω; — Όχι, όχι! Είν' απλά μια ύστερική κατάσταση... Οάπρεπε όμως να την εξετάσω.

Ο Ζάν βρέθηκε σε δύσκολη θέση. — Ξέρετε, είπε στο γιατρό, η καυμένη ή 'Ελίζα έπαθε ένα είδος ανθρωποφροβίας και δε θέλει να δει κανένα.

— Πρώ πάντων έμένα... πρόσθεσε ο γιατρός χαμογελώντας κάπως αινιγματικά. — Όχι, όχι! Κανένα απολύτως! διαμαρτυρήθηκε ο Ζάν. Κι' ούτε ξέρει πως ήρθα τώρα εδώ.

— Νά κάνη ψυχρολογίες και να πίνη συχνά τίλιο με ανθόνερο, είπε ο γιατρός. Και βλέπουμε γι' αργότερα.

Ο Ζάν τον ευχαρίστησε κι' έφυγε. Όταν έμεινε μόνος, ο γιατρός κούνησε το κεφάλι του και μουμούρισε: — Άρχισε να την βασανίζει η τύχη!... Πολύ άσφα όμως. Πολύ άσφα!

— Άλλοίμονο!... Δεν το πιστεύω κι' η ίδια η 'Ελίζα πως θα υποφέρει τόσο μια μέρα. Νόμιζε πως θα μπορούσε να ξαναγίνει εύχισμένη. Δεν ήξερε πως οι νεκροί εκδικούνται! Νόμιζε πως, όταν πεθάνη κανείς, χάνεται για πάντα.

Δεν πίστευε στα φαντάσματα. Γελούσε όταν άκουγε ιστορίες για βρυκόλακες.

Κι' όμως, να που είχε βεβαιωθεί τώρα ότι οι νεκροί ξαναγυρίζουν! Άν ήταν βέβαιη από πριν γι' αυτό, δε θα τολμούσε να κάνει ό,τι έκανε. Γιατί είναι τρομερό είν' αφάνταστα τρομερό, να νοιώθης κανείς τη μυστική παρουσία ενός νεκρού κοντά του... να αισθάνεται γι' αγγίγματα στο ζωντανό ζεστό του δέρμα το φοικιστικό, το απεριγράπτα παγωμένο χέρι ενός πεθαιμένου!

— Όσο κι' αν αγαπούσε το Ζάν, δε θα τολμούσε ποτέ να σκοτώσει τον Ουμπέρ αν ήξερε τι την περίμενε. Γιατί τον είχε σκοτώσει πραγματικά, τον Ουμπέρ, τον πρώτο άντρα της, η 'Ελίζα!

Κι' όμως ήταν καλός. Την αγαπούσε τρελλά. Μά εκείνη αγαπούσε το φίλο του το Ζάν. Κι' ο Ζάν την αγαπούσε, άλλ' ήταν τιμωρος και δεν ήθελε ν' άπατηση το φίλο του. Κι' όταν μια μέρα η 'Ελίζα, τρελλή από έρωτα, έπεσε στην αγκαλιά του, αυτός την απομάκρυνε καί της έριξε:

Ενώ κρατούσε τον Ζάν στην αγκαλιά της, ένοιωσε ένα χέρι παγωμένο να την άγγιζει...

Τό Χέρι ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ

— Σ' αγαπώ κι' εγώ πολύ 'Ελίζα. Άλλα δε θα γίνης ποτέ δική μου, όσο κι' ο Ουμπέρ!

Από τότε, η 'Ελίζα άρχισε να έπιθυμεί μ' όλη της την καρδιά το θάνατο του Ουμπέρ.

«Είν' αδύνατος και λεπτής κράσεως—έλεγε με το νου της — κι' όμως οι αδύνατοι κι' οι φιλάσθεγοι ζούνε συνήθως πολύ!»

Τέλος μια μέρα, τρελλή απ' το έρωτικό πάθος της, αποφάσισε να δηλητηριάσει τον άντρα της! Προμηθεύτηκε άσθενικό και τόριξε στο γάλα του. Μόλις το ήπιε ο δυστυχισμένος ένοιωσε να τον θερμίζουν οι πόνοι.

Ο ύπνρετός πήγε κι' έφερε άμέσως το δόκτορα Ζιλάρ. «Ωσπου να φτάση όμως ο γιατρός, ο Ουμπέρ είχε ξεμυχθεί.

Ο Ζιλάρ δε μπόρεσε να καταλάβη από τί είχε πεθάνει έτσι ξαφνικά, και ζήτησε να του κάνη νεκροψία. Μά η 'Ελίζα δε δέχτηκε.

Ο γιατρός κατάλαβε τότε τί είχε συμβή. «Όστόσο δεν κατάγγειλε την 'Ελίζα. Άν, παρά τις υποψίες του, έκανε λάθος.

Έτσι, μετά δέκα μήνες, η 'Ελίζα παντρεύτηκε με το Ζάν. Στίς άρχες ήταν πολύ εύχισμένη μαζί του.

Ξαφνικά όμως ένα βράδυ, ενώ κρατούσε τον Ζάν στην αγκαλιά της, ένοιωσε ένα παγωμένο χέρι να την άγγιζει στον ώμο, κι' αποτραβήχτηκε — χωρίς ωστόσο να πη τίποτα στον άντρα της.

Από τότε, κάθε φορά που ήθελε ο Ζάν να την αγκαλιάσει, η 'Ελίζα αισθανότανε το παγωμένο χέρι να την άγγιζει, κι' ανατρίχασε από φόβη. Μια νύχτα, τέλος, είδε στον ύπνο της τον Ουμπέρ να της απλώνη άπειλητικά το σκελετωμένο χέρι του...

Η ψυχή του δολοφονημένου έρχόταν απ' το Υπερέραν, ζητώντας εκδίκηση!

— Όστερ' από λίγες μέρες ένα βράδυ, ο Ζάν βόηκε τη γυναίκα του να κάθεται περίτρομη σε μια γωνιά. Πήγε κοντά της.

— Φύγε! του φώναζε εκείνη. Τό χέρι, τό φοβερό χέρι μου σφίγγει το λαιμό!... Με πνίγει!...

Ο Ζάν την αγκάλιασε τρυφερά. Μά η 'Ελίζα ανήστανε τώρα με δυσκολία, ρόγχαζε κι' έπεσε ξαφνικά άναίσθητη.

Εκείνος, τρέποντας όλόκληρος, την έαπλωσε σ' ένα ντιβάνι και προσπαθούσε να τη συνεφέρει. Του κάκου όμως...

Η 'Ελίζα, με το πρόσωπο μελανιασμένο, με τα μάτια πεταγμένα από τις κόγχες τους, με τη γλώσσα βγαλμένη απ' το στόμα της δεν ανήστανε πιά...

Φαινόταν σαν να την είχε πνίξει πραγματικά ένα φοβερό άδρατο χέρι! Τό χέρι του νεκρού!...

A. NTABINT

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον μας

Ο πασίγνωστος στους παλιούς ανάγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ωροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας απειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν γι'α την χρονική περίοδο

14-20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1960

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

✱ Αποφύγετε κάθε ανάμιξη σε υποθέσεις, που δε γνωρίζετε καλά. Θα έχετε ζημιωμένους. ✱ Η νέα Σελήνη αυξάνει τις φιλοδοξίες σας και δημιουργεί προϋποθέσεις σημαντικών κερδών.

ΚΡΙΟΥΣ: 22 Μαρτίου - 20 Απριλίου
✱ Αύξηση του έρωτισμού κινδυνεύει να σας παρασύρει έξω απ' τα όρια της λογικής. Πρέπει να προσέξετε πολύ αν θέλετε ν' αποφύγετε μελλοντικές στενοχωρίες. ✱ Άποτυχία σχεδίου.

✱ Τό σκόπι έξακολουθεί να είναι η αιτία άνησυχιών. Σ' αυτό όφειλονται οι αόπνιες και όλες οι άλλες άνωμαλίες και μικροαδιαθεσίες. ✱ Τυχρή ήμερα ή Δευτέρα, άριθμός τό 6.

✱ Μη διατάζετε να ριφκινδυνεύετε. Μιά καλή τοποθέτηση κεφαλαίων θ' αποδώση σημαντικά κέρδη. ✱ Η νέα Σελήνη ιδιαίτερα ευνοϊκή γιά τους πάσης φύσεως καλλιτέχνες. ✱ Απαιτείται δραστηριότης.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 Απριλίου - 21 Μαΐου
✱ Τ' άστρα γίνονται άφορηά να παρουσιάζουν διαμάχες και διαφωνίες μεταξύ συζύγων και έρωταυμένων. Απαιτείται πολλή καλή θέληση, γιά να διατηρηθή η άρμονική συμβίωση. ✱ Άλλαγή.

✱ Σηκоти και καρδιά παραμένουν τά πιό ευαίσθητα σημεία. Αποφύγετε ό,τι μπορεί να προκαλέση άνωμαλίες στη λειτουργία τους. ✱ Προφυλάξτε επίσης τον οργανισμό από κρυολογήματα.

✱ Νέες εύθύνες ή άπροσδόκητες δυσγένειες θ' ανακόψουν τη δραστηριότητά σας. ✱ Απαιτείται μεγάλη προσοχή γιά ν' αποφύγετε αδεξιότητες, που θα σας ζημιώσουν επαγγελματικά. ✱ Νέα σχέδια.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 Ιουνίου
✱ Προσπρήδες και κίνδυνος οήξεως με παλλή καλό φίλο. ✱ Στόν αισθηματικό τομέα, με τη νέα Σελήνη άρχίζει μία θεαλωδής περίοδος. Τά καυγάκια όμως διαδέχεται θεαματική συμφιλίωση.

✱ Αποφύγετε τη συντροφιά προσώπων, που με τη μελαγχολία τους, σας ώθούν στην άπαισιοδοξία. ✱ Γέλιο, χαρά και αισιοδοξία είναι τά καλύτερα φάρμακα. ✱ Τυχρός άριθμός τό 7.

✱ Μιά άποτυχία θα σας γεμίση άπογοήτευση. Μη δειχνάτε όμως πως ό έπιμένον νικά. ✱ Υπάρχει επίσης κίνδυνος δημιουργίας παρεξηγήσεων με προϊσταμένους ή συναδέλφους.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ιουνίου - 23 Ιουλίου
✱ Μιά σύγκριση με τό παρελθόν κινδυνεύει να δηλητηριάση τό παρόν. ✱ Μη πληγώσετε με άστοχα λόγια πρόσωπο, που σας αγαπά, αλλά άδυνατεί να κάνει αυτό που ζητάτε.

✱ Τίποτα δεν άπειλεί σοβαρά την ύγεια. Αποφύγετε όμως κάθε κίνδυνο μόλυνσης. Προσέξτε τά τρόφιμα που θ' αγοράσετε και τά φαγητά που θα σας σερβίρουν σε κέντρα.

✱ Τό μέλλον ευφάνιζεται ροδινο, προς τό παρόν όμως οι προσπάθειες μένουν άκαρπες. ✱ Μη άφήσετε τους άλλους να σας έπηρεάσουν και να σας μεταδώσουν την άπαισιοδοξία τους.

ΛΕΩΝ: 24 Ιουλίου - 23 Αυγούστου
✱ Η νέα Σελήνη γίνεται άφορηά να φαλάση στην καρδιά σας ό φόβος και ή άμφισβησία. ✱ Μη πιστεύετε τίποτα προτού τό έξακριβώσετε. ✱ Απογοητεύσεις και έλπίδες εναλλάσσονται.

✱ Οι ζάλες όφειλονται μάλλον σε κακή λειτουργία του ήπατος. ✱ Προφυλάξτε επίσης από τό κοινό τά έξαιρετικά ευαίσθητα νεφρά σας. ✱ Τό κόκκινο χρώμα σας φέρνει τύχη.

✱ Η νέα Σελήνη δε σας έπιφυλάσσει καμιά σημαντική άλλαγή. Πρέπει όμως να έξακολουθήσετε να εργάζεστε εθουσιέδρα. ✱ Αισιοδοξία και έμπιστοσύνη στον έαυτο σας θα ώφελήσουν πολύ.

ΝΟΣ: 24 Αυγούστου - 23 Σεπτεμβρίου
✱ Έχετε έμπιστοσύνη στον έαυτο σας και αποφύγετε ό,τι μπορεί να σας ταπεινώση από μάτια άγανακτισμένου προσώπου. ✱ Η έπιθυμία άλλαγής θα προκαλέση σοβαρές άνωμαλίες.

✱ Έχετε άνάγκη από φαγητά, που έξαφορίζουν στον οργανισμό δύναμη, γωρίς να φορτώνουν τό στομάχι και να προκαλούν άνωμαλίες στο πεπτικό σύστημα. ✱ Τυχρά τό 2 και τό 3.

✱ Μη διατάζετε να υιοθετήσετε στην ένοια σας μοντέρνες ιδέες. Είναι ό μόνος τρόπος γι' άντιμετώπιση επικίνδυνου αντίπαλου. ✱ Η διαφιμίσια θα έφερνε επίσης λαμπρά άποτελέσματα.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου
✱ Πρόσωπο, που σας ενδιαφέρει, σας αγαπά και σας θαυμάζει γιά την εργατικότητα σας. Τού άρσος επίσης ή συντροφιά σας γιάτι είστε έξαιρετικά ευχάριστος συζητητής.

✱ Η νέα Σελήνη έξαφορίζει στην ύγεια σας μια σπάνια άνοχη και την προφυλάσσει από κάθε κίνδυνο. ✱ Τό μαυρορίτρι σας φέρνει τύχη και τό μαύρο χρώμα σας κολακεύει.

✱ Δύσκολη περίοδος, κατά την όποία απαιτείται διπλωματία γιά να έπιτύχετε αυτό που επιδιώκετε. ✱ Δίθεν φίλοι έπιθυμούν και έπιδιώκουν την άποτυχία προσπάθειάς σας.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου
✱ Προσπρήδες και διαμάχες, που κινδυνεύουν να πάρουν σοβαρές διαστάσεις. Εδύχως όμως τό πρόσωπο που αγαπάτε θα κάνει τό πρώτο βήμα, διευκολύνοντας έτσι τη συμφιλίωση.

✱ Έχετε άνάγκη από διαιτηνοχα φάρμακα. Μην πάρετε όμως τίποτα χωρίς να συμβουλευθήτε τό γιατρό σας. ✱ Προσέξτε τό φαγητό, γιάτι σας άπειλει τροφική δηλητηρίαση.

✱ Η νέα Σελήνη ανακόπτει τη δραστηριότητά σας και σας κάνει ν' άσχοληστέ με δευτερευούσης σημασίας υποθέσεις. Κινδυνεύετε έτσι να χάσετε μία μοναδική ευκαιρία την Τρίτη 19.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου
✱ Έπιτυχία, που θα σας γεμίση ένθουσιασμό. Προσέξτε όμως, γιάτι ή έπιτυχία αυτή μπορεί να προκαλέση μεγάλη άνοστασία στον αισθηματικό τομέα. ✱ Εύχάριστη συνάντηση.

✱ Υγεία ίκανοποιητική. Αδής οι τών ώρων άναπαύσεως θα θελτίωση ή λειτουργία της καρδιάς σας. ✱ Τρώτε έλαφρά τά θρόνα και κάνετε κάθε πρωί λίγη γυμναστική. ✱ Τυχρά τό 3.

✱ Πρέπει να έπιμενέτε και να έξακολουθήσετε να εργάζεστε με την ίδια δραστηριότητα, γιά να έπιτύχετε τό σκοπό σας. Μετά την Πανσέληνο τά οικονομικά θα θελτίωθούν αισθητά.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 Ιανουαρίου
✱ Η νέα Σελήνη προκαλεί δυσγένειες και άνωμαλίες στον αισθηματικό τομέα. Έλέγξτε τον έαυτο σας, πριν καταλογίσετε ευθύνες στους άλλους. ✱ Με τρυφερότητα όλα θα διορθωθούν.

✱ Ο 'Ηλιος έξαφορίζει στην ύγεια σας σταθερότητα και άνοχη. Μην αλαλάετε πάντως καμιά δουλειά, που απαιτεί προσπάθειες, οι όποιες έξερπνούν τις δυνατότητές σας. ✱ Τυχρά τό 8.

✱ Η νέα Σελήνη αυξάνει την έφευρετικότητα σας και σας δίδεται έτσι ή ευκαιρία ν' άναγγελλέτε σε άγαπημένο πρόσωπο μία σημαντική επαγγελματική έπιτυχία. ✱ Αποφύγετε την έπίσπευση.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου
✱ Ό,τι συναντήσετε πρόσωπο, που θα θρήνη πολύ συμπαιθητικό. Προσέξτε όμως γιάτι καμιά φορά τό παρουσιαστικό εξαπατά. ✱ Σημαντική άλλαγή άπροσδόκητη και μάλλον άνεπιθύμητη.

✱ Προσέξτε πολύ κατά τό θέδιμα, υπάρχει κίνδυνος να πέσετε και να τραυματισθήτε σοβαρά σε κάποιο άκρο. ✱ Τό κυκλοφοριακό σύστημα απαιτεί άυστηρό έλεγχο. ✱ Τυχρά τό 9.

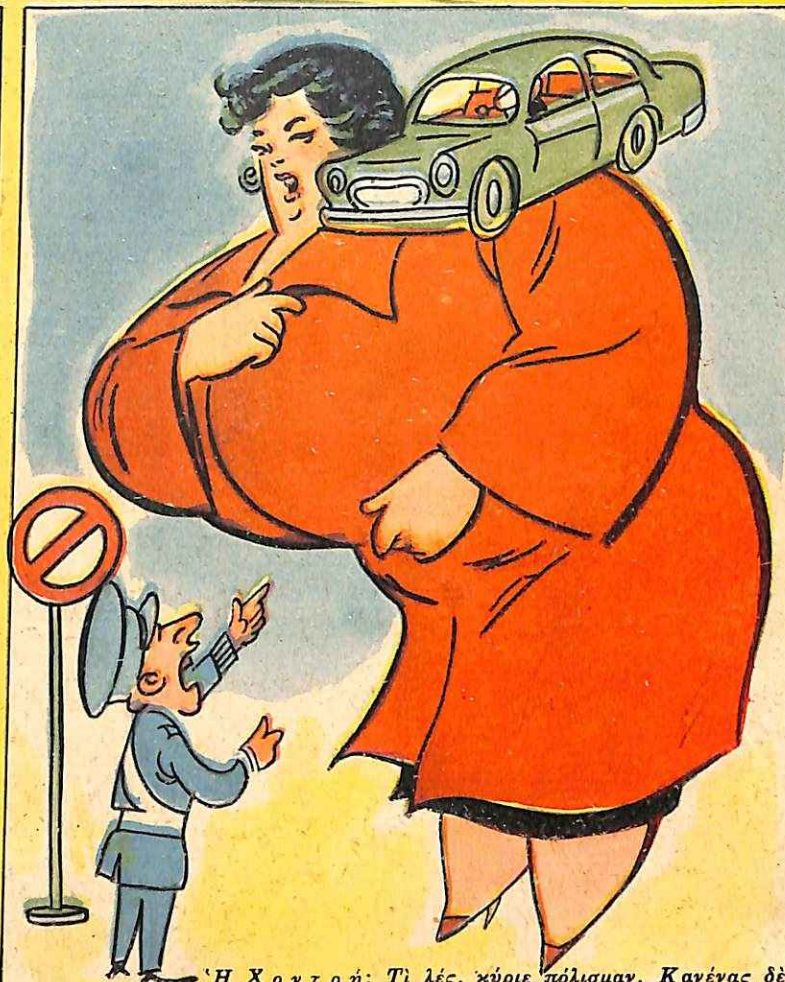
✱ Καμιά σημαντική άλλαγή. Η νέα Σελήνη σας δίνει την ευκαιρία να καταστρώσετε σχέδια γιά τό μέλλον, θάσος ή διαγμάτων του παρελθόντος. ✱ Απρόβλεπτες οικονομικές δυσγένειες.

ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου
✱ Η αύξηση της νευρικότητας, που προκαλεί ή νέα Σελήνη, δάζει σε κίνδυνο τις γένσεις με τό άλλο φίλο. ✱ Άνησυχίες, άμφισβησίες, ύποψιες, μάλλον άδικαιολόγητες, θα σας θασάνουν.

✱ Προσέξτε τά φαγητά, που τρώτε έξω από τό σπίτι. Τό στομάχι είναι ευαίσθητο και δεν άντέχει σε ταλαιπωρίες. ✱ Αδής έχετε με κάθε τρόπο τίς άρες ύπνου. ✱ Πετράει σας ό άμέθυστος.

— Κι' έχεις τους 'Αμερικανούς και τους Ρώσους, που προτιμούν να εξερευνούν άλλους πλανήτες!...

'Η Χοντρή: Τί λές, κύριε πόλισμαν. Κανένας δέ μπορεί να μ' απαγορεύση να σταθμεύσω εδώ το αμάξι!...

Ελπίζω να τὰ πάθης όλα αυτά, Χαρίλαε, για να μπορέσω με τὰ λεφτά που μου έδωσε η ασφάλεια ν' αγοράσω επί τέλους ένα παλτό από βιζόν!...

— Ωστε ήσουν στο Διεθνές Συνέδριο;... Κι' αυτή ή σημαία τίνος κράτους είναι;